

Lee Woo-Jung, Oh Seung-Hee

LỜI HỒI ĐÁP 1994

Tiểu thuyết - Sun Tzô dịch

LỜI HỒI ĐÁP 1994

Tác giả: Lee Woo Jung, Oh Seung Hee

Kích thước: 14.5 x 20.5cm

Số trang: 128

Ngày xuất bản: 07-2017

Giá bìa: 84.000 đ

Công ty phát hành: Mintbooks

Nhà xuất bản: Văn Học

Nguồn sách: Tâm

Chụp sách: Tâm

Type

Năm

Viet Anh

Tuyên

Uyên Tử

Beta

Nguyễn Hoa

Nguồn ebook: Ebook Ngôn Tình Miễn Phí

<https://www.facebook.com/ebookngontinhmienphi>

GIỚI THIỆU

Nối tiếp thành công của cuốn tiểu thuyết “Lời hồi đáp 1997” vừa ra mắt tháng 5 vừa qua; phần tiếp theo trong series đình đám mang tên “

“Lời hồi đáp 1994” đã tạo nên làn sóng “ Hồi ức những năm 90” của đài truyền hình tVN chính thức tái ngộ độc giả Việt Nam dưới dạng tiểu thuyết . Lời hồi đáp 1994 - Tiếng gọi của những năm 90 nồng nhiệt mà ngây thơ, và nhớ thương đến nhói lòng.

Từng trang sách lấp lánh những sắc màu quá khứ, lung linh những hồi ức về một thời thanh xuân đã qua đầy tươi đẹp của nhóm bạn trẻ những chàng trai, cô gái đến từ các tỉnh thành khác nhau của Hàn Quốc lần đầu tới Seoul để bắt đầu cuộc sống sinh viên dưới một mái nhà có một ông bố đáng yêu và một bà mẹ đáng kính. Cuốn sách sẽ khiến bạn gật gù thừa nhận rằng: từng trang sách đã gợi nhớ lại những kỷ niệm đẹp về tuổi trẻ. Với khung cảnh những năm 1990 mỗi ngày ở nhà trọ Shin Chon luôn đầy ắp những bất ngờ và thú vị, mỗi giây phút mọi người bên nhau cùng tạo nên những khoảnh khắc tươi đẹp vì cuộc sống chúng ta không thể thay đổi quá khứ, không thể biết trước ngày mai sẽ ra sao nhưng có một điều chắc chắn đó là ngay khoảnh khắc này, chúng ta có thể làm cho nó trở nên tốt đẹp hơn.

Những tình tiết trong cuốn sách cũng khiến chúng ta thấy tim mình ấm áp nhận ra rằng: Chẳng có ai yêu thương mình bằng bố mẹ, điều khiến trái tim chúng ta rung động đó là hai chữ Gia Đình.

Câu chuyện còn xoay quanh các sự kiện văn hóa nổi bật ở Hàn Quốc năm 1994, với sự xuất hiện của nhóm nhạc thần tượng đầu tiên của Kpop “Seo Taiji and Boys” và đội bóng rổ trứ danh của Đại Hàn Dân Quốc.

Làn sóng thần tượng thời kì này không quá được chú trọng như đối với “Lời hồi đáp 1997” nhưng bạn lại bắt gặp trong đó những câu chuyện rất đời: Cuộc sống đại học ở Yonsei - một trong những trường danh giá nhất Hàn Quốc với những cô cậu tình lẻ, một gia đình trung lưu bình thường mới chuyển lên Seoul mở nhà trọ, quan hệ ruột thịt, bạn bè, công việc, lý tưởng tuổi trẻ và những người đi lướt qua nhau...

“Bầu trời. Trong mắt người này có thể là bầu trời sáng rực đầy hi vọng, nhưng đối với người khác lại chói chang đáng sợ.”

Câu chuyện như một cuộc chơi giữa nhà văn và độc giả: Rốt cục ai mới là chồng của nữ chính Sung Na Jung? Là anh trai điển hình của nhân loại với cái tên “mỹ miều” - Rác vì chỉ mặc độc một bộ đồ thể thao trong nhiều ngày liền. Anh thực chất không phải là anh ruột của Na-Jung và tình cảm anh dành cho cô cũng không phải tình cảm anh – em thông thường. Hay người ấy là Chilbong - cầu thủ bóng chày chân thật, ngọt ngào, lạnh lẽ khiến trái tim bao cô gái tan chảy nhưng rụt rè.

“Bởi vì mình quá tốt nên mình mới thất bại. Bởi vì mình quá tốt, cho dù là người con gái mà mình thích, mình cũng không thể hỏi cô ấy cho rõ ràng.” – Chilbong.

Mỗi tình đầu sẽ chiến thắng hay sẽ như Chilbong nói “Chưa phải kết thúc cho đến khi kết thúc thực sự” và ai sẽ được cú “home run”n đây? (Thuật ngữ bóng chày = ghi điểm trực tiếp)?

Tất tả những tình tiết thú vị đó sẽ khiến người đọc nín thở bởi: Tình yêu đơn phương tuy thầm kín nhưng lại vô cùng mãnh liệt. Ở lứa tuổi 20, tình yêu là một cái gì đó thuần khiết, mơ hồ. Vậy nên không phải bất cứ một tuổi trẻ nào cũng có thể may mắn có được. Những cô cậu sinh viên chập chững những bước đi đầu tiên liệu có đủ dũng khí để tìm thấy ước mơ của cuộc

đời mình, liệu có đủ can đảm để đến bên ai đó nắm tay. Liệu tương lai có tốt đẹp như điều ước mà họ đã cùng nhau nguyện cầu?”

Trong tiếng Anh, từ “present” có hai nghĩa: hiện tại và món quà. Món quà quý giá nhất của cuộc sống chính là hiện tại, chính là thời khắc đang trôi qua ngay trước mắt chúng ta.”

THÔNG TIN TÁC GIẢ

Lee Woo-Jung

Biên kịch tiên phong cho trào lưu mới mang tên “Lời hồi đáp” tại Hàn Quốc. Cô được biết đến nhiều nhất qua các tác phẩm truyền hình của tvN cũng như các chương trình truyền hình thực tế ăn khách tại Hàn Quốc.

Oh Seung-Hee

Nổi tiếng trong lĩnh vực tiểu thuyết hóa các bộ phim nổi tiếng của đài tvN. Các tác phẩm của cô hấp dẫn người đọc bởi những cảm xúc tinh tế, văn phong chân thực, trải đời và thấu hiểu từng cung bậc cảm xúc của người đọc.

MỤC LỤC

MỞ ĐẦU

#1

NGƯỜI SEOUL

#2

CHÚNG TA ĐỀU LÀ NHỮNG NGƯỜI XA LẠ

#3

TÌNH YÊU THỜI ĐẠI MỚI

#4

LỜI NÓI DỐI

#5

NHỮNG LỜI KHÓ NÓI

#6

NHẬP MÔN QUÀ TẶNG

#7

MÙA HÈ NĂM ĐÓ

#8

LỰA CHỌN TRONG MỘT KHOẢNH KHẮC SẼ ẢNH HƯỞNG ĐẾN CẢ MỘT ĐỜI

#9

THỰC RA, ĐIỀU MÌNH MUỐN NÓI LÀ...

#10

BIẾT ĐÂU ĐÂY LẠI LÀ LẦN CUỐI

11

CÁCH DUY NHẤT ĐỂ KẾT THÚC MỘT MỐI TÌNH ĐƠN PHƯƠNG

#12

KỶ TÍCH DÀNH CHO CHÚNG TA

#13

QUY TẮC MỘT VẠN GIỜ ĐỒNG HỒ

#14

NHỮNG NGƯỜI KHIẾN TÔI THAY ĐỔI (I)

#15

NHỮNG NGƯỜI KHIẾN TÔI THAY ĐỔI (II)

#16

TÌNH YÊU, NỖI LO SỢ

#17

CÓ NÊN TỎ TÌNH LẠI MỘT LẦN NỮA KHÔNG?

18

BẠN CÓ TIN VÀO VẬN MỆNH KHÔNG?

#19

KHỞI ĐẦU CỦA SỰ KẾT THÚC

#20

GỬI NHỮNG NĂM 90

MỞ ĐẦU

Tháng Chín năm 2013, phường Sangam, quận Mapo, thành phố Seoul.

Phố lên đèn. Bóng tối lẫn khuất giữa những ánh sáng rực rỡ phát ra từ các cửa hàng cùng những biển hiệu quảng cáo liên tục nhấp nháy. Những tòa nhà sáng rực, những cây cầu vượt đông nghịt xe hơi, đoàn người liên tục di chuyển trên đường phố. Bóng tối như thể bị đè sâu xuống mặt đất, để những cái phao người và xe nổi lênh bênh bên trên. Có lẽ phải lấy giấy vẽ đè xuống, rồi dùng bút chì tô thật mạnh lên trên, thì những mảng hình khối loang lổ của thành phố mới dần dần hiện hình.

Bức phác họa ấy chính là đêm Seoul. Ở một nơi nào đó, một ngày mới đang bắt đầu, một tình yêu đang nảy nở, một thời khắc huy hoàng đang được mong chờ. Chẳng biết từ lúc nào trong quãng thời gian mười chín năm sống ở Seoul, Na Jung không còn cảm thấy bất kỳ điều gì lạ lẫm, mới mẻ ở nơi đây nữa. Từ này đến giờ, Na Jung bày đầy ra nhà những thùng các tông to tướng, mãi miết tìm kiếm cái gì đó. Bên ngoài cửa sổ, cuộc sống thành phố quen thuộc vẫn đang trôi đi.

“Cậu tìm cái gì thế?”

Yoon Jin vừa hỏi vừa quệt ngón tay lên giá sách. Có đúng là nhà mới chuyển đến không đấy? Ôi mẹ ơi, không có lấy một tí bụi nào. Sung Na Jung vẫn y như ngày nào, sạch sẽ gọn gàng đến phát sợ. Yoon Jin ngăm một lượt giá sách, le lưỡi ngạc nhiên.

“Ôi, cậu vẫn còn giữ cái này cơ à?”

Thứ mà Yoon Jin vừa lôi từ cuối giá sách ra là cuốn album của đội bóng rổ trường Đại học Yonsei. Yoon Jin không giấu nổi nụ cười mừng rỡ. Trời đất ơi! Phải ngắm các cầu thủ một tí mới được. Trẻ quá, trẻ quá đi thôi, đẹp hơn cả hoa!

“Xem cẩn thận đừng có để dính nước miếng vào. Đồ quý hiếm nhà mình đấy.”

Đang nói dở, Na Jung lục tung cái thùng giấy, bàn tay chợt dừng sững lại.

“Tìm thấy rồi!”

Na Jung hét lên phấn khích khiến Yoon Jin phải quay lại nhìn. Đây là cái gì? Na Jung lôi từ trong hộp ra một cuộn băng VHS. Có tiếng mở cửa. Sook Sook nói vọng vào, “Em ra ngoài một tí”, rồi đi thẳng ra cửa.

“Úi chà chà. Sook Sook lớn quá rồi nhỉ. Mới ngày nào sự xuất hiện của thằng bé còn làm cả nhà một phen bất ngờ. Nó học có giỏi không?”

Yoon Jin đưa mắt nhìn theo cậu bé mặc đồng phục.

“Không, học dốt lắm. Càng lớn càng khó bảo, lại còn bắt đầu mọc râu, kinh chết đi được.”

Na Jung trả lời ngắn gọn, vừa lắc đầu vừa đi đến ngòai trước chiếc ti vi treo trên tường.

“Ôi, lâu lắm mới thấy cuộn phim băng đen như thế này đấy. Nhưng video gì thế? Đừng nói là cuộn băng hôm cưới cậu đấy nhé?”

Na Jung ra điệu bộ dễ thương gật đầu cười.

“Gớm quá. Cậu vẫn còn là cô dâu mới cưới đấy à? Bây giờ mà vẫn còn xem cái đấy à?”

“Đâu mà. Mình cứ tưởng làm mất rồi. Hôm trước dọn nhà tự nhiên tìm thấy. Hồi đấy xấu hổ có dám xem đâu. Hôm nay mới bật lên lần đầu tiên đây.”

Na Jung cho cuộn băng vào đầu máy video. Tìm thấy cuộn băng đã bị quên lãng từ lâu giữa cuộc sống bận rộn hối hả khiến cô thực sự vui mừng như thể gặp lại người bạn cũ.

“Nhất định phải xem đúng hôm về nhà mới thế này à?”

“Thì làm sao. Mọi người cùng xem lại mình ngày xưa cũng vui mà.”

“Chắc trông cậu phải kinh nhất luôn đấy.”

Na Jung đang định bấm nút play chợt dừng lại, quay lưng nhìn Yoon Jin. Kiểu trang điểm cô dâu môi đỏ chót quē một cục, nụ cười gượng gạo cứng đờ, đôi môi run rẩy vì căng thẳng trước máy quay. Yoon Jin không thể nào quên được cô dâu Na Jung ngày ấy.

“Sung Na Jung hồi đấy mặc váy cưới kiểu Park Ju Mi, lại còn đội cả vương miện nữa cơ mà.”

“Hay thôi không xem nữa?”

Na Jung và Yoon Jin nhìn nhau, cả hai đều có chung một suy nghĩ. Bỗng điện thoại của Na Jung rung lên. Yoon Jin ngẩng nhìn Na Jung giải thích trôi chảy qua điện thoại, giờ này thì đường nào tắc, đường nào đi nhanh. Giọng địa phương vùng Gyeongsangdo cũng hoàn toàn biến mất, thay vào

đó là tiếng thành phố chuẩn mực, thành thạo. Đến cả đoạn dặn mua café, nhớ bỏ hạnh nhân ra khỏi sữa chua blueberry, rồi cho thêm hai thìa espresso, tiếng Anh như gió, nghe cũng thật là “Seoul”.

“Na Jung nhà mình thành người thành phố xịn rồi. Hơi bị ghen tị đấy nhé. Đường nào cũng biết, tên café cũng thuộc vanh vách, gọi không cần phải nghĩ. Thế này thì ai mà biết được đây lại là gái quê Masan cơ chứ.”

Na Jung đặt điện thoại xuống, thở một hơi dài thườn thượt.

“Bạn à. Năm nay là năm thứ mười chín mình sống ở Seoul rồi đấy. Một nửa cuộc đời sống ở thành phố, như thế chưa đủ để gọi là người thành phố hả?”

Nói đoạn, Na Jung cố tình chuyển sang giọng nhà quê.

“Cũng phải. So với hồi đó thì bây giờ hoàn toàn là người Seoul rồi.”

Yoon Jin hất cằm chỉ về hướng ti vi. Cuộn băng lễ cưới Na Jung do Yoon Jin quay bắt đầu chạy.

***

Thứ Bảy ngày 22 tháng Sáu năm 2002. Chiếc máy quay đang rung lắc loạn xạ trong tay Yoon Jin dần dần được giữ ổn định lại, hình ảnh cô dâu Na Jung hiện ra. Trước khuôn mặt không thể giấu nổi vẻ đờ đẫn sau một đêm hội hộp đến mất ngủ của cô dâu, giọng địa phương vùng Jeonlado nặng trĩu trình trịch của Yoon Jin vang lên.

“Na Jung à, cơ hội cuối cùng rồi đấy. Bỏ trốn đi. Chỉ cần bước ra ngoài cánh cửa này thôi là thế giới tự do sẽ lại về với cậu. ”

“Bây giờ là lúc nói như thế với cô dâu đấy à. Cậu định lấy chồng để con sống hạnh phúc để một mình mình thành bà già cô đơn hả?”

“Cậu mà lấy chồng bây giờ là không đi Jeonju gặp anh Lee Sang Min được đâu.”

Từ trong phòng chờ của cô dâu, Na Jung nở nụ cười gượng gạo hướng ra ngoài chào khách, rồi nghiêng chặt răng gầm ghè.

“Mình đã xin phép chú rể rồi. Chú rể bảo trận đấu vào ngày nghỉ sẽ cho mình đi xem.”

“Trước khi cưới thì nói thế nào chả được. Thế mà cậu cũng tin à?”

“Ờ. Tin. Cậu không tin thì đi mà hỏi chú rể đứng đằng sau cậu kia kìa.”

Từ lúc nào Na Jung đã chuyển ánh nhìn ra phía sau vai Yoon Jin. Gương mặt cô không giấu nổi sự rạn rờ xen lẫn ngại ngùng. Chú rể dường như cũng cảm nhận được tình cảm của cô dâu dành cho mình. Nụ cười bên lên khiến Na Jung trở nên xinh đẹp hơn bất cứ lúc nào. Mặc dù toàn nói đùa từ nãy đến giờ, nhưng Yoon Jin hiểu ngay chính giây phút này, Na Jung đang hạnh phúc đến nhường nào.

Lễ cưới của Na Jung. Dù đã mười năm trôi qua nhưng trong trí nhớ của Yoon Jin, hình ảnh ngày hôm ấy vẫn rực rỡ, ấm áp. Ký ức về những ngày đầu họ gặp nhau cũng dần dần hiển hiện rõ ràng. Từng hình ảnh, từng kỷ niệm về những ngày thanh xuân gan góc, vui vẻ, và ngờ nghệch tràn lên sống động như câu chuyện của ngày hôm qua. Lâu lắm rồi Yoon Jin mới ngồi hồi tưởng lại chuyện ngày xưa như thế này. Quãng thời gian của tình yêu trong sáng và những tổn thương vụng về. Quãng thời gian khó khăn và hạnh phúc mà ai cũng phải trải qua trong đời.

Năm 1994. Khi đó, chúng tôi mới hai mươi tuổi.

NGƯỜI SEOUL

Tháng Hai năm 1994, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

“Hãy biến con thành Da Seul của anh Sang Min.”

Nếu có một điều ước, thì đây chính là điều duy nhất Na Jung mong muốn. Thời điểm đó, chỉ cần anh Sang Min đưa cánh tay gạt mồ hôi trên trán thôi cũng đủ để Na Jung ngây ngất cả ngày. Mỗi khi nhìn thấy thân hình rắn chắc đẹp như thiên thần của anh mặc đồng phục trường Yonsei, khoác thêm chiếc áo bóng rổ là tai Na Jung bắt đầu ong ong, không nghe thấy tiếng gì xung quanh nữa, và hai tay thì chẳng biết từ lúc nào đã đưa lên ôm chặt trái tim đang đập thình thịch.

Vừa xem bộ phim dài tập *Chiến thắng cuối cùng*, Na Jung vừa đợi chương trình phim tài liệu có xuất hiện anh Sang Min. Màn hình ti vi hiện lên cảnh cuối tập phim, Da Seul đang đắm đuối nhìn nam diễn viên Jang Dong Gun trong vai Cheol Jun. Trong đầu Na Jung đã hiện lên cảnh mình và anh Sang Min thế vào chỗ của Da Seul và Cheol Jun trên ti vi kia.

Mình mà là quả bóng rổ kia thì tốt biết mấy. Anh ấy sẽ cướp lấy mình từ tay các cầu thủ khác, rồi lại bị họ cướp mất, rồi anh giành lại, ôm mình vào vòng tay vừa mềm mại vừa rắn rỏi kia. Ôi chỉ nghĩ thôi đã thấy sắp ngất đến nơi rồi.

Na Jung đang chìm đắm trong thế giới tưởng tượng của riêng mình thì tiếng Dong Il và Rác bình luận về bộ phim mới hết kéo cô về thực tại. “Sạch sẽ”, “ngăn nắp” là những từ ngữ không bao giờ xuất hiện trong từ điển của Rác. Rác tạm thời ngậm miệng, lấy cổ áo phong đang mặc trên người quẹt ngang cái miệng dính đầy bánh trái. Nhưng cũng chỉ được 5 giây im lặng.

“Biến thành Da Seul đi.”

Những lời đùa cợt của Rác bắt đầu hướng về phía Na Jung. Rác ngồi trên ghế, hai đầu gối liên tục rung bần bật trong chiếc quần nỉ rộng thùng thình, anh thò tay bẹo chặt hai má Na Jung kéo sang hai bên. Rác cười khùng khục nhìn Na Jung với khuôn mặt phình ra như con sóc nhỏ, hai cánh tay khua khoắng vật lộn.

“Nào! Thích chết không!”

Na Jung trợn mắt gầm gừ.

“Em chính là Da Seul đấy. Da Seul, Da Seul.”

Lần này Rác lại ấn hai má cô bé vào giữa, khiến cho đôi môi chum lại.

Đương nhiên Na Jung sẽ không chịu ngồi yên. Na Jung dồn hết cơn giận dữ vào bàn tay, cấu mạnh lên đùi Rác. Á! Rác nhảy bật ra khỏi ghế sofa, bàn tay xoa lấy xoa để.

Đúng lúc đó! Anh Sang Min xuất hiện! Na Jung nhảy một bước đến sát màn hình, hét lên đầy phấn khích.

“Đang mùa giải mà chúng nó cũng có thời gian lên ti vi thế kia cơ à?”

Dong Il hỏi bằng cái giọng nặng trịch của vùng Jeonla.

“Đăng nào Gial chả thắng.”

Rác vừa xoa đùi vừa góp chuyện với Dong Il.

“Không có chuyện đấy đâu.”

Na Jung nhăn nhó cãi lại.

“Đúng rồi còn gì.”

Thái độ gây sự của Rác cuối cùng cũng chọc Na Jung phát điên.

“Không phải là không phải!”

“Đúng là đúng!”

“Đã bảo không phải mà lại!”

“Đã bảo đúng mà lại!”

Na Jung gườm gườm nhìn Rác.

“Trường Yonsei mà thắng thì anh định làm thế nào?”

Rác làm mặt xấu, bắt chước giọng điệu của Na Jung để đáp trả lại cô.

“Thế Gial mà thắng thì mày định thế nào?”

Cuối cùng, Rác và Na Jung quyết định kết thúc cuộc cãi vã bằng một trận cá cược. “Nếu mày thắng, anh cho mày chọn một thứ đồ bất kỳ của

anh mà mày thích. ” Rác bắt đầu đưa ra điều kiện. Na Jung nghiêng đầu suy nghĩ, trong đầu xuất hiện một thứ.

“Đúng rồi. Anh có băng nhạc của Seo Tai Ji đúng không? Em sẽ lấy cái đó. ”

“Mày điên à? Đòi cái gì nó phải lọt tai một tí chứ. ”

Na Jung chẳng thèm để ý đến thái độ căng thẳng của Rác.

“Đằng nào anh cũng có nghe nhạc bao giờ đâu. Cả đời em chưa thấy anh cầm cái tai nghe vào tai bao giờ. ”

“Ai bảo mày anh không nghe, con thần kinh này. Album thứ hai của Seo Tai Ji, *Hà Như ca* chứ gì.”

“Album thứ ba đấy, đồ đàn ạ.”

“Biết rồi, album thứ ba.”

“Nó là album thứ hai, đàn quá sức đàn.”

Cái gì, đàn? Rác kéo mạnh hai má Na Jung.

“Con điên này, bảo anh mày là đồ đàn à! Khâu mồm mày lại bây giờ. ”

Đương nhiên Na Jung cũng không phải dạng vừa. Cô em một tay túm lấy tóc anh, một tay liên tục véo đùi không thương tiếc. Cả hai như sắp sửa giết nhau đến nơi, vừa đánh nhau vừa hét ầm nhà “Bỏ tay ra!”, nhưng dứt khoát không ai chịu buông tay ra trước. Mặc kệ chiến trường khốc liệt trước mặt, Dong Il và Il Hwa vừa từ trong bếp ra vẫn bình tĩnh tập trung xem ti vi.

Đây là cảnh ngày nào cũng diễn ra tại nhà trọ Shinchon, phường Changchun, thành phố Seoul.

“Mặc dù mới mở nhà trọ chưa được lâu nhưng tôi sẽ chăm sóc lũ trẻ y như con của mình, chị không có gì phải lo cả. Chị cứ coi như mang con trai đi gửi nhà họ hàng là được. Ôi chà chà, đúng là vùng Sam Chun Po có khác, giọng nói y hệt như chỗ chúng tôi.”

Một buổi sáng, Il Hwa đang cười cười nói nói với ai đó trong điện thoại, đầu vẫn cuốn đầy những cái lô màu hồng. Kể từ lúc chuyển từ Masan lên Seoul sống đến nay mới vừa tròn một tháng. Ông chồng Dong Il đã bắt đầu làm huấn luyện viên cho đội Seoul Twins, còn cô con gái Na Jung cũng đã vào đại học. Chuyển đến một nơi xa lạ, làm quen với một cuộc sống hoàn toàn mới mẻ đã khiến Il Hwa lo lắng không ít. Ấy thế mà bà mẹ phải gửi đứa con một thân một mình lên thành phố kia thì còn bất an đến mức nào. Il Hwa bỗng thấy một sự đồng cảm sâu sắc dâng đầy trong lòng mình.

“Dạ, ai cơ ạ? Trương Quốc Vinh? Con trai chị trông giống Trương Quốc Vinh ạ? Cái anh diễn viên Hồng Kông quảng cáo sô-cô-la ấy ạ? Ôi trời ời, thế thì phải đẹp trai cực kỳ. Tôi phải rấm làm con rể mới được.”

Il Hwa cười lớn, hứa sẽ chăm sóc cậu con trai thật cẩn thận để làm an lòng người mẹ xa con. Vừa đặt tai nghe xuống thì lại có điện thoại đến. Vừa đúng lúc đó, cậu con trai ở Sam Chun Po gọi điện đến thông báo mình vừa xuống ga Seoul.

“Mẹ cháu vừa mới gọi điện đến đây. Chào mừng Trương Quốc Vinh của Sam Chun Po lần đầu đến với Seoul nhé.”

“Lần đầu đầu ạ. Cháu đến Seoul lần thứ hai rồi đây.”

Cố lên giọng cứng cỏi, nhưng không hiểu sao Sam Chun Po vẫn thấy hơi run. Đứng trong bất điện thoại công cộng, cậu quay lưng nhìn về phía sau. Ga Seoul mà cậu vốn mới chỉ nhìn thấy trong sách chính là ở đây. Trương Quốc Vinh của Sam Chun Po nhìn lên dòng chữ “Ga Seoul” khắc trên chính giữa cổng ga, bên dưới có cái đồng hồ lớn, một tay cầm ống tai nghe điện thoại, tay kia nắm chặt quai chiếc túi xách hiệu Asics.

“Cháu có tự tìm được đường đến đây không? Có biết đi tàu điện ngầm không?”

“Cháu đi tàu hỏa đến đây ạ. Tàu hỏa còn đi được thì tàu điện ngầm nhằm nhò gì. Cô chỉ cần chỉ đường cho cháu là được.”

Sam Chun Po cố tỏ ra cứng cỏi, lôi giấy bút trong túi quần ra chuẩn bị ghi lại địa chỉ.

“Thế thì cháu chỉ cần tìm chuyến tàu đi từ ga Seoul về Shinchon là được. Lên tàu điện ngầm đi về Shinchon, rồi xuống ở Shinchon, cháu sẽ thấy Trung tâm thương mại Grace. Từ trung tâm thương mại đó...”

Nói đến đó, Il Hwa dừng lại, trong lòng hơi lo lắng.

Sam Chun Po đang chăm chăm ghi chú bèn dừng ngay tay lại.

“Cô đùa cháu à?”

“À không. Cô xin lỗi. Từ trung tâm thương mại Grace đi thẳng lên, qua một cái công viên cháu sẽ thấy một cái ngã tư. Ở đó có một hàng thịt nướng rất to tên là Quán sườn anh em, từ đó đi thẳng lên sẽ thấy quán café Đại Bàng. Đi theo cái ngõ bên cạnh đó cháu sẽ thấy biển nhà trọ Shinchon. À thôi thôi. Cháu bắt taxi từ trung tâm thương mại Grace đi. Từ đó đi taxi đến

đây sẽ chỉ mất đúng bằng phí mở cửa taxi thôi. Sam Chun Po à, liệu cháu có tìm được đường không?”

“Có gì đâu mà không tìm được ạ. Cô không phải lo đâu. Vậy lát nữa gặp cô sau ạ.”

Sam Chun Po mở cửa bật điện thoại công cộng bước ra ngoài nhìn quanh. Cuối cùng cũng đến được Seoul. Xung quanh cậu là những tòa nhà vươn cao tráng lệ, những người thành phố lướt qua nhanh như cơn gió. Cảm giác vừa mới mẻ lạ lẫm, vừa tự hào thích thú vây quanh lấy chàng trai từ quê mới lên.

Tất cả mọi thứ đều lạ lẫm và mới mẻ. Anh chàng Sam Chun Po vừa lên mặt tỉnh tương với Il Hwa, giờ đối mặt với sự mới mẻ ấy, ngồi đông cứng trước đường tàu số 1 ga Seoul. Không biết anh chàng co ro ôm ba lô trước ngực ấy ngồi lù lù ở đó đã mất bao nhiêu thời gian rồi. Tiếng một đoàn tàu mới tiến vào lại một lần nữa khiến trái tim Sam Chun Po run bắn, đứng đứng người lên. Lưng cậu ướt đầm mồ hôi lạnh.

“Đoàn tàu đi về Cheongryangri đang vào ga. Quý khách vui lòng lùi lại một bước.”

“Ba chuyến đi về phía bắc Euijeongbu, hai chuyến đi về Cheongryangri, lại thêm ba chuyến nữa đi về Euijeongbu. Sao lại thế nhỉ? Thế tàu đi về Shinchon bao giờ mới tới?”

Chờ đợi mãi không thấy chuyến tàu của mình, Sam Chun Po bức bối quay quay cái cổ mỗi nhừ. Một đoàn tàu Cheongryangri nữa lại chạy qua, Sam Chun Po vận dụng hết khả năng diễn xuất, nở một nụ cười thật thân thiện, chìa bộ mặt “tôi là người tốt” về phía người đàn ông trung niên đang đọc báo bên cạnh để hỏi về chuyến tàu chạy về Shinchon.

***

Dù trên đời này không tồn tại thần đèn, thì giấc mơ trở thành Da Seul - phu nhân Sang Min cũng không phải là ước mơ hảo huyền. Ít nhất là đối với Na Jung - cô gái có tình yêu bao la dành cho anh Sang Min mà hiếm ai có thể theo kịp. Nhờ tình yêu ấy, Na Jung đã đạt được mục tiêu không chỉ lên Seoul - nơi có đội bóng rổ trường Yonsei của Sang Min, mà thậm chí còn thi đỗ vào trường anh ta đang theo học.

Nếu là ca sĩ hay người nổi tiếng khác thì chưa biết thế nào, nhưng nếu là anh Sang Min thì rõ ràng có cơ hội. Nếu tìm đến chỗ anh ở, thế nào anh cũng sẽ ra gặp, nói chuyện với fan một lúc, thậm chí nếu may mắn thì còn có thể được anh tiếp chuyện điện thoại nữa cơ. Chỉ cần mình cố gắng thôi, thì dù không được lấy anh làm chồng, ít nhất trước khi ra trường cũng có thể hẹn hò yêu đương với anh một lần - Na Jung bưng bưng khí thế, bước xuống bậc cầu thang trước mặt nhà thể dục trường Yonsei.

Cánh cửa nhà thể dục mở ra, các cầu thủ bóng rổ vừa kết thúc bài luyện tập ủa ra bước xuống bậc thang. Chiếc áo khoác đồng phục dài lượt thướt cũng không che nổi cơ thể rắn chắc, vạm vỡ của các anh. Các cô nữ sinh chờ đợi từ lâu, ào lên hú hét ầm ĩ.

Na Jung phát hiện ngay ra Sang Min trong đám cầu thủ, cô lẳng lặng tiến đến gần. Hơi thở Na Jung trở nên gấp gáp. 100 mét, 50 mét, 10 mét, thế rồi đến lúc định thần lại thì Na Jung đã thấy mình đang nhét chiếc khăn vào tay Sang Min rồi. Khuôn mặt đẹp như tạc của anh dưới ánh nắng mặt trời càng trở nên rạng rỡ hơn bao giờ hết. Thời gian như dừng lại để phút giây ấy kéo dài mãi mãi.

“Anh à, anh lau mồ hôi đi, mồ hôi ấy ạ!”

Na Jung dịu dàng nhỏ nhẹ như chưa bao giờ biết ngoạc mồm hồ hết cổ vũ là gì.

Na Jung ấn chặt chiếc khăn vào tay Sang Min, ánh mắt như muốn nói với anh rằng “Em là Da Seul đến từ Shinchon ạ”.

Trong lúc Na Jung đuổi theo đến tận nơi ở của Sang Min, Sam Chun Po ngơ ngác lẫn vào dòng người ủa ra khỏi cửa ga. Cậu thần thờ bước theo dòng người đi vô định, nhưng tâm trạng thì như người bị Tào Tháo đuổi. Nhìn hàng ngàn người cứ tầng tầng lớp lớp bước đi như những cơn sóng liên tiếp xô bờ, Sam Chun Po mệt mỏi rã rời.

Bước ra khỏi cổng số 1 ga Sicheong, đường tàu số 1 màu đỏ, cậu nhìn thấy cổng số 3 ga Sicheong, đường tàu số 2 màu xanh ngay trước mắt. Sam Chun Po bắt đầu lăm nhăm liên hồi trước cổng trạm bán vé đường tàu số 2. Cậu sợ người ta phát hiện ra mình nói tiếng nhà quê.

“Một người đi Shinchon ạ. Cho tôi vé Shinchon. Shinchon một vé ạ.”

Sam Chun Po lắc đầu quây quậy, có luyện tập thể nào cũng không giấu nổi tiếng địa phương.

“Shinchon. Một vé. Một người.”

Cuối cùng, Sam Chun Po chọn cách ngắn gọn nhất tin rằng mình đã ngụy trang thành người Seoul một cách hoàn hảo.

“...”

Một phút giây tĩnh lặng.

“Chắc anh ở quê mới lên ạ?”

Người bán vé hỏi bằng giọng đều đều, chìa chiếc vé dùng một lần màu xanh lá cây ra ngoài ô cửa.

Phải đến lúc mặt trời sắp lặn, Sam Chun Po mới đến ga Shinchon, người xanh như tàu lá. Cậu thất thểu bước ra khỏi cổng ga, ngẩng cổ lên. Quá nhiều tòa nhà cao tầng khiến trong một thoáng Sam Chun Po thần thờ không hình dung ra được mình phải tìm cái gì. Cậu chỉ tòa nhà vuông vức trước mặt, hỏi cậu sinh viên đang phát tờ rơi trước cửa ga tàu điện ngầm:

“Đây có phải là Trung tâm thương mại Grace không ạ?”

“Đây là Trung tâm thương mại Grand, Grace ở đằng kia ạ.”

Cậu sinh viên chỉ tay về phía đối diện.

“Làm thế nào để đi được ra đằng đó ạ?”

“Anh đi đằng này này.”

Cậu sinh viên hờ hững chỉ vào cái cổng mà Sam Chun Po vừa đi ra từ đó. Sam Chun Po nhú mày nhìn theo tấm lưng cậu sinh viên đi xa dần.

Ngã năm Shinchon. Nơi đó đối với Sam Chun Po không khác nào mê cung. Rạp hát màu xanh, trường đại học Seokang. Cứ mỗi lần ra khỏi một cổng, lại một trận địa mới bày ra trước mắt Sam Chun Po. Cậu nghiêng chặt răng trèo lên chiếc cầu thang cuối cùng dẫn ra cổng, lần này, cậu nhìn thấy một tòa nhà cực kỳ cao. Rốt cục cũng tìm thấy! Sam Chun Po sung sướng nhìn quanh, chợt phát hiện ra cậu sinh viên phát tờ rơi vừa gặp ban nãy. Lẽ nào, làm ơn, làm gì có chuyện đó... Sam Chun Po thận trọng quay đầu lại. Tấm phong quảng cáo in chữ Trung tâm thương mại Grand to tướng bay phấp phới trong gió.

“Hay thôi đi thẳng về nhà nhĩ...”

Sam Chun Po ngồi sụp xuống, hoàn toàn kiệt sức. Có lẽ cái thành phố khổng lồ và phức tạp này không phải là nơi dành cho cậu. Cứ rời một bước là cả một thế giới khác hiện ra. Chỉ cần nhìn thấy những con đường và những tòa nhà đã đủ khiến cậu phát ốm lên rồi, Sam Chun Po nhắm chặt đôi mắt mệt mỏi. Cả thế gian như quay tròn.

***

Lại là nhà trọ Shinchon.

“Chắc sắp đến rồi đấy ạ. Chị đợi một chút nữa thôi. Cháu nó cũng lớn rồi mà, chị không phải lo quá đâu. Với cả chần đệm chị gửi tôi đã để vào phòng cháu rồi ạ. Cháu nó mà đến tôi sẽ bảo gọi về cho chị ngay.”

Sau cuộc điện thoại với mẹ Sam Chun Po, Il Hwa đứng trong bếp, nghiêng đầu khó hiểu. Chẳng lẽ thằng bé này lại ngốc thế à? Sắp đến giờ ăn tối rồi mà vẫn chưa thấy tăm hơi đâu.

Sắp xếp bát đĩa lên bàn xong xuôi, Il Hwa bước ra phòng khách, ngồi xuống bên cạnh Dong Il và Rác đang ngồi ngắm “trăng Seoul”. Đột nhiên chuông cửa reo vang. Chắc đến rồi đấy! Il Hwa mừng rỡ chạy ra cửa, nhưng rồi lại lập tức quay vào, cau mày cầm điều khiển tắt ti vi. Dong Il đang dán mắt vào màn hình ti vi, chợt giật mình ngẩng lên nhìn Il Hwa.

“Ô hay, làm cái gì đấy hả con người này?”

“Hàng xóm phàn nàn là tiếng ti vi to quá, con người ta không học được.”

“Ghê gớm thế, ghê gớm quá thế. Biết là người Seoul khó tính rồi nhưng không ngờ lại khó tính đến mức này. ”

Thái độ thiếu thiện cảm của người hàng xóm mới khiến Il Hwa cứ buồn phiền mãi trong lòng.

Chiều hôm nay, Il Hwa vừa mới đi chợ về thì thấy hai bố con Dong Il và Rác đang bật máy hát karaoke. Chưa hát xong lấy một bài thì bà hàng xóm đã sang bấm chuông. Il Hwa cúi gập người chưa kịp xin lỗi xong, bà hàng xóm đã nguẩy mông đi về. Il Hwa áy náy mãi chưa nguôi thì lại đến chuyện tối nay.

“Gớm cái mụ này, sao mà thính như cún thế! Người ta hát thì thầm thế này mà bên đấy cũng nghe thấy hả?”

Dong Il bực tức dấm tay lên tường. Bây giờ họ mới phần nào nhận ra thích ứng với cuộc sống mới không phải là điều dễ dàng. Muốn sống được ở đây thì da mặt cứ phải thật dày.

“Thế này thì làm sao mà sống nổi ở Seoul...”

Hồi còn ở quê thì nào có bao giờ phân biệt nhà anh nhà tôi, hàng xóm láng giềng lúc nào cũng tắt lửa tối đèn có nhau. Dù Masan và Seoul có khác nhau đến thế nào đi chăng nữa, Il Hwa cũng chưa bao giờ tưởng tượng nổi hàng xóm cứ hơi một tí lại sang gõ cửa phàn nàn thế này.

“Ô nhưng mà cái cậu Sam Chun Po với con bé Na Jung nhà mình sao giờ này vẫn chưa về thế nhỉ?”

Dong Il nhìn màn đêm buông xuống bên ngoài cửa sổ, lẩm bẫm một mình. Il Hwa cũng ngược lên nhìn chiếc đồng hồ treo bên trên ti vi. Đã quá bảy giờ tối từ lúc nào.

“Thằng bé Sam Chun Po ấy cũng hai mươi tuổi rồi còn gì hả bố. Từng đấy tuổi rồi mà không tìm được nhà thì thôi chết quách đi cho xong chứ sống làm gì cho tốn cơm tốn gạo. Với cả nếu không tìm được thì gọi taxi mà đi, ghi sẵn địa chỉ cho rồi còn gì.”

Rác vừa nói chuyện với Dong Il vừa cầm hộp sữa uống ngon lành mà không biết nó đã quá hạn đến bảy ngày.

***

“Cho tôi đến chỗ này ạ.”

Sam Chun Po căng thẳng chìa tờ giấy viết địa chỉ nhà trọ Shinchon cho tài xế taxi.

“Nhà trọ Shinchon à...”

Liếc qua tờ giấy ghi địa chỉ, bác tài nhìn Sam Chun Po qua gương chiếu hậu.

“Xe không vào được đến tận nơi đâu, tôi đi đến đầu ngõ thôi nhé!”

“Vâng ạ, đến đấy thôi cũng được.”

Bác tài nhấn nút khởi động rồi cho chiếc xe lăn bánh. Thế là yên tâm rồi. Đến lúc này cơ mặt Sam Chun Po mới duỗi ra, thoải mái dựa vào ghế. Chỉ một lát sau, chiếc xe đi ra khỏi khu trung tâm, bắt đầu tăng tốc. Chiếc xe rung lên bần bật khi đi qua cầu sông Hàn. Qua cửa sổ, Sam Chun Po nhìn thấy tòa nhà 63, rồi nhìn thấy cả ga Seoul, cánh cửa đầu tiên dẫn cậu vào thành phố. Đột nhiên đầu óc Sam Chun Po trở nên trắng xóa, đến lúc này, cậu mới cảm thấy hình như cố điều gì đó sai sai. Cậu nhìn lên ghế lái.

“Seoul thật là... rộng quá phải không?”

Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu, bắt chuyện với Sam Chun Po. Vốn đã quá mệt mỏi, Sam Chun Po không còn lấy đâu ra hơi sức để trả lời nữa. Khuôn mặt in trên kính xe như sắp khóc đến nơi. Màn đêm buông trên thành phố rực rỡ. Sam Chun Po tựa như một vì sao cô đơn đang bay lơ lửng bên ngoài màn đêm ấy, càng cố đến gần lại càng bị đẩy ra xa. Cả cơ thể và tâm hồn cậu đều mệt mỏi. Không biết ngày hôm nay đến bao giờ mới hết.

Na Jung mở cửa bước vào nhà đúng vào lúc Il Hwa đang nói chuyện điện thoại với mẹ Sam Chun Po.

“Cứ tưởng thẳng bé đến, hóa ra không phải. Con gái tôi mới về đấy ạ. Chị cố đợi thêm một lát nữa nhé. Có khi tôi phải ra ngoài tìm thử mới được.”

Trên điện thoại thì cố gắng trấn an mẹ Sam Chun Po là thế, nhưng Il Hwa cũng bắt đầu sốt ruột như có lửa đốt trong lòng. Sao mãi thẳng bé này chưa đến thế nhỉ. Il Hwa đi qua đi lại trong phòng khách. Dong Il vừa cởi áo khoác treo trong phòng ngủ đi ra, liền bị Il Hwa tóm lấy.

“Anh thử ra Trung tâm thương mại Grace đằng trước kia xem nào.”

“Nó mà về trước thì nhắn tin cho anh nhé, một một hai ba năm.”

Dong Il gật đầu, cầm máy nhắn tin bên cạnh ti vi lên định đi ra. Đúng lúc đó chuông cửa reo vang. Hình như đến rồi thì phải, Il Hwa vội vã chạy ra cửa. Khuôn mặt Dong Il chợt đông cứng.

“Mẹ ơi! Mẹ ấy lại đến đấy à?”

“Bố bảo ai?”

Na Jung bắt chước bố thò cổ ra hỏi. Lại là bà hàng xóm.

“Tôi cũng đến phát bệnh thôi. Từ sáng đến giờ bà ấy qua qua lại lại gõ muốn thủng cả cửa để kêu ca nhà mình ồn ào rồi đấy.”

“Thế cơ à?”

“Càng nghĩ lại càng thấy bức. Cứ hơi một tí lại bị lộn ruột thế này thì làm sao sống nổi ở đất Seoul này được hả? Hôm nay may cho bà là tôi hiền đấy nhá!”

Cánh cửa đóng lại. Il Hwa lò dò đi vào phòng khách, ngồi phịch xuống ghế sofa.

“Lần này lại làm sao nữa? Sao? Hay lại bảo tiếng máy giặt kêu to quá đi? Người nhà này còn chẳng nghe thấy gì! Mụ ấy còn kêu ca cái gì nữa thế? Lần sau mà còn sang nữa là tôi báo cảnh sát đấy nhé!”

Cơ giận của Dong Il bốc bùng bùng lên đến tận đỉnh đầu.

Il Hwa chỉ lặng lẽ ngồi nhìn, chẳng nói một lời nào. Dong Il bức bối quay sang trút giận vào Il Hwa.

“Này! Bà ta bảo gì?”

“... Người ta bảo đi rút quần áo vào đi.”

Trong một khoảnh khắc, sự im lặng bao trùm căn phòng. Il Hwa nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chị ấy bảo đang mưa rồi, rút quần áo nhanh không ướt.”

Vài hạt mưa tí tách ngoài khung cửa. Dong Il và Na Jung cũng đã hướng mắt ra cửa từ lúc nào. Tiếng mưa bắt đầu rào rào nặng hạt. Trái tim vừa trở nên khô hạn của Il Hwa dường như được cơn mưa tưới cho ướt đầm, mát rượi. Từ ngày chuyển lên thành phố, ngày nào cũng ngập tràn căng thẳng. Một góc trái tim đầy vết thương của Il Hwa như tan ra.

“Na Jung à, ra rút quần áo nhanh đi con.”

Il Hwa nổi bằng giọng điềm tĩnh hơn một chút rồi đứng lên.

“Tìm cái gì thế?”

Dong Il này giờ vẫn đứng thần thờ, thấy vợ chợt đứng lên đi vào bếp, bèn quay ra hỏi.

“Bánh gạo.””

“Đêm hôm rồi còn tìm bánh gạo làm gì?”

Il Hwa mỉm cười, lôi ra một cái rổ nhỏ.

“Để mang cho hàng xóm.”

Đêm hôm đó, Dong Il đã tìm được Sam Chun Po.

Vào đến phòng, Sam Chun Po bỏ cặp xuống đất, chỉ cởi được mỗi đôi tất rồi chui vào mớ chăn đệm mẹ cậu đã gửi lên từ trước. Bộ chăn đệm trắng như tuyết, bà mẹ lo con lạnh đã gửi lên kèm với bao nhiêu yêu thương và nhung nhớ. Tiếng của mẹ qua điện thoại ban này vẫn còn văng vẳng bên tai.

“Con trai ngoan của mẹ. Đêm nay làm sao mẹ ngủ được đây. Để con một thân một mình lên Seoul, mẹ làm sao mà ngủ được...”

Trong bất điện thoại công cộng trước cửa quán café Đại Bàng, giọng mẹ mỏng manh run run như sắp khóc. Sam Chun Po cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng...

“Con trai à. Mẹ yêu con.”

Chỉ một câu nói ấy thôi, bao nhiêu kìm nén đã vỡ òa ra thành những giọt nước mắt lăn tròn trên má chàng trai trẻ.

Đêm đầu tiên ở Seoul. Nén những tiếng khóc nức nện ngào trong tấm chăn vẫn còn kêu sột soạt, hơi ẩm như bàn tay mẹ đã xua tan không khí giá lạnh ở nơi xa lạ này, nhưng Sam Chun Po vẫn không tài nào ngủ được. Mùa đông năm 1994 ở Seoul đã diễn ra như thế. Vừa bận rộn vừa cô đơn, vừa ồn ào vừa lặng lẽ, vừa sôi sục vừa giá lạnh. Thật chẳng làm cách nào mà hiểu được. Những suy nghĩ vu vơ dần đưa Sam Chun Po chìm vào giấc ngủ.

Rõ ràng đường đường chính chính đã trở thành công dân Seoul, nhưng vẫn chưa thể trở thành người Seoul được.

CHÚNG TA ĐỀU LÀ NHỮNG NGƯỜI XA LẠ

Tháng Ba năm 1994, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Buổi sáng ở nhà trọ Shinchon.

Đã mười ngày kể từ khi lên Seoul. Vừa xới cơm trong cái nồi to đại tướng ra bát, Sam Chun Po vừa quay nhìn một lượt những người đang ngồi xung quanh bàn ăn. Cùng sống với những người xa lạ trong một ngôi nhà xa lạ ở một thành phố xa lạ. Cùng ăn cơm, cùng dùng chung nhà vệ sinh với những người suốt hai mươi năm cuộc đời chưa một lần chạm mặt, cùng ngủ chung giường với cái thẳng lần đầu tiên gặp trong đời. Quả thật Sam Chun Po vẫn chưa thể nào tin nổi.

“Này, bạn cùng phòng. Lấy thêm cơm cho mình với.”

Hae Tae ngồi yên vị trên ghế, chìa cái bát về phía Sam Chun Po. Ngang nhiên chen vào cuộc sống vừa mới tạm ổn định của cậu, đối với Sam Chun Po, Hae Tae không khác gì một con ruồi cỡ bự. Sam Chun Po lờ tịt đi, điềm nhiên ngồi vào chỗ của mình. Hae Tae tức tối bôi nước canh vào áo cậu.

“Jung à, đưa anh chai tương cà.”

Rác đưa tay lên không trung hướng về phía Na Jung, trong khi mắt vẫn dính chặt vào cuốn truyện tranh. Na Jung cầm chai tương cà đưa ra xa, nhìn Rác bằng đôi mắt hình viên đạn.

“Biết rồi, biết rồi. Ăn cơm xong rồi đọc.”

Nhận ra thái độ của Na Jung, Rác bèn thu tay, gấp cuốn sách lại. Đôi mắt Na Jung vẫn trợn trừng trừng.

“Lại sao nữa? Anh lại làm sai cái gì?”

Rác buông đôi đũa xuống bàn, quay lại tính trả treo với Na Jung.

“Anh này!”

“Sao? Tóm lại là làm sao?”

“Không phải anh bảo hôm nay phải đi thực hành à? Tám giờ phải đi rồi cơ mà?”

Trong một tích tắc, Rác nhảy dựng lên như có lửa đốt dưới mông, vội vã chạy ra phòng khách. Tiếng Rác chạy qua chạy lại tìm kính, tìm cặp văng cả nhà, khiến câu “Cháu ăn xong rồi ạ” của Yoon Jin suýt nữa tan biến vào không trung. Yoon Jin - cô bạn bé nhỏ với biệt danh Jung Dae Man vì mái tóc ngắn che gần hết hai bên má, chỉ để lộ một chút giữa khuôn mặt. Tất cả những gì mọi người biết về cô bạn ít nói và khó tính này là: một - quê ở Yeosoo, hai - cực thích Seo Tai Ji.

“Sao thế, ăn thêm chút nữa đi chứ? Con bé này ăn như mèo thế à?”

Bỏ lại sau lưng lời chèo kéo của Il Hwa, Yoon Jin lặng lẽ đi ra khỏi bếp.

“Này cô bạn, lưng cậu sao thế? Không ngồi thẳng được lên à?”

Hae Tae từ này lặng lẽ quan sát Na Jung vắn vẹo ngồi không yên trên ghế.

“Con lại bị nữa đấy à?”

Il Hwa đưa đôi mắt lo lắng nhìn con gái.

“Chắc dạo này con chạy nhảy hơi nhiều nên lại đau.”

Na Jung nhăn nhó vắn vẹo ngồi khoanh chân trên ghế, lấy tay dấm dấm lên lưng. Dong Il nhìn Na Jung, lòng đầy bất mãn.

“Con với chả cái! Chưa đi xem một trận bóng chày nào của bố mà cứ tối ngày dán mắt vào cái ghế cứng đơ đơ ở sân bóng rổ ấy thì lưng nào nó chịu được? Hôm nay mày lại trốn lên đi xem bóng rổ là tao cạo hết tóc đi cho mà xem.”

Dong Il trợn mắt trừng trừng quát Na Jung.

Kể cả có bị cạo đầu thì Na Jung cũng không thể không đến sân bóng rổ. Hơn nữa, hôm nay lại là ngày diễn ra trận bán kết bóng rổ khóa 93-94. Tiếng hò hét cổ vũ, những tấm áp phích cổ động phủ đầy sân vận động. Khi tấm bảng điện tử hiện lên dòng chữ “Đại học Yonsei vs Sangmoo, 0:0”, trận đấu đã chính thức được bắt đầu.

“Seo Jang Hun, đi xuống dưới gôn đi! Anh tôi bị thương bây giờ!”

Đang gào lên gọi tên Sang Min, Na Jung quay sang giơ nắm đấm về phía đội Sangmoo. Tấm bảng điện tử đang hiện lên số điểm mới: 20:10. Những con số biến đổi liên tục, chẳng mấy chốc con số đã chuyển thành 42:42.

“Không phải! Không phải! Trọng tài không có mắt hay sao thế hả? Mở to mắt ra mà nhìn chứ!”

Đang gào muốn vỡ tung cổ họng khi Sang Min bị phạm lỗi đến lần thứ ba, chợt Na Jung ôm lấy lưng ngồi sụp xuống. Cơn đau nhói như mũi dao nhọn đâm xuyên vào phổi Na Jung khiến cô không thở nổi. Đội Sangmoo liên tục tấn công. Tiếng hò reo của người hâm mộ vẫn liên tục vang dội. Cuối cùng, tấm bảng điện tử hiện lên con số 71:71, và anh Sang Min cũng đã bị phạm lỗi đến năm lần. Na Jung đứng bật dậy. Đột nhiên khung cảnh trước mặt nhòe đi.

***

“Đội Sangmoo đã dẫn trước đội Yonsei với tỉ số 92:82. Trận chung kết giải vô địch bóng rổ nam khóa 93-94 sẽ được diễn ra vào lúc hai giờ ba mươi chiều mai tại sân vận động học sinh Jamsil...”

Lời người bình luận chưa kịp kết thúc, Rác đã với tay tắt búp ti vi. Anh giờ tay hươ hươ lên trước mặt Na Jung đang nằm lù lù một đống.

“Em chưa ngủ đâu.”

Na Jung lau bàu, mắt vẫn nhắm nghiền.

“Con ranh này, đã đau lưng như thế rồi còn chạy đến tận đây làm gì không biết. Cái đĩa đệm của em mà có vấn đề gì là phải mổ đấy. Mới hai mươi tuổi đã thích chống gậy à?”

Rác ngồi ngay ngắn lại, đưa tay nhẹ nhàng xoa lên đầu Na Jung.

“Trận đấu có một không hai, làm sao em bỏ được.”

“Cái lưng của em cũng có một không hai đấy. Với cả gối thấp thôi, lại thích hồng cả đĩa đệm ở cổ à? Toàn thói quen xấu thôi.”

“Anh à, kéo rèm vào cho em với.”

“Lắm chuyện, ngủ đi.”

“Phải kéo rèm vào mới ngủ được chứ.”

Rác đưa tay lên che mắt Na Jung.

“Được chưa? Không sáng tí nào nữa đúng không?”

“Anh ơi, sữa. Anh hâm lại sữa cho em đi. Uống sữa nóng mới dễ ngủ.”

“Anh là nô lệ của em đấy à? Không ngủ được thì cứ nằm đấy mà xem ti vi, đừng có bắt nạt ông anh già cả này nữa.”

Miệng thì nói vậy, nhưng Rác vẫn lật đật đứng lên. Na Jung mỉm cười nhắm mắt lắng nghe tiếng chân Rác đi xa dần.

Sáng hôm sau, Dong Il và Il Hwa dậy trước, ngồi dưới bàn ăn nói chuyện về Na Jung.

“Cái lưng của con bé này không phải chuyện đùa đâu. Thế này liệu có đi lấy chồng được không đây?”

Il Hwa thở dài nhìn vào phòng ngủ nơi Na Jung đang nằm. Dong Il gật gù. Mọi khi cứ hay quát tháo là thế, nhưng Dong Il cũng lo lắng chẳng kém gì Il Hwa.

“Đăng trước kia có nhà trọ tên là Shalom ấy.”

Il Hwa khẽ nắm lấy cánh tay Dong Il, hạ giọng nói.

“Ừ biết rồi.”

“Nhà đấy có ba đứa con gái, cả ba đều cưới sinh viên luật ở trọ nhà bên đấy đấy. Con cả thì lấy thẩm phán, đứa thứ hai lấy kiểm sát viên, đứa út thì lấy luật sư đấy.”

Thái độ thềm thường của Dong Il càng làm Il Hwa háo hức kể tiếp.

“Con bé Na Jung nhà mình cũng có kém gì ai đâu. Hay mình thử nghiên cứu xem trong mấy cậu sinh viên ở trọ nhà mình có cậu nào được không nhé?”

Đôi mắt Il Hwa sáng rực lấp lánh. Dong Il cũng không hề tỏ ý phản đối. Trưởng nam của công ty xe khách lớn nhất Sooncheon - Hae Tae. Con trai út của chủ tàu cá lớn nhất vùng Sam Chun Po - Sam Chun Po. Sinh viên trường Y chưa một lần đánh mất danh hiệu ưu tú - Rác. Hóa ra mấy anh giai quê này toàn là những đối tượng cũng ra gì đấy! Hai vợ chồng Dong Il và Il Hwa quyết định phải đầu tư dài hơi một phen.

Trong lúc Dong Il và Il Hwa trao cho nhau những nụ cười đầy ẩn ý, Hae Tae, Sam Chun Po và Yoon Jin đã lần lượt đi vào bếp.

“Các cháu hôm nay có việc gì thế? Mặc cả áo jacket đẹp thế, định đi đâu à?”

Il Hwa thắc mắc nhìn vẻ bảnh chọe, đầu tóc bóng mượt của Hae Tae và Sam Chun Po.

“Hôm nay bọn cháu có buổi giao lưu tập thể ạ.”

Hae Tae nhún vai trả lời.

“Thích quá nhỉ. Giao lưu với trường nào thế?”

“Khoa Múa trường Sookmyung ạ.”

Sam Chun Po khỏe, giọng đầy tự hào. Vừa mới lên Seoul đã được giao lưu với trường nữ, lại còn là khoa Múa nữa chứ. Quả là thành công rực rỡ. Hae Tae và Sam Chun Po từ lúc nào đã cùng nhau ngẩng cao đầu dương dương tự đắc. Nổi mong đợi, hào hứng, rạo rực dâng đầy trong lòng hai chàng trai trẻ.

***

“Khoa Múa trường nữ Sookmyung á?”

Lee Soon Ja - cô gái ngồi đối diện Sam Chun Po nhìn cậu chăm chăm, giọng nói càng về cuối câu càng cao dần.

“Mình á?”

Lee Soon Ja ngạc nhiên đưa bàn tay mập mập lên chỉ vào người mình hỏi lại.

Bùm! Bao nhiêu sự chờ đợi, háo hức, rạo rực vụt tan như quả bóng bay xì hơi bay vụt lên trời. Sam Chun Po muốn cố níu lấy trái bóng ấy, mím môi hỏi lại.

“Khoa Múa phải không ạ?”

“Khoa Múa? Không, khoa Thương mại!”

Thân hình khác xa so với sinh viên khoa Múa, lớp son dày cộm cộp bơi chèo cả ra ngoài đôi môi vốn đã không nhỏ bé gì. Cô gái trước mặt cậu cười ngơ ngẩn y như nhân vật bước ra từ truyện tranh biếm họa.

Bùm! Trái tim Sam Chun Po thủng lỗ chỗ, mọi ý nghĩ cứ tràn ra trôi về một nơi nào xa lắm, để lại cho cậu cả một vùng trống hoác mơ màng. Có lẽ nào nghe nhầm không nhỉ? Không thể tin vào những gì đang diễn ra trước mắt, Sam Chun Po cố hỏi lại một lần nữa.

“Khoa Múa?”

“Khoa Thương mại!” Lee Soon Ja dứt khoát lắc đầu.

“Thôi chết, làm thế nào bây giờ? Chắc cậu tưởng là khoa Múa à?”

Tình huống kết thúc. Cô bạn Ha Hee Ra ghép đôi với Hae Tae hiểu ra sự tình, bụm miệng cười.

Sau màn giới thiệu tên tuổi, Ha Hee Ra bắt chuyện với Sam Chun Po.

“Nhà ở Sam Chun Po thì chắc cậu được ăn nhiều cá lắm nhỉ?”

“Thế chắc nhà cậu có cả thuyền hả?”

Lee Soon Ja đùa cợt xen vào. Ha Hee Ra chợt nhận ra bạn mình hơi vô duyên, bèn quay sang khẽ đẩy cô bạn.

“Xin lỗi. Bọn mình đùa thôi, cậu đừng để ý, không phải trả lời đâu.”

“Có gì mà phải xin lỗi. Nhà cậu ấy có đến ba chiếc tàu đấy. Lại còn là tàu đánh cá, loại 60 tấn cũng có, 30 tấn cũng có.”

Hae Tae thay mặt Sam Chun Po giải thích cho hai cô gái Seoul. Ha Hee Ra ngớ ngàng nhìn Sam Chun Po chăm chăm.

“Nhà cậu có thuyền thật à? Nhà giàu thật đấy! Nhà cậu giàu nhất Sam Chun Po phải không?”

“Giàu thì làm gì. Lên Seoul vẫn là thằng đại ngố.”

Hae Tae vẫn tiếp tục liên thoảng, không thêm để ý đến cậu bạn tội nghiệp. Sam Chun Po đang vừa xấu hổ, vừa tự hào, đột nhiên bị giội một gáo nước lạnh vào mặt.

“Các cậu có biết ngày đầu tiên tìm đường đến nhà trọ cậu ấy đã đi mất mấy tiếng không? Mười tiếng đấy, mười tiếng!”

“Thật á? Sao lại thế?”

“Cô chủ nhà bảo cậu ấy lên tàu ở ga Seoul rồi xuống ở Shinchon, nhưng cậu ấy cứ dứt khoát ngồi đợi chuyển tàu đi đến đúng Shinchon.”

Lee Soon Ja và Ha Hee Ra cùng lúc mở tròn mắt.

“Giữa đường phải xuống ở ga Sicheong để đổi tàu thì cậu ấy lại đi hẳn ra ngoài mua vé mới.”

Hai cô gái Seoul hứng thú lắng nghe câu chuyện như thể kể về người đến từ thế giới khác.

“Xong rồi lúc đi ra ở ga Jeoncheol, cậu ấy còn suýt bị đánh vì rút thẻ giao thông của người khác cầm trên tay mình nữa cơ đấy.”

Hai cô gái mím chặt môi lắng ánh nhìn ra nơi khác để ngăn không cho cơn buồn cười bật ra khỏi cổ họng.

“Rồi cậu ấy lên taxi ở quán café Đại Bàng, đáng lẽ từ đó về nhà chỉ mất bằng đúng phí mở cửa, thế mà bị ông taxi chở đi vòng vòng quanh Seoul hết tận hai mươi ngàn won.”

Cuối cùng, hai cô gái không thể nhịn nổi, bò ra cười, hai chân động đùng đùng xuống sàn.

“Này, cậu ấy nói thật đấy hả? Có phải bịa ra không đấy? Cậu đáng yêu quá đi!”

Hae Tae và Sam Chun Po ngồi thẩn thờ nhìn hai cô gái vừa cười vừa lau nước mắt.

Gì thế nhỉ? Cái cảm giác mơ hồ này?

Như thể đang đi trên đường thì bị ai đó tự nhiên đập vào gáy, quay lại thì không thấy ai ở đằng sau, chỉ còn lại cảm giác căng thẳng và sợ hãi đến đông cứng chân tay. Câu chuyện này đối với Hae Tae và Sam Chun Po không hề buồn cười, trái lại, đó lại là một câu chuyện buồn. Sự khó chịu dâng đầy trong lòng khiến hai anh chàng nhà quê chỉ biết quay sang nhìn nhau.

***

Khi Na Jung tỉnh dậy, trong nhà đã không còn một ai. Cơn đau xâm chiếm toàn cơ thể, Na Jung chỉ còn mỗi cách bò lê ra phòng khách. Sau khi

xử lý hết một bát mì đen, Na Jung nửa nằm nửa ngồi như nàng tiên cá trước màn hình ti vi. Dù không thể đến tận sân vận động, nhưng cô vẫn không thể bỏ qua trận chung kết giữa Yonsei và Sangmoo được. Vừa bật ti vi, giọng nói gấp gáp của bình luận viên đã vang đầy căn phòng.

“Cú đập bóng rất nhanh của Lee Sang Min!”

Na Jung vươn dài cổ ra ngó lên ti vi, liên tục thốt lên ngưỡng mộ, vừa đưa tay đập đập lên ngực. Tự nhiên bị khó tiêu, cô đã ợ rồi mà bụng vẫn réo lên ầm ỉ.

Vào rồi! Lee Sang Min đã giành thêm được một cú ném tự do nữa. Yonsei đã dẫn trước Sangmoo với tỉ số 77:76.

Na Jung sung sướng tung nắm đấm lên trời. Bỗng nhiên bụng Na Jung phát ra tiếng kêu như thể có một tòa nhà khổng lồ sụp đổ trong bụng cô. Cô bắt đầu đau bụng đến không thể chịu nổi.

“Ôi, Lee Sang Min bị phạm lỗi lần thứ tư!”

Tiếng bình luận viên vang lên sau lưng cô gái đang chòì tay bò lê vào nhà vệ sinh. Trái tim bắt đầu đập thành thịch. Như thể đang trong cuộc chạy đua 100m mà mãi không nhìn thấy đích đâu, tâm hồn và thể xác Na Jung lạc trôi mỗi nơi một mảnh. Mồ hôi lạnh túa đầy bàn tay cô. Tiếng còi vang lại từ phía ti vi.

“Sangmoo, Jung Jae Geun phạm lỗi lần thứ năm! Trận đấu ngày hôm nay thật là khốc liệt, không khí đang hết sức gay cấn.”

Trước cửa phòng tắm, Na Jung xoay người, đưa tay chống hông, chậm chậm đứng lên. Cô bám lấy nắm đấm cửa phòng tắm, lấy bầy xỏ chân trái vào dép. Na Jung chụm miệng thở phù phù. Chiếc dép bên phải còn cách

chỗ cô đứng ít nhất ba bước chân nữa. Na Jung lại từ từ ngồi xuống với tay về phía chiếc dép. Đột nhiên, cơn đau nhói lên từ lưng khiến cô hét lên “Á!”. Cách cuối cùng. Na Jung từ từ đứng lên, với chân về phía chiếc dép. Gần chạm đến rồi, một chút nữa thôi, với thêm một tí nữa thôi.

Sangmoo vẫn liên tục bám sát. Yonsei đang nguy hiểm, rất nguy hiểm!

Tiếng còi chói tai vang lên cùng lúc bàn chân Na Jung vung lên giữa không trung, cẳng chân còn lại cũng không vững, trong một khoảnh khắc, Na Jung trượt chân ngã phịch xuống giữa sàn nhà tắm.

Khuôn mặt nhăn nhó, Na Jung nằm rên rỉ một hồi lâu. Đến lúc mở mắt dậy, cô đã thấy mình nằm trong bệnh viện. Không cựa quậy được, cũng không nói được, à không, vì không biết làm thế nào để nỗi đau đớn này tan biến đi, Na Jung nằm lặng yên không còn tâm trí mà mở miệng ra nữa. Từ khóe mắt Na Jung, một giọt nước mắt lăn tròn rơi xuống gối.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra. Na Jung khó nhọc quay đầu lại. Rác mặc áo bờ-lu trắng lạng lẽ bước vào. Không thể tự đưa tay lau những giọt nước mắt nóng rục trên má, Na Jung chỉ biết nằm im ngược nhìn những thứ đồ Rác đang bày lên bàn. Một cốc sữa nóng bốc hơi nghi ngút, băng nhạc tuyển tập thứ hai của Seo Tai Ji mà Rác đã hứa cho Na Jung nếu đội bóng rổ trường Yonsei vô địch...

Rác kê thêm một chiếc gối nữa dưới đầu Na Jung, dịu dàng hỏi:

“Đau lắm hả?”

Na Jung gật đầu thay câu trả lời.

“Em có ngủ được không?”

Rác đưa đôi mắt sâu thăm thăm nhìn Na Jung, lau nhẹ nước trên khóe mắt. Bàn tay anh khẽ dừng lại trên má cô. Na Jung nhìn anh bằng đôi mắt vẫn còn ngấn lệ. Rác điều chỉnh chai dịch truyền rồi đứng lên đóng rèm cửa sổ.

Na Jung cảm động nhìn theo. Trong phòng chỉ còn lại ánh đèn bàn ấm áp. Tiếng khóc rấm rứt vọng lại từ sau lưng của Na Jung khiến trái tim anh như bị bóp nghẹt. Giá anh có thể đau thay cô, giá anh có thể khiến cô cảm thấy đỡ hơn. Nỗi xót xa và cảm giác có lỗi như một cái bóng tràn lên phủ kín trái tim anh.

Ngay lúc này, chỉ có một điều duy nhất Rác có thể làm cho Na Jung. Trong bóng tối mờ mờ, Rác cởi áo bờ-lu.

Anh nằm xuống bên cạnh Na Jung, kê một tay làm gối cho cô, tay kia khe khẽ vuốt tóc cô em gái nhỏ. Bàn tay dịu dàng của anh như muốn an ủi, không sao đâu, có anh ở bên cạnh đây rồi. Bàn tay ấy như mang tất cả sức mạnh trong anh truyền sang cho cô. Na Jung nằm gọn trong vòng tay anh, khẽ khàng nhắm mắt.

Na Jung đã từng có một người anh trai. Giấc mơ hồi nhỏ của Na Jung là được lấy anh trai làm chồng. Vì người anh trai ấy, Na Jung đã cười, đã hạnh phúc, đã cảm thấy thật vững chãi. Na Jung vẫn còn nhớ rõ ngọn gió, ánh nắng, không khí, và cả mùi hương quen thuộc của con ngõ nhỏ nơi cô ở hồi bé, khi cô gối đầu lên chân anh trai chìm vào giấc ngủ. Ký ức ấy cho đến giờ vẫn còn rõ rệt trong tâm trí cô.

Na Jung đã từng có một người anh trai. Và anh trai của cô có một người bạn thân từ thuở nhỏ. Quãng thời gian ấy, lúc nào ba người cũng ở bên nhau, cùng nhau lang thang khắp con ngõ nhỏ, cùng chơi đùa, cùng cười vang. Họ đã tưởng rằng họ sẽ bên nhau mãi mãi. Thế nhưng vào một ngày

mùa xuân, như một lời nói đùa, anh trai của Na Jung đã bỏ đi rất xa, xa mãi mãi.

Kể từ ngày đó, Rác đã trở thành anh trai của Na Jung. Trái tim con người không hiểu có thể sâu thăm thẳm đến mức nào. Na Jung mở mắt. Rác đã chìm vào giấc ngủ từ lúc nào. Lần đầu tiên được ngắm nhìn khuôn mặt anh gần đến thế. Bàn tay to lớn nhưng mềm mại, cái mũi hơi tẹt và to, chiếc cổ vươn dài, vết sẹo sâu giữa hai đường lông mày ngăn ngùn, hương bạc hà nồng nồng. Hơi thở đều đều phả xuống má Na Jung. Những sợi tóc tơ bay bay. Bỗng một cơn xấu hổ vô cớ khiến Na Jung cúi gục đầu trong vòng tay Rác. Trái tim đập rộn ràng. Na Jung nằm lặng yên nghe tiếng trái tim đập thành thịch trong lồng ngực, rồi vòng tay ôm chặt Rác vào lòng.

Mọi thứ về Rác vẫn không hề đổi thay, nhưng đêm hôm đó, bỗng nhiên Na Jung thấy anh trở nên lạ lẫm.

***

Một buổi sớm mai lại đến trong căn nhà trọ Shinchon.

Trương Quốc Vinh vùng Sam Chun Po và Hae Tae vẫn cãi nhau chí chóe, Yoon Jin vẫn chẳng khác nào hồn ma, còn Rác thì vội vội vàng vàng chuẩn bị đồ đạc đi thực tập. Sau khi Na Jung xuất viện trở về, căn nhà trọ vẫn chẳng có gì đổi khác. À, có một điều thay đổi, đó là một cậu bạn mới chuyển vào căn phòng đơn còn trống.

“Bing-Grae à, ăn sáng đi! Xuống bếp chào cả nhà một câu nào!”

Il Hwa hướng lên tầng hai gọi Bing-Grae^[1].

[1] Bing-Grae là tên đội bóng chày nổi tiếng ở tỉnh Chungcheong (chú thích của người dịch).

“Tên nó là Bing-Grae á?”

Dong Il liếc nhìn vợ hỏi.

“Thằng bé bảo quê nó ở Chungcheong, nghĩ đến mình nên em đặt tên cho nó như thế đấy. Nhà nó có trang trại gia cầm lớn nhất Chungnam đấy.”

Bing-Grae cười rạng rỡ đi vào bếp cúi đầu chào mọi người. Nụ cười trong sáng và vẻ mặt hiền lành ngoan ngoãn khiến Il Hwa và Dong Il hết sức hài lòng. Hồi trước đã có mấy cậu học sinh người Seoul ở căn phòng đơn ấy rồi, nhưng toàn là những đứa xấu tính, nên bây giờ Il Hwa quyết định sẽ chỉ cho học sinh ở tỉnh lên ở trọ thôi.

“Hôm qua phải sắp xếp đồ hơi muộn nên anh họ cháu đã ngủ lại đây. Cô chú cho anh ấy ăn sáng cùng có được không ạ?”

“Được chứ, bảo anh cháu xuống đây đi.”

Dong Il hất cằm về phía mấy chiếc ghế trống. Vừa lúc đó thì sau lưng Bing-Grae xuất hiện một chàng trai cao lớn đội mũ bóng chày, cúi gập người xuống chào. Dong Il giật mình đánh rơi cả đôi đũa đang cầm trên tay.

“Ồi mẹ ơi, ai thế này? Có phải Chil Bong ở đội bóng trường Hwimoon đây không?”

Mới thoáng nhìn, Dong Il đã nhận ra cầu thủ ném bóng giỏi nhất trong số các đội bóng chày thuộc các trường đại học hiện tại - Chil Bong. Năm 93, trong giải vô địch bóng chày Phụng Hoàng được tổ chức giữa các trường trung học, cậu ấy đã ném thành công không trượt cú nào trong suốt bảy trận liên tiếp, nên đã được đặt cho cái tên Chil Bong - bảy cú ném.

“Cháu chào huấn luyện viên ạ.”

Chil Bong bẽn lễn mỉm cười chào Dong Il.

“Ừ ừ, nhớ giữ gìn sức khỏe cho thật tốt, sau này nhớ phải vào đội Seoul Twins đấy nhé! Cậu mà vào đội Oh Bi là cậu thành kẻ thù của tôi đấy, biết chưa?”

“Dạ vâng, cháu biết rồi ạ.”

Chil Bong vui vẻ đáp lời lấy lòng Dong Il. Khi mọi người đã ngồi vòng quanh bàn chuẩn bị ăn cơm, Dong Il khẽ đá chân Il Hwa dưới gầm bàn. Il Hwa hiểu ý nháy mắt cười thật tươi với chồng.

Sáng ngày hôm nay, trong căn nhà trọ Shinchon đã xuất hiện thêm những hai ứng cử viên sáng giá cho chức tân lang của Na Jung.

Tháng Chín năm 2013, phường Sangam, thành phố Seoul.

Nghe thấy tiếng chuông cửa, Na Jung vội vã từ nhà vệ sinh chạy ra. Vừa bấm mở màn hình điện thoại trong nhà, năm chàng trai lố nhố hiện ra chiếm đầy khung hình.

“Thế nào mà tất cả lại đến cùng một lúc thế?”

Rác, Chil Bong, Hae Tae, Trương Quốc Vinh vùng Sam Chun Po, và Bing-Grae cười rạng rỡ trên màn hình. Cả năm chàng trai đều diện những bộ đồ vest gọn gàng, sáng sủa, vẫy tay vui vẻ chào Na Jung.

“Café đâu?”

Năm chàng trai giơ cốc café đang cầm trong tay lên thay câu trả lời. Na Jung mỉm cười hài lòng, bấm nút mở cửa. Các chàng trai biến mất dần khỏi khung hình, nối đuôi nhau vào nhà.

Trong số năm chàng trai này, có một người là chồng của Na Jung.

TÌNH YÊU THỜI ĐẠI MỚI

Tháng Ba năm 1994, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Đầu sắp tuột khỏi gối, khuôn mặt râu ria lởm chởm, cơ thể phập phồng theo từng hơi thở. Na Jung ngồi lặng lẽ hồi lâu ngắm Rác say ngủ. Ánh nắng lấp lánh lọt qua rèm cửa đập khẽ lên tấm lưng trần của anh. Đường cong kéo dài từ vai xuống cánh tay, cơ bắp nổi rõ trên lưng anh khiến một cảm giác mơ hồ lạ lùng bao phủ Na Jung. Làn gió ấm áp lọt qua khe cửa hé mở tràn vào phòng. Hương bạc hà dịu dịu giúp cô trấn tĩnh lại.

“Anh à, anh ơi!”

Na Jung gọi khe khẽ, Rác vẫn nằm im không phản ứng gì.

“Này, anh ơi!”

Na Jung đứng lên khỏi ghế, gọi thêm lần nữa. Rác vẫn không thèm động dậy. Na Jung bắt đầu bực mình. Na Jung nâng giọng lên độ gấp đôi quãng tám, dùng cả hai tay mà lay Rác.

“Này, Rác! Mẹ gọi dậy ăn cơm. Dậy đi xem nào!”

“Anh không ăn, không ăn, không ăn!”

Rác trùm chăn lên đầu, làu bàu trong cơn ngái ngủ.

“Nào, con lợn này! Hôm nay là buổi dã ngoại đầu tiên đấy. Anh bảo hôm nay anh phải đi còn gì. Có dậy ngay không thì bảo?”

Na Jung giơ chân lên thô bạo đập vào lưng Rác.

“Không dậy à? Gọi thế rồi mà còn không chịu dậy hả?”

Na Jung trèo cả lên giường, bắt đầu chiêu thọc lét. Rác huơ tay lên không trung, tóm lấy Na Jung ôm chặt vào lòng hòng ngăn chặn trò đùa của cô em gái để cố ngủ thêm vài phút.

“Nào, bỏ ra, anh làm cái trò gì đấy, đã bảo bỏ ra mà lại.”

Na Jung vùng vẫy cố thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc của anh. Rác đưa cái cằm đầy râu cọ cọ lên má Na Jung - trò mà cô ghét nhất. Mặc kệ cho cô em gái gào thét vùng vẫy, Rác vẫn không có ý định từ bỏ trò đùa của mình.

“Em giết anh đấy nhé!”

Na Jung nhe răng cắn phập vào cánh tay Rác. Ông anh đang ôm chặt Na Jung không chịu buông lập tức tung chân lăn lộn mấy vòng trên giường.

Mình điên rồi, đúng là điên mới đi vào đây...

Na Jung đầu tóc bù xù thần thờ đi ra khỏi phòng Rác. Đúng lúc đó, điện thoại trong phòng khách reo lên ầm ĩ.

“Ai thế?”

Rác đang ngồi trên giường mê mê cái máy nhắn tin quay lưng lại hỏi Na Jung.

“Bạn gái anh.”

Na Jung cầm chiếc điện thoại không dây, đứng dựa vào khung cửa phòng Rác. Vừa sáng ra đã gọi điện đến nhà người ra, nói cái giọng Seoul nhão nhoét, không chào không hỏi đòi chuyển máy cho Rác. Tí nữa thì Na Jung văng vài câu chửi thề vào điện thoại rồi. Dù ngoài mặt ra vẻ lạnh lùng không quan tâm, nhưng thực ra cô tò mò muốn biết họ đang nói chuyện gì đến phát điên lên được.

Rác vội giật lấy chiếc điện thoại, đẩy Na Jung ra khỏi cửa. Na Jung trề môi, quay ngoắt lưng định đi ra.

“Ừ, anh đây. Hôm nay đi dã ngoại không uống nhiều rượu đâu. Sáng mai anh sẽ sang gặp em sớm nhé.”

Một cảm giác sờn gai ốc chạy qua gáy. Giọng Seoul trơn tru của Rác khiến Na Jung đứng sững lại. Sau vài lần chần chừ, Rác quyết định hôn chụt một cái lên điện thoại.

“Cưng à, anh yêu em.”

Cách thể hiện tình yêu của Rác đột nhiên khiến Na Jung vừa xao xuyến, vừa tức giận, vừa buồn bã. Tất cả những cảm xúc lẫn lộn ấy hòa vào nhau tạo thành một cơn lốc xoáy dữ dội hoành hành trong tâm trí Na Jung. Cơn choáng váng đột ngột khiến Na Jung chỉ muốn lao đến túm tóc Rác mà giật mà lắc cho hả giận. Dù bằng cách nào đi chăng nữa, cô chỉ muốn chọc cho anh tức điên lên, để trả thù cho ngọn lửa đang bùng bùng trong người mình. Kết thúc cuộc điện thoại, Rác cầm tờ hướng dẫn sử dụng máy nhắn tin lên nghiên cứu, rồi chợt quay ngoắt lại định gọi Na Jung. Phát hiện ra cô

gái vẫn đứng lù lù đằng sau với khuôn mặt hằm hằm tức giận khiến anh giật nảy mình, co rúm người sợ hãi.

“Cái gì thế? vẫn đứng đây từ nãy à?”

“Cưng à, cái gì cơ?”

Na Jung bấu môi nhại lại giọng điệu Rác.

“Làm sao? Yêu đương người ta phải thế chứ. Nít ranh không cần biết.”

Rác xấu hổ, lớn tiếng nạt nộ.

“Ghi âm lời chào vào máy ghi âm cho anh đi.”

Rác giờ chiếc máy và tờ hướng dẫn sử dụng đang cầm trong tay lên. Vẻ mặt đáng sợ của Na Jung chợt bay biến hết, cô ngồi xuống bên cạnh Rác, giật lấy chiếc máy nhắn tin. Thế nhưng không đời nào tự nhiên Na Jung lại ngoan ngoãn nghe lời cả.

“Mua sớm ghê cơ đấy. Tầm này chắc chỉ còn mỗi anh là người đi mua máy nhắn tin. Thời buổi này mà không chạy theo thời đại là tụt hậu ngay. Không có cái máy nhắn tin này thì làm sao được gọi là thế hệ X.”

“Dào ôi, X với chả Y. Anh vẫn thấy điện thoại là tiện nhất. Bọn trẻ bây giờ nháy mắt một cái là lại thay đổi, ai mà chạy theo được.”

Na Jung lắc lắc chiếc máy nhắn tin trước mặt Rác, nhấn mạnh thêm một lần nữa.

“Phải mau mau mà thích ứng với những thứ công nghệ cao như thế này thì mới tồn tại được ở cái thế giới này. Mới đầu thì có vẻ phức tạp, nhưng

dùng thử vài lần là quen ngay. Mà anh định ghi âm bài hát hay giọng nói để làm lời chào đây?”

Rác muốn ghi âm bài hát, nhưng gu nhạc nhẽo của anh phải nói là siêu dở tệ. Bài hát Rác chọn là *She's gone* của *Steel Heart*. Na Jung thở dài lắc đầu trước lựa chọn không biết quan tâm tí gì đến tai nghe của phụ nữ của anh.

“Thôi anh thu bài *Tình yêu thời đại mới đi*.”

“Đây là bài gì?”

“*Tình yêu thời đại mới* của 015B ấy! Đứng đầu Top 10 ca khúc yêu thích suốt năm tuần liên tiếp, đoạt luôn cúp vàng! Thế mà cũng không biết à?”

Na Jung bực mình quát lên. Rác cười hi hí gật đầu. Na Jung lấy băng nhạc của 015B cho vào đài cassette. Số 3, dịch vụ hỗ trợ. Tiếp theo là số 2, ghi âm lời chào. Na Jung kê điện thoại lên tai, rồi thoăn thoắt bấm số theo hướng dẫn. Rác đặt sẵn ngón tay lên nút play để đợi tín hiệu của Na Jung. Việc này cần phải cô sự phối hợp hoàn hảo ăn ý thì mới hoàn thành xuất sắc được

Bạn hãy ghi âm lời chào sau tiếng pip.

Na Jung vừa lắng nghe tiếng hướng dẫn trong điện thoại vừa đưa đôi mắt hết sức căng thẳng sang nhìn Rác. Rác cũng đáp lại bằng thái độ nghiêm trọng không kém. Tình thế đang hết sức gay cấn. Hai người chăm chăm nhìn nhau.

Pip!

Tiếng báo hiệu trong điện thoại đã vang lên. Sau hiệu lệnh bằng mắt của Na Jung, Rác mắt môi mắt lợi ấn mạnh nút play. Na Jung vội vàng đưa máy điện thoại kề sát vào loa chiếc đài cassette. Giai điệu ca khúc *Tình yêu thời đại mới* vang lên sôi động. Na Jung những tưởng mọi việc đã được thực hiện một cách hoàn hảo thì...

“À, hóa ra là bài này. Bài này anh biết.”

Tiếng reo mừng hớn hở của Rác chen vào giữa bài hát. Na Jung tức tối bấm nút tạm dừng, trong khi ông anh vẫn cười tươi như hoa. Cô giơ tay đập chát một cái vào lưng ông anh ngổ tào.

“Ai bảo anh tự nhiên lại hét toáng lên như thế! Thu hết cả tiếng của anh vào rồi còn đâu.”

“À ừ nhỉ, anh không nghĩ ra. Thôi lần này anh sẽ trật tự.”

“Lần này cấm phát ra tiếng động đấy. Việc này có phải đơn giản đâu.”

Na Jung dặn dò kĩ lưỡng rồi bấm nút tua ngược lại. Rác ngậm chặt miệng. Na Jung bấm nút tua đi tua lại một hồi để tìm đúng thời điểm bài hát bắt đầu. Không khí lại trở nên căng thẳng, Na Jung và Rác bắt đầu ra tín hiệu cho nhau bằng ánh mắt.

Pip!

Tiếng báo hiệu lại một lần nữa vang lên. Giữa lúc bài hát *Tình yêu thời đại mới* vang lên trong không khí căng thẳng cực độ thì...

“U Shalalala. U Shalalala.”

Sam Chun Po vừa bước vào phòng Rác, vừa lắc lư hát theo ca khúc của 015B.

“Anh ơi, cô gọi xuống ăn cơm.”

Hai anh em giật bắn mình quay lại trợn mắt nhìn Sam Chun Po.

“U miễn trốn khổng lồ. U thịt heo xào cay.”

Sam Chun Po lại lắc lư rên rỉ đi ra. Rác và Na Jung thần thờ buông chiếc điện thoại xuống. Trong máy điện thoại vang lên giọng nói thông báo việc ghi âm đã hoàn thành.

***

Tất cả mọi người đã đi dã ngoại ở Gangchon. Lâu lắm rồi Il Hwa mới có thời gian rảnh rỗi. Từ hồi mở nhà trọ đến giờ, đây là lần đầu tiên không phải nấu bữa tối. Lời rủ rê ra ngoài ăn tối của Dong Il lập tức khiến Il Hwa hào hứng đồng ý. Mặc áo khoác bước ra ngoài, Il Hwa thấy chồng cùng Chil Bong và Bing-Grae đang ngồi lặng lẽ cạnh nhau trên ghế sofa trong phòng khách.

“Ồ, Chil Bong vẫn chưa về à? Hay sang đây ở với cô luôn đi.”

Chil Bong cười hiền lành, đứng lên vuốt thẳng nếp áo.

“Cháu định đi bây giờ à? Cứ ở lại đây đi. Cô chú cũng định ra ngoài bây giờ. Ở đây mà xem ti vi.”

“À không ạ, bọn cháu cũng có việc phải đi bây giờ.”

Bing-Grae đứng lên mặc áo khoác, trả lời thay Chil Bong. Nơi Dong Il và Il Hwa định đi là quán sườn ở Jamsil, đó cũng là nơi Chil Bong và Bing-Grae định đến. Bốn người cùng ngồi trên xe, nhưng mỗi người lại nhìn về một hướng. Chiếc xe băng qua đại lộ Olympic. Il Hwa nhìn Bing-Grae qua gương chiếu hậu, rồi như chợt nhớ ra chuyện gì, bà quay đầu lại.

“Mà này Bing-Grae, hôm nay cháu không đi dã ngoại à? Thấy thằng Rác nhà cô bảo bắt buộc phải có mặt đầy đủ cơ mà?”

“Cháu cũng không thích đi dã ngoại lắm. Toàn uống rượu thôi cô ạ, với cả hôm nay cháu cũng có cuộc hẹn quan trọng.”

Nghe xong câu trả lời ngập ngừng của Bing-Grae, Il Hwa vội quay lên đập bộp vào lưng chồng. Vừa mới an toàn vượt qua được khúc giao ga Isu được một lát, khuôn mặt Dong Il lại lộ rõ vẻ căng thẳng. Lần nào lái xe cũng thế. Dong Il bị cơn buồn đi vệ sinh hành hạ đến mức nắm chặt vô lăng như muốn giật tung ra đến nơi, mông thì cứ nhấp nha nhấp nhồm không được yên trên ghế. Sắp đến giờ tắc đường rồi. Chưa nói đến địa điểm làm gì vội, điều quan trọng bây giờ là phải biết đâu là chỗ để ra khỏi đường cao tốc.

“Các cháu mấy giờ phải đến nơi? Muộn một tí có sao không?”

Il Hwa lo lắng hỏi, hết nhìn ra cửa sổ lại quay nhìn Dong Il. Chil Bong đáp “Không sao đâu ạ”, rồi cười xoa trấn an.

“Thế à. Mà hôm nay bọn cháu đi dự đám cưới ai à? Ai cũng mặc vest lịch sự thế.”

“À vâng, hôm nay bọn cháu có buổi họp mặt gia đình.”

Bing-Grae trả lời, khẽ liếc ánh mắt Chil Bong. “Đám cưới mà!”, Chil Bong xen vào, thái độ vẫn không hề thay đổi.

“Thật á? Cưới ai thế?”

“Mẹ cháu ạ.”

“Thế à, mẹ cháu cưới à?”

Il Hwa ngạc nhiên quay hăn người lại. Nụ cười đã hoàn toàn biến mất, Il Hwa nhìn chăm chăm như muốn xuyên thủng khuôn mặt Chil Bong.

“Vâng ạ, hôm nay mẹ cháu tổ chức lễ tái hôn ở Jamsil.”

Chil Bong khẽ gượng cười, giọng nói vẫn đều đều, cậu rời ánh mắt về một phía xa xôi nào bên ngoài cửa sổ.

***

Đêm khuya, vạn vật đã chìm vào giấc ngủ, chỉ còn mỗi khu cắm trại dã ngoại vẫn còn ồn ào. Na Jung bước ra giữa khu trại nhìn quanh. Chắc Rác cũng ở đâu đó quanh đây thôi. Không biết có phải do buổi sáng ăn nhiều miến trộn quá hay không mà cả ngày hôm nay Na Jung cứ ậm ạch khó chịu, bụng cứ như đeo cục đá nặng trình trịch. Mắt vẫn đảo qua đảo lại tìm kiếm, Na Jung đi ra bất điện thoại công cộng bên cạnh cửa hàng tạp hóa, đút một đồng xu nhỏ vào. Cô bấm số của Rác, tiếng nhạc vang lên lẫn với giọng nói lao xao.

“Anh à, em Na Jung đây, anh đang ở đâu đấy?”

Chơi game, uống rượu, cùng bạn bè ồn ào suốt đêm, nhưng càng như vậy tâm trí Na Jung càng tỉnh táo. Bụng cứng đờ lại khiến việc thở cũng trở nên

khó khăn, Na Jung cứ giơ tay đâm thùm thụp lên ngực.

“Hình như em hơi sốt, bụng vẫn bị khó tiêu. Anh à, anh nhận được tin nhắn thì nhắn lại cho em ngay nhé, biết chưa?”

Trở về trại của mình, Na Jung cứ ngóng mãi tin nhắn của Rác.

***

Bốn mươi bảy năm sống trên đời này, lần đầu tiên Dong Il cảm thấy bàng quang của mình như sắp vỡ ra đến nơi. Lục phủ ngũ tạng như những kíp nổ đã được châm ngòi, cứ thi nhau đẩy xuống dưới, liên tục không ngừng. Người bản địa ở phường Daechi, biết rõ địa lý Seoul - Chil Bong quan sát đường rồi đưa ra chỉ dẫn.

“Chú rẽ ra ở đoạn đường nối trước khi đến cầu Banpo, ở đó có bến xe khách nên sẽ có nhà vệ sinh đấy ạ. Đằng kia, kia ạ, chú rẽ xuống ở kia đi.”

Chil Bong vội vã chỉ tay về lối rẽ bên phải đường chui qua gầm cầu.

“Đây á? Đây á?”

Dong Il nín thở, tự nhiên đạp ga tăng tốc.

“Trước khi vào đường chui, chú phải rẽ ra trước cơ ạ. Bây giờ, chú rẽ đi ạ!”

Ánh mắt Chil Bong vội vã nhìn sang bên cạnh. Ba phút trước khi bàng quang phát nổ. Dong Il thực sự muốn tự do thả lỏng cơ thể lắm rồi. Không những buồn đi vệ sinh, cơn ngứa ngáy lại còn hoành hoành khiến tứ chi Dong Il như tê liệt, không làm thế nào mà điều khiển theo ý mình được. Hai phút trước khi bàng quang phát nổ. Cơ thể Dong Il gần như mất kiểm

soát, run lên cầm cập. Chiếc xe đã đi vào đường chui mất rồi. Dong Il sững sờ, gần như u mê, có một chút nước ẩm ẩm rỉ ra dưới chân.

***

Trong không gian tĩnh lặng, Na Jung không ngủ được, đành trở dậy một mình đi dạo quanh khu cắm trại. Con đường vắng vẻ không người, không xe. Na Jung hít thật sâu mùi những ngọn cỏ non trong đêm, khe khẽ dấm ngực, hơi thở khó nhọc. Những bước chân lặng lẽ đưa Na Jung về gần với cổng vào khu cắm trại. Tự nhiên căng tay nổi đầy da gà.

“Con bé này, to gan thật. Nửa đêm còn lang thang ngoài đường, nhờ bị bắt cóc thì sao?”

Nhìn thoáng qua đã nhận ra dáng Na Jung, Rác hạ kính cửa xe, thò đầu ra ngoài. Anh đi chậm chậm theo sau, giữ một khoảng cách nhất định không để cho Na Jung nhận ra. Mãi cho đến khi chiếc xe kề sát đến bên cạnh, cô mới giật mình quay đầu lại.

“Lên xe đi, anh đưa về.”

“Không cần!” Na Jung giận dỗi đáp, rồi cầm đầu bước tiếp.

“Anh lại làm gì có lỗi với Jung à? Làm sao? Nói ra xem nào!”

“Sao anh không trả lời tin nhắn của em?”

“Tin nhắn? Em nhắn tin cho anh à? Con bé này, anh uống rượu suốt đêm, làm sao mà biết được có tin nhắn đến.”

Rác dụi dằm nhìn cô vồ vè. Cơn giận hờn dần dần cũng nguôi ngoai.

“Mà sáng sớm thế này anh đã chạy đi đâu đấy?”

“Hôm nay là Valentine trắng nên anh định đi chơi với bạn gái.”

Na Jung cau mày nhìn vào xe. Trên chiếc ghế bên cạnh là một túi kẹo to tướng.

“Hôm nay anh không về nhà đâu. Lát nữa lựa lời nói với bố mẹ giúp anh nhé, biết chưa?”

Na Jung chỉ nhìn thẳng, lặng lẽ bước đi.

“Jung à, em nghe thấy chưa? Nhờ cả vào em đấy.”

Hòn đá nặng nề trong lòng Na Jung bỗng chốc rơi bịch xuống, khuấy động trái tim cô, khiến cô chẳng thể mở miệng trả lời câu hỏi của anh.

“Thôi anh đi nhé. Lạnh lắm, em vào ngủ đi.”

Rác tăng tốc đi vụt qua Na Jung. Na Jung từ từ dừng bước lại.

Rác nhìn bóng Na Jung xa dần trong gương chiếu hậu, nghiêng đầu.

Con bé này, hay lại bị ốm?

Thái độ khó hiểu của Na Jung khiến Rác lo lắng nhìn lại. Bây giờ anh mới nhận ra chiếc áo mỏng manh cô đang mặc trên người. Trời vẫn còn chưa sáng hẳn, những ngón tay vẫn còn lạnh giá. Anh dừng hẳn lại, xuống xe chạy về phía Na Jung.

“Jung à, lạnh đấy. Cần thận ốm.”

Rác cởi chiếc áo khoác trùm lên đôi vai run rẩy của Na Jung. Cô đứng lặng lẽ nhìn theo anh mặc mỗi chiếc áo cộc tay chạy về phía chiếc xe. Chiếc xe dần biến mất hẳn trên con đường chạng vạng, Na Jung ngồi sụp xuống bên vệ đường.

***

Một phút trước khi bùng quang phát nổ. Lúc này, Dong Il đã không còn điều khiển được cơ thể của mình nữa rồi. Khuôn mặt mệt mỏi của Dong Il trắng bệch như lòng trắng trứng. Mắt mở trừng trừng. Có lẽ Dong Il chỉ cần chớp mắt một cái thôi là cả chiếc xe sẽ lao thẳng xuống sông Hàn. Cơ thể ông vụng vẹo, lúng túng chỉ muốn ngay lập tức dừng xe lại để giải quyết nỗi buồn ở bất cứ chỗ nào. Il Hwa lo lắng rút ví đưa cho Chil Bong chiếc thẻ điện thoại công cộng.

“Mau mau đi gọi cho mẹ đi, không thì để lại một cái tin nhắn cũng được, xin lỗi mẹ vì muộn quá không đến dự đám cưới được. Không thấy cháu đến chắc mẹ cháu buồn lắm.”

“Mẹ cháu không thể đâu ạ. Khéo cháu không đến cũng không biết ấy chứ. Đẳng nào thì cháu và mẹ cũng không thân thiết lắm.”

Một tháng trước khi tổ chức lễ cưới, mẹ Chil Bong mới nói cho cậu biết về việc này. Dưới sự dạy dỗ khắc nghiệt của bố mẹ, cậu bé Chil Bong lớn lên trở thành con người độc lập và mạnh mẽ. Nhưng dù có mạnh mẽ và độc lập đến đâu thì giây phút này, cậu cũng không thể không cảm thấy chút cô độc trong lòng.

“Thế nên người ta mới bảo con trai hay vô tâm mà. Mẹ cháu có khi bây giờ chỉ mong cháu đến thôi đấy. Nhanh nhanh đi để lại tin nhắn cho mẹ đi.”

“Mẹ cháu với cháu chưa từng nhắn tin cho nhau bao giờ.”

Il Hwa lặng nhìn vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt Chil Bong, rồi lại chìa chiếc thẻ điện thoại ra.

“Dù sao thì mẹ vẫn là mẹ. Không nhiều lời nữa, đi nhanh đi.”

Chil Bong đứng trong bất điện thoại công cộng, ngập ngừng bấm số. Có lẽ trong suốt cuộc đời mình, mẹ của Chil Bong đã sống với vai trò là giảng viên đại học nhiều hơn vai trò làm mẹ của một cậu con trai. Nghĩ về suốt những tháng ngày qua, khi mà khoảng cách giữa hai mẹ con chưa một lần gần lại, Chil Bong bất giác thở dài cay đắng. Cậu đang định bấm nút ghi âm lời nhắn thì...

“Xin chào, tôi là mẹ của Joon.”

Chỉ một câu nói mà khiến trái tim Chil Bong nghẹn lại.

”Tôi đã gặp một người mới và khởi hành một chuyến đi mới. Để đi đến quyết định tái hôn này, tôi đã được nhận sự giúp đỡ của rất nhiều người. Bằng lời chào này, tôi muốn gửi lời cảm ơn chân thành của mình đến những người đã dành tình cảm cho tôi. Và, mặc dù có lẽ con không nghe được những lời này, nhưng con trai yêu thương nhất trên đời của mẹ, Joon à, mẹ xin lỗi, thực lòng xin lỗi, mẹ yêu con rất nhiều.” .

Chil Bong áp chiếc điện thoại lên ngực, ngược mắt lên nhìn bầu trời, nghe cơn nghẹn ngào trào lên đầu sống mũi. Giờ đây, cậu thấy mình mới là đứa con bất hiếu, chính cậu đã cố tình không muốn hiểu lòng mẹ. Chil Bong cố gắng kìm nén cơn xúc động, để lại tin nhắn với mẹ bằng giọng bông đùa.

“Mẹ à, con đây. Con không đến dự đám cưới của mẹ được rồi. Không phải con cố tình không đi đâu. Cả hai lần mẹ cưới con đều có việc đột xuất

ngoài ý muốn, thôi thì lúc nào mẹ cưới lần thứ ba con hứa sẽ có mặt nhé!”

Chil Bong nhớ lại câu chuyện vài ngày hôm trước, cậu đã nổi cơn tam bành với mẹ, chỉ vì cảm giác bất an khi người mẹ duy nhất của mình lại bị một người khác cướp đi. Khóe miệng cậu khẽ nở một nụ cười. Tình yêu của hai người đầy những hiểu lầm. Khi hiểu ra mẹ cũng đã đau khổ, cô độc chẳng khác gì mình, Chil Bong dịu dàng gọi mẹ.

“Mẹ à, kể ra nghĩ kĩ thì... hình như con cũng yêu mẹ nhiều lắm!”

Cơn ghen ngào dâng lên, Chil Bong ngập ngừng, dậm giậm chân xuống sàn, cố lấy lại bình tĩnh.

“Mẹ với chú đừng cãi nhau, đi trăng mật thật vui vẻ nhé. Thật ra cũng không phải thật lòng đâu, nhưng chúc mừng mẹ nhé!”

***

Sau khi trở về nhà từ chuyến dã ngoại, Na Jung vẫn mặc chiếc áo Rác khoác cho, ngồi thần thờ trước bàn học. Chứng khó tiêu vẫn chưa khá hơn chút nào. Na Jung vừa hít hà mùi cơ thể của Rác còn vương trong chiếc áo, vừa đưa tay dấm thùm thụp lên ngực.

“Con về rồi ạ.”

Bỗng nhiên giọng nói của Rác từ dưới nhà vang lên. Na Jung giật chiếc áo ra khỏi vai, dỏng tai hướng ra phòng khách.

“Sao con bảo hôm nay không về?”

“À, vâng, cuối cùng lại vẫn về được ạ.”

Rác gãi đầu gãi tai, lúng túng trả lời câu hỏi của Il Hwa. Na Jung mở tung cửa chạy vào bếp ngồi xuống bên cạnh Rác, cố giấu sự hoan hỉ trong lòng, lâu bầu hỏi:

“Sao bảo anh không về?”

“Thì việc nó thành ra thế đấy. Với cả cái đồng kia, cho em cả đấy.”

Rác hất cằm chỉ cái túi dưới chân Na Jung. Đó là túi kẹo mà Rác định tặng bạn gái, ban nãy Na Jung đã nhìn thấy trong xe của anh. Na Jung cầm túi kẹo, nhảy chân sáo bước vào phòng.

Chia tay rồi. Chia tay rồi!

Na Jung lén lút kiểm tra hộp tin nhắn của Rác. Chỉ có đúng một tin nhắn. Giọng nói chua loét của người bây giờ đã trở thành bạn gái cũ của Rác vang lên. Na Jung bụm miệng cười sung sướng.

Thế hệ X, thế hệ hiện đại nhất trong lịch sử nhân loại. Họ tìm tình yêu qua máy tính, họ bày tỏ lòng mình bằng máy nhắn tin, họ dùng tin nhắn để tuyên bố chia tay. Trong thế hệ ấy, Na Jung là một thành phần kiểu mẫu. Tuy nhiên, điều khiến trái tim Na Jung rung động lại khác xa với những thứ vật chất đang thịnh hành ấy. Đó chính là tuổi trẻ và tình yêu không toan tính.

Na Jung cầm điện thoại nhảy bổ lên giường. Cô vùi mặt vào trong chăn, cười toé toét một hồi lâu, không làm sao mà ngậm nổi miệng. Niềm vui lan tỏa đến tận từng ngọn tóc khiến cô bé không kìm được mà bật cười thành tiếng, lăn vòng vòng trên giường. Đột nhiên chứng khó tiêu trong bụng bật ra thành một tiếng ợ dài.

Năm 1994, hai mươi tuổi, tình yêu vội vã và thơ trẻ của Na Jung bắt đầu.

LỜI NÓI DỐI

Nhà trọ Shinchon, ngày cuối cùng của tháng Ba năm 1994.

“Mai con phải dậy sớm một tiếng đấy, có sao không?”

Il Hwa đang nhặt giá đỗ, lên tiếng hỏi, phá vỡ sự im lặng này giờ.

“Không sao đâu ạ, chỉ cần lấy thức ăn trong tủ lạnh ra là được thôi mà. Mai mấy giờ mẹ đi?”

Na Jung đứng rửa bát, đằng sau là Dong Il, Il Hwa, và Rác ngồi quanh bàn ăn.

“Muốn bắt được chuyến xe lửa đầu tiên thì phải bắt đầu ở nhà đi từ lúc năm giờ.”

“Bố mẹ lâu lắm rồi mới về Masan ấy nhỉ, có khi nào quên mất đường về rồi không?”

“Con bé này, quên thế nào được, sống ở đây bao nhiêu năm trời...”

Il Hwa lơ đãng đáp lời. Bàn tay cầm một nắm giá lớn bỗng trở nên lúng túng. Dong Il hết nhìn Il Hwa lại nhìn chiếc đĩa trước mặt vợ.

“Cái con người này, bà làm cái gì thế?”

Il Hwa chợt giật mình nhìn xuống chiếc đĩa đựng đầy đầu giá.

“Đầu giá ngon lành thế kia sao lại vặt hết ra thế?”

“Ừ nhỉ.”

Il Hwa bối rối quay mặt đi, cố giấu đôi mắt đỏ hoe, quay sang dặn Na Jung.

“Nồi canh đêm mẹ sẽ dậy ninh nhừ lại một lần nữa, sáng dậy con chỉ việc hâm nóng lên là được. Nhưng cơm thì phải nấu nồi mới, mẹ sẽ chuẩn bị sẵn gạo. Na Jung à, con ngủ dậy thì đặt nồi cơm trước nhé.”

Sớm tinh mơ ngày hôm sau. Na Jung gật gù đi vào bếp tìm nồi gạo mẹ chuẩn bị sẵn thì chợt nồi cơm điện kêu lên cái tách. Cơm đã được đặt từ lúc nào. Na Jung chợt đoán ra, bèn khẽ mở cửa phòng Rác.

“Sao em đã dậy rồi?”

Rác đang ngồi học bài quay lại nhìn Na Jung vẫn còn đang ngái ngủ.

“Anh đặt cơm đấy à?”

“Ừ, chẳng nào anh cũng dậy sớm mà. ”

Rác lại quay đầu về cuốn sách trước mặt. Na Jung lặng lẽ quay vào bếp, đứng trước bồn rửa, cầm cái giẻ, bơm xà phòng ra định rửa bát, nhưng tay cứ tuột hoài khỏi cần gạt nước. Đột nhiên, Rác từ đằng sau đặt tay lên cần gạt nước, chạm phải bàn tay Na Jung. Ngực anh chạm sát vào lưng cô. Vòng tay ôm bất ngờ khiến suýt nữa Na Jung đánh rơi chiếc cốc đang cầm trên tay. Đông cứng. Vai Na Jung chạm khẽ vào cổ Rác.

“Na Jung nhà mình thật tốt. Tốt thế này mà sao suốt ngày bị anh bắt nạt nhỉ?”

Rác buông hai cánh tay, xoay người Na Jung lại đứng đối diện với mình.

“Sau này lớn lên em lấy anh nhé? Anh sẽ đối xử thật tốt với em. Nhé?”

Mười đầu ngón chân Na Jung bậm chặt xuống đất. Đầu óc rối bời. Nếu bước thêm một bước, đây sẽ không còn là câu nói đùa, nếu lùi lại một bước, hần trăm ngàn suy nghĩ rối ren sẽ thi nhau hoành hành trong đầu cô. Na Jung thần thờ nhìn Rác đứng trước tủ lạnh.

“Con bé này, bây giờ anh nói cũng không buồn trả lời nữa.”

“... không biết bố mẹ đã đến ga chưa. Em ra nhắn tin cho mẹ đã.”

Na Jung lau tay vào tạp dề, vội vã định đi ra ngoài.

“Đến nơi rồi. Sáng anh đưa đi mà.”

Giọng nói ấm áp vang lại từ đằng sau như một lời an ủi khiến trái tim rối bời của Na Jung yên tâm trở lại.

Hae Tae, Sam Chun Po, Bing-Grae, Chil Bong ngồi vòng quanh cái bàn đầy đồ ăn mà hai anh em Rác, Na Jung cùng chuẩn bị.

“Cảm ơn anh nhé!”

“Này, ai mới là người cho cậu ăn cơm? Dối đấy nhé!”

Na Jung đặt bát canh xuống trước mặt Chil Bong, hờn dỗi ngắt lời.

“Không có chú huấn luyện viên với cô ở nhà thì anh là người lớn nhất ở đây còn gì. Suốt ngày ăn cơm chực, cũng phải biết cảm ơn một câu chớ. Phải không anh?”

“Cũng phải. Mà có phải cậu tưởng hai anh em tôi là anh em ruột không đấy?”

Chil Bong ngạc nhiên nhìn Rác.

“Không phải thế ạ?”

“Thế mới nói, mới đầu mình cũng tưởng thế đấy.”

Lời giải thích không đầu không cuối của Hae Tae khiến Chil Bong và Bing-Grae tròn mắt quay ra nhìn nhau. Rác bèn kéo mặt Na Jung lại kề sát mặt mình.

“Anh em ruột mà! Nhìn mà không biết à? Y như anh em sinh đôi. Trông giống hệt nhau phải không?”

Chil Bong và Bing-Grae ngây ngô gật đầu. Hai má Na Jung bị Rác véo bè bè sang hai bên. Na Jung mắt môi mắt lợi giật tóc Rác.

“Nói phét cũng phải có chừng mực chứ. Ai mà tin được!”

Rác ôm đầu thét lên đau đớn. Chil Bong bây giờ mới thấy kì lạ, thậm trọng hỏi lại.

“Thế sao anh lại gọi mẹ Na Jung là mẹ? Có phải mẹ ruột đâu ạ?”

“Ở dưới quê toàn gọi như thế, mẹ mình cũng là mẹ mà mẹ bạn cũng là mẹ tuốt.”

Hae Tae gấp một gấp giá đỡ tướng trộn vào bát cơm, giải thích thêm. Lúc này Chil Bong mới có vẻ hiểu ra.

“Mẹ của bạn cũng gọi là mẹ à, thích nhỉ.”

Vừa lúc đó, điện thoại trong phòng khách reo vang. Sam Chun Po đứng lên nghe điện, vui vẻ thốt lên “À, mẹ đấy ạ?”, rồi gọi vọng vào:

“Này, Hae Tae, mẹ cậu gọi này.”

Hae Tae hất đầu về phía Chil Bong ý muốn nói *Cậu thấy chưa?*.

“Này này, con có sao không?”

Câu hỏi không đầu không cuối của mẹ khiến Hae Tae ngơ ngác nhìn quanh. Nghe tin một vũ trường ở Jongno có cháy lớn, bà hết hoảng vội gọi lên kiểm tra xem thằng con trai ở Seoul của mình có được an toàn không. Hae Tae xua tay lia lịa, giải thích lại cho mẹ mức độ khổng lồ của thành phố mình đang ở.

“Mẹ cái gì cũng lo. Con không sao đâu, mẹ không phải lo nữa nhé.”

Hae Tae nào đã bước được một bước chân vào vũ trường, thậm chí ước mơ lớn nhất bây giờ của cậu chỉ là được uống một giọt rượu trong Rock Café, thế đã đủ hạnh phúc lắm rồi.

“Con muện học mất rồi. Thôi mẹ đừng xem tin tức nữa, xem phim truyền hình ấy mẹ nhé.”

Hae Tae dập búp điện thoại rồi vội vàng chuẩn bị đến trường.

Chiều muộn. Na Jung đang ngồi giặt hàng chục đôi giày ngoài ban công. Dù cơn đau bắt đầu châm chích bên hông, cô vẫn cồng lưng kì cọ nhà vệ sinh, lau sạch từng góc nhà. Ánh nắng tràn vào phòng khách như thủy triều lên. Không biết bố mẹ đi đến đâu rồi nhỉ? Na Jung ngồi thần thờ nghĩ ngợi một rồi, rồi lại dồn lực vào hai bàn tay miết mạnh lên sàn nhà. Chil Bong từ tầng hai đi xuống, vai đeo một cái ba lô bóng chày to tướng.

“Cậu đi bây giờ hả? Ăn trưa đã rồi đi chứ?”

“Hay là thế nhỉ?”

Na Jung hất cằm bảo Chil Bong vào bếp đun nước nấu mì. Chil Bong thoáng ngỡ ngàng, rồi vui vẻ xắn tay áo đi vào bếp. Một lát sau, cậu lễ mễ bưng ra nồi mì đặt lên giữa bàn. Na Jung húp sùm sụp một miếng đầy mì, rồi bật ngón tay cái lên trước mặt Chil Bong.

“Cậu khen mình nấu ngon hả?”

“Ờ, ngon nhất trong số những bát mì mình ăn gần đây.”

“Mình có kinh nghiệm nấu mì mười năm rồi đấy.”

“Thật thế à?”

Na Jung bật ra một câu hỏi thờ ơ.

“Lúc đi huấn luyện thì nấu cho các anh trong đội, ở ký túc xá thì nấu cho bọn đàn em. Mình biết nấu mì từ hồi lớp ba cơ.”

“Thật thế à?”

Lúng búng đầy một miệng mì, Na Jung lại hỏi đúng câu lúc này. Chil Bong bật cười, đưa gấp mì lên miệng.

“Cơm tối nay cậu cũng nấu à? Cả ngày hôm nay vất vả làm việc nhà rồi còn gì.”

“Thật thế à?”

Chil Bong không kìm được, bật cười ha hả. Na Jung đang ngậm đầy một miệng mì, ngơ ngác ngược lên nhìn Chil Bong.

“Này, sao mình nói gì cậu cũng hỏi thật thế à thế? Không thật mà cũng chẳng giả. Nói chung là không phải cái gì cũng thật cả đâu.”

“Thật thế à?”

Na Jung tròn mắt, vô thức bật ra thêm một câu hỏi nữa Chil Bong buông đũa, ôm bụng cười một hồi lâu không dứt.

***

Mặt trời đã tắt, nhường chỗ cho bóng tối tĩnh lặng. Na Jung giảm nhỏ lửa đun nồi canh kim chi đang sôi sùng sục trên bếp. Trên ti vi ngoài phòng khách, bản tin thời sự đang đưa thông báo khẩn về vụ nổ ga tại một tòa chung cư ở thành phố Sooncheon, tỉnh Jeonnam. Sooncheon, Hae Tae, mẹ Hae Tae. Na Jung lo lắng với những ý nghĩ liên tiếp vụt qua trong đầu, vội vàng chạy ra nhắc điện thoại để lại tin nhắn cho Hae Tae.

Theo thói quen, Na Jung quỳ xuống lau sạch mặt bàn trong phòng khách. Bàn tay nhẹ nhàng lau dần đến chiếc ti vi. Bỗng nhiên, nước mắt Na Jung lăn chã luôn rơi. Cô đứng thẩn thờ nhìn khung ảnh đặt cạnh ti vi. Na Jung đang cầm một con hải cầu bằng bông, ngồi gọn trong lòng bố, còn anh trai

cô thì được mẹ Il Hwa ôm. Trong bức ảnh nhỏ đó, cả bốn người đang mặc cùng một chiếc áo giống nhau, cùng cười rạng rỡ.

Nếu anh còn sống thì hẳn bây giờ đang là thời kỳ thanh xuân tươi đẹp nhất. Anh có thể bắt đầu một tình yêu trong trẻo, có thể ăn những món ngon, đi du lịch đến những nơi tươi đẹp, có thể ôm cả thế giới này vào lòng.

***

Đôi mắt sưng húp, Il Hwa tựa đầu vào cửa kính taxi nhìn theo đám học sinh đang đi xa dần.

“Hoon nhà mình mà còn sống thì chắc cũng lớn bằng thế kia rồi, không biết bận cái gì mà lại đòi đi sớm thế...”

Những khuôn mặt vẫn còn vương vẻ ngây thơ trên những thân hình cao lớn khiến Il Hwa đau lòng đến mức không thể nhìn thêm được nữa, bà nhắm mắt lại, khuôn mặt thời ấu thơ của Tae Hoon lại hiện lên, rõ mồn một, suốt bao nhiêu năm tháng qua vẫn chưa một lần mờ phai.

“Giá mà hôm nay là sinh nhật của Hoon thì có phải vui biết bao nhiêu không?”

Giọng Il Hwa nghèn nghẹn lẫn trong tiếng khóc.

“Giá mà hôm nay chúng ta về tổ chức sinh nhật cho thằng con trai đang ở Masan có phải vui biết bao nhiêu không. Sao lại là ngày giỗ chứ? Mới có hai mươi bốn tuổi, sao đã phải làm giỗ cho nó rồi...”

Il Hwa òa lên khóc. Cứ nghĩ về Hoon, nỗi nhớ và sự thương xót cứ trào lên như những đợt sóng xô bờ không cách nào xua tan đi được. Nỗi trống

vắng cảm rễ sâu trong trái tim khiến Il Hwa vùi mặt vào hai bàn tay, cứ thế mà khóc nức nở. Nỗi đau tựa như vết sẹo, tưởng đã lành miệng nằm yên một góc, nhưng mỗi khi trở gió lại sưng tấy nhức nhối. Dong Il cố dẫn lòng nuốt nước mắt vào trong, vòng tay ôm lấy vai Il Hwa. Il Hwa khe khẽ ngẩng đầu lên, nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

“Em cứ tưởng thời gian trôi qua rồi mình sẽ bớt đau buồn hơn.”

Một khoảnh khắc nào đó trong cuộc đời này có thể đã trôi qua, nhưng nó sẽ trở thành dấu mốc mãi mãi không phai mờ.

“Mình càng già đi... lại càng thấy nhớ nó đến không thể nào chịu nổi.”

Il Hwa thốn thức trong tiếng khóc khe khẽ. Mỗi ngày như hôm nay trôi qua, họ lại một lần chịu thêm một nhát dao đâm thẳng vào trái tim, để những vết sẹo cứ chồng lên nhau, nhức nhối.

***

Bing-Grae, Chil Bong và Yoon Jin ngồi quanh chiếc bàn ăn Na Jung đã chuẩn bị sẵn. Chil Bong đưa mắt nhìn Na Jung đội chiếc mũ bóng chày sùm sụp xuống mặt, rồi lại quay nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường.

“Chú huấn luyện viên hôm nay có về không? Cô chú có việc gì mà phải về tận Masan thế?”

Im lặng. Na Jung chỉ thần thờ lấy đũa gầy gầy bát cơm. Thìa cơm vừa cố nhét vào miệng nghẹn bứ nơi cổ họng. Đúng lúc đó, Sam Chun Po và Hae Tae vui vẻ đi vào bếp.

“Các cậu về sớm thế? Ăn cơm chưa?”

Na Jung đứng lên, cố làm bộ tươi tỉnh đi chuẩn bị cơm cho hai bạn. Hôm nay hai người đi từ sớm để xếp hàng vào Rock Café nhưng lại về rồi sớm. Bing-Grae thắc mắc hỏi:

“Hôm nay họ có cho vào không?”

“Ồi dào ôi, hóa ra mọi khi toàn bị chúng nó đuổi khéo.”

Mọi khi các cậu vẫn ngây thơ tưởng rằng quán hết chỗ y như lời nhân viên nói. Cho đến khi tận mắt Hae Tae trông thấy anh chàng bánh chọe cùng khoa với mình khệnh khạng đi vào quán lúc tám giờ rưỡi tối. Tất cả là do phong cách thời trang đi sau xu hướng cỡ năm mươi năm của Sam Chun Po. Hae Tae ngồi trên bàn ăn, mặt mũi cau có vì bị lừa suốt thời gian qua. Na Jung đặt bát cơm xuống trước mặt Hae Tae, chen ngang câu chuyện:

“À đúng rồi! Cậu đã gọi điện cho mẹ chưa? Ở nhà có làm sao không?”

Hae Tae ngơ ngác ngẩng lên nhìn, không hiểu Na Jung đang nói đến chuyện gì. Na Jung nghiêng đầu:

“Hôm nay thấy thời sự đưa tin có vụ nổ ga ở Sooncheon to lắm. Nên mình nhắn tin ngay cho cậu rồi còn gì...”

Mặt mũi Hae Tae đông cứng, cậu đứng phắt dậy lao ra khỏi bếp.

Hae Tae vội vã bấm số trên chiếc điện thoại không dây. Tiếng chuông đang kết nối cuộc gọi vang lên. Hae Tae sốt ruột cắn môi, đi đi lại lại trong phòng. Không ai nghe máy. Cậu liên tục bấm đi bấm lại số nhà mình trên điện thoại. Cuối cùng, giọng mẹ cậu cũng vang lên ở đầu dây bên kia.

“Mẹ làm cái gì mà mãi không nghe máy thế? Tí nữa là con phát điên rồi đấy!”

Hae Tae thở phào, gắt lên với mẹ trong điện thoại.

“Mẹ nói chuyện với mẹ Ye Ji bên hàng xóm. Có chuyện gì thế?”

Mẹ bật cười ha hả trước lời giải thích như sắp khóc của Hae Tae.

“Này này, Sooncheon cũng rộng lượng chứ con tưởng bằng cái mắt muỗi đấy à? Không phải lo. Mà con đã ăn cơm chưa?”

Hae Tae “vâng”, giọng không còn chút sức sống.

“Tuần sau mẹ gửi kim chi lá mù tạt với mứt quả vả mà con thích lên nhé. Mứt lần trước ăn hết chưa?”

Hae Tae mặc dù vẫn vâng dạ trả lời, nhưng lòng thì cứ bồn chồn như có lửa đốt. Chiều hôm nay, nhận được tin nhắn của mẹ, cậu liền gọi lại ngay. Mẹ sốt ruột hỏi cậu về sự cố mới xảy ra ở Seoul, mà cậu còn bực mình gắt loạn lên với mẹ trong điện thoại.

“Biết rồi, đừng có cáu nữa. Mẹ xin lỗi. Thế đã ăn hết mứt chưa?”

Mẹ vui vẻ hỏi đi hỏi lại, mứt có ngon không, có ngọt quá không... Hae Tae chỉ hờ hững trả lời cho xong rồi cúp máy. Lúc đó, cậu vừa mới cúp học, đang vội vàng trên đường chạy tới xếp hàng ở Rock Café.

“Mẹ cũng nghĩ là hết rồi nên hôm qua mẹ lên núi sau nhà đi hái về mấy bao rồi đây.”

Hae Tae cúi gục đầu. Ở đầu dây bên kia, giọng mẹ vẫn đều đều, dịu dàng.

“Nhưng mà quả vả lần này không ngon bằng lần trước. Lần trước ngon thật nhỉ? Quả vả phải hái từ sáng sớm nên mẹ phải dậy từ nửa đêm đấy. Không cho bố con quả nào đâu, mẹ gửi hết lên cho con đấy.”

Tiếng cười giòn tan của mẹ văng vẳng mơ hồ bên tai Hae Tae.

“Con trai à? Có đang nghe không đấy?”

“Vâng, con đang nghe đây.”

Kết thúc cuộc điện thoại, Hae Tae đứng đờ đẫn nhìn giá sách. Trong một góc giá sách bừa bộn, lọ mứt mẹ gửi vẫn ở đó. Hae Tae đã quên mất mình đã từng thích món mứt này đến thế nào. Mẹ đã gửi vào đó biết bao nhiêu tình cảm, yêu thương, mẹ đã hạnh phúc biết bao khi nghĩ đến đứa con sẽ ăn ngon lành lọ mứt mẹ gửi. Lần đầu tiên, Hae Tae mở nắp lọ mứt. Ngay trên miệng lọ, nấm mốc đã mọc đầy. Cảm giác tội lỗi dâng đầy khóe mắt đỏ hoe. Hae Tae gạt đồng nấm mốc, xúc một thìa mứt lớn cho vào miệng, rồi ngồi một hồi lâu, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

***

Na Jung đội mũ sùm sụp, luôn chân luôn tay dọn dẹp không nghỉ lấy một phút giây nào. Rác đặt cặp xuống ghế, đứng đối diện với Na Jung bên cạnh bếp ga. Cô bé ấy khi buồn sẽ chẳng tỏ thái độ gì cả. Cô bé ấy sợ rằng nếu cô buồn, cô sẽ làm cho Rác buồn hơn, sẽ làm cho anh không thể chịu nổi cơn sầu thảm, nên đã cố tình dẫn lòng không để nỗi buồn tràn ra bên ngoài. Rác hiểu rõ điều đó hơn ai hết. Rác tháo chiếc mũ trên đầu Na Jung, đặt tay lên trán cô, rồi anh đưa hai bàn tay lên ôm hai má nóng rực.

“Em ốm rồi.”

Na Jung giật mình trước hành động bất ngờ của Rác. Cô chớp mắt nhìn anh.

“Em ốm rồi đây này.”

Rác vòng hai tay ra sau lưng cô, tháo chiếc tạp dề.

“Em còn làm gì đấy?”

Na Jung quay lưng lại, đi vào phòng theo cái vẫy tay của anh. Thứ cảm xúc cô cố gắng đè nén suốt ngày hôm nay, giờ đang dâng lên đầy cuống hòng.

Na Jung nằm dài dưới sàn nhà, nước mắt vòng quanh. Càng khóc, dường như trái tim càng nhức nhối, Na Jung cứ thế lặng lẽ im lìm, chỉ có đôi vai là rung lên từng hồi. Trong trái tim Na Jung có ẩn giấu một ngôi nhà. Cô đã giấu nó tận giữa rừng sâu để không ai có thể phát hiện ra. Thỉnh thoảng, vào những ngày như hôm nay, khi buộc phải đối diện với ngôi nhà ấy, cô chỉ biết ngã quỵ xuống cửa mà khóc. Rác khe khẽ bước vào phòng, đặt xuống đầu Na Jung một chiếc gối, rồi lặng lẽ đóng cửa đi ra.

Đêm hôm đó, trở về nhà, Il Hwa đã ôm Na Jung trong lòng thật lâu. Na Jung khẽ hỏi:

“Anh có khỏe không mẹ?”

“Ừ, mẹ bày đây hoa rồi. Anh con tha hồ mà ngắm.”

Il Hwa trả lời, giọng bình tĩnh, nhưng gần như sắp khóc.

“Mà mẹ có thấy con hái cầu bằng bông của con không?”

Thời ấu thơ bên anh, bạn của anh, cùng con hải cẩu bằng bông hiện lên rõ mồn một. Đó là thứ đồ chơi duy nhất mà Na Jung yêu quý, thứ suốt thời thơ bé chưa từng rời vòng tay cô. Thứ đồ quý giá đến vậy mà cũng có ngày gần như biến mất trong ký ức Na Jung.

“Hồi bé con chơi suốt ấy... mà tìm mãi chả thấy đâu.”

“Con không nhớ à?”

Có nghĩ thế nào cũng không ra, Na Jung ngược lên nhìn Il Hwa.

“Con tặng cho anh con rồi còn gì. ”

Trái tim Na Jung đau nhói như có ai xé làm đôi.

“Ngày Hoon đi, con đã tặng con hải cẩu cho anh rồi. Thứ đồ chơi con thích nhất ấy...”

“Thế à...”

Giọt nước mắt lăn dài trên má Na Jung, chạm xuống cánh tay mẹ đang ra cho cô gối đầu. Il Hwa đưa cánh tay đang ôm trên lưng Na Jung lên, nhẹ nhàng xoa đầu con gái.

Na Jung đi vào phòng, bật chiếc đèn trên bàn học. Cô nằm xuống gối, chột tay chạm phải vật gì cứng cứng, bèn ngồi dậy.

Hai mắt làm bằng hai mảnh nhựa đen, sợi râu dài hai bên mũi, thân dài với hai cái vây bên cạnh. Con hải cẩu bằng bông. Trái tim u ám suốt ngày của Na Jung chợt tươi sáng hơn một chút. Tựa như ánh nắng ấm ấp trốn sau đám mây bây giờ mới chịu lộ rạng.

Na Jung mở cửa phòng Rác, đi vào ngồi thẳng lên giường.

“Em chưa ngủ à?”

Rác đang tìm thứ gì đó trong ngăn kéo, quay lại hỏi Na Jung đang trùm kín chăn lên đầu. Na Jung nằm im trong chăn, lắng nghe trái tim mình vô duyên vô cố đập thành thịch. Sợ anh nghe thấy, Na Jung lên tiếng phá tan sự tĩnh lặng:

“Anh mua con hải cẩu cho em đây à?”

“Ừ, hôm nay họ mới giao đến. Giống hệt con ngày xưa em hay chơi nhỉ?”

Đó là người không bao giờ để cô lại một mình với nỗi buồn, luôn luôn quan tâm, thấu hiểu. Đó là người ghi nhớ cả những điều Na Jung đã quên, ở bên cạnh cô bất cứ lúc nào. Giây phút này, trái tim Na Jung đập liên hồi những nhịp lạ lùng, vừa biết ơn, vừa xuyên xao rung động, vừa hạnh phúc, vừa muốn trào nước mắt. Rác tìm thấy túi thuốc trong ngăn kéo, đưa cho Na Jung cùng ly nước.

“Anh à, em... có chuyện muốn nói với anh.”

“Gì?”

Na Jung lặng nhìn Rác một hồi lâu. Nếu không nói thì không ai có thể biết được. Càng là người thân thiết lại càng không thể nhận ra. Vì vậy, Na Jung đã quyết định bày tỏ tình cảm của mình:

“Em... thích anh.”

Trái tim cô bắt đầu đập điên loạn.

“Em thích anh nhiều lắm.”

Rác thẳng thốt không nói được nên lời, chỉ biết tròn mắt nhìn Na Jung.

“Anh à, em thích anh. Em yêu anh.”

Tĩnh lặng bao trùm. Na Jung căng thẳng, Rác ngờ ngàng, hai người cứ thế nhìn nhau. Đúng vào lúc đó.

“Con điên này! Muốn chết à! Mà tưởng anh không biết hôm nay là ngày Cá tháng Tư à!”

Mặt Rác giãn ra, đưa hai tay bẹo chặt má Na Jung.

“Ồi mẹ ời, giật thót cả tim! Suýt tí nữa thì bị lừa. Anh mà cứ tưởng thật, sợ vãi cả ra quần đây này!”

Rác không nhận ra khuôn mặt Na Jung đang phủ đầy mây xám, cứ thế măm mồm lợi mà bẹo má cô nàng.

Cái chết như một lời nói đùa của anh trai, và lời tỏ tình tự nhiên bị biến thành lời nói đùa của Na Jung, không hiểu tại sao lại đều đúng vào ngày Cá tháng Tư. Không ai nói dối một câu nào, và cũng không ai bị trở thành nạn nhân của trò đùa. Đôi khi, sự thật còn tàn nhẫn hơn cả một lời nói dối. Ngày hôm đó, Na Jung đã trở nên đáng thương gấp ngàn vạn lần những kẻ bị ăn nhăm cá tháng Tư.

Năm 2013, Phường Sangam, quận Mapo, thành phố Seoul.

“Cái này của cô Sung Na Jung.”

Chú bảo vệ lôi ra một kiện bưu phẩm đưa cho Na Jung.

“Chú nhà cô tên là Kim Jae Joon phải không?”

Chú bảo vệ kiểm tra danh sách bưu phẩm gửi về phòng 1303 rồi quay sang hỏi Na Jung. Na Jung ôm biện bưu phẩm vào phòng, kiểm tra lại cái tên trên danh sách rồi mỉm cười trả lời.

“Đúng tên chồng cháu rồi ạ.”

Lúc Na Jung mang bưu phẩm vào nhà, Hae Tae đang nhú mày nghe lời chúc của một chàng trai trong video ngày cưới của Na Jung.

“Thằng này tên là gì nhỉ?”

“Gì nhỉ? Tự nhiên không nhớ nổi. Nó học cùng mình hồi năm nhất mà.”

Sam Chun Po đang nhìn điện thoại, ngẩng lên góp lời:

“Hình như tên giống cầu thủ bóng chày nào đó, hồi đó bọn mình còn trêu suốt mà.”

Rác cũng không thể nhớ nổi ra tên của anh chàng trên màn hình.

“Cầu thủ bóng chày à. Thời đó thì có ai nhỉ, Ryu Jung Il? Lee Gang Don?”

Bing-Grae cũng cố đào bới ký ức.

“Có phải ai trong đội Ssangbangul không nhỉ? Cái người giỏi home-run ấy.”

Chil Bong vừa vào phòng ngủ chợp mắt một lát, cũng đi ra góp phần đưa ra đáp án.

Na Jung đặt bưu phẩm lên bàn ăn rồi cất tiếng gọi:

“Chồng ơi! Có bưu phẩm này!”

Năm chàng trai vẫn đang say sưa bàn luận.

“Này! Kim Jae Joon!”

Na Jung gọi lớn. Cả năm chàng trai cùng quay nhìn vào bếp.

Trong số năm chàng trai này, có một người là chồng của Na Jung.

NHỮNG LỜI KHÓ NÓI

Tháng Năm năm 1994, nhà trọ Shinchon, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Mọi người quây quần quanh bàn ăn, tất cả đều há hốc miệng nhìn những thứ bày trên bàn. Hàng chục con cá trích nướng bày lớp lớp trên đĩa. Niêu trứng hấp chà bá. Một nồi đầy ắp sò nướng mỡ hành. Chính giữa bàn, Il Hwa bày ra nhân vật chính của ngày hôm nay, đĩa bạch tuộc xào to đại tướng. Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Il Hwa phân bua:

“Đúng là hôm nay cô hơi quá đà, nhưng phải ăn nhanh cho hết. Đây toàn là đồ ăn nhà các cháu gửi lên đấy. Cô sống mấy chục năm trên đời rồi mà hôm nay lần đầu tiên được nhìn thấy những thứ đồ tươi ngon như thế này đấy.”

Dong Il cầm thìa lên, hăng giọng:

“Đồ ăn bố mẹ các cháu dành dụm gửi lên, phải biết cái nào là của ai thì mới được ăn chứ.”

Sam Chun Po cầm lên một con cá nướng cỡ đại, giơ tay lên thông báo, “Hình như của nhà cháu”. Đối với những người cả đời chỉ được ăn cá thu muối như Bing-Grae, đây hẳn là đặc sản quý hiếm. Nhìn cậu cầm con cá ăn ngấu nghiến, Il Hwa đẩy chiếc đĩa đến gần, vẫy vẫy tay ý bảo ăn thật nhiều vào. Hae Tae hất cằm về phía Bing-Grae, nói với Il Hwa:

“So với cái bọn đáng thương cả đời không biết đến vị cá như thằng bé này thì được sống gần biển đúng là cô phúc, cô nhỉ?”

“Thế nhưng nhà nó lại được ăn những quả trứng tươi ngon thế này cơ mà. Lòng đỏ vừa to vừa tròn.”

Il Hwa chỉ tay vào niêu trứng hấp. Chil Bong xúc lấy một thìa, liếc nhìn Na Jung đang theo dõi niêu trứng từ đằng xa.

“Cậu không ăn à?”

Na Jung lắc lắc đầu. Món ngon tiếp theo của bữa đại tiệc đặc sản toàn quốc là sò. Nhìn Dong Il xuýt xoa khen thật sò chắc nịch, Hae Tae vừa nhai ngồm ngoàm vừa nói:

“Hình như cái đấy là sò mẹ cháu gửi lên, đây là sò vùng Beolgyo đấy ạ.”

Rác thò đũa gắp một miếng bạch tuộc xào, quay sang hỏi Il Hwa:

“Còn bạch tuộc này là của nhà ai ạ? Nhìn tươi thế nhỉ.”

“Tối qua dưới Masan gửi lên đấy. Dạo này hình như Masan được mùa bạch tuộc.”

“Lại có ai sống ở Masan nữa ạ?”

Rác đang cười tươi hơn hẳn liền bị Dong Il đập cho một phát đau điếng:

“Mẹ mày! Mẹ mày sống ở Masan chứ còn ai vào đây nữa!”

Il Hwa lắc đầu chép miệng, gắp một con sò đặt vào bát Yoon Jin:

“Yoon Jin à, cháu cũng ăn nhiều vào. Phải ăn mới có sức mà đi hò hét cổ vũ cho anh Tae Ji của cháu chứ.”

“Cháu không ăn được đồ cay ạ.”

Nhìn Yoon Jin gầy gầy dựa trên bát cơm không, chợt Il Hwa đứng bật dậy kêu lên:

“Ồi mẹ ơi, quên bég mất món cua ngâm tương! Tất cả mọi người dừng lại nào!”

Cả nhà quay sang nhìn Il Hwa. Il Hwa hấp tấp chạy ra tủ lạnh, rồi quay lại đặt một đĩa cua hấp tương xuống cạnh đĩa bạch tuộc xào, tươi cười giới thiệu:

“Đồ nhà Yoon Jin gửi lên đây. Nhìn đám trứng này, có ngon không cơ chứ!”

“À! Cua ngâm tương ở Yeosoo thì nổi tiếng quá rồi còn gì. Nhưng đồ ngon như thế này dạo này cũng hiếm lắm đấy ạ.”

Hae Tae cầm một miếng cua lên, hăng hái khen ngợi. Rác và Bing-Grae hào hứng gắp cua định đưa lên miệng thì Sam Chun Po nhăn nhó kêu “Hình như hơi có mùi”. Lập tức anh chàng bị Yoon Jin tặng cho nguyên một đôi mắt hình viên đạn.

Buổi một sáng trong trẻo. Giữa sân vận động trường giảng một tấm băng rôn lớn in chữ *Đại hội thể dục thể thao lần thứ 48*, cả đám khán giả cổ vũ ồn ào cho trận bóng đá đang diễn ra trong sân vận động cũng chẳng khiến Na Jung bận tâm. Mặt mũi cô nàng sững sủa. Mấy câu Rác vừa nói qua điện thoại công cộng ban nãy chợt vang vang bên tai.

“Đá bán kết với khoa bọn em ấy hả? Thế thì chả cần phải đá cũng biết thắng thua rồi còn gì.”

Rác - kẻ phát cuồng vì bóng đá - đang nói bỗng im bật. Đúng ngày diễn ra đại hội thể thao thì Rác có buổi thực tập, bị giáo sư giữ rịt ở bệnh viện, không dám hó hé đi đâu. Dù Na Jung cứ léo nhéo kêu sẽ đợi bằng được cho đến khi anh đến, nhưng Rác cũng chẳng biết làm gì ngoài việc thở dài tiếc nuối.

Na Jung ngán ngẩm ngồi nhìn ra xa xăm vô định. Dù không phải cô không hiểu cho tình hình của Rác, nhưng cũng không thể tránh khỏi tiếc nuối. Hae Tae ngồi trên băng ghế khán giả cùng Na Jung, vừa xỏ đôi giày bóng đá màu đỏ vào chân vừa lẩm bẩm:

“Toàn bọn kỹ sư. Thế nào mà trận bán kết bóng đá lại không có lấy một sinh viên trường Y nào, toàn bọn kỹ sư công nghệ thế nhỉ?”

Bên cạnh Hae Tae, Sam Chun Po đang xỏ tất bỗng dừng lại.

“Trường Y làm sao mà vào được tận tứ kết. Hôm nay chắc đội mình thắng dễ như trở bàn tay thôi.”

“Cậu nói linh tinh cái gì thế. Năm ngoái trường Y vô địch đấy còn gì.”

Sam Chun Po nhìn Hae Tae đứng lên vận người khởi động. Hae Tae giải thích thêm về trận bóng huyền thoại của sinh viên năm hai trường Y năm ngoái, thậm chí Rác còn một mình ghi hai bàn vào lưới đội bạn. Na Jung dỏng tai lắng nghe.

“May cho trường mình là năm nay sinh viên năm ba bên ấy bị bắt đi thực tập hết đấy. Có vài con mãnh thú như anh Rác thì đội mình chỉ có nước rục xương.”

Na Jung đang ăn bimbim chợt dừng tay ôm lấy cái bụng đang kêu òng ọc. Hae Tae nhìn quanh những đám người túm năm tụm ba ngồi trên băng ghế khán giả.

“Mà Yoon Jin đâu nhỉ?”

***

Yoon Jin đang đứng trước cổng đài truyền hình, đợi vào xem ca nhạc. Cô bé nhảy từng từng tại chỗ, cố đoán số người trong hàng dài fan Seo Tai Ji đang kiên nhẫn chờ đợi. Con số ấy lớn đến mức mà có lẽ đến lượt cô thì chương trình đã kết thúc mất rồi. Chưa kể còn có cả fan của những ca sĩ khác nữa, có lẽ nhiều lắm thì cũng chỉ độ bốn chục người fan của Seo Tai Ji được vào nhìn mặt anh thôi.

“Mời các bạn fan của Seo Tai Ji and Boys xếp hàng theo thứ tự ở bên này, bốn mươi người thôi ạ.”

Lời hướng dẫn của nhân viên khiến Yoon Jin bắt đầu sốt một như có lửa đốt trong lòng. Cửa bắt đầu mở cho fan vào. Làm thế nào bây giờ? Yoon Jin phân vân một lát rồi quyết định cởi mũ và áo mưa màu tím. Cô cúi gục đầu, lén lút chạy sang hàng ngắn hơn của fanclub khác. Sau khi yên vị nổi đuôi vào hàng của fanclub bên cạnh, cô bé thở phào ngẩng đầu lên. Thế rồi đập vào mắt cô là...

Người đàn ông tâm hồn ấm áp 99.9. Tôi yêu Bae Il Ho!

Đó là đồng chữ in trên tấm áp phích mà người đằng trước đang cầm. Yoon Jin đã trở thành người cuối cùng trong fanclub của Bae Il Ho được vào trong hội trường. Giữa các bà các cô đang hào hứng cổ vũ cho Bae Il Ho, Yoon Jin bỗng trở nên bé nhỏ đến tột.

***

Rác đứng bên cạnh giường một bệnh nhân nữ mệt mỏi, khuôn mặt cau lại. Khối u ung thư đã chặn hoàn toàn đường thông qua túi mật. Ánh mắt buồn bã của người phụ nữ nhìn hai đứa con trai ngây thơ không hề biết đến cái chết đang chờ chực đưa mẹ chúng đi như bóp nghẹt trái tim anh. Giáo sư phụ trách khẽ liếc nhìn hai đứa trẻ đang mải mê chơi game, khó khăn lắm mới mở được lời:

“Chúng tôi có thể thử phẫu thuật, nhưng không thể chắc chắn về kết quả. Hiện giờ, chúng tôi chỉ có thể kê cho chị thuốc giảm đau lâm sàng, nhưng đó cũng không phải là phương pháp chữa trị tận gốc, chỉ là để kéo dài thời gian...”

Giáo sư lại liếc nhìn hai đứa trẻ, hạ giọng nói nhỏ:

“Tôi sẽ quay lại sau, lúc nào không có bọn trẻ, tôi sẽ giải thích kỹ hơn.”

Người phụ nữ gật đầu cảm ơn các bác sĩ đang đứng quanh giường bệnh của mình, thái độ vẫn hết sức điềm tĩnh.

Kết thúc buổi thăm khám, Rác chần chừ đứng lại, nhìn hai đứa con trai của bệnh nhân. Hai anh em đang léo nhéo tranh giành chiếc máy chơi game, chợt giật mình ngẩng đầu lên bởi tiếng *bộp*. Rác đứng đó, tay cầm gói bimbim vừa mới mở. Anh nhìn vào mắt hai đứa trẻ, hỏi tên từng đứa một. Anh là Park Jung Woo, em là Park Sun Woo. Rác ngồi xuống ngang tầm với hai đứa trẻ.

“Park Jung Woo, chơi game có hay không?”

“Hay lắm ạ, hay nhất trong những game em đã từng chơi. Cứ làm nổ một quả bom là ăn được ba quả...”

Jung Woo phấn khích liền thoảng kể, Rác dịu dàng xoa đầu thằng bé.

“Anh biết rồi. Trò đó anh cũng đã từng chơi rồi. Siêu hay nhỉ?”

Jung Woo bật ngón tay cái lên thay câu trả lời. Rác lại nhẹ nhàng hỏi:

“Em mà thích thì chắc em trai em cũng thích phải không? Em muốn chơi thế này thì chắc em trai em cũng muốn chơi lắm đấy!”

Jung Woo len lén bỏ ngón tay xuống, lặng lẽ nhìn Rác.

“Park Jung Woo, nói thật lòng xem nào. Đến lượt ai chơi rồi? Anh để ý từ này nên biết hết thứ tự rồi nhé.”

Lần này, Jung Woo quay lại nhìn cậu em trai. Cậu bé xị mặt, đưa máy chơi game cho cậu em trai theo lời Rác. Sun Woo sung sướng đón lấy chiếc máy. Đứng nhìn một lát, chợt Rác giật lại cái máy khỏi tay cậu em.

“Sun Woo phải cảm ơn anh đã chứ.”

“Cảm ơn anh nhé!” Sun Woo nói rồi khẽ liếc Rác. Rác đưa lại cái máy cho cậu bé.

“Sun Woo à, em cũng chỉ được chơi đúng một ván rồi lại đưa lại cho anh nhé.”

Rác nghiêm giọng dọa nạt.

“Bệnh viện này chỗ nào cũng có máy quay đấy. Anh sẽ theo dõi hai đứa. Mỗi đứa chơi một ván rồi lại đến lượt đứa kia. Đứa nào mà phạm luật là sẽ bị anh xử lý, nhớ chưa?”

Jung Woo và Sun Woo đồng loạt gật đầu. Rác cố nén cười, đứng dậy bước đi. Một người đồng nghiệp vội vã chạy qua gọi lớn:

“Này, giáo sư bảo bọn mình đi đại hội thể thao đi đấy. Có ở lại cũng chả được việc gì.”

Rác sung sướng chạy vội về nhà. Anh định thay quần áo, tiện thể đưa cả Bing-Grae đi cùng luôn. Thế nhưng phải rẽ vào nhà vệ sinh giải quyết cơn đau bụng này giờ đã.

***

Những tấm áp phích cổ động trận tứ kết giữa khoa Kỹ thuật máy tính và khoa Y giăng đầy khán đài. Sinh viên khoa Y mặc áo xanh, sinh viên khoa Kỹ thuật máy tính mặc áo đỏ, hai đội đang đứng khởi động trên phần sân của mình. Na Jung nhăn nhó đập vào tay Hae Tae:

“Cho mình ít nước.”

Hae Tae và Sam Chun Po đang lơ ngơ ngẩn ngó sang khán đài trường Y. Phía bên đó, ba cô sinh viên năm nhất thân hình phổng phao, mặc áo thể thao bó sát cùng váy ngắn đang nhảy múa cổ vũ. Nhìn cô nào cũng vừa đáng yêu, ngây thơ, vừa quyến rũ nóng bỏng. Đó chính là bộ ba sát thủ nổi tiếng trường Y vì độ xinh đẹp dễ thương. Đang say sưa ngắm nhìn thì bị Na Jung đánh, Hae Tae cúi kính vớt tọt chai nước về phía cô bạn. Na Jung hằm hè đưa mắt nhìn theo hướng Hae Tae và Sam Chun Po đang chăm chú nhìn.

Vài sinh viên năm ba khoa Kỹ thuật máy tính không đến nên Hae Tae và Sam Chun Po khẩn cấp được gọi vào thế chỗ. Tất cả những sinh viên tham dự vào chiến thắng năm ngoái của khoa Y đều vắng mặt nên năm nay khoa Kỹ thuật máy tính hết sức tự tin.

Từ đâu đó vang đến tiếng hò hét. Na Jung đang xé râu mực, nhận ra ánh mắt các cầu thủ dồn hết về một phía, bèn tò mò ngoảnh cổ về phía đó. Nhìn thoáng qua cũng biết, các sinh viên năm ba trường Y đang hùng dũng bước vào. Na Jung đảo mắt tìm quanh, mãi mà không thấy tăm hơi Rác đâu. Cô ử rử cụp mắt xuống, đột nhiên từ đằng xa, Bing-Grae xuất hiện, vừa cười nói vui vẻ, vừa cùng Rác bước vào sân vận động. Na Jung không giấu được vẻ hớn hờ nhìn theo anh thì bỗng nhiên bộ ba sát thủ ủa ra vây lấy anh léo nhéo làm bộ làm tịch. Mấy con cáo già này! Na Jung trợn mắt lên nhìn, con người như sắp rơi ra đến nơi. Giữa sân trường, cầu thủ hai đội sắp thành hai hàng đứng đối diện nhau. Một phút trước khi trận đấu bắt đầu. Đúng vào lúc trọng tài chuẩn bị thổi còi, Rác cởi áo nỉ chạy thẳng vào sân vận động. Anh chạy băng qua bộ ba sát thủ đang nhảy nhót reo hò, băng qua khán đài trường Y, tiến dần đến khán đài khoa Kỹ thuật máy tính. Đôi mắt láo liên tìm kiếm của anh khiến trái tim Na Jung đập thành thịch. Cô ngồi lặng yên nghe tiếng trái tim mình đập liên hồi. Liệu người anh đang tìm có phải là cô không?

Tìm thấy rồi! Khuôn mặt anh bừng lên rạng rỡ. Cũng lúc đó, đôi mắt Na Jung chạm phải ánh mắt anh. Anh chạy lên đưa cho Na Jung đồng hồ và chiếc áo vừa cởi ra rồi lại vội vã chạy xuống xếp vào hàng dưới sân. Na Jung thần thờ đưa tay nhấc chiếc áo đang trùm trên đầu xuống, mọi suy nghĩ đi lạc hết phương nào, cô ôm chặt chiếc áo vào lòng, cố nén nụ cười sung sướng đang chực vỡ òa ra. Na Jung hít hà mùi cơ thể anh từ chiếc áo, rồi cuối cùng cũng không kìm nổi mình, cúi gục đi xuống toe toét cười. Trọng tài cuối cùng cũng thổi vang hồi còi báo hiệu bắt đầu trận đấu.

***

“Chà, cuối cùng họ cũng đã lên sân khấu. ”

Seo Tai Ji and Boys bước ra trong tiếng cổ vũ ồn ã. Yoon Jin nãy giờ ngồi dính chặt vào ghế, từ từ đứng lên.

“Album thứ hai *Hayeoga* đã xếp thứ nhất rồi, vậy mà các ca khúc khác của họ lại bắt đầu xuất hiện trong bảng xếp hạng rồi ạ. Đó chính là Seo Tai Ji and Boys!”

Yoon Jin đứng bật dậy giữa hội các bà các cô, chăm chăm nhìn lên sân khấu. Giai điệu của ca khúc thứ bảy trong album *Hayeoga* vang lên, bài hát *Final Festival*. Yoon Jin bắt đầu nhảy theo nhịp điệu của bài hát. Từng bước chân, từng nhịp lắc đầu, rồi lời bài hát rộn ràng vang lên khiến lượng adrenaline đột ngột tăng vọt trong cơ thể Yoon Jin. Cùng với bài hát sôi động, Yoon Jin cảm thấy những giọt mồ hôi nóng hổi nhỏ xuống, còn trái tim nhẹ nhàng phập phới bay lên.

***

Trận đấu vừa bắt đầu được vài phút, Sam Chun Po và Hae Tae đột ngột bị cơn đau bụng hành hạ khiến mồ hôi vã ra như tắm. Giờ phút này thì chẳng còn ai nghĩ đến việc công phá bức tường sắt của đội bóng trường Y nữa, cả hai chàng trai đưa tay lên bụng mông, căng thẳng nghĩ cách ngăn chặn sức công phá của cơn đau bụng có thể bùng ra bất cứ lúc nào. Trong dạ dày hai người dường như có cả ngàn quả pháo hoa đang thi nhau xòe nở. Sam Chun Po mặt mũi như sắp chết đến nơi, lấy bầy túm chặt cặp quần. Hae Tae giơ tay báo tạm ngừng với đội trưởng, cầm đầu cầm cổ chạy thẳng ra khỏi sân vận động. Trong lúc hai anh bạn dặt tay nhau vào thăm nhà vệ sinh, Rác thỏa sức chứng tỏ khả năng của mình. Một mình anh đã ghi cho đội trưởng Y ba bàn liên tiếp.

Giây phút cuối cùng. Lúc này, trận pháo hoa rực rỡ trong bụng đã làm cho Sam Chun Po sắp lặn đùng ra ngất trên sân đến nơi. Nói chung, nhìn khuôn mặt thiếu não của hai anh chàng, ai cũng hiểu độ khó của ca này đến mức độ nào. Giữa tình thế mông nóng rực như có lửa đốt thế này thì dù bóng có đến trước mặt cũng chẳng có hơi sức đâu mà giơ chân lên đá. 18-0. Trường Y dẫn trước với tỷ số áp đảo. Hae Tae và Sam Chun Po vốn đã không còn thì giờ mà nghĩ đến trận bóng từ lâu rồi. Mỗi quan tâm duy nhất của họ lúc này là dập được trận hỏa hoạn bùng bùng trong bụng. Hae Tae thở hổn hển công Sam Chun Po chạy vào nhà vệ sinh, chuẩn bị đón một bữa đại tiệc pháo hoa lại sắp sửa diễn ra.

Yoon Jin xoa bụng bước ra từ nhà vệ sinh, nhìn xung quanh. Người hâm mộ đã về hết, sân đài truyền hình trở nên im ắng lạ kỳ. Lúc tìm lối ra, cô đã nhìn kỹ từng cái tên dán trước cửa phòng chờ dành cho nghệ sĩ. Kim Gon Mo, Mono, Kim Hyun Jeol, ZAM, Chullie và Mi Ae. Ánh mắt đang lướt nhanh, chợt Yoon Jin hốt hoảng dừng lại. Phòng cuối chính là nơi dành cho Seo Tai Ji and Boys.

Tiếng ai đó mở cửa phòng bước ra khiến Yoon Jin vội vã đứng né vào một góc. Cô lấy hết can đảm nhìn qua cánh cửa hé mở, trước mặt cô là tấm lưng Seo Tai Ji, anh đang ngồi trên sofa ăn bimbim. Yoon Jin nuốt nước bọt, khẽ thò cổ ra để nhìn cho rõ hơn khung cảnh bên trong phòng. Đúng lúc đó, quản lý của Seo Tai Ji xông ra chặn ngang tầm nhìn.

“Này, cô bé kia, đi vào đây.”

Yoon Jin đang định quay đi thì chợt nhận ra người vừa gọi mình không phải ai khác mà chính là Seo Tai Ji. Yoon Jin rón rén bước vào phòng. Thật không thể tin nổi. Có năm mơ cô cũng không bao giờ tưởng tượng ra cảnh mình được đứng trước mặt Seo Tai Ji như lúc này. Yoon Jin không dám ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào gói bimbim Seo Tai Ji đang ăn.

“Học lớp mấy rồi?”

“Năm nhất ạ, sinh viên năm nhất.”

Yoon Jin run lấy bối, nói không nên lời. Seo Tai Ji chìa gói bimbim ra trước mặt ý muốn dốc cho cô bé một ít. Yoon Jin run rẩy xòe hai bàn tay. Một, hai, những miếng bimbim rơi xuống bàn tay Yoon Jin như một cảnh phim quay chậm. Trong trái tim cô, một tinh cầu lấp lánh dường như đang nổ tung, huy hoàng.

***

Trở về phòng làm việc, Rác ngồi trầm ngâm hồi lâu trước bàn học. Mặc dù tay vẫn gõ gõ bút trên cuốn sách chuyên khoa dày cộm, nhưng toàn bộ tâm trí vẫn hướng về cuộc nói chuyện ban nãy với mẹ Jung Woo và Sun Woo.

“Ở bệnh viện này, Jung Woo và Sun Woo chỉ nghe lời một mình bác sĩ thôi. Bác sĩ hãy giúp tôi nói với bọn trẻ, rằng mẹ chúng không sao đâu, mẹ chúng chỉ đi xa một thời gian rồi sẽ về thôi.”

Kết thúc trận bóng đá trở về bệnh viện, gặp ngay phải lời đề nghị khó khăn, anh chẳng biết làm thế nào ngoài việc từ chối.

“Bác sĩ à, tôi cũng biết tôi không còn nhiều thời gian nữa.”

Người bệnh nhân khó nhọc thở, khẩn khoản đưa đôi mắt van nài nhìn anh.

“Những chuyện khác tôi đã chuẩn bị đâu vào đấy hết rồi, riêng mỗi việc nói với bọn trẻ thì tôi vẫn không làm sao mở miệng ra nổi. Làm sao mà tôi

thông báo được với chúng, rằng mẹ chúng sắp chết đến nơi rồi... thật sự tôi không biết phải nói sao.”

Rác lòng đau như cắt, nhìn người phụ nữ gắng sức đưa cánh tay lên quệt giọt nước mắt lăn dài trên má. Anh đặt bút xuống nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen. Người phụ nữ bé nhỏ cúi gục đầu, bờ vai gầy guộc như sắp đổ sụp xuống bất cứ lúc nào. Cuối cùng mặc dù đã đồng ý với người phụ nữ ấy, anh vẫn chưa biết phải nói thế nào với bọn trẻ. Bỗng cánh cửa phòng làm việc bật mở, một người đồng nghiệp bước vào. Joo Yeon ngồi xuống bên cạnh Rác. Chợt anh nhớ lại câu chuyện xưa của Joo Yeon mà mình đã quên từ lâu.

“Mẹ cậu mất từ hồi cậu còn nhỏ phải không?”

“Ừ. Mất vì ung thư, hồi mình mới bảy tuổi. Sao?”

“Mới có bảy tuổi... hồi ấy cậu có hiểu chuyện gì đang xảy ra không?”

Joo Yeon nheo mắt nhìn Rác, ý muốn hỏi sao tự nhiên lại nhắc đến chuyện đó.

“Mình nhớ hết. Câu cuối cùng mẹ nói, khuôn mặt lúc mẹ chuẩn bị ra đi, bố đã khóc thế nào trong ngày phát tang.”

“Lúc đó cậu mới có bảy tuổi thôi mà?”

“Đừng nói bảy tuổi, kể cả hai tuổi thì mình cũng nhớ.”

Rác chỉ nghĩ được đến sự tương quan giữa lứa tuổi và trí nhớ. Về chắc chắn của Joo Yeon khiến anh buộc phải hỏi lại một lần nữa:

“Thế câu cuối cùng mẹ cậu nói là gì?”

“Mình không nhớ cụ thể mẹ nói câu gì, chỉ nhớ khuôn mặt đầy yêu thương của mẹ nhìn mình thôi.”

Cảm giác được yêu thương. Joo Yeon chìm trong ký ức của mình, khuôn mặt bừng sáng, tự hào.

“Cho đến bây giờ, khuôn mặt ấy của mẹ vẫn còn in sâu trong trái tim mình.”

Nụ cười rạng rỡ của Joo Yeon đã giúp Rác giải được bài toán khó rồi bởi trong đầu.

***

Đêm hôm đó, Na Jung, Sam Chun Po, Hae Tae, Bing- Grae, Yoon Jin lặng lẽ ngồi quanh bàn ăn. Sau một ngày bị Tào Tháo đuổi chạy tóe khói, thứ Il Hwa đặt lên mặt bàn bây giờ chỉ là sáu bát cháo giá đỗ. Hae Tae nhớ lại từng món mình ăn sáng nay để truy ra xem đâu là thủ phạm của cơn đau bụng. Món sò bị loại đầu tiên, vì cậu không hề động đũa đến món này. Trúng hớp Na Jung không thích và cá trích Il Hwa không ăn vì nhiều xương cũng bị loại theo. Yoon Jin không ăn đồ cay nên không động đũa đến đĩa mực. Nếu vậy thì?

“Còn gì phải tìm hiểu nữa, chính là cua ngâm tương chứ còn gì! Ở đây có ai không ăn cua không? Tất cả đều ăn còn gì!”

Bất chấp ánh mắt đáng sợ của Yoon Jin, Sam Chun Po hùng hổ đưa ra kết luận. Yoon Jin buông đũa, điềm nhiên nói “Cháu ăn xong rồi ạ”. Tiếng Rác mở cửa vào nhà lẫn với tiếng Chil Bong đang trả lời phỏng vấn trên ti vi. Nhìn Chil Bong tươi tắn nhận giải MVP của giải đấu mùa xuân tổ chức giữa các trường đại học, tất cả mọi người trong bếp ủa hết ra ngoài phòng

khách. Sáng nay, chính Chil Bong là người hăm hờ ăn nhiều của nhất. Phóng viên đưa micro lên hỏi.

“Lúc mới đầu trông có vẻ cậu kiểm soát không được tốt lắm, không biết có phải do di chứng của vụ chấn thương khuỷu tay lần trước không?”

“À không phải ạ. Thực ra từ sáng em đã bị đau bụng, cứ phải vào nhà vệ sinh liên tục nên cơ thể cũng hơi yếu một chút.”

Nụ cười ngượng ngịu của Chil Bong khiến tất cả mọi người ngơ ngẩn nhìn quanh. Trước khi Sam Chun Po lại nhắm đến món của ngâm tương, Na Jung đằng sau nói to:

“Bố có sao đâu. Hôm nay bố cũng có trận đấu còn gì.”

Đúng lúc đó, bản tin thể thao phát mục tin *Hình ảnh thú vị trong ngày*. Trên băng hình hiện lên hình ảnh Dong Il ôm bụng cầm đầu chạy ngang qua sân bóng chày hướng thẳng đến nhà vệ sinh. Trong khi tất cả mọi người còn đang sửng sốt, Sam Chun Po chớp ngay lấy thời cơ để xía xói món của ngâm tương.

“Coi như một lần thanh lọc cơ thể cũng tốt mà! Không phải thế à!”

Hae Tae khẽ liếc Yoon Jin, xuề xòa.

“Mùa hè mà ăn của thì kiểu gì chả đau bụng, uống canh nóng là khỏi ngay.”

Il Hwa cũng góp một câu hòng làm giải tỏa không khí căng thẳng. Khuôn mặt Yoon Jin càng ngày càng tối sầm lại.

“Bố có ăn của đâu. Sáng nghe điện thoại xong cái là vội vàng đi luôn.”

Giọng Rác vang lên. Bầu không khí tĩnh lặng bao trùm căn phòng. Mọi con mắt đổ dồn về phía Yoon Jin. Cô bé ẩm ức này giờ, cuối cùng cũng òa lên khóc.

Đêm muộn, Il Hwa ngồi uống trà mạch trong bếp, chợt nhớ ra. Thứ dễ hỏng nhất không phải đồ ăn, mà chính là bình trà lúa mạch bà quên không cất vào tủ lạnh này. Lòng ngập đầy cảm giác tội lỗi, Il Hwa ngược mắt nhìn lên tầng trên.

Trên đời này có những lời có chết người ta cũng không muốn nói ra. Đến lúc buộc phải tiết lộ sự thật trong khi chính bản thân mình còn chưa chuẩn bị xong, họ sẽ lựa chọn cách nào? Một buổi chiều đầy gió. Rác đưa ánh mắt ẩm áp nhìn hai đứa trẻ đang ngồi trên băng ghế trong khuôn viên bệnh viện.

“Con người ai cũng sẽ bị ốm, bị bệnh. Như là cảm cúm ấy.”

Rác ngừng lại nhìn hai đứa trẻ, thận trọng mở lời.

“Bây giờ mẹ các em cũng đang ốm, mẹ ốm nặng lắm, nên có khi sẽ phải chia tay với Jung Woo và Sun Woo. Để chuẩn bị cho lúc đó, từ bây giờ mẹ đã giao bài tập cho hai em rồi.”

Cố gắng nén cơn xúc động cứ chực trào ra khỏi cổ họng, Rác tiếp tục nói.

“Bài tập thứ nhất, ngay cả khi mẹ đi rồi cũng không được quá nhớ mẹ, không được quá buồn. Bài tập thứ hai, cả Jung Woo và Sun Woo đều phải học hành thật chăm chỉ để dứt khoát phải đỗ đại học. Cuối cùng, Jung Woo mỗi ngày phải nhường em một lần, Sun Woo mỗi ngày phải ôm anh một cái. Bọn em hiểu chưa? Hai đứa nhóc này, hứa với mẹ nào.”

Đôi mắt đã ươn ướt, Rác cầm tay hai đứa bé lên, anh nở nụ cười rạng rỡ sáng bừng hơn bất cứ lúc nào.

“Chị nói như thế cũng được mà, không sao đâu. Chỉ cần để Jung Woo và Sun Woo nhớ khuôn mặt của mẹ là được rồi.”

Mẹ Jung Woo và Sun Woo ngồi trên ghế, gật đầu, òa khóc nức nở. Rác nhận ra, khi có những sự thật đau lòng buộc phải nói với những người mình yêu thương, thì chỉ cần nhớ đúng một điều. Hơn bất cứ lời dài dòng hoa văn nào, hơn bất cứ sự giải thích lòng vòng nào, ánh mắt yêu thương của mình sẽ là điều quan trọng nhất. Chỉ cần như thế là đủ.

NHẬP MÔN QUÀ TẶNG

“Mà Sook Sook vẫn chưa về à?”

Chil Bong đi vào bếp ngồi đối diện với Na Jung.

“Bảo ra ngoài một tí thôi mà giờ này vẫn chưa mò về.”

Na Jung nhăn nhó.

“Cái thằng ranh này chắc lại có bạn gái rồi. Sắp thi đại học đến nơi rồi mà vẫn còn vớ vẩn”.

Chil Bong đang lật giở tờ tạp chí đặt trên bàn, chợt dừng tay lại.

“Thằng ranh với chả con ranh. Ba đứa con rồi đấy. Ăn nói phải cẩn thận một tí chứ.”

“Sao? Ngày xưa bảo thích cơ mà.”

“Nghe suốt hai mươi năm rồi cũng phải thấy ngứa tai chứ. Hồi đấy chỉ biết bóng chày thôi có biết gì đâu.”

Chil Bong cắn nhần, lập tức bị Na Jung lườm sém lông mày.

“Giờ này còn đi đâu được nhỉ. Thằng bé dạo này hay về muộn thế.”

Mười giờ đêm. Na Jung ngược nhìn lên đồng hồ theo Chil Bong, hờ hững trả lời:

“Chịu. Chắc lại mang hết đồ nhà đi cho gái rồi.”

***

“Gái ghieếc cái gì đâu, con đã bảo đi gặp bạn một tí thôi mà. Mẹ làm ơn đừng nói đi nói lại mãi một chuyện nữa.”

Sook Sook đứng trước cửa quán café nói chuyện điện thoại với mẹ. Riêng hôm nay thôi mẹ đã gọi đến mấy lần rồi, Sook Sook cúi kính dập điện thoại, quay vào ngồi lên ghế.

“Lại mẹ à?”

Ngồi đối diện cậu là một cô bé học sinh vô cùng xinh xắn. Sook Sook trộn bát bingsu, gật gật đầu.

“Mình thấy mọi người bảo bố cậu nổi tiếng lắm hả? Chỉ cần nói tên là ai cũng biết phải không?”

“À, cũng tạm tạm.”

Nói đoạn, Sook Sook nhìn chiếc iPad và điện thoại di động đặt trên bàn.

“Cho vào túi đi, để đấy lại rơi bây giờ.”

“Cậu cho mình thật hả?”

“Mình dùng phát chán lên rồi. Cậu dùng đi.”

Cô bé hết nhìn đồng máy móc trên bàn, lại ngậy ra nhìn Sook Sook.

“Nhìn mới mà?”

“Trông y như đồ mới nhỉ? Mình thức suốt đêm để lau đấy. Coi như quà đi, quà nhân dịp mười ngày trước khi thi.”

Sook Sook mỉm cười sung sướng.

Tháng Sáu năm 1994, nhà trọ Shinchon, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Một đêm nóng nực. Dong Il đến ngồi bên cạnh Rác đang uống bia trên ban công. Rác vui vẻ quay lại chào bố.

“Bố à, Lee Sang Hoon thắng tận năm trận rồi cơ à? Thế này thì chẳng mấy mà Seoul Twins lại vô địch ấy chứ nhỉ?”

“Bố đã bảo mà. Đạo này bóng bánh chẳng có gì phải lo, chỉ lo mỗi cái xó nhà này thôi.”

Khuôn mặt Dong Il đầy căng thẳng. Nụ cười trên môi Rác vụt biến mất.

“Nhà mình có chuyện gì ạ?”

Đối với Dong Il, đây quả là chuyện lớn. Cả đời chưa bao giờ ông thấy vợ cáu lên vì cá nhiều xương, rồi lại ngồi khóc huhu như cô bé mới dậy thì, nói tóm lại là rất bất thường. Vừa lúc này cũng thế. Il Hwa đang ngồi gập quần áo, cứ liên tục sai chồng giảm nhỏ tiếng tivi, bật quạt to lên, đừng xem bóng bánh nữa, bật phim đi, rồi lại kêu thôi chán ti vi rồi mở đài nghe còn hơn. Dong Il bị quay như chong chóng một lúc rồi cũng đến hồi phát điên. Il Hwa rơm rớm nước mắt, đưa tay lên ôm mặt như sắp òa khóc đến

nơi. *Lại làm sao không biết?* Dong Il khó hiểu nhìn vợ, rốt cục cũng ngán ngẫm đi ra ngoài.

“Liệu có phải mẹ sắp mãn kinh không ạ?”

Dong Il ngơ ngẩn nhìn Rác, không hiểu mãn kinh là thế nào. Rác hỏi một loạt câu hỏi, nào là mẹ có ngủ được không, có ăn được không, có hay bị nóng không... nhưng Dong Il chẳng trả lời được câu nào. Rác lắc đầu.

“Bố thật là, chẳng chịu quan tâm gì đến mẹ cả. Thời kỳ mãn kinh mà bị trầm cảm là nguy hiểm lắm đấy ạ.”

“Có thuốc nào trị bệnh mãn kinh không?”

“Lấy đâu ra thuốc hả bố!”

“Dào ôi thế thì phải làm thế nào?”

Dong Il hướng ánh mắt lo lắng qua lan can, về phía căn phòng có người vợ đang buồn bã ngồi một mình.

Bốn tháng kể từ ngày chuyển lên sống ở Seoul, buổi sáng trong nhà trọ Shinchon.

Sam Chun Po chạy từ tầng hai xuống, cúi kinh cẩn thận vì Il Hwa quên gọi cậu dậy. Cậu gạt hộp sữa nhờ Il Hwa là cho chiếc áo sơ mi, rồi khó chịu đi ra ngoài, đóng sầm cửa lại sau lưng. Bing-Grae thì cúi kinh vì Il Hwa lỡ nhận điện thoại của bố cậu, rồi đến lượt Hae Tae lôi bạn về nhà uống rượu suốt đêm cũng làm Il Hwa mệt mỏi.

Kỳ nghỉ hè đầu tiên đang đến gần, các thành viên trong gia đình dần dần trở nên gần gũi với nhau hơn. Vì thế, họ cũng hay làm cho nhau buồn vì

những chuyện nhỏ nhất, lời cảm ơn cũng vắng bóng đi nhiều. Đối với họ bây giờ, Il Hwa không còn là người ngoài để cần phải giữ gìn lễ nghĩa nữa. Dù đang chuẩn bị cho chuyến đi du lịch hai ngày một đêm với Dong Il, tâm trạng Il Hwa vẫn thất thường, liên tục thay đổi theo đơn vị từng giây. Thay quần áo xong xuôi, Il Hwa ngồi trước bàn trang điểm, bóc tờ giấy nhớ dán trên gương xuống.

Cô à, từ giờ cô đừng tùy tiện vào phòng cháu nữa. Mong cô hãy tôn trọng đời sống riêng tư của cháu.

Dòng chữ ngắn gọn của Yoon Jin khiến trái tim Il Hwa hẫng một nhịp. Gương mặt tăm tối, Il Hwa dán lại tờ giấy lên, chờ đến khi ngẩng nhìn mình trong gương. Cuộc sống đầu mùa hè năm 1994 của Il Hwa trôi qua trong chán chường như thế.

***

Trên thảm cỏ trong khuôn viên trường, Na Jung, Hae Tae, Bing-Grae, Yoon Jin ngồi quay thành vòng tròn. Na Jung đang ăn bánh mì, hướng mắt về phía Sam Chun Po đang nằm dài dưới bóng cây.

“Cậu ấy lại bị làm sao thế?”

“Còn sao nữa. Lại cãi nhau với Yoon Jin chứ gì.”

Bing-Grae hết nhìn Yoon Jin lại quay sang phía Sam Chun Po.

Ngày xảy ra vụ của ngấm tương, Sam Chun Po đã biết điều thất thểu đi vào phòng xin lỗi Yoon Jin. Thái độ chân thành của cậu dần dần cũng khiến Yoon Jin mềm lòng. Mọi việc vừa mới trở nên mưa thuận gió hòa thì đúng một cái, Sam Chun Po tóm lấy gói bim-bim trên bàn bỏ vào miệng ăn ngon lành. Mọi việc sẽ chẳng có gì to tát nếu đo không phải là gói bim-bim quý

giá hơn cả vàng bạc đá quý mà Yoon Jin được Seo Tai Ji đích thân trao tặng. Trong một khoảng khắc, Yoon Jin như một con thú lên cơn, chồm lên tóm cổ Sam Chun Po. Đêm hôm đó, dường như tất cả những câu người ta dùng để chửi thề trên thế gian này dồn hết vào miệng Yoon Jin. Mỗi quan hệ chưa kịp gần lại của hai người lại rơi vào kỷ băng hà lần thứ hai.

“Này! Trương Quốc Vinh! Dậy đi! Bên này có bimbim cậu thích đây này!”

Nhìn thấy gói bimbim trước mặt, chuyện đêm hôm đó lại trở dậy khiến Yoon Jin điên tiết, mắt môi mắt lợi đâm thật mạnh vào chân Sam Chun Po.

“Quả không hổ danh là Jung Dae Man, không biết đầu hàng là gì.”

Hae Tae đại dột nhận xét một câu, liền bị Yoon Jin quay ngoắt sang lườm.

“Cậu lại nói nhảm cái gì đấy? Ở chung phòng nên bệnh nhau phải không?”

“Hic, hôm nay là ngày bị con gái chửi hay sao ấy. Thôi tốt nhất là im đi cho lành.”

Như nhớ ra chuyện gì, Hae Tae ngán ngẩm cúi gục đầu xuống. Vừa ban nãy cậu đã bị bạn gái sặc cho một trận lúc gọi điện thoại ngoài bất điện thoại công cộng. Hẹn hò được ba năm. Mỗi ngày gọi điện một lần, hàng tuần lại gửi tuần san khoa cho bạn gái kiểm tra tình hình trong trường, đĩa CD *Bầu trời xanh* mà bạn gái cậu thích vừa mới ra mắt là lập tức chạy đi mua gửi về quê ngay. Hae Tae cho rằng mình như thế là đã chân thành lắm rồi, thế mà bạn gái ở Sooncheon càng ngày càng hay nghi ngờ, giận dỗi.

Trong khi cậu luôn mồm xin lỗi thì bạn gái đã dập búp điện thoại. Hae Tae ngán ngẩm gác ống nghe lên bốt, thần thờ đi ra ngoài.

“Sao thế? Cậu chia tay với bạn gái rồi đấy à?”

Bing-Grae sẫm soi thái độ của Hae Tae. “Sắp bỏ nhau đến nơi rồi” – trước câu kết luận của Na Jung, Hae Tae mới bắt đầu giải thích lại từ đầu câu chuyện.

“Thứ sáu tuần này là sinh nhật cô ấy. Nhưng đúng hôm đó lại có bài kiểm tra cuối kỳ. Thế nên mình mới bảo với cô ấy là mình phải thi không về được. Cô ấy bảo cô ấy hiểu rồi nhé! Ấy thế mà mình bảo thứ bảy tuần sau mình về thì lại bảo không cần nữa, thứ bảy có phải sinh nhật đâu mà về. Này các cậu, thế theo các cậu mình phải về lúc nào mới được? Tóm lại là mình phải làm thế nào?”

Nhìn Hae Tae khổ sở phân bua, Na Jung và Yoon Jin ngán ngẩm thở dài.

“Cậu không biết thật à?”

Hae Tae chỉ biết câm như hến trước câu hỏi của Na Jung.

“Ae Jung à.” – Hae Tae thở dài gọi tên bạn gái. Thế rồi cậu dựng thẳng tư thế, nghỉ một nhịp lấy lại cảm xúc. “Anh nhớ em quá thì biết làm thế nào bây giờ?”

Na Jung nhăn mặt nhìn cậu bạn thần thờ nói nhảm.

“Điều người yêu cậu muốn không phải là thứ mấy ngày nào, đồ đần ă.”

Hae Tae vẫn ngơ ngơ chưa hiểu gì khiến Yoon Jin cũng bắt đầu bực mình. Na Jung đưa ra ví dụ:

“Nào, bây giờ mình mới chuyển nhà nhé. Nếu đóng cửa thì mùi sơn nồng quá, đầu đầu không chịu được, nhưng nếu mở cửa thì mùi ga bay vào khiến mình ho liên tục. Vừa đúng lúc này thì bạn trai đến. Thế là mình mới hỏi, anh à, làm thế nào bây giờ, nên đóng cửa hay mở cửa bây giờ?”

Khuôn mặt đầy biểu cảm, Na Jung tung ra câu hỏi quyết định dành cho ba chàng trai đang tập trung lắng nghe.

“Lúc này, bạn trai phải trả lời thế nào?”

Sam Chun Po cho rằng mùi sơn dễ ngửi hơn, còn Hae Tae lại quả quyết rằng mùi ga đỡ hơn nhiều. Na Jung cười khùng khục trước câu trả lời ngây thơ của hai anh chàng. Vấn đề chính ở đây không phải là cái cửa, mà là tình trạng đau yếu của cô bạn gái lúc này. Người bạn trai phải biết đường hỏi xem cô đau ở đâu, có cần phải đi bệnh viện không, đó mới là đáp án chính xác. Hae Tae bật cười.

“Ồi mẹ ơi, cậu ra đường mà hỏi xem! Bạn gái đang hỏi là mở cửa hay đóng cửa, có thằng điên nào lại đi trả lời là em có làm sao không? Mình cá với cậu là cả cái Đại Hàn Dân Quốc này không có một thằng nào trả lời như cậu nói cả đâu.”

Hae Tae đã mang tất cả xe khách ở Sooncheon ra cá thì không có lý nào Na Jung lại chịu bỏ lỡ cơ hội. Thái độ hung hăng đồng ý tham gia cá cược của Na Jung vẫn không hề khiến Hae Tae chùn bước.

“Được! Hỏi đúng hai người thôi nhé! Để xem đàn ông chân chính trên thế giới này có giống hệt nhau không!”

Một trong hai người đàn ông chân chính – Rác – suy nghĩ một hồi lâu lắc. Na Jung, Sam Chun Po, Hae Tae, Yoon Jin, Bing-Grae ngồi quay

quanh bàn rượu trong phòng khách thờ dài nhìn Rác. Thế rồi, anh mạnh dạn đưa ra quyết định.

“Phải mở cửa ra chứ!” – Rác vô tư rung đùi.

“Quả là anh Rác của em, đã bảo ai cũng trả lời như thế mà lại! Ai cũng thế hết!”

Hae Tae quay sang Na Jung, dương dương tự đắc. Không thềm để ý đến Na Jung đang thất vọng nhìn mình chăm chăm, Rác nâng ly rượu lên chạm cái cạch hưởng ứng lời khen ngợi của Hae Tae. Đúng lúc đó, Chil Bong mở cửa bước vào, Yoon Jin vội vàng kéo cậu ngồi xuống.

“Này. Phòng Na Jung mới sơn xong. Đóng cửa lại thì nặng mùi, đau đầu mà mở cửa thì mùi ga bay vào làm cậu ấy bị ho.”

Người còn lại trong hai người đàn ông chân chính – Chil Bong – bối rối chưa hiểu chuyện gì, bất giác đưa mắt nhìn Na Jung. Tất cả mọi người đều hồi hộp nhìn chăm chăm phản ứng của Chil Bong. Lúc này Yoon Jin mới thận trọng hỏi tiếp:

“Nên đóng cửa hay mở cửa?”

“Để xem nào. Đóng vào vẫn hơn chứ nhỉ?”

Câu trả lời giản dị của Chil Bong khiến đám con trai òa lên hò reo. Thế nhưng, cậu lại quay sang Na Jung, lo lắng hỏi thêm:

“Mà cậu bệnh à? Có sao không thế?”

Im lặng bao trùm. Bọn con trai cụt hứng ỉu xìu xìu, còn Yoon Jin mỉm cười khoái trá.

“Thấy chưa? Con trai Seoul đúng là khác hẳn. Bọn con trai nhà quê này đúng là lú não hết rồi mà. Thấy chưa! Đàn ông chân chính là phải như thế!”

Na Jung đặt chén rượu xuống, quay sang nói với Hae Tae:

“Mình không lấy xe khách nhà cậu đâu, lo mà đỡ bạn gái trước đi. Là mình thì mình cũng giận đấy!”

“Đỡ hai cái đĩa này trước đã.”

Hae Tae quay sang nhìn Sam Chun Po và Yoon Jin ngồi sát hai bên cậu. Đang sẵn hơi men trong người, hai người như thế sắp lao vào túm tóc cắn xé nhau đến nơi. Hae Tae cầm đĩa đứng dậy, nháy mắt với Na Jung, lát nữa chơi game Vua quyết phải ghép Sam Chun Po và Yoon Jin vào với nhau.

“Vua, ra lệnh đi.”

Rác đóng vai Vua đầu tiên, sau đó đến lượt Bing-Grae. Na Jung nhìn vòng vòng nhằm tính số thứ tự của Sam Chun Po và Yoon Jin rồi nhấm nháy báo cho Hae Tae: số 2 và số 4. Bing-Grae nhanh trí nói to:

“Số 2, số 4, hôn nhau!”

Vừa mới bắt đầu mà lệnh đã khó quá rồi. Đương nhiên Yoon Jin và Sam Chun Po chấp nhận uống rượu phạt. Trước sự giục giã của hội bạn, Yoon Jin và Sam Chun Po ngửa cổ uống rượu ừng ực. Ngay cả khi chén rượu hạt mít bị thay thế bằng cái bát ăn mì to tướng, lựa chọn của hai người vẫn không hề thay đổi. Mãi không dụ được con mồi vào tròng, rốt cục đến lượt hội bạn cũng lẫn quay ra say tít.

“Ta là Vua! Số 1, số 2 hôn nhau, ai cũng được, nhanh nhanh đi!”

Lười Hae Tae xoắn lại, giơ đũa lên chỉ. Không ai buồn kiểm tra số thứ tự nữa. Số 1 là Bing-Grae, số 2 là Rác. Hae Tae thất vọng nhìn hai ông đực rựa bị ghép với nhau.

“Anh à, thôi hôn một cái hay là uống rượu, anh chọn nhanh đi.”

Rác tròn tròn mắt nhìn cái nôi đầy ắp rượu. Kiểu này thì không có cách nào nốc được hết rồi. Rác giơ hai tay ôm lấy má Bing-Grae kéo về phía mình rồi hôn chụt một cái lên môi cậu. Hae Tae hờ hững gầy gầy đôi đũa.

“Thôi ván cuối nhé! Định chuốc rượu cho Sam Chun Po với Yoon Jin mà cuối cùng lại cả lũ cùng say.”

Chỉ duy nhất Bing-Grae là vẫn còn ngờ ngàng với nụ hôn bất ngờ của Rác. Cảm giác ấm áp cậu không hề ngờ tới. Bing-Grae ngồi ngơ ngẩn như người mất hồn nhìn Rác buồn ngủ, đầu gật lia lịa. Hae Tae gõ gõ lên đầu gối Chil Bong – lúc này vẫn còn có vẻ tỉnh táo.

“Này này, cẩn thận Na Jung đấy. Bắt đầu nháy mắt là say bí tỉ rồi. Sắp chuyển sang bài căn người đến nơi rồi đấy.”

Chil Bong ngây thơ quay sang nhìn Na Jung đang nháy mắt liên hồi. Trong suốt cuộc rượu, Chil Bong cứ bất giác quay sang nhìn trộm Na Jung suốt. Mới đầu chỉ đơn giản vì trông cô ấy buồn cười và có vẻ thú vị. Thế rồi, đến lúc bắt gặp cô ấy cười thật tươi, Chil Bong mới chợt hiểu ra, cánh cửa trái tim mình đã mở toang ra từ lúc nào.

“Số 1, số 5. Hôn nhau.”

Vị vua cuối cùng là Bing-Grae. Số 1 Chil Bong giơ tay lên, nhìn xung quanh xem ai là cặp đôi của mình. Số 5, mãi mới nhận ra là mình, Na Jung

chỉ gục gặc gật đầu. Thành thích thành thích. Vẻ đáng yêu hết sức tự nhiên của Na Jung như một cây bút lông mềm mại lướt qua từng góc trái tim Chil Bong. Hae Tae không ngăn nổi cơn buồn ngủ, miêng mấp máy:

“Bọn cậu xử lý nốt chỗ rượu trong nồi đi, uống nhanh còn đi ngủ.”

Thứ tình cảm đặc biệt lần đầu cảm nhận thấy trong đời, Chil Bong muốn kiểm chứng lại điều đó. Cậu dựng thẳng người, quay sang khẽ đặt lên môi Na Jung một nụ hôn. Trong khoảnh khắc chạm môi ngăn ngủi ấy. Chil Bong có cơ hội nhìn thật gần khuôn mặt cô. Na Jung lúc ấy chẳng còn biết gì về những điều đang diễn ra xung quanh mình nữa, để cho đôi môi mình tự nhiên tì lên môi Chil Bong. Biểu cảm ấy đáng yêu quá đỗi, khiến Chil Bong bất giác nhắm mắt lại, mỉm cười. Tất cả mọi người đã chìm vào giấc ngủ, duy chỉ còn một mình Rác vẫn còn tỉnh táo quan sát cảnh tượng ấy.

Đêm buông sâu, Rác lặng lẽ ngồi ngắm Na Jung say ngủ, tay vẫn ôm chặt con hải cẩu bằng bông. Ánh trăng tràn vào từ bậu cửa sổ, khẽ khàng đậu lên khuôn mặt Na Jung đang thở đều đều. Màn đêm tĩnh mịch bao phủ khắp không gian. Cô bé Na Jung ngày nào đã vụt lớn tự bao giờ. Rác dịu dàng đưa tay khẽ vuốt lên má cô.

Ngày hôm sau, Dong Il và Il Hwa đi du lịch về. Tâm trạng có vẻ vẫn chẳng khá hơn chút nào, Il Hwa vừa quạt phành phạch vừa bỏ vào phòng. Rác đi theo Dong Il ra ngoài ban công.

“Bố, có chuyện gì ở suối nước nóng ạ?”

“Dào ôi, cứ cam như hến thì ai mà biết được. Cứ dứt khoát ngồi im một xó từ lúc đến đến lúc về.”

“Thấy người ta bảo vợ chồng cùng nhau đi du lịch một chuyến thì sẽ cải thiện được tình hình cơ mà nhỉ. Hay con đặt thêm một chuyến nữa nhé.”

Dong Il chẳng nói gì, chỉ gật gù vỗ vai Rác:

“Mà này, mần kinh đối với phụ nữ lại phức tạp đến thế cơ à?”

“Đương nhiên rồi bố. Đối với phụ nữ, việc đó chẳng khác gì tiếng sấm giữa trời quang cả bố ạ.”

Đến giờ Dong Il mới nhận ra dấu ấn của thời gian đã chạm đến tận bậu cửa nhà mình.

“Bố chịu không tài nào mà hiểu nổi. Chỉ cần bố thấy không sao là được, sao mẹ mà cứ phải làm quá lên như thế nhỉ?”

“Nhưng mẹ có nghĩ thế đâu bố. Mới đầu mẹ cứ tưởng ngày đi tuổi nước nóng sẽ trùng với cái ngày ấy của phụ nữ ấy ạ. Ấy thế mà ngày ấy lại không đến, nên mẹ lại càng lo hơn. Bố phải nhẹ nhàng an ủi mẹ mới được.”

Dong Il bước vào phòng, ngồi xuống trước mặt Il Hwa. Il Hwa đang chăm chú theo dõi bộ phim *Tình yêu trong vòng tay em* trên ti vi.

“Shin Ae đẹp thật đấy. Nhìn cô ấy hong tóc trước quạt cũng thấy đẹp, đúng là còn trẻ có khác.”

Đọc được sự buồn rầu trong mắt vợ, Dong Il khẽ nắm lấy bàn tay Il Hwa:

“Có tuổi rồi thì da phải nhăn nheo, mắt phải mờ, đầu óc cũng nhớ nhớ quên quên, ai mà chẳng thế. Ai mà ngăn cản được thời gian. Chỉ biết nhắm mắt tuân theo thôi chứ biết làm sao.”

Nỗi buồn tan chảy ngập tràn trong trái tim Il Hwa.

“Em phải nhận... án tử hình rồi mình ơi.”

Il Hwa nói, giọng run lên khe khẽ.

“Từ giờ ông trời không cho em sống trong thân phận đàn bà nữa rồi. Từ giờ mình phải sống với em bằng nghĩa chứ không phải bằng tình nữa rồi mình ơi!”

“Cả cái nước Đại Hàn dân quốc này có đôi vợ chồng nào không sống với nhau vì nghĩa đâu? Cứ thuận theo lẽ trời mà sống thôi, thuận theo lẽ trời.”

Vậy nhưng thực tế quá sức phũ phàng vẫn khiến cho Il Hwa không cách nào kìm được cơn nước nở.

“Trước giờ em cứ nghĩ mãi kinh là chuyện của người ta, còn lâu mới đến lượt mình... Mình tìm cách nào giúp em đi.”

“Làm gì có cách nào. Tré lại rồi mình định làm gì? Lại định ném trái lằn nữa những vất vả đắng cay đã trôi qua sao? Hai vợ chồng mình cùng nhau trải qua bao nhiêu bão tố phong ba như vậy mà đến bây giờ vẫn sống chung dưới một mái nhà, nằm chung giường đắp chung chăn, thế chẳng phải là điều quý giá nhất rồi hay sao? Những gì cần làm mình đã làm hết rồi. Từ giờ hãy nghỉ ngơi thôi.”

Il Hwa nước mắt vòng quanh, vừa có lỗi, vừa biết ơn trước những lời an ủi dịu dàng của chồng. Dù trái tim vẫn còn đau đớn, nhưng một giai đoạn mới mẻ nữa của cuộc đời đang chờ đón. Đầu mùa hè năm 1994, Il Hwa đã chuẩn bị tinh thần chia tay với mấy chục năm sống trong thân phận “đàn bà” của mình như thế.

Một ngày mới đến trong nhà trọ Shinchon.

Dong Il tung chân đá thẳng vào mông Sam Chun Po đang cau có cầm chiếc áo sơ mi nhăn nheo đứng trong bếp.

“Tự đi mà là lấy! Mà ầy! Không thì cởi ra mà giữ cho thẳng!”

Yoon Jin chạy xuống hỏi cô có nhìn thấy cái áo khoác của cháu đâu không, liền bị Dong Il lớn tiếng quát:

“Mày chả cấm người ta vào phòng rồi còn hỏi cái gì!”

Hae Tae vô ý vô tứ chê cạnh mặt, lập tức nhận nguyên một cái lườm của Na Jung:

“Im miệng ăn hết đi.”

Bing-Grae giậm chân thành thịnh, cầm điện thoại nói với vào:

“Cô ơi, cô lại nhận điện thoại của nhà cháu đấy à?”

Chưa nói hết câu, cậu đã bị Rác giơ cả hai bàn tay to tướng bịt miệng.

“Mẹ ơi, con đi đây ạ.”

Nói rồi, Rác cúi gập người chào Il Hwa.

Chờ cho bố mẹ và Rác đi ra ngoài phòng khách, Na Jung mới cau mày:

“Các cậu quá đáng thật đấy.”

Sam Chun Po, Hae Tae, Bing-Grae và Yoon Jin cùng ngừng lại, ngẩng lên.

“Nếu là mẹ các cậu thì các cậu có đối xử như thế không?”

Mấy đứa mặt ngẩn tũn, lặng lẽ nhìn Na Jung đi ra khỏi căn bếp nhỏ.

Ra khỏi nhà, Sam Chun Po, Hae Tae, Bing-Grae và Yoon Jin lặng lẽ đi bên cạnh nhau một hồi lâu, không ai nói với ai câu nào. Sự bình an, thoải mái hàng ngày trong cuộc sống mới của bọn họ chính là nhờ Il Hwa gây dựng lên. Họ đã quên mất cái tên Il Hwa, mà coi bà như một người mẹ khác của mình. Vì mẹ là mẹ, nên dù có đối xử thoải mái thế nào cũng chẳng sao. Họ đã nghĩ như vậy, nên đôi lúc đã có những hành động quá đà. Mỗi bước đi lại khiến cảm giác hối lỗi dâng đầy trong lòng bốn cô cậu thanh niên.

Trong tiếng Anh, từ “present” có hai nghĩa: hiện tại và món quà. Món quà quý giá nhất của cuộc sống chính là hiện tại, chính là thời khắc đang trôi qua ngay trước mắt chúng ta. Đi qua cửa hàng vàng bạc, Yoon Jin chợt dừng bước, quay sang nhìn ba cậu bạn. Những món quà có khả năng giúp những mối quan hệ vốn đã trở nên xuề xòa, quen thuộc tìm lại được cảm giác mới mẻ, xao xuyến ban đầu. Trong lúc Yoon Jin và Bing-Grae lựa quà thì Hae Tae và Sam Chun Po đi tìm thiệp. Và chẳng biết từ bao giờ, Il Hwa lại trở thành một cái tên thật mới mẻ, gợi đầy cảm xúc.

***

Văn phòng khoa gửi về một kiện hàng. Hae Tae nhặt chiếc hộp nhỏ trong thùng giấy. Bên trong đó là chiếc nhẫn đôi mà cậu và bạn gái đã cùng nhau đeo suốt những năm tháng qua. Hae Tae thần thờ buông phịch cánh tay xuống mặt bàn. Trên ngón tay thứ tư bàn tay trái, chiếc nhẫn sáng lấp lánh chỉ còn lại một mình. Đây là lời chia tay được báo trước.

Trưa hôm đó, Il Hwa rửa bát xong, vào phòng ngồi trước bàn trang điểm. Một mảnh giấy mới được dán trên gương khiến trái tim Il Hwa thắt lại. Bà run run xé tờ giấy xuống.

Mẹ ơi! Chúng con chúc mừng sinh nhật mẹ.

Chúng con vẫn còn ngây ngô trẻ con quá nên nhiều lúc vô tình làm mẹ buồn phải không ạ? Lúc nào chúng con cũng thấy có lỗi. Nhưng chẳng biết làm thế nào được mẹ à. Ở đất Seoul lạ lắm này, chỉ có mẹ là người duy nhất để lũ trẻ nhà quê chúng con dựa vào mà thôi, người mẹ Seoul của chúng con. Sau này chắc chắn chúng con sẽ vẫn gây ra nhiều chuyện có lỗi với mẹ, nhưng mẹ đừng buồn, đừng nghĩ ngợi gì nhiều, hãy coi chúng con như con của mình, mà mắng mỏ, dạy dỗ chúng con mẹ nhé! Phòng của Yoon Jin mẹ thích vào lúc nào cũng được. Mẹ ơi, chúng con sẽ ở lại đây cho đến lúc tốt nghiệp, mẹ đừng đuổi chúng con đi nhé!

Cuối cùng, chúng con muốn nói rằng chúng con yêu mẹ rất nhiều, không khác gì mẹ ruột của chúng con ở dưới quê! Chúng con có món quà nhỏ, dù không phải là đồ đắt tiền, nhưng mong mẹ thích ạ.

Các con của mẹ.

Trên bàn trang điểm có một chiếc hộp nhỏ. Il Hwa nghẹn ngào đeo chiếc nhẫn lên tay, ngẫm ngợi, miệng cười hạnh phúc mà hai bên khóe mắt nước cứ chực trào ra.

Chiều hôm đó. Một món quà lớn hơn đang đợi chờ Il Hwa. Thông báo từ phòng khám Sản trong bệnh viện

“Chúc mừng chị, chị đã có thai.”

Có thai? Bác sĩ lại một lần nữa chúc mừng trước thái độ ngỡ ngàng của Il Hwa. Il Hwa cúi gục đầu lặng lẽ rơi nước mắt.

“Ngày vui như thế này sao mình lại khóc.”

“Hôm nay... là sinh nhật của Tae Hoon.”

Khóe mắt Dong Il đỏ quạch, chẳng nói được lời nào, chỉ biết vòng tay ôm lấy bờ vai Il Hwa.

Trên đường từ bệnh viện trở về. Dong Il và Il Hwa vui vẻ trò chuyện với nhau.

“Lát nữa mình ghé qua siêu thị nhé. Tôi phải mua thuốc nhuộm tóc mới được.”

“Sao bảo không nhuộm nữa?”

“Sau này đưa Sook Sook nhà mình đi học, nhờ mọi người lại tưởng tôi là ông nó thì chết dở.”

“Sao bảo sống thuận theo lẽ trời?”

“Phải cố thêm tí nữa chứ.”

Hai vợ chồng tình tứ nắm tay nhau rồi cùng cười vang. Ý nghĩa lớn nhất của món quà có lẽ chính là sự bất ngờ. Những món quà đến vào thời điểm không ai ngờ tới lại càng khiến người được nhận cảm động hơn. Dù chẳng có tên tuổi, địa chỉ, nhưng có lẽ Il Hwa biết, món quà đó là do ai gửi đến.

MÙA HÈ NĂM ĐÓ

Tháng Bảy năm 1994, thành phố Seoul.

Ngày nào cũng như ngày nào, mặt trời như thiêu như đốt, không khí đặc quánh lại, từng cơn gió hầm hập đập vào tường. Cả thành phố như ngừng chuyển động. Trên đường không thấy một bóng người, xe cộ cũng chẳng còn qua lại. Mỗi ngày, Seoul lại ghi nhận thêm một kỷ lục nhiệt độ mới. Kỳ nghỉ hè đầu tiên. Giữa mùa hè khốc liệt ấy, Na Jung bắt đầu làm thêm ở một cửa hàng đồ ăn nhanh.

“Ồ. Làm thêm mãi cũng có ngày lên tiên. Được vào tận sân bóng chày cơ đấy.”

Ki Tae – sinh viên năm nhất khoa Kỹ thuật xúc động đứng trước lối ra vào dẫn vào khu ghế dự bị.

Ki Tae và Na Jung mặc đồng phục, hai tay xách túi đựng 50 set bánh hamburger.

“Có phải bóng rổ đâu, làm gì mà thích thế?”

Ki Tae ngồi trên ghế, quay sang nhìn Na Jung cười mỉa.

“Này, đội bóng chày trường mình mới gọi là nổi tiếng đấy.”

“Vớ vẩn.”

“Cậu không biết huyền thoại khóa 92 à?”

Sao lại không biết! Na Jung chính là người biết rõ nhất. Lee Ji Won! Kim Hoon! Rồi đến cả Jun Hee Chul, Kim Byung Chul. Na Jung hào hứng kể lể, liền bị Ki Tae lạnh lùng chặn họng:

“Không phải bóng rổ, bóng chày cơ. Đồ fan cuồng bóng rổ này! Truyền thuyết khóa 92 của bóng chày cơ, bóng chày!”

“Bóng chày thì không quan tâm. Đúng là điên mới chạy qua chạy lại suốt ngày dưới cái nóng như thiêu như đốt này.” – Na Jung cũng không vừa, hạ gục Ki Tae bằng một đòn duy nhất.

Mới nghe tin được giao hàng đến sân bóng chày, Ki Tae đã sung sướng nhảy cẫng lên. Na Jung vẫn không tài nào hiểu nổi. Ki Tae đọc trôi chảy một loạt tên các cầu thủ bóng chày, trong đó có một cái tên quen thuộc khiến Na Jung sững sốt quay sang.

“Sao cậu lại biết cả Chil Bong?”

“Mình phải hỏi cậu mới đúng. Sao cậu lại biết cả Chil Bong?”

“Biết chứ, biết rõ là chẳng khác. Cậu ấy suốt ngày lượn lờ ở nhà trọ nhà mình mà. Mà cậu cũng gọi Chil Bong là Chil Bong à?”

Ki Tae nheo mắt nhìn về ngõ ngách của Na Jung:

“Không phải mỗi mình mình, cả nước đều gọi cậu ấy như thế cả.”

“Mình lại cứ tưởng biệt danh linh tinh bố mình đặt cho cậu ấy. Cậu ấy chơi cũng được hả?”

Ki Tae bực mình quát lại.

“Này, cậu nói thế mà nghe được à! Cậu ấy hơi bị nổi tiếng luôn đấy! Chỉ cần nói đến Chil Bong đại diện quốc gia là ai cũng biết luôn.”

“Thế nào cũng được, tóm lại đây là đồ cậu ấy đặt đấy.”

Na Jung hờ hững giơ túi bánh lên. Chiều hôm nay, Chil Bong đã để lại tin nhắn đặt bánh cho Na Jung. Ki Tae còn đang tròn mắt ngạc nhiên thì cánh cửa đột ngột bật mở.

Bước vào băng ghế dự bị, Na Jung bỗng hít một hơi thật sâu. Bên trong sân bóng chày như mở ra một thế giới hoàn toàn khác. Sân vận động sáng bừng bởi dàn đèn cao áp khổng lồ, các cầu thủ dự bị năm nhất chăm chỉ luyện tập, khắp nơi chỗ nào cũng thấy có một vài cầu thủ đang nằm kéo giãn gân cốt khiến cho sân bóng chày tràn đầy không khí hào hứng, sôi nổi, hăng say. Lần đầu tiên được biết đến khung cảnh đầy sức sống của thứ gọi là sân bóng chày này, Na Jung mãi mê ngắm nhìn không rời được mắt.

Moon Dong Hwan! Park Jae Hong! Im Sun Dong! Nhìn các cầu thủ lần lượt đến trước mặt mình nhận bánh Ki Tae như sắp ngất đến nơi. Chị quản lý đứng bên cạnh Ki Tae nhìn vào túi bánh, lăm nhăm tính:

“Mọi người lấy hết chưa nhỉ? Mấy người lấy rồi nhỉ?”

“Hai mươi tư người ạ. Hai mươi tư người đến, trong số đó có mười sáu người lấy hai cái.”

Na Jung đứng khoanh tay, trả lời chắc chắn. Chị quản lý nghiêng đầu:

“Thế thì còn ai chưa lấy nhỉ?”

“Chil Bong ạ.”

Na Jung lập tức đáp lời. Ki Tae quay sang nhìn chị quản lý:

“À đúng rồi. Còn bạn Chil Bong năm nhất vẫn chưa lấy, em mang cho bạn ấy nhé?”

“Không cần đâu. Cậu ấy đang đến kia rồi.”

Chị quản lý nhìn ra sau lưng Na Jung. Xuất hiện từ cánh cửa phía bên kia hàng ghế dự bị, vừa nhìn thấy Na Jung, Chil Bong đã cười hớn hở. Trên ngực cậu đang quấn tấm làm mát dày cộm một bên vai. Lúm đồng tiền hằn sâu bên má trái, cơ bắp nổi cuộn cuộn trên vai và lưng. Hình ảnh lạ lùng ấy của Chil Bong khiến Na Jung đang giơ tay lên vẫy chợt ngại ngùng rút xuống.

“Cậu đến rồi à? Có phần cho mình không?”

Chil Bong huých nhẹ bên vai trần vào vai Na Jung. Na Jung giật mình, chẳng biết nói gì, chỉ gương mặt nhìn theo Chil Bong.

“Này, cậu ăn nhanh lên nhé. Hình như mọi người ăn xong hết rồi, anh Jae Min đã bắt đầu cầm còi lên rồi kìa.”

Chị quản lý vừa băng qua sân, vừa quay lại nhắc nhở Chil Bong. Chil Bong vội vàng ăn hamburger, quay sang hỏi Na Jung:

“Hôm nay cậu cũng chín giờ là xong việc phải không?”

“Ừ.”

“Thế thì làm xong đừng về vội, đợi mình một lát rồi cùng về nhé.”

Na Jung gật đầu. Anh Jae Min đã huýt còi, lệnh cho Chil Bong tháo tấm làm mát chạy ra sân. Chil Bong cúi xuống lấy áo phông trong chiếc túi đặt dưới chân. Cơ thể cậu in đầy dấu vết của bao nhiêu buổi tập chăm chỉ. Na Jung cứ thế lặng lẽ nhìn theo bóng cậu chạy dần ra xa. Chợt Chil Bong quay lại, nụ cười thuần khiết:

“Na Jung à, lát nữa gặp lại nhé!”

Chil Bong đội chiếc mũ bóng chày lên đầu, rào bước chạy vào sân. Cho đến khi lẫn vào với các cầu thủ khác trên sân, ánh mắt Chil Bong vẫn không rời Na Jung. Ánh sáng lọt qua kẽ ngón tay, ánh sáng từ phía Na Jung ủa đến khiến khung cảnh xung quanh cậu chợt mờ ảo như một giấc mơ. Trước mắt cậu là một bức tranh sáng lóa, trong bức tranh đó, Na Jung tựa như một cây thông đang tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dàng kỳ ảo. Một cảm giác khoan khoái lạ kỳ dâng đầy trong lồng ngực Chil Bong. Cậu cứ thế giờ tay vẫy mãi, cho đến khi Na Jung hoàn toàn tan biến khỏi tầm mắt.

“Con bé giao hamburger đến khi này là bạn gái chú em đấy à?”

Chil Bong đứng đối diện với Jae Min. Mặc dù vẫn còn những sinh viên năm ba khác, nhưng Jae Min cứ dứt khoát bắt Chil Bong phải ném bóng cho mình. Chil Bong xoay vai, mỉm cười nhẹ nhàng.

“Không phải bạn gái, mà là bạn thân ạ.”

“Gì với nó chưa?”

Jae Min miệng nhai kẹo cao su tóp tép. Nụ cười trên môi Chil Bong vụt tan biến.

“Chú em nhìn chân nó chưa? Người ngợm hơi bị ngon lành đấy!”

Chil Bong tái mặt, đứng im nhìn Jae Min chăm chăm.

“Anh mà chẳng phải là tấn thủ hay sao. Bọn con gái mê mẩn anh mà yêu phải chỉ có một, hai đứa. Thôi, chú em sắp xếp một buổi cho anh gặp nó đi.”

Jae Min vỗ vai Chil Bong, nháy mắt một cách tinh quái.

“Anh! Bọn em chuẩn bị xong rồi, tập thôi chứ ạ!”

Đúng lúc đó, tiếng gọi từ vị trí người bắt bóng kéo Jae Min về vị trí đánh bóng của mình. Chil Bong nghiêm mặt, cúi xuống thắt chặt dây giày. Nhìn Jae Min đứng vung gậy trên bục đánh bóng, Chil Bong mím môi, thắt chặt lại sợi dây trong lòng mình. Cơn giận bùng bùng trong đầu, tất cả mọi suy nghĩ của Chil Bong giờ đây chỉ dồn về người con gái mang tên Na Jung.

Cuối cùng cũng đến khoảnh khắc mọi nút thắt cảm xúc rồi tung trong lòng được gỡ bỏ. Jae Min đang hồi hộp chờ đợi quả bóng từ tay Chil Bong. Chil Bong nắm chặt quả bóng, chờ hiệu lệnh, rồi bắt đầu giơ cao tay. Làn khí hùng hực từ trong tim Chil Bong dường như bốc hơi cả ra ngoài. Một giây sau, cú ném bóng uy lực của Chil Bong động thẳng vào giữa đầu Jae Min khiến anh chàng ngã lăn ra đất. Chil Bong tháo mũ, cúi gập người xuống lễ phép chào Jae Min.

Đêm hôm đó, Na Jung gặp lại Chil Bong trước cửa quán đồ ăn nhanh.

“Sao thế? Cậu bị thương à?”

Na Jung lo lắng nhìn những bước đi tập tễnh của Chil Bong.

“À không, không phải bị thương đâu.”

“Thế thì sao? Bị mấy ông khóa trên bắt nạt à?”

Chil Bong mỉm cười, giả giọng quê trâu Na Jung:

“Ừ, bố lão nên bị xử lý.”

“Thôi nhân dịp này cậu bỏ bóng chày chuyển sang chơi bóng rổ đi. Suốt ngày lông nhông dưới nắng làm gì cho khổ ra. Thấy bảo cậu thể dục thể thao cũng có năng khiếu ra phết phải không?”

Lời đề nghị bất ngờ của Na Jung khiến Chil Bong dừng lại, quay sang nhìn cô.

“Chơi suốt từ bé đến giờ, làm sao bảo chuyển là chuyển được. Với cả mình chơi bóng chày giỏi mà.”

“Ừ, thấy mọi người ai cũng khen thế. Cậu là người ném bóng hả?”

Chil Bong gật đầu.

“Thế cậu có ném trúng được lon nước ở đằng kia không?”

Na Jung hào hứng chỉ sang bên đường, nơi có một lon nước ngọt đặt trên ống nước cứu hỏa. Chil Bong cố nén cười, nhìn đôi mắt sáng lấp lánh, nửa tò mò, nửa ngây thơ hết sức đáng yêu của Na Jung. Không để lỡ cơ hội này, Chil Bong nửa đùa nửa thật:

“Mình mà ném trúng thì cậu định thế nào?”

“Mình sẽ không bao giờ đòi cậu chuyển sang chơi bóng rổ nữa.”

Chil Bong lại tiếp tục trò đùa.

“Này! Cậu có biết ném trúng cái kia khó thế nào không hả?”

“Thế cậu muốn gì?”

Chil Bong cúi xuống đất tìm viên sỏi, yêu cầu Na Jung phải đồng ý giúp mình một chuyện, còn đó là chuyện gì thì khi nào ném trúng sẽ nói. Na Jung cười khẩy đối chủ đề:

“Thôi đi, không ném được thì bảo không ném được, đừng tự làm xấu mặt mình nữa. Cậu cần mình giúp gì thì nói luôn đi.”

Choang! Chiếc lon trên nóc ống cứu hỏa rơi tòm xuống đất. Na Jung giật bản mình quay sang nhìn Chil Bong. Chiếc lon lăn rồn rảng trên đường.

“Wow! Cậu ném được thật này! Không phải nói đùa à. Thế cậu định nhờ gì mình, nói đi xem nào.”

“Ngày mai có trận chung kết bóng chày giữa các trường đại học.”

Na Jung từ nãy vẫn giơ ngón tay cái lên trước mặt Chil Bong.

“Mình là người ném cú đầu tiên. Cậu đến cổ vũ cho mình nhé.”

“Nhưng mà nóng lắm...”

Cảm nhận thấy sự thay đổi trong ánh mắt Chil Bong, Na Jung vội vàng chữa lại:

“Thôi được rồi, được rồi. Chỉ cần đến là được chứ gì?”

“Ừ!”

Đến giờ Chil Bong mới cười hoan hỉ, trong lòng không ngăn được sự thích thú khi dự được cô bạn ngâm thơ vào tròng một cách ngon ơ. Màn sương đêm bảng lảng bao trùm khắp không gian, bao trùm cả trái tim đang bỗng bênh trong niềm hạnh phúc ngọt ngào.

Từ sáng sớm Sam Chun Po đã dậy ra bến xe. Lâu lắm mới có dịp được về quê. Cậu chỉ mong sẽ có một cô gái xinh xắn đến ngồi bên cạnh mình, nhưng thật không may, ghế bên cạnh lại là một bà cụ đi cùng cô cháu gái bảy tuổi chí chách nói chuyện liên hồi.

Thế rồi mười giờ sáng, mười giờ ba mươi, Yoon Jin và Hae Tae cũng lần lượt ra bến xe. Dù đi cùng một hướng nhưng mỗi người lại chọn một giờ khởi hành khác nhau. Hae Tae mua xong chút đồ ăn vặt rồi ngồi trên băng ghế đợi chuyển xe của mình.

“Yeosoo, Soocheon! Một người ạ!”

Đúng lúc đồng hồ điểm mười giờ, bác tài xe khách hướng về phía băng ghế chờ hô to. Hae Tae giơ tay lên. Hóa ra lại được lên xe sớm hơn dự định. Nhìn thấy chiếc ghế trống, Hae Tae đang lơ ngơ giữa lối đi bỗng mặt mày rạng rỡ. Vì cô gái đang đeo tai nghe ngồi ghế bên cạnh chính là Yoon Jin.

“Thấy chưa. Đã có duyên gặp nhau thì cuối cùng kiểu gì cũng gặp nhau mà.”

Trái với vẻ hớn hở của Hae Tae, mặc dù đã sống cùng nhà với nhau mấy tháng trời, mặt mũi Yoon Jin vẫn lạnh như tiền. Chiếc xe vừa lăn bánh chưa được bao lâu, đầu Hae Tae đã rút cái bịch xuống vai Yoon Jin. Thế rồi

chẳng biết từ lúc nào, dòng nước miếng bên mép Hae Tae đã lăn ròn ròn xuống vai Yoon Jin. Bực bội, Yoon Jin đưa tay đẩy mạnh đầu cậu bạn ra.

Cùng lúc đó, Na Jung đang ngồi trong quán café sốt ruột nhìn ra cửa. Sắp đến giờ hẹn rồi mà cả Rác lẫn bạn anh vẫn chưa thấy mặt mũi đâu. Rác và Na Jung đã quyết định chủ trì một buổi giới thiệu bạn bè của hai người cho nhau. Na Jung lòng dạ như lửa đốt, liên tục gõ ngón tay lên mặt bàn, lưng dính chặt vào ghế. Ba cô bạn gái Seoul trang điểm kỹ càng, váy áo rực rỡ đang cầm gương kiểm tra lại nhan sắc lần cuối.

“Mình đã bảo cả ba đều rất ổn mà! Vừa cao nhé! Dáng dấp cũng khỏe mạnh nữa!”

Ba cô bạn gái ai cũng háo hức trước lời quảng cáo của Na Jung.

Đêm qua, khi Na Jung còn đang băn khoăn vì đối tượng được giới thiệu là quân nhân nên Rác đã phải nhấn mạnh vị thế tài phiệt đời thứ hai nổi tiếng đất Masan của anh bạn mình. Công ty rượu Muhak, công ty tương Monggo, rạp hát Simin. Cả ba anh chàng đều là con trai của những ông chủ có số có má ở Masan. Cuối cùng Na Jung cũng bị thuyết phục.

“Mấy anh đó có đẹp trai không?”

Rác suy nghĩ một hồi, rồi bối rối tránh ánh mắt Na Jung:

“Anh đã bảo toàn con nhà đại gia rồi còn gì.”

Na Jung lại nhìn ra cửa. Nỗi bất an của cô hôm nay không phải lo hão huyền, mà là có lý do hẳn hoi. Mông cô nàng cứ nhấp nhồm không yên trên ghế. Cô bạn ngồi bên trái vỗ bàn cái đập, lên tiếng:

“Này, dù sao thì mình cũng không thích quân nhân đâu.”

“Mới gia nhập chưa được ba tháng đâu. Tâm đấy thì vẫn là dân thường thôi.”

Na Jung hấp tấp phân bua.

“Mặt mũi thế nào? Có nhìn được không?”

Câu hỏi của cô gái ngồi bên phải khiến Na Jung giật nảy:

“... Mình đã bảo là con nhà đại gia mà lại.”

“Này, có phải người kia không?”

Na Jung quay đầu nhìn theo hướng cô gái ngồi giữa chỉ. Rác trong trang phục gọn gàng đang mở cửa bước vào. Na Jung thoáng nhận ra thái độ thất vọng của mấy cô bạn. Rác ngồi xuống bên cạnh Na Jung, gật đầu chào ba cô gái. Na Jung lắc lắc tay Rác:

“Sao anh lại đến một mình? Mấy anh kia đâu?”

“À! Đến rồi kia kìa!”

Rác mỉm cười nhìn ra cửa. Na Jung và bạn cô cũng nhìn theo, rồi lập tức hãi hùng vì ba chàng trai đang hùng hổ bước về phía bàn mình. Khuôn mặt già đanh, đen đúa, nhìn thoáng qua cũng phải bốn mươi tuổi là ít, lại thêm trang phục không khác gì diễn viên phim xã hội đen những năm 80 khiến người nhìn rút cục không biết nên để mắt vào đâu. Thậm chí tài phiệt đời thứ hai của rạp hát Simin còn xách ca táp, mặc quần lửng, đi tất trắng với sandals. Siêu khủng khiếp! Na Jung tức giận phùng phùng, thở phì ra khỏi miệng khiến mấy sợi tóc mái bay tơi tả.

“Không đẹp à? Toàn hàng hiệu đấy.”

Lời thì thâm bên tai của Rác khiến Na Jung quay ngoắt sang, nghiêng răng kèn kẹt:

“Anh, lát về nhà nói chuyện với em.”

Lấy bấy lấy bấy, không nói được câu nào ra hồn, tâm trạng Na Jung đã tụt sâu xuống tận hai nghìn mét dưới lòng đất rồi.

***

Chiếc xe đưa Hae Tae và Yoon Jin về quê dừng lại ở trạm nghỉ Yeosan. Nhà xe thông báo sẽ tạm nghỉ mười lăm phút rồi đi tiếp. Hae Tae tháo dây an toàn, đứng lên nhìn Yoon Jin vẫn ngồi yên tại chỗ.

“Không xuống à?”

“Không thấy ở ngoài nóng chảy mỡ ra kia à? Mình ngồi đây thôi.”

“Ô hay, thế cậu không buồn tè à?”

“Mình buồn tè hay không thì liên quan gì đến cậu! Toàn lo chuyện bao đồng!”

“Đồ bà già khó tính. Mình không nói chuyện với cậu nữa.”

Hae Tae bực bội xuống xe. Đang ngồi ăn mì U-don, Hae Tae cùng tất cả mọi người trong quán đều ngờ ngàng trước bản tin trên ti vi. Chủ tịch Kim Nhật Thành đột ngột qua đời. Hae Tae ngờ ngàng ngồi thần ra một hồi lâu, chợt nhớ ra quay xuống nhìn đồng hồ, anh chàng hốt hoảng ba chân bốn cẳng chạy thẳng ra xe. May sao chiếc xe vẫn còn nguyên ở đó.

“Này cậu học sinh, sao giờ này mới ra? Để bao nhiêu người phải đợi!”

Hae Tae cúi cúi gặp người xin lỗi bác tài xế đang nổi giận đùng đùng. Rồi bác nhìn sang cô bé đứng bên cạnh, giơ tay lên:

“Nào, bây giờ thì trả tôi chìa khóa đi chứ.”

Đứng kè kè bên cạnh bác tài là Yoon Jin, bây giờ mới mở túi lấy chìa khóa đưa trả. Yoon Jin hăm hè quay sang lườm Hae Tae, chiếc áo cô bạn ướt đầm mồ hôi vì cái nóng khủng khiếp giữa mùa hè. Hae Tae thần thờ đứng nhìn cô bạn thản nhiên đi về chỗ của mình.

***

Ba chàng đại gia đang trong kỳ nghỉ bỗng bị triệu tập gấp vì lệnh tăng cường bảo vệ biên giới. Các anh rời đi, để lại sau lưng bầu không khí hết sức khó giải thích vì những chuyện cười nhặt nhẻo cùng phong cách thời trang không ai sánh nổi của mình. Na Jung luôn miệng xin lỗi mấy cô bạn gái còn đang ngồi lại trong quán café.

“Ôi! Mình thực sự xin lỗi! Mình cũng không biết mấy người họ lại đến mức như thế. Lần sau mình mời các cậu đi xem phim với đi Space nhé!”

“Không cần đâu, cậu cho mình số máy nhắn tin của anh cậu đi.”

Lời đề nghị ngoài dự đoán của cô bạn ngồi bên trái khiến Na Jung hờ hờ hơn một chút.

“Ai cơ? Anh trai tương Monggo cũng được nhỉ?”

“Không, cái anh chủ trì cơ. Anh đấy được nhất. Cậu cho mình số của anh ấy đi.”

Mặt Na Jung bỗng chốc cứng đờ. Mặc quần áo đẹp, thỉnh thoảng nói lẫn giọng địa phương nghe cũng dễ thương, lại lịch sự. Ba cô bạn gái thi nhau tung ra những lời khen ngợi khiến Na Jung ngày một căng thẳng, lúng túng:

“Ờ, nhưng mà, anh ấy, có bạn gái rồi.”

Đột nhiên những lời nói dối cứ trôi tuồn tuột ra khỏi miệng Na Jung:

“Bây giờ họ đang sống chung với nhau.”

Na Jung tung ra đòn quyết định. Cô thận trọng gật đầu thuyết phục ba cô bạn có vẻ đang ngờ ngàng. Ngừng một nhịp.

“Với cả biệt danh của anh ấy là Rác đấy, rác rưởi í!”

Na Jung gãi cổ, bồi thêm một câu cuối.

Trong lúc đó, ở nhà, Rác cũng đang nhận được đề nghị giống hệt Na Jung.

“Với cả chú cho anh số máy nhắn tin của cô bé đó đi.”

Cuộc điện thoại của tài phiệt đời thứ hai nhà sản xuất rượu Muhak. Rác vỗ đùi đánh đét, nghĩ đến mấy cô bạn của Na Jung.

“À, cô bé đội mũ ấy ạ? Cô bé ấy đáng yêu nhất nhì?”

“Không phải con bé ấy, bé em gái chú cơ. Hình như tên là Na Jung hả?”

Na Jung. Cái tên vang lên khiến khuôn mặt Rác dần dần tối lại. Anh lưỡng lự.

“Mặt cũng nhỏ, da cũng trắng, cô bé ấy xinh nhất đấy. Ăn nói lại nhỏ nhẹ dễ nghe, đúng kiểu anh mà thích!”

“... con bé vẫn còn nhỏ mà anh.”

“Nhỏ gì mà nhỏ. Mấy đứa chúng nó bằng tuổi nhau còn gì. Thôi cho anh số nhanh lên.”

Một giây im lặng. Rác cảm thấy một cơn ghen đang dâng đầy trong họng khiến anh không tài nào cất tiếng được. Đầu dây bên kia, tiếng nói lại vang lên:

“Sao? Con bé có bạn trai rồi à?”

Rác ngồi thẫn thờ nhìn một bàn tay còn lại của mình. Bàn tay ấy đang dần co lại thành hình một nắm đấm. Sau một hồi phân vân, Rác quả quyết trả lời:

“Vâng. Có rồi ạ.”

***

Ngày hôm sau, trong trận chung kết giải bóng chày giữa các trường đại học, Chil Bong bước lên bục ném bóng, đưa mắt dáo dác nhìn khắp lượt khán đài. Cậu đã khởi động xong xuôi, chuẩn bị luyện tập với người bắt bóng rồi mà không thấy Na Jung đâu. Chil Bong lần lượt ném bóng cho các cầu thủ giữ mức thứ nhất, cầu thủ giữ mức thứ ba, nhưng trong lòng vẫn không thôi mong ngóng Na Jung. Thế rồi, trọng tài cũng huýt còi thông báo

bắt đầu trận đấu. Lý trí lạnh băng. Cảm xúc rực cháy. Chil Bong khẽ nhắm mắt lại rồi mở ra, chuẩn bị tinh thần. Đứng trên bục ném, Chil Bong hít một hơi thật sâu. Đúng lúc này, cậu thấy bóng Na Jung trên ghế khán giả. Không khí tĩnh lặng căng thẳng, chỉ một mình Chil Bong khẽ mỉm cười.

Chil Bong khẽ đẩy mũ lên, chào Na Jung bằng mắt. Na Jung còn chưa kịp tin cậu ấy cười với mình, ngơ ngác nhìn sang hai bên để kiểm chứng lại. Ngay lập tức, Chil Bong thu lại ánh nhìn, tập trung hoàn toàn vào trái bóng. Trái bóng văng lên xoáy tròn trong không trung. Trái bóng bay ra xa. Trái bóng bay thẳng về vị trí được ném. Hoàn hảo không chệch một li. Trọng tài hô vang “Đập bóng!”. Chỉ một lát sau, số điểm trên bảng điện tử của trường Yonsei từ 00 tăng lên 02, rồi thành 04.

Trận đấu đã đi đến hiệp thứ chín. Cho đến lúc này, một mình Chil Bong đã ném đến 130 quả bóng mà phong độ không hề có dấu hiệu giảm sút. Ánh nắng mặt trời đổ cái nóng hừng hực xuống sân. Trên bục ném màu xanh lá, không ai có thể nhận ra cậu Chil Bong hay bông đùa cười nói hàng ngày. Ánh mắt mạnh mẽ, đầy nam tính của cậu hoàn toàn tập trung vào trận đấu. Cùng với tia nhìn xuyên thấu ấy, trái bóng bay vọt lên đầy uy lực.

Trận đấu đi đến hồi gay cấn. Chil Bong ném bóng, cầu thủ đập trượt, người bắt bóng chạy về bục bắt bóng. Tất cả các điểm giao đều chính xác theo những gì Chil Bong đã dự đoán. Từ phía khán đài, tiếng hò reo bùng lên. Chil Bong đón lấy trái bóng thẳng lợi từ tay cầu thủ bắt bóng, hãnh diện giơ cao. Tất cả cầu thủ trên sân chạy ùa về chỗ người giao bóng, ôm chầm lấy Chil Bong. Họ đã giành được chiến thắng thuyết phục trong mùa giải năm nay.

Các cầu thủ quay về phía khán giả cúi đầu chào rồi dần dần theo nhau rời khỏi sân. Khán giả cũng lục tục kéo nhau tản mát về hết. Chil Bong cầm mũ vẫy vẫy một hồi rồi cũng biến mất khỏi tầm mắt. Cứ tưởng cậu ấy đã đi vào phía trong, nhưng không. Một bước, hai bước, Chil Bong đi lùi lại, rồi

lại xuất hiện trên sân, ngay trước mắt Na Jung. Na Jung và Chil Bong, hai người đứng đối diện, lặng lẽ nhìn nhau.

Chil Bong mỉm cười, rồi từng bước từng bước tiến về phía trước. Ánh mắt hướng xuống từ phía khán đài khiến trái tim cậu đập bình bình trong lồng ngực. Cảm giác hồi hộp trước nay chưa bao giờ xuất hiện, giờ đang bao phủ mọi suy nghĩ của Chil Bong. Phía bên kia tấm hàng rào chắn, Na Jung cũng bất giác bước theo Chil Bong. Đến cuối hàng rào, hai người dừng bước, quay lại nhìn nhau. Chil Bong chìa hai tay ra phía trước, chụm vào nhau, rồi nhìn Na Jung ý bảo cô làm theo. Na Jung cũng bắt chước chụm hai tay ra phía trước. Chil Bong rút quả bóng trong găng tay, chuyền cho Na Jung. Quả bóng vẽ thành một đường cong nhỏ rồi đậu trên bàn tay Na Jung. Na Jung ngỡ ngàng nhìn trái bóng trên tay. Đột nhiên không gian xung quanh trở nên thật lạ lùng, tựa như trái tim đang khê run lên những nhịp lạ lùng của hai người bạn trẻ.

Chil Bong cầm mũ trên tay vẫy vẫy, nụ cười tươi sáng lẫn chút ngượng ngùng hướng về Na Jung. Tình cảm bé nhỏ mới chớm nở trong lòng Chil Bong vụt bùng lớn lên, như bông hoa đến kỳ nở rộ, tỏa hương thơm ngát.

Chil Bong mỉm cười rạng rỡ hơn bất cứ lúc nào. Cái thời cậu chẳng có gì ngoài bóng chày, cái thời chỉ có bóng chày mới có thể làm cho cậu cảm thấy xao xuyến, rạo rực trong lòng đã đi qua. Vì bây giờ đã có một người khiến trái tim cậu đập nhanh hơn cả lúc ném trái bóng quyết định. Mùa hè nóng nhất trong lịch sử đã bắt đầu, tuổi hai mươi của Chil Bong cũng đã bắt đầu như thế.

Đó là mùa hè năm 1994.

LỰA CHỌN TRONG MỘT KHOẢNH KHẮC SẼ ẢNH HƯỞNG ĐẾN CẢ MỘT ĐỜI

Mùa hè năm 1994, trường đại học Yonsei.

Những hạt sương tí tách rơi xuống màn đêm tĩnh mịch trong khuôn viên trường đại học. Rác, Hae Tae, Sam Chun Po, Yoon Jin và Na Jung ngồi quay tròn trên thảm cỏ, nhìn chăm chăm về phía Bing-Grae. Câu hỏi của Hae Tae là, nếu trên thế gian này chỉ còn lại Yoon Jin và Na Jung, Bing-Grae sẽ chọn ai. Đương nhiên một khi đã chọn, họ sẽ phải kết hôn, sinh con, thậm chí sống với nhau cho đến lúc chết. Bing-Grae phân vân một hồi lâu vẫn chưa đưa ra được quyết định. Hae Tae sốt ruột giục giã:

“Cái thằng, làm gì cũng cẩn thận thái quá. Mình chỉ bảo là ví dụ thôi mà. Sao phải nghĩ nhiều thế nhỉ, hỏi cho vui thôi mà!”

“Thế thì... mình chọn Na Jung. Nhưng Yoon Jin không được dối nhé!”

Yoon Jin khẽ nhún vai tỏ vẻ không thêm quan tâm. Hae Tae lại huých nhẹ vai Sam Chun Po ngồi bên cạnh. Mình cũng Na Jung. Sam Chun Po nhanh chóng trả lời, không quên trợn mắt lên nhìn Yoon Jin. Yoon Jin đương nhiên cũng trợn mắt gầm ghe đáp trả. Bing-Grae quay sang hỏi Hae Tae. Anh chàng hết nhìn Na Jung lại nhìn Yoon Jin, rồi cười tinh quái.

“Mình đương nhiên là chọn Yoon Jin rồi! Mình vốn vẫn thích các bạn gái nhỏ nhắn mà!”

Tiếp theo đến lượt Rác. Hae Tae nghiêng người về phía anh.

“Anh, nếu phải hẹn hò với một trong hai người này thì anh chọn ai?”

“Ừm, anh thì...”

“Đợi đã!”

Na Jung đột ngột chặn lời Rác. Không biết làm sao để xoa dịu trái tim run rẩy. Na Jung cầm chai bia lên tu ừng ực. Cơn căng thẳng chưa nguôi ngoai chút nào thì...

“Anh chọn Yoon Jin.”

Câu trả lời thẳng đuột của Rác đâm thẳng vào tim Na Jung. Con bé này là em gái anh mà. Rác hờ hững quay sang nhìn Na Jung. Rõ ràng chỉ là trò đùa. Hơn nữa lại còn là gia đình. Na Jung cười gượng gạo, nhưng trái tim vẫn không thôi gõ trống liên hồi trong lồng ngực. Dù biết như vậy, lựa chọn của Rác vẫn khiến Na Jung thất vọng. Anh đã cố tình vẽ ra một đường ngăn cách, lạnh lùng đẩy Na Jung ra ngoài. Tiếng chuông máy nhắn tin của Rác vang lên, anh kiểm tra rồi đứng lên chạy ra bộ điện thoại công cộng. Na Jung cũng chỏi tay đứng dậy.

Bước ra từ bộ điện thoại công cộng, Rác đã thấy Na Jung đứng đợi bên ngoài.

“Em định gọi điện à? Vẫn còn nhiều tiền đấy.”

Rác chìa chiếc thẻ điện thoại ra, Na Jung xúc động hất mạnh tay anh.

“Coi như trái đất sụp đổ rồi. Núi sập xuống, mặt đất nứt toang, đại dương bị chia làm hai, người hay thú gì cũng chết hết. Trên trái đất này chỉ còn

mỗi mình em, anh và Yoon Jin còn sống sót, chỉ còn đúng ba người thôi. Nhưng phải cưới nhau, phải đẻ con, phải lưu giữ giống nòi.”

Rác vẫn ngơ ngác chưa hiểu gì, chỉ biết đứng im lắng nghe.

“Em hay là Yoon Jin?”

Làm ơn đi! Na Jung muốn nghe được câu trả lời thật lòng của Rác, dù chỉ trong một giây thôi! Và giây phút đó phải là ngay lúc này. Na Jung khe khẽ hỏi lại:

“Em hay là Yoon Jin?”

Rác vẫn không trả lời, chỉ nhìn thấu vào đôi mắt đỏ quạch của Na Jung.

“Anh chọn đi. Là ai? Em hay là Yoon Jin?”

Đầu cúi gằm, trái tim bị tổn thương của cô đang run rẩy liên hồi. Lúc này, Rác mới chìa tay ôm lấy hai má cô. Rác bước đến sát gần Na Jung.

“Đương nhiên anh phải chọn Jung nhà mình rồi. Anh còn có ai ngoài em nữa đâu.”

Ánh mắt anh dịu dàng, chân thật. Na Jung òa khóc.

“Thứ đồ chơi tốt thế này anh biết kiếm ở đâu ra nữa. Nhìn hai cái má bạnh ra kia, biến thành Da Seul đi!”

Rác bẹo chặt hai má Na Jung, kéo bành sang hai bên. Trái tim cô bé cũng méo xệch không khác gì gương mặt cô bây giờ. Người ta đang bức mình như thế mà không biết ý biết tứ gì cả. Na Jung cúi tiết giờ chân đá mạnh một cú vào ống chân Rác.

Vài ngày sau tại nhà trọ Shinchon.

Rác gọi điện về báo không mang theo ô mà trời lại đang mưa to. Na Jung vội vã từ phòng ngủ bước ra ngoài. Thấy vậy, Chil Bong đang ngồi xem ti vi cũng nhanh chóng bước theo, mỉm cười thân thiện:

“Mình đi cùng nhé!”

“Sao thế? Không xem phim nữa à?”

“Còn lâu mới hết. Đi về xem tiếp cũng được. Mà Yoon Jin với Hae Tae hẹn hò với nhau từ bao giờ thế?”

Na Jung đang mở ô, tròn mắt ngạc nhiên.

“Lúc này cậu không nhìn thấy hai đứa nó về cùng với nhau, lại còn chí chóe cãi nhau đấy à? Đúng kiểu cặp đôi cãi nhau luôn.”

“Cậu chẳng biết gì về con gái cả. Con gái mà thích một ai đó thật lòng thì tuyệt đối không bao giờ nhìn người ta bằng ánh mắt hằm hè hùng hổ như thế đâu.”

Trước kết luận ngoài dự đoán của Na Jung, Chil Bong nghiêng ô che về phía cô.

“Thế trước mặt người mình thích thì ánh mắt phải như thế nào?”

Ánh mắt dịu dàng, hoàn toàn chìm đắm vào người đối diện. Ánh mắt mà ngay cả khi không cần che chung một ô, đầu vẫn tự nhiên ngả khể vào vai người kia. Na Jung đang ngược ánh mắt ấy lên nhìn Rác. Hai tâm hồn như đang quện vào nhau dưới tiếng mưa tí tách. Những lúc như thế này đối với

hai người bọn họ, mưa cứ rơi hoài có lẽ cũng chẳng sao. Na Jung khoác tay Rác, vui vẻ bước đi. Chil Bon lặng lẽ bước đằng sau hai người, ánh mắt không rời được khỏi nụ cười rạng rỡ của Na Jung. Nụ cười mà chưa một lần Chil Bong được nhìn thấy ấy, giờ đây tựa như con sóng đang vỗ tan thành trăm ngàn bong bóng trong lòng cậu. Bước chân Chil Bong chùng lại. Khuôn mặt Na Jung lấp ló sau chiếc ô, mơ hồ luẩn kuất những thứ tình cảm khó hiểu.

***

Trong phòng khách, Na Jung, Rác, Hae Tae, Yoon Jin, Chil Bong, Sam Chun Po, Bing-Grae đang ngồi xem phim *M*. Không gian hoàn toàn tĩnh lặng, tập trung cao độ. Ngoài cửa sổ, tiếng sét chói tai vang lên không át nổi tiếng cười khanh khách của Sim Eun Ha cùng với đôi mắt đột ngột chuyển sang màu xanh lét. Na Jung vùi mặt vào ngực Rác, đồng thời Yoon Jin cũng kéo chặt Hae Tae vào lòng. Đang ôm, như chợt nhận ra điều gì, Yoon Jin vội vàng buông Hae Tae ra.

“Này, Jo Yoon Jin. Mình nhìn thấy hết rồi nhé! Bọn cậu có gì với nhau phải không?”

Chil Bong ném ánh mắt ngờ vực về phía Yoon Jin. Hae Tae lúng túng một chút rồi như thể bây giờ mới hiểu ra, bèn trợn mắt lên tiếng:

“Thảo nào cả ngày cứ kéo nha léo nhéo cãi nhau với mình, hóa ra đây là cách thể hiện tình cảm của cậu đấy hả? Yoon Jin à, cậu có tình ý gì với mình thì phải nói ra chứ, hôm qua mình cũng chửi cậu rồi còn gì!”

“Bớt nói nhảm đi! Mình có điên đâu mà đi thích cái đồ nghiện sex như cậu?”

“Nghiện sex á?”

Yoon Jin vừa nói dứt lời, mọi ánh mắt liền đổ dồn về phía Hae Tae.

Câu chuyện thực ra là như vậy. Vài hôm trước trên đường về nhà. Yoon Jin bắt gặp Hae Tae đang mua bao cao su trong hiệu thuốc. Vì quá ngỡ ngàng, Yoon Jin chẳng nói chẳng rằng, cứ thế bước ra khỏi hiệu thuốc. Hae Tae hốt hoảng lập tức chạy theo giải thích lý do mua bao cao su, nhưng...

“Đồ nghiện sex.”

Yoon Jin quay lại, nói đúng một câu. Kể từ ngày đó, Hae Tae trở thành kẻ biến thái trong mắt Yoon Jin.

“Yoon Jin à, em lựa chọn cho cẩn thận vào. Quyết định một giây là ảnh hưởng đến cả một đời đấy. Biết đâu sau này em lại kết hôn sinh con đẻ cái với một trong số những người đang ngồi ở đây.”

Rác lên tiếng, gỡ rối cho bầu không khí đang nặng nề như hóc xương cá. “Làm gì có chuyện đó”, Yoon Jin cau mày. Tiếng sấm lại vang lên rền rĩ. Đèn điện và ti vi cùng nhau tắt phụp. Mất điện rồi. Một lát sau, ánh nến Na Jung vừa thắp mang ánh sáng ấm áp trở lại căn phòng. Bing-Grae với chiếc đài cassette, mở chương trình *Đêm đầy sao* của Lee Moon Se. Mọi người khẽ dựa vào nhau, lắng tai nghe trong bầu không gian mơ hồ, lãng đãng.

“Các bạn thân mến. Ngày hôm nay chính là cơ hội. Nếu ngay bây giờ bên cạnh bạn là người bạn yêu thương, và nếu bạn đang yêu đơn phương người nào đó, hãy lợi dụng bóng tối này, để thỏa thích ngắm nhìn gương mặt người ấy. Dù chỉ là tình cảm đơn phương từ phía mình thì cũng có sao đâu. Tôi sẽ gửi tặng bạn một bài hát, còn bạn hãy để cho trái tim mình được chìm đắm trong tình yêu cùng người ấy nhé!”

Giai điệu ca khúc *Lời tỏ tình giản dị* của Lee Seung Hwan vang lên. Những tòa nhà không một ánh đèn sừng sững ngoài xa. Bóng đêm tịch mịch từ cửa sổ ủa vào. Tiếng mưa rơi tí tách. Hương chanh thoang thoang lẫn vào trong mưa. Na Jung quay sang nhìn Rác. Trong ánh nến lung linh, khuôn mặt anh dường như đang xoay tròn. Chil Bong cũng đang mặc sức ngắm nhìn Na Jung. Tiếng nhạc du dương vang lên trong bóng tối, hơi thở của Na Jung bỗng trở nên gấp gáp.

”Các bạn thân mến, hãy chỉ yêu đơn phương nốt ngày hôm nay thôi nhé. Ngày mai khi mưa tạnh, hãy thử một lần thổ lộ lòng mình. Biết đâu được đấy, có khi người đó cũng đang dành tình cảm đặc biệt cho bạn.”

Chil Bong và Na Jung khẽ nhắm mắt lại. Chỉ còn tiếng nhạc vẫn êm đềm hòa cùng tiếng mưa.

Một ngày mới lại đến. Na Jung mặc nguyên bộ đồ ngủ, kéo rèm đứng cạnh cửa sổ, từ từ mở mắt. Ánh nắng rực rỡ chói chang như thể chưa từng trải qua trận mưa đêm. Những giọt nước long lanh còn đọng trên lá khê nhỏ xuống long tong. Gió thổi qua tán lá rì rào. Những nhánh cây sạch bong tinh tươm. Cả ánh mặt trời cũng như được gột rửa, tỏa những ánh sáng ấm áp tươi mới lạ kỳ. Dường như cả thế gian như được khoác lên một lớp áo mới mịn màng như lụa. Có rất nhiều điều chỉ qua một đêm mà hoàn toàn thay đổi, như khung cảnh sáng nay. Nếu không nói ra, sẽ chẳng ai biết đến. Những con sóng ngầm âm ỉ trong lòng Na Jung chợt ào lên rộn rã. Khoảnh khắc ấy, Na Jung đã quyết định, phải nói với Rác thôi, trước khi quá muộn.

Thế nhưng, cơ hội chẳng tự nhiên tìm tới. Từ lúc chạm mặt Rác nửa tỉnh nửa mơ trong nhà vệ sinh, đến lúc vào phòng gọi anh ra ăn cơm, Na Jung không lúc nào kiếm ra được một giây phút riêng tư phù hợp để tỏ tình. Sau khi Rác ra khỏi nhà, Na Jung ngồi thần thờ một hồi thật lâu trong phòng

anh. Cô dồn hết dũng khí, cầm điện thoại lên. Dù xấu hổ đến chết đi được, nhưng một khi đã quyết định, Na Jung không thể dừng lại được nữa.

“Em biết anh cũng rất ngạc nhiên. Nhưng biết làm thế nào được. Đây là tình cảm thật của em. Thực sự em... rất... thích anh. Em tắt máy đây.”

Na Jung thần thờ bấm nút #.

Tin nhắn đã được hủy.

Giọng nói vọng ra từ điện thoại. Ngần ngợ ngấm nhìn bức ảnh đặt trên bàn Rác, Na Jung hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh.

Sam Chun Po bước ra sân, nắm chặt hai bàn tay. Hai mươi tuổi, kỳ nghỉ hè đầu tiên, cậu quyết định đi du lịch bằng xe đạp. So với khí thế hùng hực và quyết tâm như sắt đá của cậu thì cái nắng đã làm cho khoảng hai mươi người thiệt mạng này chẳng là cái đinh gì gì. Chuẩn bị sẵn sàng, Sam Chun Po cùng Chil Bong đang chuẩn bị đến điểm huấn luyện quay lại chào tạm biệt Il Hwa đang ngồi ăn sáng trong bếp thì Yoon Jin cầm một chiếc túi lớn bước vào.

“Sáng ngày ra cháu đã đi đâu về đấy?”

“Hôm nay mẹ cháu ở dưới quê lên nên cháu đi mua ít quà ạ.”

“Thế à? Bao giờ mẹ cháu lên? Con bé này, phải nói sớm cho cô biết chứ. Để xem nào. Cô phải đi chợ cái đã.”

Il Hwa đứng dậy, Yoon Jin vội vã ngăn lại:

“À không ạ. Tối nay mẹ cháu có việc ở Yeosoo nên phải về luôn.”

Yoon Jin rút chiếc ví trong túi ra, quay sang hỏi Na Jung:

“Na Jung à, mình vừa nhặt được cái ví ở ngoài sân. Cậu biết của ai không? Có phải của chú không?”

“Không phải của bố. Mở ra xem có chứng minh thư không.”

Yoon Jin mở chiếc ví ra theo lời gợi ý của Na Jung. Cô lôi chiếc chứng minh thư ra, cẩn thận xem xét rồi nhét ngược trở lại, thái độ bức bối.

***

“Phải xuất phát ngay trước khi trời tối. Này cậu, cậu có thấy ví của mình đâu không?”

Sam Chun Po loanh quanh ngoài sân một hồi rồi quay sang hỏi Yoon Jin đang phơi quần áo. “Có thấy”, Yoon Jin lãnh đạm trả lời. Cô lôi chiếc chứng minh thư trong túi ra, giơ lên trước mặt Sam Chun Po. Khác hẳn với khuôn mặt già trước tuổi, con số 77 còn chưa khô mực in rõ ràng trên tờ chứng minh thư. Đã thế còn sinh vào giữa năm bảy mươi bảy. Sam Chun Po đón lấy chiếc ví, vội vã lôi xe ra khỏi cổng, để rớt lại sau lưng một loạt những câu lẩm bẩm chửi bới của bà chị Yoon Jin hơn đến gần hai tuổi.

Yoon Jin cầm chiếc giỏ trống không bước vào phòng khách. Cuộc điện thoại vừa đến khiến cô ngỡ ngàng. Đó là thông báo về việc nghỉ học của Bing-Grae. Nhân viên phòng hành chính gọi đến thông báo hồ sơ cậu nộp lên thiếu mất chữ ký của giáo viên chủ nhiệm. Quả là tin giật gân! Trong lúc vẫn còn ngẩn ngơ chưa tin vào tai mình, Yoon Jin đi qua phòng Rác, chợt dừng bước lại. Na Jung đang ngồi trên giường của Rác, đưa khung ảnh lên môi, khẽ khàng đặt lên đó một nụ hôn.

“Cậu làm cái trò gì ở đây đấy?”

Na Jung giật bản mình, tuột tay làm rớt chiếc khung ảnh xuống giường. Hình ảnh Rác hiện lên rõ mồn một khiến Yoon Jin thêm một phen hoảng hồn.

Yoon Jin ngồi trong bếp, ngắm soi nét mặt Na Jung. Cũng phải, bằng sự nhạy cảm của con gái, Yoon Jin cũng đã thấy là lạ từ lâu rồi. Trước lời thú nhận vẫn chưa tỏ tình được của Na Jung, Yoon Jin chuyển cho cô bạn chiếc máy điện thoại.

“Nào, đã quyết định rồi thì làm tới luôn đi. Đừng để con khác nó cướp mất.”

Nói xong, Yoon Jin tự động bấm số máy nhắn tin của Rác rồi chuyển cho Na Jung. “Để sau đi”, Na Jung mồm hôi vã ra như tắm.

“Yoon Jin à, bọn mình cùng đi tắm hơi đi. Lúc nào về, cơ thể và tâm hồn đều thật sạch sẽ sáng khoái thì mình sẽ bày tỏ với anh ấy.”

Na Jung phân vân một hồi, rồi quyết định đứng lên.

***

Đang cùng bạn bước vào quán café, Rác chợt nhận ra Bing-Grae. Bên bàn đối diện, Bing-Grae đang giúp khách gọi đồ uống. Đợi đến khi Bing-Grae cũng nhìn thấy mình, Rác giơ tay lên vui vẻ vẫy. Vừa ban nãy, lúc vào cửa hàng tạp hóa mua thuốc lá, Rác cũng đã gặp Bing-Grae đang làm thêm trong đó.

“Rất cực cậu làm mấy việc một lúc thế?” – Rác vắn vẹo hỏi.

“Đây là việc thứ ba ạ.” – Bing-Grae lén theo dõi ánh mắt Rác, ngập ngừng trả lời.

“Không phải đi vay nặng lãi, ở nhà cũng không có việc gì xảy ra. Thế rút cục là tại sao? Tại sao lại làm một lúc đến ba việc, như người tha thiết cần tiền như thế?” – Rác nghiêm túc vặn hỏi.

Chiếc nhiệt kế đo nhiệt độ cảm xúc đang tụt xuống thê thảm. Bing-Grae khó khăn lắm mới mở được miệng:

“... Anh à, em quyết định bảo lưu rồi. Tháng trước em đã nộp hồ sơ rồi. Bố mẹ ở nhà cũng không biết, không ai biết cả. Nếu bố em mà biết chắc chắn sẽ cắt hết tiền nhà với tiền sinh hoạt của em, nên em định tiết kiệm trước.”

“Nói với bố một câu có phải hơn không. Bảo là con muốn nghỉ ngơi một năm.”

Ánh mắt Rác dò xét. Có con đi học trường Y là ước mơ cả đời của bố, nên cậu không có cách nào mở lời được cả. Rác vỗ nhè nhẹ lên đôi vai cứng đờ của Bing-Grae.

“Em có muốn làm việc gì khác không?”

“Em... cũng chẳng biết mình muốn làm gì nữa.”

“Không phải mỗi mình em như thế đâu. Đứa nào cũng vậy hết. Cả Hae Tae, Sam Chun Po, Na Jung, rồi cả Yoon Jin nữa, đứa nào cũng chọn trường đại học phù hợp với học lực của mình, chứ có phải vì thích ngành đấy nên chọn đâu.”

Bing-Grae ngẩng đầu lên nhìn Rác. Câu trả lời của anh khiến chiếc nhiệt kế trong trái tim cậu tăng dần nhiệt độ. Lời an ủi chân thành dịu dàng của anh dần dần sưởi ấm trái tim ôm đầy hoang mang của Bing-Grae.

“Em mới có hai mươi tuổi. Không biết là điều đương nhiên thôi mà.”

“Nếu chỉ vì không biết mình muốn làm gì thì em đã không xin nghỉ học. Em... thậm chí còn không biết mình thích gì ghét gì nữa. Đã hai mươi tuổi rồi, mà chẳng có cái gì gọi là sở thích.”

“Thế mà cũng có gan xin nghỉ học đấy nhì.”

“Em sợ lắm chứ. Đến giờ em cũng chẳng hiểu mình lấy đâu ra dũng khí mà nộp đơn xin nghỉ học nữa.”

Rác dịu dàng nhìn vào mắt Bing-Grae. Chuyển rẽ ngang này biết đâu sẽ trở thành một cơn lốc cuốn trôi cuộc đời cậu theo một hướng hoàn toàn khác. Cuộc đời không hề có một công thức chung nào cho tất cả. Đó là một đề bài tự luận, đáp án mơ hồ, cứ tìm, rồi lại xóa, chỉ có một mình mình là người có thể tìm ra câu trả lời. Trên con đường tìm kiếm đáp án cho câu hỏi đó. Rác chỉ có thể đứng bên ngoài, kiên nhẫn chờ đợi mà thôi.

“Em muốn anh làm gì cho em? Một thứ thôi, anh sẽ giúp em.”

“Anh mua cơm cho em đi. Mỗi ngày một bữa.”

“Hai ông đàn ông ai lại đi ăn chung với nhau.”

Bing-Grae ngơ ngác ngược mắt nhìn Rác.

“Một tuần một lần.”

Rác chốt lại. Cây nhiệt kế trong trái tim Bing-Grae dần dần tăng nhiệt. Chẳng mấy chốc, cậu lại mỉm cười rạng rỡ. Cơn căng thẳng đóng băng trong lòng cậu đang tan dần.

Chiều buông xuống chạng vạng. Sam Chun Po xách chiếc xe quay trở lại sân nhà trọ, mồ hôi chảy ròng ròng. Lần này đến lượt cái máy nhắn tin bị bỏ quên ở nhà. Sam Chun Po vừa hì hục bê xe vào trong sân thì đúng lúc Hae Tae cầm máy nhắn tin đi ra.

“Thôi giờ này thì còn đi đâu nữa? Để mai đi đi!”

Thay cho câu trả lời, Sam Chun Po nghiêm mặt nhét chiếc máy nhắn tin vào túi. Đang định xách xe đi ra thì chuông điện thoại trong nhà vang lên nứ bước chân cậu lại. Chẳng hiểu sao chuông điện thoại hôm nay kêu lâu thế. Sam Chun Po bối rối đi ra rồi lại đi vào, rốt cục cậu quyết định dựng xe, chạy vào nhà nghe điện thoại. Bên kia đầu dây, tiếng một người hỏi đây có phải nhà học sinh Jo Yoon Jin không, khiến Sam Chun Po chột cau mày.

“Mẹ em Jo Yoon Jin đang ngồi đợi ở bến xe mà hình như gọi mãi không được thì phải.”

Sam Chun Po bảo sẽ thử nhắn tin cho Yoon Jin, thì người phụ nữ bên kia đầu dây lại kêu lên:

“Bác gái đã nhắn tin mấy lần rồi mà vẫn chưa thấy cô bé đến, chắc chưa nhận được rồi... Liệu cậu có biết nên đi tìm cô bé ở đâu không?”

Đương nhiên là Sam Chun Po không biết. Hai người vốn ghét nhau như chó với mèo. Cậu ngỡ ngẩn không biết phải làm sao.

“Bác gái đợi ở đây lâu quá rồi, làm sao bây giờ nhỉ? Sợ con gái đến không tìm được mình nên bác ấy cứ ngồi ở đây mãi, chẳng dám đi ăn cơm,

chẳng dám đi vệ sinh. Thôi tóm lại nhờ cậu tìm giúp nhé.”

“Vâng ạ” – Sam Chun Po gác máy mà lòng cứ vương vấn mãi không yên. Cậu lại bấm số của Yoon Jin.

“Con bé này! Cậu lang thang ở đâu mà không chịu kiểm tra tin nhắn thế hả? Nếu nghe được tin này thì ngay lập tức chạy ra bến xe cao tốc Gangnam đi nhé! Mẹ cậu ngồi đợi cậu suốt mấy tiếng đồng hồ rồi, cơm còn chưa được ăn đâu!”

Nghe xong tin nhắn của Sam Chun Po, tim Yoon Jin đập thành thịch. Cô bé lập tức chạy về phía bến xe, nước mắt vòng quanh. Bất an, lo lắng, hơn cả là nỗi sợ hãi bóp nghẹt trái tim cô. Tìm kiếm khắp nơi rồi mà vẫn không thấy mẹ đâu. Yoon Jin bối rối nhìn quanh, rồi chợt phát hiện ra trên băng ghế gần đường tàu đi Honam, mẹ đang ngồi ở đó. Yoon Jin òa khóc.

“Sao giờ này con mới đến? Suýt nữa thì mẹ phải về mà không kịp nhìn mặt con gái rồi.”

Mẹ nhìn Yoon Jin, cười rạng rỡ, nói chuyện với cô bằng các động tác tay.

“Mẹ cứ thích đến là đến thích đi là đi thế à? Seoul nguy hiểm thế nào mẹ có biết không? Đã không nói được rồi, nhớ có chuyện gì xảy ra thì biết làm sao?”

Yoon Jin mắng mẹ một tràng, cũng bằng các động tác tay vẽ lên không trung. Cuối cùng, cô thở dài nhẹ nhõm, hỏi mẹ:

“Mẹ đã ăn cơm chưa?”

“Bạn con mua kimbap đến cùng ăn với mẹ rồi. Nhờ cậu ấy mà mẹ vừa được ăn cơm, vừa được uống café ngon nữa. Yoon Jin à, cậu ấy bảo cậu ấy

là bạn thân nhất của con có phải vậy không?”

Yoon Jin chuyển hướng nhìn theo bàn tay của mẹ. Cô phát hiện ra Sam Chun Po đang ngồi cạnh mẹ, chìa chiếc nắp bình giữ nhiệt ra. Trên đầu gối cậu còn đặt đầy những mẫu giấy nhỏ, đó là cách hai người giao tiếp với nhau. *Yoon Jin rất hòa đồng nên dễ kết bạn lắm ạ. Hôm nay bác ở lại ngủ với con gái một đêm rồi hãy về.* Tâm hồn ấm áp của cậu phủ đầy lên những dòng chữ nghiêng ngả. Những dòng chữ len dần vào trái tim Yoon Jin, rung lên những nhịp khẽ khàng. Gương mặt Sam Chun Po bỗng trở nên lạ lẫm. Yoon Jin đưa tay lên quệt vội dòng nước mắt chực tuôn rơi. Lòng biết ơn lẫn với cảm giác xấu hổ khiến cô bỗng trở nên bối rối không biết phải nói gì với cậu bạn. Sam Chun Po đương nhiên không hiểu hai mẹ con nói chuyện gì với nhau, chỉ ngồi lặng lẽ uống café, môi cười mủm mỉm.

Trở về từ phòng tắm hơi, Na Jung vẫn chưa tìm thấy dũng khí thổ lộ tình cảm của mình. Đã biết bao lần cô quyết tâm đứng lên, rồi lại lưỡng lự ngồi xuống. Đứng tần ngần trước cửa phòng Rác một hồi, Na Jung lại chần chừ quay lưng, chạy ra nhắc chiếc điện thoại đang reo trong phòng khách. Đang giữa kỳ huấn luyện mà Chil Bong cũng gọi điện về.

“Na Jung à. Mình, có chuyện này muốn nói.”

Na Jung im lặng chờ đợi.

“... Cậu đừng vừa bật quạt vừa ngủ.”

Câu nói tưởng chừng vớ vẩn của Chil Bong khiến Na Jung bật cười.

“Mình có phải trẻ con đâu mà cậu phải dặn chuyện đấy. Đừng có lo! Cậu ấy, đêm ngủ đừng đạp chăn ra nhé!”

Chil Bong gác máy, đứng thần thờ trong hành lang ký túc xá. Cậu vò đầu bứt tai. Đó đâu phải chuyện cậu muốn nói.

Được rồi! Để mai đi! Ngày mai mình sẽ tỏ tình! Sáng ngày mai, đầu óc sáng sủa thông suốt rồi nói!

Chil Bong kéo khóa chiếc áo khoác ngoài, mạnh mẽ bước đi.

Vài hôm sau, một buổi tối trong căn nhà trọ Shinchon.

Lại mất điện. Bóng tối bao trùm lấy bàn rượu lộn xộn trong phòng khách. Bing-Grae châm nến đặt xuống giữa bàn. Bên cạnh những vỏ chai bia và rượu soju ngổn ngang trên sàn nhà, Na Jung đã bắt đầu nháy mắt. Đó là một đêm mùa hè năm 1994, trời nóng đến mức ngọt ngào. Tô điểm thêm cho đêm hè rực cháy ấy là Na Jung bắt đầu chuyển sang trò cắn người, và những câu chuyện li kì không phải từ chương trình *Đêm đầy sao*, mà là từ một nữ nhân say rượu đến từ Yeosoo. Trong ánh nến mờ ảo bập bùng, Yoon Jin say mèm bắt đầu kể hết những chuyện bí mật ôm ấp trong lòng từ bấy lâu nay. Từ chuyện mấy hôm trước bắt gặp Hae Tae mua tạp chí người lớn, Sam Chun Po sinh năm bảy mươi bảy, Bing-Grae đã xin bảo lưu, đến cả chuyện Na Jung thích Rác. Cô bé Yoon Jin bình thường cậ miệng không nói nửa lời, thế mà một khi đã say thì không cần biết thứ gì gọi là bí mật trên thế gian này nữa. Tất cả những điều động trời được Yoon Jin phun ra hết trong một đêm, khiến tất cả thần thờ ngồi yên lặng, khuôn mặt tăm tối. Yoon Jin nghiêng ngả quay sang ngồi trước mặt Sam Chun Po.

“Này, mẹ mình biết ơn cậu cực kì luôn đấy. Tại mẹ mình không nói được nên mới thế...”

Sam Chun Po vội vàng nhảy bổ dậy bịt miệng Yoon Jin. Rác ngồi dờ ra nhìn Sam Chun Po ôm chặt Yoon Jin vào lòng, thần thờ không nói được câu nào. Chil Bong lặng yên, khuôn mặt mờ tối, lặng lẽ nuốt từng mẫu cảm

xúc không tên, đắng ngắt. Một mẫu ngờ ngàng, một mẫu bối rối, một mẫu đau đớn, những mẫu cảm xúc thì nhau trôi xuống, ngấm dần vào trái tim rỉ máu của Chil Bong. Sự im lặng vẫn bao phủ không gian, trong đó, Rác và Chil Bong – hai người đang thi nhau vật lộn với mớ bòng bong không cách nào kiểm soát nổi trong lòng mình.

Thứ bảy ngày 22 tháng Sáu năm 2002, lễ cưới của Na Jung.

“Ồi mẹ ời, nhìn chú rể oách chưa này!”

Cùng với tiếng kêu của Yoon Jin, trên khung hình hiện lên bàn tay của một chàng trai đang viết tên lên sổ lưu niệm. Kim Sung Kyun. Sam Chun Po hướng về phía máy quay hỏi:

“Mình à, em viết chưa?”

“Chưa, anh viết tên em bên cạnh tên anh luôn đi.”

Sam Chun Po quay lại, viết tiếp bên cạnh tên mình. Jo Yoon Jin. Vừa viết Sam Chun Po vừa tưởng tượng. Nếu ngày đó, giữa mùa hè năm 1994, nếu cậu không nhận cuộc điện thoại từ bến xe gọi đến, nếu cậu không chạy ngay đến bến xe sau cuộc điện thoại, thì mọi chuyện bây giờ sẽ ra sao nhỉ?

Cuộc sống là một chuỗi những lựa chọn. Ngay cả khi đứng trước một cây cầu độc mộc cũng vẫn phải lựa chọn. Nên bước tiếp, quay lại, hay dừng hẳn lại. Đáp án đúng cho cuộc sống chính là tin tưởng, không hối hận vì những lựa chọn đã qua. Rốt cục nơi ta đứng bây giờ có vững chãi hay lung lay, là do kết quả của vô số những lựa chọn ta đã thực hiện trong quá khứ. Ngày hôm đó Sam Chun Po đã nhận điện thoại, và đi ra bến xe. Nhờ những quyết định nhỏ bé ấy mà giờ đây, cậu đang hạnh phúc bên người vợ của mình, Yoon Jin.

THỰC RA, ĐIỀU MÌNH MUỐN NÓI LÀ...

Tháng Chín năm 1994, nhà trọ Shinchon.

Chil Bong đi qua đi lại trên tầng thượng, mắt khẽ nhắm lại. Sự thật về tình cảm của Na Jung mà cậu vô tình biết được vẫn đang khiến trái tim cậu rộn lên những nhịp day dứt không yên. Chil Bong xoay tròn trái bóng chày trong tay, nhìn xuống sân. Na Jung đang ngồi trên chiếc ghế thấp, xoay lưng lại phía cậu. Chỉ cần nhìn thấy hình bóng cô thôi cũng đủ để khiến trái tim Chil Bong đau đớn như bị bóp nghẹt, chỉ biết đứng lặng lẽ ngắm nhìn Na Jung từ phía sau.

Dáng hình quen thuộc. Na Jung nhìn qua lan can, phía bên kia, Rác đang ngồi trên bàn học. Người thân thiết nhất với cô, giờ đây cũng trở thành người xa xôi nhất. Tình cảm vô tình bị tiết lộ khiến Na Jung chẳng dám đến gần, mà cũng không biết cách nào để rời xa khỏi anh. Hàng loạt suy nghĩ ngổn ngang trong đầu đến nỗi chắc chỉ chu môi thôi phù một cái là sẽ thi nhau rơi lổng chổng ra ngoài mắt. Những nỗi băn khoăn cứ kéo nhau nổi lên mãi như bong bóng xà phòng, chứa đầy những gian phòng chật hẹp trong đầu Na Jung. Thế nhưng, ánh mắt cô vẫn không rời hình bóng ngồi lặng lẽ trong phòng bên kia.

Rác ngồi thần thờ trước những con chữ nhảy múa trên cuốn sách chuyên khoa. Dưới ánh đèn bàn, những hình ảnh in trên cuốn sách mờ nhạt, trôi xa dần khỏi tâm trí anh. Lúc đó, anh chỉ nghĩ đơn thuần đó là câu nói đùa. Không ngờ lời tỏ tình vào một ngày mùa xuân chưa xa ấy lại là sự thật. Lòng anh rối như tơ vò. Mu bàn tay anh quệt phải góc khung ảnh đặt trên

bàn. Rác ngẩn ngơ ngắm cô bé Na Jung mặc đồng phục học sinh, thân mật khoác vai anh, trông không khác gì anh em ruột. Đêm cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Hôm sau, trời vừa mới sáng, Na Jung đã lại phải đối diện với một sự hỗn loạn khác. Trước mặt Na Jung, Chil Bong, Sam Chun Po, Hae Tae đang quay tròn lại, căng mắt lên nhìn các bức ảnh ảo không gian ba chiều, miệng la bai bai.

“Nhìn thấy rồi! Hai con chuột túi! Hai con chuột túi đang đấm bốc! Còn đeo cả găng tay!”

Na Jung nghi hoặc cầm bức tranh lên ngang tầm mắt, tập trung cao độ. Tất cả mọi người hào hứng theo dõi từng cử chỉ của Na Jung, nhưng mãi vẫn không thấy cô nàng ý kiến ý cò gì.

“Ôi, bức mình quá! Sao mình không nhìn thấy nhỉ!”

Na Jung cúi tiết kê lên, Hae Tae vội vã lật sang trang khác. Bốn đôi mắt lại trở nên đờ đẫn, tập trung vào bức tranh.

“Con sóc! Đang cầm hạt dẻ! Nhìn thấy cả đuôi nữa này!”

Na Jung vốn không hề máu me xem ảnh, nhưng tiếng kê đầy kích thích của mấy cậu bạn khiến cô nàng không kìm nổi tò mò. Trang sau, cả trang sau nữa cũng vậy. Yoon Jin mở tung cửa phòng Sam Chun Po. “Xuống ăn cơm!” – nói đoạn, cô nàng lại đóng cửa cái rầm. Sam Chun Po đi ra trước, Hae Tae cũng đứng lên gọi Chil Bong theo:

“Này này, Chil Bong, đi thôi. Cậu mà dính lấy Na Jung hôm nay là nhịn đói cả ngày đấy. Thế nào hôm nay con bé này cũng ngồi xem đến tận trang cuối cùng mới chịu thôi.”

Chil Bong vẫn kiên nhẫn ngồi bên cạnh Na Jung trán nhăn tít, dồn hết sức tập trung vào đôi mắt. Chil Bong chỉ tay vào giữa bức ảnh.

“Cậu hãy tưởng tượng ra một điểm ở chỗ này, rồi nhìn chăm chăm hết sức có thể vào điểm đó. Mắt sẽ mờ dần dần đi. Không phải nhìn đằng trước! Cậu nghĩ rằng đang nhìn thứ ở đằng sau cái điểm đó!”

Theo lời Chil Bong, hai con người Na Jung bắt đầu dồn vào giữa.

“Phải nhìn cho đến lúc mắt mờ đi, không được mất tập trung. Đến một lúc nào đó sẽ có một cái gì đó tự nhiên hiện ra. Trong đầu không được cố nghĩ xem mình đang nhìn cái gì, mà phải tập trung đợi cho đến khi nhìn thấy mới được.”

Na Jung nín thở nhìn chăm chăm vào bức ảnh.

“Mình chẳng hiểu cậu nói cái gì cả.”

Chil Bong thư giãn đôi mắt, lật sang trang khác. Chọn ra cả bức dễ nhất rồi mà Na Jung vẫn không nhìn thấy được, chỉ mỗi mình Chil Bong liên tục liệt kê những thứ hiện ra trong tranh. Na Jung ngưỡng mộ nhìn Chil Bong:

“Thích thật đấy! Làm thế nào mà cậu nhìn ra nhanh thế được nhỉ?”

“Ảnh ảo này tùy từng người mới nhìn thấy được thôi. Cậu chắc không nhìn thấy được rồi, thôi bỏ đi!”

Na Jung nằn nù chưa muốn buông cuốn sách ra.

“Mình đói lắm rồi.”

Chil Bong gãi đầu gãi tai.

“Mình sẽ mua cơm phủ trứng ở hàng Mineva cho cậu.”

Chil Bong lại lập tức tập trung vào cuốn sách. Cậu lật giở vài trang tìm kiếm, rồi giơ một bức tranh lên sát mắt.

“Nhìn thấy ngay đây này. Bức này mà cậu cũng không nhìn thấy nữa thì cả đời không nhìn thấy được đâu.”

Na Jung co tay đâm phịch vào đầu gối Chil Bong. Rõ ràng đã làm theo đúng hướng dẫn, thế mà từ lúc mắt mờ đi xong, có tập trung thế nào cũng chẳng thấy cái gì hiện ra cả. Chil Bong cứ lải nhải bên cạnh khuyên đầu hàng khiến Na Jung cáu tiết:

“Mình mà nhìn thấy thì cậu định thế nào?”

“Đã bảo không được mà lại.”

Một trăm ngàn won. Na Jung hùng hổ ra giá. Na Jung mà nhìn ra bức tranh thì Chil Bong mất một trăm ngàn won cho cô, còn nếu vẫn không nhìn ra, cô sẽ trả Chil Bong một trăm ngàn. Thời hạn là ba ngày, đến thứ bảy tuần này.

Mãi một lúc sau Na Jung mới lò dò xuống bếp. Chưa đặt mông xuống ghế, cô đã phải đối diện với một tình thế nguy hiểm khác. Mẹ Il Hwa sai Na Jung lên gọi Rác xuống ăn cơm. Có nên mở cửa hay không? Trước cửa phòng Rác, Na Jung cứ đứng mân mê cái tay nắm cửa. Chần chừ một hồi lâu, Na Jung quyết định mở cửa, nhưng trong phòng chẳng có ai. Cô nàng thở phào đóng cửa, quay lưng lại, rồi chợt đứng sững. Rác đang cầm chiếc khăn tắm, đứng ngay trước mặt cô.

“Anh làm em giật cả mình! Mẹ bảo xuống ăn cơm.”

Na Jung lườm Rác, rồi vội vàng bước đi, đúng lúc Rác cũng đang định đi vào phòng. Suýt nữa thì chạm vào nhau, hai người cùng tránh sang hướng khác, lại suýt nữa đụng nhau. Cứ thế, một vài giây phút ngượng ngùng trôi qua mà ngỡ như dài cả thế kỷ. Không biết phải làm sao, Na Jung đành đứng đực ra, để Rác lách sang một bên. Anh điềm nhiên đưa tay lên xoa đầu Na Jung. Trong lòng cô bùng bùng như có lửa đốt.

Rác ngồi cạnh Na Jung bên bàn ăn. Bầu không khí vây quanh cô ngột ngạt đến mức không thể thở nổi. Chuyện ngày hôm ấy bỗng trở nên rõ mồn một trong đầu cô như cuộn phim quay chậm. Na Jung lúng túng gấp miếng kim chi củ cải, mà đôi đũa cứ tuột ra hoài như trên người. Rác thờ tay gấp giúp, không may lại để nước kim chi bắn thẳng vào chiếc áo trắng Na Jung đang mặc. Đã thế, giọt nước còn chọn vị trí giữa ngực cô nàng mà chầm chệch xuống. Rác vội vàng vớ lấy khăn lau bát trên bàn lau lấy lau để. Na Jung cúi tiết tét bóp một cái vào trán Rác, đứng bật dậy.

“Thật không sống nổi với anh nữa!”

Cô nàng hét toáng lên, rồi chạy thẳng ra ngoài.

***

Mới sáng sớm ngày ra, Bing-Grae đã hốt hải chạy đến trường. Cậu em trai Dong Woo vừa gọi điện thông báo đang ngồi đợi trong trường. Nhìn thấy cậu em trai mặc đồng phục ngồi trên một góc ghế đá, trái tim Bing-Grae chột dấy lên nỗi bất an. Cậu bước đến gần, giọng nói nghiêm nghị:

“Em lại cãi nhau với bố à? Bố có phải mới như thế ngày một ngày hai đâu? Em phải biết chịu đựng một tí chứ, sao tự nhiên lại bỏ nhà đi?”

“Lần này thực sự bố quá đáng lắm. Làm tổn thương lòng tự trọng của em. Mà thôi, anh, em đói lắm rồi.”

Dong Woo cười cầu hòa nịnh nọt trong khi đầu óc Bing-Grae vẫn rối bời. Hai anh em vào một quán đồ ăn nhanh gần đó. Bing-Grae nhìn Dong Woo, thái độ hết sức nghiêm túc.

“Nào, em nói đi. Sao lại bỏ nhà đi?”

Dong Woo đang ăn dở hamburger, lúng túng trong miệng. Đầu đuôi câu chuyện là do điểm số của Dong Woo. Tuột một lúc những 30 hạng, đã thế còn giữ luôn vị trí đội sổ. Trong khi Bing-Grae trợn mắt suýt ghen thì cậu em lại bật cười.

“Người chỉ biết đến học như anh thì hiểu làm sao được. Anh ạ, em thật sự không hợp với học hành đâu. Em chẳng thấy có tí hứng thú nào cả, đầu óc đã chẳng thông minh gì cho cam. Có cố nữa cũng phí thời gian thôi.”

“Học sinh không học thì còn đòi làm gì nữa? Phải học để vào được đại học đã rồi mới tính tiếp. Em tưởng ai cũng học vì thích đấy à? Toàn phải cố mà chịu chứ.”

“Sao lại phải cố mà chịu? Sao không làm việc mình thích?”

Bing-Grae ngán ngẩm thở dài, hỏi ngược lại:

“Thế em thích làm gì?”

“Em không nói với anh. Anh có muốn nghe đâu mà nói!”

Dong Woo vênh mặt trả treo, rồi dứt khoát ngậm chặt miệng.

***

Ngồi trước mặt Chil Bong trong quán café Mineva, Na Jung cũng đang mím chặt môi, vì Chil Bong đang hỏi đáp an đúng của bức tranh ảo ảnh ba chiều.

“Vẫn còn ba ngày nữa cơ. Đến ngày kia mình nhìn ra là được chứ gì.”

“Cậu, ngày mai định làm gì?”

Chil Bong giải thích thêm, ngày mai sẽ diễn ra trận bán kết giải đấu mùa thu, và chính cậu là người giao bóng đầu tiên.

“Lại khoe đấy à?”

“À không. Không phải thế... Ý mình là nếu mai cậu có thời gian thì đến xem mình thi đấu nhé!”

Na Jung ngồi im nhìn Chil Bong. Chil Bong nhìn chăm chăm vào mắt Na Jung, cố đoán xem cô đang nghĩ gì. Người ta bảo có con gái đến cổ vũ là thế nào cũng thắng.

“Thế suốt thời gian qua cậu làm thế nào mà thắng được?”

“Lúc nào chả có con gái đến cổ vũ mình.”

Na Jung gật gù. Niềm hi vọng lớn dần trong lòng Chil Bong. Cậu kiên nhẫn ngồi đợi câu trả lời của Na Jung. Thế nhưng rốt cục của cậu sai bét.

“Thế thì mình cần gì đi nữa. Có cả tá con gái đến cổ vũ cho cậu rồi còn gì.”

Hừm! Thật chẳng tinh ý gì cả. Chil Bong bức mình dần dỗi.

“Đến một tí không được à?”

“Thế thì cậu gợi ý đi.”

Na Jung nhanh chóng chớp lấy thời cơ, mắt chớp lia lịa.

“Cho mình một gợi ý về bức tranh thì mình sẽ đi.”

Chil Bong suy nghĩ một hồi lâu lắc.

“Không phải chữ mà là một bức tranh.”

“Hôm nay xấu ngày hay sao í nhỉ? Suốt ngày bị rớt thức ăn vào áo.”

Na Jung phúi mấy hạt cơm rơi trên áo xuống. Chil Bong đưa cho cô tờ giấy ăn.

“Áo trắng nên lại càng lộ. Chắc cậu phải về thay áo đi thôi.”

Na Jung ngược lên nhìn đồng hồ. Còn khoảng ba mươi phút nữa mới đến tiết học tiếp theo.

Bầu trời đang quang đãng đột nhiên đổ mưa xối xả. Na Jung đi giày cao gót, vội vã chạy băng qua con ngõ ướt nhẹp. Chợt một bên gót giày trơn trượt khiến cô nàng ngã bổ nhào, lăn quay trên đất. Cô cố lết vào bốt điện thoại công cộng gần đó ngồi dựa vào tấm kính. Gọi điện về mãi mà chẳng thấy ai nhắc máy. Thế rồi chợt, cách! Tiếng điện thoại được nhắc lên. Na Jung nhắm mắt nhắm mũi gào lên.

“Mẹ làm gì mà mãi không chịu nghe máy thế! Con đang ở trước cửa siêu thị Twins. Mẹ ra đây nhanh lên! Con vừa không có ô vừa bị trật chân, không đi về nhà được đâu. Đau chết đi được.”

“Đau lắm à? Trước cửa siêu thị Twins hả?”

Đông cứng. Khuôn mặt đang nhăn nhó của Na Jung dần dần giãn ra. Không phải mẹ, mà là giọng Rác.

“Anh đi ngay bây giờ đây nhé!”

Na Jung cúp máy, ngồi lặng một hồi lâu ôm lấy trái tim đang đập bình bình trong lồng ngực.

Có lẽ mưa đã ngấm vào tận trái tim rồi. Na Jung cầm ô ngồi yên trên lưng Rác, Rác lặng yên bước đi không nói câu gì. Cả hai đều bị nỗi ngại ngùng xâm lấn. Rác khẽ hỏi:

“Phải cẩn thận chứ. Có cần đi bệnh viện không?”

“Ở nhà cũng có thuốc mà.”

Im lặng. Na Jung cúi gằm xuống đất, đếm từng bước chân của Rác. Rác vẫn lặng lẽ cúi bước qua từng vũng nước đọng trên đường. Na Jung lên tiếng, cố phá vỡ bầu không khí lúng túng:

“Mẹ đi đâu à?”

“Mẹ mới ra ngoài một lát, đi gặp bạn.”

“Thế à...”

Lại rơi vào im lặng. Những giọt mưa trượt qua Rác, rơi tí tách vào trái tim Na Jung.

Tối hôm đó, Chil Bong tìm đến quán rượu nơi Bing-Grae đang làm việc. Cậu ngồi trên quầy bar, gọi một cốc bia. Bing-Grae ngẩng lên nhìn, nghi ngại.

“Không phải mai anh có trận thi đấu à?”

Trời mưa nên trận đấu bị hoãn lại một ngày. Vừa nghe thấy tin đó. Chil Bong chạy ngay ra bắt điện thoại công cộng. Nghĩ ngợi một hồi, khóa miệng cậu vẽ lên thành một nụ cười rạng rỡ. Mỗi lần bấm số máy nhắn tin của Na Jung, Chil Bong lại vui vẻ gõ gõ chân xuống đất như cậu bé được quà.

“Cậu bảo hôm nay có bài thuyết trình nhóm, còn ngày kia thì rảnh phải không? Này! Buổi thi đấu ngày mai của mình bị hủy rồi đấy. Thần kỳ không? Đúng là ý trời. Cậu dứt khoát phải đến đấy nhé! Biết chưa? Mình sẽ đợi đấy. Vậy ngày kia gặp lại cậu nhé, Na Jung!”

Nghĩ đến cú điện thoại lúc này, Chil Bong không giấu nổi nụ cười. Cậu đi đến gần nhắc chiếc điện thoại bên cạnh Bing-Grae.

“Mình vẫn chưa nhìn ra bức tranh đâu. Nhìn ra được dễ thế thì mình đi cá cược với cậu làm gì.”

Một tay cầm điện thoại, một tay cầm cuốn sách, Na Jung vẫn đang chóng mặt lên soi muốn thủng cả bức tranh. Hai con người đi gần lại với nhau, cơ mắt duỗi ra, Na Jung chỉnh lại chiếc điện thoại bên tai.

“Tin nhắn? Mình chưa kiểm tra. Cậu gửi từ bao giờ thế?”

Rác đi vào bếp mở tủ lạnh lấy hộp sữa chua ra.

“Trận đấu lùi sang ngày kia à? Lúc đó thì được. Hai giờ bắt đầu à? Biết rồi, mình sẽ đến.”

Nói xong, Na Jung đặt điện thoại xuống. Rác ngồi xuống bàn ăn, đối diện Na Jung, lật lật cuốn sách trước mặt cô.

“Anh có biết xem ảnh ảo không gian ba chiều không?”

“Đùa à? Cái đấy ai mà chả biết xem.”

“Em có xem được đâu.”

Nói rồi, Na Jung lại tròn tròn mắt nhìn xuống bức tranh. Rác tốt bụng gợi ý xem hộ liền bị Na Jung lạnh lùng hất tay ra.

“Thôi không cần. Em hứa với Chil Bong rồi. Một trăm nghìn won. Bọn em cá cược với nhau rồi mà.”

Rác lại gợi ý chia đôi số tiền thắng cược, đẩy Na Jung vào tình thế phân vân khó xử. Thấy Na Jung suy nghĩ một hồi lâu lắc mà vẫn chưa đưa ra được quyết định. Rác thò tay định giật cuốn sách. Na Jung bèn mím môi dồn sức vào hai bàn tay, tóm chặt lấy hai mép cuốn sách.

“Đưa đây xem nào. Anh chỉ xem thôi, không nói cho em biết là được chứ gì?”

Nói rồi, Rác giật phắt lấy cuốn sách chạy ra khỏi cửa. Hai mắt anh dồn vào giữa, tập trung nhìn. Chẳng mấy chốc mắt đã trở nên mơ màng. Bỗng nhiên, trái tim anh như hụt một bước. Trước mắt anh hiện lên một trái tim lơ lửng.

“Ai bảo em xem hình này?”

Anh từ từ quay lại, hỏi Na Jung bằng giọng điềm tĩnh. Sợ Rác bất ngờ tiết lộ đáp án, Na Jung vội đưa tay lên bịt hai tai, hét ầm *Aaaaaaaaaaaaaaa*. Rác không cười, cũng không hề có thái độ đùa cợt, trước mắt anh chỉ còn lại trái tim bay lơ lửng.

Đêm hôm đó, Hae Tae, Sam Chun Po cùng đến quán rượu rồi cùng Dong Woo về nhà trước. Khách khứa về hết, Bing-Grae mới thở một hơi thật dài. Giờ lúc phải gọi điện cho mẹ.

“Dong Woo đang ở chỗ con. Hôm nay con cho nó về nhà trọ, mai sẽ gửi nó lên xe buýt đi về. Mẹ đừng lo, thằng bé vốn ngoan mà. Mà mẹ này, dạo này mẹ có thấy Dong Woo có gì khác không?”

“Hử? Cái gì khác? Nó nói gì với con à?”

Nghe giọng mẹ vẫn bình tĩnh như thế là Bing-Grae biết mẹ vẫn chưa biết gì.

“Con trai cả của mẹ dạo này vẫn đi học đều chứ? Có vất vả lắm không? Con đừng như mẹ, sống cuộc đời buồn tẻ ngày nào cũng giống ngày nào. Seoul lớn như thế, con hãy cứ làm những gì mà con thích, nhé!”

Giọng mẹ buồn buồn, nhắc nhở nhẹ nhàng thôi mà tựa như những lời răn đe vang động trong lòng Bing-Grae. Chưa kể, cậu còn đang rối như tơ vò vì Dong Woo bất ngờ bỏ nhà ra đi. Bing-Grae uể oải bước ra khỏi quán rượu, chợt cơn mưa như trút ào ào đổ xuống khiến cậu chần chừ dừng lại trước cửa. Đúng lúc đó, Rác xuất hiện.

Rác và Bing-Grae ngồi bên chiếc bàn gỗ thấp trước cửa siêu thị Twins. Rác lôi trong chiếc túi nilon đang cầm trên tay ra một chai soju và vài chiếc cốc giấy. Anh rót rượu cho Bing-Grae rồi hỏi.

“Công việc ở quán rượu thế nào? Chỗ quán café với cửa hàng tiện lợi vẫn tiếp tục làm chứ?”

“Vâng ạ, nhưng em không mệt đâu.”

Bing-Grae đáp. Rác mỉm cười dịu dàng.

“Thế thì tốt. Mà từ này đến giờ cứ văng vẳng tiếng hát ở đâu ấy nhỉ?”

Bing-Grae rút chiếc Walkman đang mở sẵn trong túi ra. Hai người lùi sâu vào trong mái hiên tránh những giọt mưa hắt vào, ngồi bên nhau, chia cho nhau chiếc tai nghe, cùng nghe bài *Vì yêu* của Boo Hwal.

“Anh à, em thấy người ta bảo trước khi ca sĩ chính bài hát này là Kim Jae Ki qua đời vì tai nạn giao thông thì Boo Hwal mới chỉ hát thử đúng một lần. Làm thế nào mà chỉ một lần tập đã có thể hát bài hát khó như thế này một cách hoàn hảo thế nhỉ? Hình như cả người sáng tác và người hát đều có năng khiếu trời cho. Thật là ghen tị.”

Rác chăm chú quan sát Bing-Grae vui vẻ kể chuyện.

“Nếu ghen tị thì em cũng làm đi.”

“Em làm gì có tài năng thiên phú đâu.”

“Phải có tài năng thiên phú thì mới viết được nhạc à? Thế thì chín mươi chín phần trăm những người không được trời ban cho năng khiếu ấy thì

chịu chết hết à? Em bảo em không biết mình thích làm gì phải không? Đầu tiên cứ thử làm đã xem nào.”

“Nhờ làm rồi mà không được thì sao?”

“Thế thì lại thử làm cái khác.”

“Xì!”

Bing-Grae bật cười, nâng cốc rượu lên uống ừng ực một hơi. Rác rót đầy lại chén rượu cho cậu, rồi nhẹ nhàng nói tiếp:

“Mà hình như em sợ bố lắm hả?”

Bing-Grae gật đầu. Ông vốn là người không bao giờ lắng nghe. Dong Woo lại khác hẳn với ông anh Bing-Grae gan thả dẽ. Từ nhỏ thằng bé đã bướng bỉnh, chuyên gây rắc rối, luôn tự ý làm theo ý thích của mình.

“Nhưng chú em có vẻ quý anh ra phết nhỉ. Bỏ nhà đi một cái là tìm đến chỗ anh luôn.”

“Nó bảo em là đồ bỏ đi. Chẳng khác gì con cún bố nuôi trong nhà. Có coi em ra gì đâu.”

“Cún? Ờ, kể ra trông chú mày cũng giống con cún phết đấy!”

Rác đưa tay lên gãi gãi dưới cằm Bing-Grae. Bing-Grae bật cười, cảm thấy những khối ngón ngang trong lòng dần dần vơi nhẹ bớt.

***

Dong Woo đứng chết lặng trước bàn học của Bing-Grae. Cậu vừa phát hiện ra tờ đăng ký bảo lưu kẹp giữa hàng chồng sách chuyên ngành. Đúng lúc đó, Bing-Grae mở cửa bước vào. Cậu vội vã chạy đến giật lấy tờ giấy trên tay Dong Woo.

“Đừng nói gì với bố mẹ đấy.”

“Anh điên rồi à? Bố mà biết thì anh định làm thế nào? Bố giết anh đấy! Có ai đang học trường Y mà lại bỏ giữa chừng như anh không?”

Dong Woo quát lên om sòm khiến Bing-Grae cũng không kìm nổi cơn giận dữ.

“Cái đồ bỏ nhà đi như mày mà còn dám to tiếng à? Chỉ cần mày không nói ra thì ai biết được! Đi tắm rồi đi ngủ đi!”

Bing-Grae chuẩn bị quần áo rồi bỏ ra ngoài. Tắm xong, Rác ngoắc ngoắc gọi cậu vào phòng. Anh lôi ra một tấm poster cuộn tròn trong áo khoác, ánh mắt lấp lánh chờ đợi. Đó là tấm poster quảng cáo cho cuộc thi hát tổ chức ở trường đại học.

“Hay không? Sắp hết hạn đăng ký rồi này!”

“Em làm gì đủ trình độ mà tham gia cái này. Thôi ạ. Em không dám đăng ký đâu.”

Bing-Grae lắc đầu, mặt đỏ bừng.

“Có gì mà không dám. Em thích hát như thế cơ mà, cứ thử tham gia một lần xem nào.”

“Để sau ạ. Để lúc nào chuẩn bị kỹ lưỡng thì em sẽ tham gia.”

“Cái đồ cứng đầu cứng cổ!”

Rác tiếp tục nhận xét.

“Anh không biết bố em là người như thế nào, nhưng có phải em giống tính bố lắm phải không? Người bố mà lúc nào em cũng ghét ấy? Thằng bé này, nhìn mặt thì hiền lành mà nói cấm có chịu nghe bao giờ.”

Bing-Grae đâu biết rằng Rác sắp có đến ba bài kiểm tra đang đợi trước mắt, thế mà nửa đêm vẫn lén đến trường xé tấm poster đem về. Cậu cũng không hề biết Rác là con trai út trong một gia đình có đến ba anh em trai, vậy mà vẫn quan tâm chăm sóc cho Bing-Grae như em trai mình.

“Anh nói này. Phải lắng nghe thật kĩ thì mới hiểu người ta đang nói về chuyện gì, thái độ như thế nào, phải không? Trái tim em cũng thế, phải đóng tai lên mà nghe, thì mới hiểu nó muốn gì, cần gì.”

Một tia sáng chợt lóe lên trong đầu Bing-Grae. Trái tim cậu lâu nay như một hồ nước phẳng lặng, chưa lần nào cậu có đủ dũng khí ném xuống đó dù chỉ bằng một viên sỏi nhỏ. Mọi việc chợt trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Vấn đề lớn nhất cậu không dám đối diện chính là bản thân cậu.

Đêm lẫn vào trong tiếng mưa. Dong Woo đang ngủ chợt tỉnh giấc, quay xuống nhìn Bing-Grae nằm dưới sàn.

“Anh! Anh có biết vì sao em bỏ nhà ra đi không? Hôm qua trường gửi bảng điểm về nhà. Ôi mẹ ơi! Vừa nhìn thấy cái bảng điểm là bố...”

“Bố làm sao?”

“Gọi ngay cho Binnie, thằng bạn chí cốt của em. Chửi nó là tại đánh lấy mày nên con trai tao mới học dốt đi.”

“Thế mà em vẫn để yên à?”

“Không, thế nên em mới bỏ đi đấy.”

Bing-Grae bật cười hình hích theo Dong Woo.

“Anh... dạo này em đang đi học trường dạy làm bánh. Em chẳng giỏi cái gì, mà cũng chẳng biết mình thích cái gì. Kể ra thì em cũng thích nấu nướng mà, anh nhỉ. Mẹ cũng thích ăn bánh nữa. Trường em cho mang hết bánh mình làm về nhà nên có lần em đã mang thử về.”

Bing-Grae lặng yên lắng nghe, đôi mắt ướt dần.

“Mẹ ăn rất là ngon lành luôn ấy. Thế nên... em đã quyết tâm trở thành đầu bếp.”

Lòng chân thành luôn được ẩn giấu ở tầng dưới cùng. Những điều nhạy cảm, mong manh như thế, càng cưỡng ép, dọa nạt, người ta lại càng giấu kín nó vào tận đáy lòng mình. Muốn cảm nhận được lòng chân thành, chỉ có một cách duy nhất, là kiên nhẫn quan sát, đóng tai lắng nghe, và chờ đợi cho đến khi tự nó tìm đường bước ra ngoài. Khi muốn an ủi một ai đó, chỉ cần ở bên cạnh lắng nghe câu chuyện của người đó là đủ, không cần nói gì, cũng chẳng cần nghĩ ngợi gì, cứ kiên nhẫn chờ đợi, chân thành sẽ tự nguyện hiện hình. Trong lúc nghe cậu em Dong Woo chia sẻ những dự định của mình, Bing-Grae bất giác ngược lên nhìn tấm poster trên bàn. Thật may mắn làm sao, Bing-Grae cũng có cho riêng mình một người có thể nhìn thấu tâm can cậu. Người mà chỉ cần ở bên cạnh thôi cũng đủ trở thành niềm an ủi lớn đối với cậu.

Ngày hôm sau. Bing-Grae trượt ngay từ vòng sơ khảo cuộc thi giọng hát hay, còn Chil Bong lại giành chiến thắng trong giải đấu mùa thu. Chil Bong loanh quanh trong sân một hồi lâu, cho đến khi mặt trời sắp lặn, cậu mới đến bên bộ điện thoại, bấm số nhà trọ Shinchon. Đó là ngày cuối cùng của vụ cá cược ảnh ảo không gian ba chiều, cũng là ngày Chil Bong quyết định nói với Na Jung một chuyện quan trọng.

“Mình nhìn thế nào cũng không ra. Mai đến trường mình sẽ trả cậu một trăm ngàn.”

Giọng phụng phịu của Na Jung vang ra trong điện thoại khiến Chil Bong bật cười. Đôi môi mấp máy tìm cách mở lời, nhưng đúng lúc định nói ra tất cả, thì hàng ngàn suy nghĩ cứ thi nhau ủa lên khiến cậu không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Mà này, cái này có đúng là ảnh ảo ba chiều không đấy? Liệu có phải cậu chọn cho mình cái vớ vẫn không có đáp án không đấy?”

“Cậu đưa người khác xem hộ là biết ngay mà.”

“Thế đáp án là gì?”

Chil Bong hít một hơi thật sâu, sắp xếp lại mớ suy nghĩ lộn xộn trong đầu. Bỗng từ lúc nào đó, Chil Bong chợt nhận ra hàng loạt ý nghĩ rắc rối ấy có thể xếp lại gọn gàng thành hai hoặc ba câu đơn giản. Bây giờ, có thể bắt đầu ngay lúc này, thực ra điều mình muốn nói là...

“Không biết. Cậu tự xem đi.”

Chil Bong bật ra những lời cậu không hề ngờ đến, rồi thần thờ gác máy.

BIẾT ĐÂU ĐÂY LẠI LÀ LẦN CUỐI

Ngày 30 tháng Mười hai năm 1994, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

“Con gái! Con gái ời!”

Il Hwa mở cửa phòng Na Jung bước vào, tươi cười hơn hở. Cái giá lạnh sáng sớm vẫn còn chưa tan hết, Na Jung cuộn tròn trong chăn, mở mắt ra nhìn mẹ.

“Ngoài kia...”

Nói đoạn, Il Hwa dừng lại, như để tận hưởng cho trọn vẹn niềm háo hức phủ vây lấy mình.

“...tuyết rơi rồi! Lên Seoul ở mãi cuối cùng người nhà quê cũng được ngắm tuyết rơi!”

Il Hwa vừa quay ra ngoài, Na Jung bật dậy chạy ra cửa sổ. Niềm vui thích dần dần vẽ lên mặt Na Jung một nụ cười tươi rói. Những bông tuyết rơi lất phất ngoài kia mang đến niềm hạnh phúc khiến toàn thân khẽ run lên hoan hỉ. Chợt hình bóng một người chợt lóe lên trong đầu Na Jung như một tia chớp. Nếu có khoảnh khắc nào cần phải chia sẻ cùng người ấy, thì đó chính là lúc này.

“Anh ời!”

Na Jung chạy như bay sang phòng Rác. Rồi chợt nhận ra việc mình vừa làm, Na Jung đứng sững lại trước mặt Rác vẫn đang say ngủ, miệng lẩm bẩm “Điên rồi! Điên mất rồi!”. Đang định quay lưng đi ra, Na Jung chợt dừng lại, đưa mặt mình kề sát mặt Rác vẫn đang ngủ say như chết. Cô thì thầm vào tai anh “Anh mở mắt ra đi!”. Rác ngơ ngác tỉnh dậy, mắt nhắm mắt mở nhìn Na Jung.

“Ngoài kia... tuyết đang rơi đấy.”

Na Jung đứng lên kéo rèm. Lớp tuyết dày bao phủ khắp không gian, ánh lên thứ ánh sáng lấp lánh chói mắt. Na Jung bẽn lễn mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh Rác. Tuyết đầu mùa. Chỉ một từ thôi mà khiến tâm hồn xao xuyến, khiến người ta muốn xích gần lại, chia sẻ hơi ấm cho nhau.

“Có phải tuyết đầu mùa không nhỉ?”

Rác quay sang nhìn Na Jung, trèm chần lên vai cô.

“Tuyết đầu mùa ở Seoul phải không? Lên Seoul lại còn được ngắm tuyết rơi, thích nhỉ?”

Na Jung không trả lời, chỉ quay sang trèm mền nhìn anh. Ánh mắt bình an ấy bỗng chốc trở nên buồn bã, Na Jung quay nhìn ra cửa, ngốn ngang bao điều trong đáy mắt.

“Ở cạnh em... anh thấy rất thoải mái đúng không? Em thì chẳng thấy thoải mái chút nào.”

Không gian yên tĩnh, chỉ còn tiếng tuyết rơi lất phất ngoài cửa sổ.

“Anh còn nhớ... những lời Yoon Jin nói... hồi trước không? Cái hôm Yoon Jin uống rượu say ấy.”

Tiếng lòng Na Jung khẽ khàng thủ thỉ.

“... Em thích anh. Thật lòng đấy.”

Rác quay sang nhìn sâu vào mắt Na Jung.

“Em nói thật đấy...”

Rác vẫn lặng yên nhìn Na Jung.

“Ôi trời ơi! Xấu hổ quá đi mất. Mặt em đỏ bừng lên rồi phải không?”

Na Jung đưa hai tay lên che kín khuôn mặt nóng bừng. Rác lặng lẽ ngắm cô gái trước mặt, mỉm cười.

“Anh nói này...”

Rác vừa mở lời, lập tức bị Na Jung chặn lại.

“Anh đừng nói gì cả. Anh không cần làm gì cả. Cũng không phải em bắt anh phải thích em. Em chỉ nói thế thôi, tình cảm của em là như thế... em nói để anh biết thế thôi.”

Nói rồi, Na Jung quay sang ôm chặt Rác, cúi gằm mặt xuống, thì thầm.

“Tất cả là tại tuyết. Tại tuyết đầu mùa nên em mới điên thế này.”

Gió xào xạc thổi qua những ngọn cây, đẩy những đám tuyết rơi xuống lá tả, trắng xóa.

***

Một ngày giữa mùa đông, bên bàn ăn trong nhà trọ Shinchon.

Dong Il, Il Hwa, Chil Bong, Sam Chun Po, Hae Tae, Bing-Grae, Yoon Jin ngồi quay tròn quanh bàn, trước mặt mỗi người là một bát canh đậu. Đây là món Sook Sook hiện giờ đang muốn ăn. Mọi người ai nấy mặt mũi đều méo xệch.

“Bố ơi, con mà ăn thêm bát nữa là con ọe ra mất.”

Sam Chun Po rụt rè quay sang cầu cứu Dong Il, Dong Il lừ mắt.

“Cho gì thì ăn nấy đi! Nghỉ đông rồi mà chúng mày không chịu về nhà, cứ ở lì đây phá đám nhà người ta lại còn kêu ca cái gì. Đã nấu cho mà ăn rồi còn không biết đường cảm ơn.”

“Vâng ạ.”

Tất cả đồng thanh trả lời, ụp rũ cúi xuống bát canh. Rác vào bếp cuối cùng. Theo thói quen, anh đưa tay lên vuốt tóc Na Jung. Na Jung rùng mình liếc sang Rác vừa nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh. Chil Bong cau mày, lặng lẽ quan sát hai người.

Na Jung ăn xong, đứng lên dọn bát, những người khác cũng tự động dọn dẹp căn bếp. Il Hwa và Dong Il ngồi trên ghế, nhìn mọi người chăm chỉ ai làm việc nấy, hài lòng mỉm cười.

“Chăm chúng nó suốt một năm rồi, giờ cũng biết đường ngoan ngoãn ra trò đấy. Tuyệt rơi đầu mùa thế này, hay nhà mình mỗi người làm một cốc café nhỉ?”

Nghe thấy thế, Yoon Jin đang lau bàn bên buông khăn đứng dậy. Dong Il liền cản.

“Thôi, cháu cứ ngồi đây. Café không phải để con gái pha đâu. Đây, Sam Chun Po.”

Dong Il hất cằm sai Sam Chun Po. Sam Chun Po nhắm mắt đứng dậy, cản nhân:

“Cháu pha thì cũng được thôi. Nhưng sao có bao nhiêu người thế này cứ dứt khoát phải là cháu ạ?”

“Chúng nó đồn là cậu ít tuổi nhất ở đây còn gì? Chưa tròn hai mươi tuổi phải không?”

“Sao lại hai mươi. Giờ mới được mười tám thôi. Sinh năm bảy bảy mà chú.”

Yoon Jin hòa vào với Dong Il trên Sam Chun Po. Anh chàng cúi tiết tóc Yoon Jin giật ngược ra sau.

“Cậu có trật tự không? Cho nhịn bây giờ.”

“Đằng nào mình cũng không uống.”

Na Jung đang rửa bát nói với ra:

“Yoon Jin có uống café bao giờ đâu. Cậu ấy mà uống là tim đập nhanh, đêm lại không ngủ nổi.”

“Thôi không phải nói phét. Cả đời không được uống café bao giờ nên không biết uống chứ gì.”

Yoon Jin huých cùi chỏ vào ngực Sam Chun Po rồi lùi lại tóm gáy anh chàng.

“Muốn chết hả? Hả? Hôm nay chị cho chú em toại nguyện nhé!”

Trận chiến lại một lần nữa nổ ra giữa hai kẻ không đội trời chung. Không ngày nào là Sam Chun Po không bị Yoon Jin tóm gáy lôi đi. Sam Chun Po chẳng biết làm thế nào để bật lại cô nàng Yoon Jin đánh đá, chỉ có thể dùng dùng lườm trả bằng đôi mắt bốc hỏa.

Chiều hôm đó, Dong Il, Il Hwa, Hae Tae, Na Jung và Rác cùng lên xe đi xem bộ phim *Kẻ giết vợ*. Dong Il vừa khởi động xe thì Bing-Grae hốt hải chạy ra gõ cửa kính.

“Chú ơi! Khách sạn người ta gọi đến bảo có chỗ ở buổi diễn tối của Joo Hyun Mi rồi, bây giờ đến là được đấy ạ.”

Thế là, Il Hwa và Dong Il hôn hờ xuống xe, bỏ lại Rác, Na Jung và Hae Tae mặt ngẩn tũn nhìn nhau. Rác chuyển lên ghế lái, khởi động xe định đi thì Bing-Grae lại nhảy bổ ra gõ cửa lần nữa.

“Hae Tae, hôm qua cậu đi xem mặt à? Cô ấy gọi điện đến đấy!”

Lại đến lượt Hae Tae hôn hờ nhảy xuống. Còn lại Na Jung và Rác trên xe, bối rối không biết làm sao.

Suốt quãng thời gian chiếu phim, Na Jung cứ liên tục liếc nhìn sang Rác. Mỗi lần Rác cựa quậy là một lần Na Jung ngồi im như tượng đá, đến cả hơi thở cũng ngưng bật. Chẳng biết Rác có nhận ra Na Jung ngồi bên cạnh lúng

túng nhai từng hạt bỏng ngô mà ngỡ như nhai rơm không mà cứ vô tư liên tục cười khanh khách.

Vẫn còn tâm trạng xem phim cơ à? Khéo còn thoải mái hơn cả đi cùng lũ bạn thân mất!

Rác chìa tay về phía Na Jung đòi cốc cocacola. Na Jung hoàn toàn thất vọng, so vai ngồi chìm sâu vào trong ghế.

Ngày 31 tháng Mười hai năm 1994.

Sáng sớm, Na Jung, Yoon Jin, Hae Tae đi theo Sam Chun Po về quê cậu theo lời mời của bố cậu. Nếu kịp, cả hội có thể đi ngắm mặt trời mọc ngày đầu năm. Đây cũng là cơ hội tốt để tham quan vùng đất ven biển Sam Chun Po xinh đẹp.

Quê hương của Sam Chun Po là một ngôi làng giản dị nhưng thật duyên dáng, nằm bên cạnh một hải cảng nhỏ xíu đầy những chiếc thuyền đánh cá nhấp nhô trong ánh nắng chiều lấp lánh. Na Jung, Sam Chun Po, Hae Tae, Yoon Jin ngồi quay quanh chiếc bàn gỗ thấp trong sân ngôi nhà nhỏ, xung quanh là tiếng sóng vỗ rì rào. Bố mẹ Sam Chun Po bưng ra mâm cơm đầy ắp hải sản tươi rói.

Trong bữa cơm, Hae Tae và Na Jung vui vẻ thi nhau kể chuyện quê mình khiến bố mẹ Sam Chun Po hết sức vui lòng. Trong khi đó Yoon Jin cứ lặng lẽ ăn cơm, hỏi gì đáp đấy.

“Cháu tên là Jo Yoon Jin ạ, quê cháu ở Yeosoo, tỉnh Jeonla ạ.”

“Cháu phải ăn nhiều vào thì mới lớn được. Trông cứ như học sinh tiểu học ấy. Có đúng sinh viên không vậy?”

Mẹ Sam Chun Po ngắm nghía Yoon Jin, có vẻ không hài lòng. Hae Tae được thể, mồm mép bắt đầu bô bô:

“Yoon Jin xấu hổ nên mới thế đấy chứ đầu gấu nhất hội bọn cháu đấy ạ. Sam Chun Po mà đứng trước Yoon Jin thì cũng như chuột gặp mèo thôi. Chúng nó mà cứ ở cạnh nhau lúc nào là lại om sòm cãi nhau lúc đấy.”

Sam Chun Po quay ngoắt sang lườm Hae Tae. Bố mẹ Sam Chun Po cau mày, quay sang soi xét cô bạn Yoon Jin.

Ba giờ chiều, bố Sam Chun Po dẫn mấy đứa ra ngoài. Sam Chun Po, Hae Tae và Na Jung đi theo bố, căn nhà vắng lặng chỉ còn lại mỗi Yoon Jin đang ngồi lặng lẽ tách vỏ đồng trai mẹ Sam Chun Po đang làm dở. Cái giá lạnh cuối tháng Mười hai khiến hai bàn tay đông cứng. Mẹ Sam Chun Po nghe điện thoại xong chạy ra ngồi cạnh nhìn Yoon Jin, khói trắng bay đầy ra theo từng hơi thở.

“Làm thế nào mà cháu biết cả cách tách vỏ trai thế? Nhà cháu cũng đánh bắt cá à?”

“Không ạ. Ở nhà mẹ cháu cũng tách vỏ trai để kiếm thêm thu nhập. Hồi ở nhà cháu cũng hay giúp mẹ.”

Mẹ Sam Chun Po nhìn xuống đôi bàn tay bé nhỏ nhanh thoăn thoắt của Yoon Jin. Phải tiếp xúc lâu mới biết, cô bé vừa ăn nói nhỏ nhẹ lễ phép, suy nghĩ lại rất trưởng thành. Quả là một đứa con ngoan!

“Mà Yoon Jin này, tay cháu khỏe thật đấy. Còn khỏe hơn tay cô nữa.”

Mẹ Sam Chun Po mỉm cười hài lòng. Yoon Jin cũng khẽ mỉm cười theo, cánh cửa trong lòng như vừa được gỡ đi chiếc khóa nặng trĩu.

***

Chuyện gì thế này? Chil Bong bước vào văn phòng, ngơ ngác nhìn quản lý. Tuyết rơi dày quá nên máy bay không cất cánh được, ngày mai vị giám sát mới đến nên lịch họp đã bị thay đổi. Chil Bong thần thờ gãi đầu gãi tai một hồi, rồi vợ lấy ba lô chạy thẳng ra ngoài.

Mồ hôi chảy ròng ròng, Chil Bong vẫn cười rạo rờ. Trước mắt cậu bây giờ chỉ là khuôn mặt đáng yêu của Na Jung. Trái tim nóng rực của Chil Bong sưởi ấm cả mùa đông, xua tan cả bầu không khí ẩm đạm phủ quanh thành phố. Chuyến xe buýt hướng về thành phố Sam Chun Po đang đợi cậu. Ở nơi đó, cô gái ấy có đang đợi cậu không?

Người đón Chil Bong ở Sam Chun Po không phải bố mẹ Sam Chun Po, cũng không phải hội bạn, mà là bà nội Sam Chun Po. Bà bưng mâm cơm vào phòng, ngồi sát xuống bên cạnh Chil Bong.

“Bà nhế ốc cho nhé. Ăn thử đi. Ốc này nổi tiếng cả vùng này đấy.”

Bà tự tay khêu ốc đút tận miệng cho Chil Bong. Chil Bong bối rối, ngượng ngùng đón lấy, rồi ngược nhìn lên bức ảnh của ông treo trên tường. Theo lời bà kể, ông đã qua đời ngót nghét ba mươi năm rồi. Bây giờ cậu mới hai mươi tuổi. Lứa tuổi đẹp đẽ và đáng ghen tị nhất cuộc đời con người. Bà ngồi bần thần, có lẽ đang nhớ lại thời thanh xuân của mình.

“Bây giờ mà được trở về thời hai mươi tuổi thì bà muốn làm gì ạ?”

Bà ngược lên nhìn ảnh người chồng quá cố.

“... Bà sẽ nói với người bà thương, rằng mình thương người ta.”

Chil Bong ngẩn ngơ nhìn người phụ nữ chìm trong ký ức.

“Hồi bà còn nhỏ, trong làng có một cái cây rất to, thiêng lắm. Cái cây mọc ngay trước mặt nhà bà. Hồi đó bà chơi rất thân với anh con trai thứ hai nhà hàng xóm, chơi với nhau từ lúc lọt lòng mẹ, thân nhau như anh em ruột. Không biết từ khi nào tự nhiên bà cứ nghĩ hoài đến anh ấy. Thích lắm, mà chẳng biết làm thế nào, chỉ biết ngồi dưới bóng cây nghĩ đến người ta. Có nhớ cũng phải cố mà chịu đựng. Không biết bà đã khóc hết bao nhiêu nước mắt.”

“Người ấy có phải là ông không hả bà?”

“Cháu đoán thử xem.”

Hóa ra không phải. Chil Bong đã đọc được điều đó trong đôi mắt trống rỗng của bà. Bà cười buồn buồn.

“Bà đi lấy chồng, đẻ con, rồi nuôi dưỡng chúng nó nên người. Đến bây giờ con cái đã sắp lên chức ông bà đến nơi rồi, mà mỗi khi gió mùa xuân thổi về, mỗi khi hoa bung nở, bà lại nhớ người ấy. Hồi đó cũng là mùa xuân, bà mới vừa tròn hai mươi tuổi. Sáu mươi ba năm trôi qua rồi... vậy mà bà vẫn còn nhớ như in. Nếu bà biết càng già đi, nỗi hối hận lại càng day dứt như thế này, thì hồi ấy bà đã nói với người ta rằng bà thích người ta đến thế nào rồi.”

Cơ xúc động dâng đầy, Chil Bong chỉ biết ngồi lặng yên nắm chặt tay bà. Từ lúc nào, bà cũng đã khẽ dựa vào vai Chil Bong.

Tối hôm đó, Na Jung bị dính hơi ga cay ngắt xiu, phải để Hae Tae công về nhà. Tối muộn, Sam Chun Po cùng bố mẹ và Hae Tae, Yoon Jin mới ngồi quây quanh chiếc bàn thấp ăn tối. Mẹ Sam Chun Po xới cho Yoon Jin một bát cơm đầy chặt.

“Cháu ăn nhiều vào. Ăn nhiều cho lớn bằng người ta chứ.”

Sam Chun Po ngạc nhiên dừng bữa. Khung cảnh trước mắt lúc này khác hẳn với lúc ban trưa, cả người mẹ chu đáo chăm sóc cho Yoon Jin, lẫn cô bạn Yoon Jin đang nhồm nhoàm nhai đầy một miệng ốc.

“Mà mai bố định cho bọn con lên thuyền thật đấy ă?”

Hae Tae hào hứng quay sang hỏi bố Sam Chun Po.

“Thật chứ! Mấy đứa chưa được đi thuyền ngắm mặt trời mọc bao giờ phải không? Xuất sắc luôn! Bố mượn thuyền rồi, năm giờ sáng mai xuất phát nhé! Muốn ra được đến đảo Hansan thì muộn nhất năm giờ phải lên đường.”

Ăn cơm xong, trong lúc Yoon Jin dọn dẹp bàn thì Hae Tae xin phép đi ngủ trước. Mẹ Sam Chun Po đặt những chiếc bát đựng café vừa pha lên bàn.

“Của cháu là 3:3:3. Ba phần café, ba phần sữa, ba phần đường. Uống đi cho béo!”

Mẹ Sam Chun Po âu yếm nhìn Yoon Jin. Yoon Jin giật mình, bối rối nhìn bát café. Sam Chun Po thấy thế bèn chen vào giải vây, cầm bát café lên uống ực một hơi thật sạch, khiến Yoon Jin chỉ biết tròn mắt nhìn.

“Mẹ pha ngon thật đấy!”

Yoon Jin thở phào nhìn cái bát trống rỗng Sam Chun Po vừa đặt xuống mặt bàn, rồi quay sang vui vẻ nói chuyện với mẹ cậu. Sam Chun Po mỉm cười nhìn Yoon Jin, ánh mắt bỗng trở nên thật dịu dàng.

***

Rác hôm nay cũng gặp thật lắm chuyện không đâu. Giáo sư đi ngoài tuyết trơn bị trượt chân ngã phải nhập viện, thế nên buổi phát biểu hôm nay cũng tự động bị hủy. Vừa được bạn cùng lớp báo tin, anh đã lao đi như tên bắn về phòng, cởi áo bờ-lu, thu dọn cặp sách rồi ba chân bốn cẳng chạy mất.

Tiếng máy nhắn tin kêu vang. Rác đang chơi bi-a cùng hội bạn, vội chạy ra quầy nhắc điện thoại gọi cho Bing-Grae. Kết thúc buổi làm thêm, Bing-Grae rủ Rác đi xem một lúc ba bộ phim liền. Quay lại nhìn hội bạn đang vầy tay giục giã, Rác phân vân một hồi, rồi quyết định đi ra rạp chiếu phim.

“Này, thế có mỗi hai anh em mình đón năm mới cùng nhau thôi à?”

Bing-Grae cầm vé đứng trước cổng rạp, tươi cười gật đầu trả lời câu hỏi của Rác.

“À đúng rồi! Hôm qua anh xem phim *Kẻ giết vợ* với Na Jung rồi phải không? Làm thế nào bây giờ nhỉ? Em lại mua cả phim đấy. Hay đổi sang phim khác nhé?”

Bing-Grae đang định quay đầu vào trong thì Rác ngăn lại.

“Không sao. Đằng nào anh cũng chẳng nhớ gì cả.”

“Gì cơ ạ?”

Rác lăm băm giải thích lại:

“Hôm qua đúng là anh có xem thật. Nhưng chẳng vào đầu được tí nào.”

***

Na Jung và Chil Bong lặng lẽ bước bên nhau trên con đường làng tối om. Na Jung dứt khoát đòi đưa cậu quay trở lại bến xe. Chỉ cần được sóng bước bên cạnh Na Jung thế này thôi cũng đủ khiến Chil Bong tưởng như có một khúc nhạc du dương đang tấu lên cho lễ hội từng bừng trong lòng mình.

“Cậu ngủ lại mai đi có phải hơn không? Đi chuyển sớm nhất ngày mai cũng được mà.”

Ngồi xuống băng ghế trong bến xe, Na Jung nhìn quanh rồi quay lại hỏi Chil Bong.

“Không được. Mai mình phải họp sớm mà.”

“Ở lại có một tí thế này, xuống làm gì cho mất công. Cậu đúng là rồi hơi quá đấy.”

Na Jung chăm chăm nhìn Chil Bong. Khúc nhạc trong lòng cậu chợt lên đến đỉnh điểm, rồi rơi tòm vào thình không. Buổi biểu diễn kết thúc. Chil Bong chợt tưởng tượng đến mình của sáu mươi ba năm sau. Lúc đó, hai người sẽ ra sao? Liệu có thể cùng nhau trải qua những ngày yêu thương nồng cháy dưới cùng một mái nhà? Hay sẽ bất chợt rời xa nhau, để cả đời day dứt vì một mối tình không bao giờ được biết đến? Vô thức trở lại hiện thực, trái tim Chil Bong chợt đau đớn như bị chẻ ra thành hàng trăm mảnh.

“Cậu là đồ ngốc đấy à?”

Chil Bong nhìn thẳng vào mắt Na Jung.

“Theo cậu vì sao mình lại phải xuống tận đây? Đi xe khách mất sáu tiếng đồng hồ để ở lại được có ba tiếng, rồi lại ngồi xe sáu tiếng đồng hồ lên

thành phố. Cậu nghĩ vì sao mình lại phải khổ thế?”

Dưới ánh đèn leo lắt, căn phòng chờ chìm vào tĩnh lặng, tịch mịch.

“Chắc cậu cũng biết rồi... Nhưng lần này, mình sẽ nói ra. Cũng chẳng còn mấy nữa là sang năm mới rồi. Mình cũng chẳng muốn yêu đơn phương đến hai năm trời.”

Giây phút này, điều quan trọng nhất với Chil Bong là cậu đang được ở một mình cùng Na Jung.

“Mình thích cậu. Thế nên mình mới xuống tận đây.”

Chil Bong tiến đến đứng trước mặt Na Jung.

“Mình nói thế không phải để yêu cầu cậu thích lại mình. Mình cũng biết cậu đang thích người khác. Thế nên mình đã định không nói gì với cậu... Nhưng biết làm thế nào được, sự thật là mình đã thích cậu mất rồi. Nếu hôm nay không nói ra, chắc sau này mình sẽ hối hận. Thế nên mình đã quyết định phải nói ra trước khi ngày hôm nay trôi qua mất.”

Na Jung ngỡ ngàng, chỉ biết nhìn Chil Bong chăm chăm, hai bàn tay ôm lấy lồng ngực. Chil Bong ngược nhìn đồng hồ treo tường. Chỉ còn 10 giây nữa là đến mười hai giờ. Đêm cuối cùng của năm 1994, đêm chia tay với tuổi hai mươi. Chil Bong chuẩn bị cho lời chào tạm biệt cuối cùng. Lời tạm biệt dành cho quãng thời gian không bao giờ trở lại. Lời tạm biệt mà cậu chỉ có thể mỉm cười tiễn người đã từng gần gũi bên cạnh mình ra đi. Biết đâu, đêm nay sẽ là đêm cuối, đêm định mệnh. Khoảnh khắc kim giây tiến gần đến ranh giới giữa ngày 31 tháng Mười hai và ngày 1 tháng Một, Chil Bong quay lại nhìn Na Jung. Đồng hồ điểm mười hai giờ.

“Happy New Year!”

Chil Bong cúi xuống, đặt lên môi Na Jung một nụ hôn. Làn khói trắng xóa từ miệng Na Jung trôi tuột theo hơi thở ấm nóng của Chil Bong. Môi chạm môi, hơi thở lẫn vào nhau, hai đôi mắt nhìn nhau run rẩy. Tuổi hai mươi của Chil Bong đã trôi qua trong đợi chờ, đợi chờ cho mỗi tình đầu tự tìm ra lối đi riêng.

Ngày 1 tháng Một năm 1995, Sam Chun Po.

Năm giờ sáng. Trước khi mặt trời lên, chỉ có hai người lên thuyền đi đón bình minh. Đó là Sam Chun Po và Yoon Jin.

Chiếc vòng thời gian phủ ánh sáng vàng rực lên khắp đại dương mênh mông. Những con sóng cuộn tròn vỗ vào mạn thuyền. Phía xa kia, mặt nước vấy lên thắm ửng bầu trời. Sam Chun Po và Yoon Jin lắc lư theo từng đợt sóng, lặng lẽ ngồi bên cạnh nhau. Giữa đường chân trời, mặt trời rực rỡ từ từ nhô lên nhuộm đỏ ối gương mặt Yoon Jin. Mỗi lần nhắm mắt, rèm mi dài lại hiện ra, đôi mắt to tròn cùng gương mặt nhìn nghiêng rất đổi xinh xắn chột nháy phốc vào nơi nào sâu lắm, tít tận đáy trái tim Sam Chun Po. Nhắm mắt lại một lát rồi quay sang nhìn Yoon Jin, Sam Chun Po hỏi:

“Cậu ước chưa?”

Yoon Jin gật đầu thay cho câu trả lời.

“Cậu ước cái gì?”

“Ước cho anh Tae Ji được sống lâu muôn tuổi.”

“Bao giờ cậu mới chịu lớn hả con bé này?”

Yoon Jin vặn lại:

“Thế cậu ước cái gì?”

Sam Chun Po không trả lời, chỉ nhìn Yoon Jin chăm chăm. Yoon Jin lại hỏi:

“Cậu ước cái gì? Nói đi xem nào. Mình nói điều ước của mình rồi còn gì.”

Mặt trời phủ xuống không gian bầu không khí ấm áp. Một điều gì đó lạ lẫm trong lòng cũng đột nhiên sưởi ấm trái tim Sam Chun Po, khiến cậu do dự mãi không nói nên lời. Trái tim lồi ra thảy lên mặt biển nở phồng lên bồng bênh, rồi thu về biết bao nhiêu cảm giác lạ lùng mới mẻ. Nếu vũ lực cũng là một cách thể hiện tình cảm, thì giờ là lúc giữa rất nhiều cái tên mỹ miều, tình yêu lại tìm cho mình được một danh xưng mới.

“Mình ước được thực hiện nụ hôn đầu.”

Yoon Jin ngạc nhiên quay lại nhìn Sam Chun Po. Sam Chun Po khẽ quay ra sau, kiểm tra ông bố đang ngủ gật, rồi quay lại.

“Mà... điều ước ấy thành hiện thực rồi đấy.”

Sam Chun Po đặt một nụ hôn lên môi Yoon Jin. Ánh nắng đậu xuống hai bàn tay khẽ đan vào nhau. Bóng hai người hòa làm một in lên boong tàu, dưới ánh nắng ban mai dường như tỏa sáng lấp lánh. Nụ hôn ấy cũng giống như tình yêu bất ngờ của hai người, nảy mầm trong những khoảnh khắc không ai ngờ tới. Tuổi hai mươi một của bọn họ, và năm 1995, đã bắt đầu như thế.

Tháng Chín năm 2013, phường Sangam, quận Mapo, thành phố Seoul.

Khúc nhạc du dương phát ra từ băng hình lễ cưới của Na Jung. Dong Il nắm tay con gái bước vào lễ đường. Chú rể bước đến gần, chìa tay về phía Dong Il.

“Ôi dào, chú rể cũng sốt ruột quá nhỉ. Này thằng con! Đợi mãi rồi, đợi thêm một tí không chết được đâu!”

Yoon Jin quay lại nhìn bốn chàng trai đằng sau, cười khúc khích. Chil Bong, Hae Tae, Sam Chun Po và Rác đang ngồi trên ghế sofa cũng bật cười theo. Ký ức ngày hôm ấy hiện về rõ nét.

Điện thoại của Yoon Jin rung lên. Sau một hồi bàn tán sôi nổi với mẹ chồng về đám cưới và lễ đường, Yoon Jin tắt máy. Sam Chun Po nhướng mắt ý hỏi có chuyện gì. Còn việc gì nữa, ngoài tin tức về lễ cưới thế kỷ của bà nội chồng năm nay vừa tròn một trăm linh hai tuổi. Lần này chú rể của bà kém bà đến hai chục tuổi, thậm chí đã kết hôn đến lần thứ tư. Chil Bong đang cầm chai bia lên định uống bỗng dừng khựng lại.

“Này! Bà cậu vẫn còn sống cơ à? Thế còn ông nhà cạnh cái cây thì bà định làm thế nào? Sao bảo không thể quên được?”

Sam Chun Po liếc nhìn Chil Bong, ngạc nhiên hỏi:

“Sao cậu lại biết ông nhà cạnh cái cây?”

“Bà bảo đấy là mối tình đầu của bà mà. Sau này ông phải đi lính nên hai người mới xa nhau.”

Sam Chun Po ngơ ngác lắc đầu:

“Cậu nói luyên thuyên cái gì thế? Ông ấy hỏi đấy đã có vợ con đũa huề rồi. Bà mình mê trai nên người ta có vợ rồi vẫn cố sống cố chết xen vào. Mà bà mình vẫn nhắc cậu luôn đấy. Không được tin chuyện bà kể đâu. Bà là nghệ nhân kể chuyện bịa cuối cùng còn sót lại của thời Josun đấy.”

Chil Bong không tin nổi vào tai mình, đành ngồi thẩn thờ xem video, không bình luận được thêm một câu nào. Cô dâu tiến vào lễ đường, tiếng quan khách nói cười huyên náo. Dong Il dứt khoát không chịu buông tay con gái, bố và con gái cứ thế đứng trên bục sân khấu, nhất định thi xem mắt ai khỏe hơn!

CÁCH DUY NHẤT ĐỂ KẾT THÚC MỘT MỐI TÌNH ĐƠN PHƯƠNG

Mùa xuân năm 1995, phường Chanchung, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Ánh nắng ban mai ủa vào gian bếp thơm nức mùi cơm vừa chín tới. Cả nhà ngồi quanh bàn ăn đều tròn mắt, ngay cả Dong Il đang vặn cái loa trong cổ lên đến quãng tám để quát con bé Yoon Jin mãi không chịu xuống ăn cơm cũng phải dừng khựng lại. Ôi chao ôi! Yoon Jin bước vào bếp với mái tóc buộc gọn gàng để lộ ra làn da mịn màng cùng cái cổ trắng ngần. Tất cả mọi người nhìn chăm chăm theo bước Yoon Jin cho đến khi cô ngồi xuống chiếc ghế cuối bàn. Il Hwa là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng hiếm có trong căn bếp nhỏ:

“Buộc tóc lên một cái trông khác hẳn nhì. Cháu trắng thế này cơ à?”

Yoon Jin bẽn lẽn mỉm cười. Sam Chun Po tự nhiên cầm bát của Yoon Jin lên múc cà ri cho cô bạn. Cả nhà bắt đầu hướng về phía Yoon Jin, mỗi người bình luận một câu.

“Chắc chắn là cô chuyện gì đó... Đây, em đang yêu đấy hả? Mới có bạn trai phải không?”

Rác làm mặt nghiêm túc hỏi, Yoon Jin gật đầu luôn không ngần ngại.

“Vô lý. Cậu với mình đánh lấy nhau cả ngày lẫn đêm. Có từ lúc nào? Liệu có phải người mà bọn mình biết không?”

Thái độ ngờ vực của Na Jung khiến Sam Chun Po quyết định lên tiếng:

“Cháu... có chuyện muốn nói ạ.”

Tất cả nhất loạt bất động.

“Bọn cháu... đang hẹn hò. Cũng được hơn ba tháng rồi ạ.”

Sam Chun Po vừa công bố xong thì cả nhà thi nhau xông xáo. “Lẽ nào?”, “Không thể tin nổi!”, “Sao lại thế được nhỉ!”. Cặp đôi đầu tiên trong lịch sử nhà trọ Shinchon. Dong Il vỗ tay bồm bộp chúc mừng, xua tan bầu không khí ngờ vực. Hae Tae cũng bắt chước vỗ tay theo rồi buột miệng nói:

“Na Jung à, mình cứ tưởng cậu phải là người đầu tiên cơ đấy. Không phải à? Cậu với anh...”

Na Jung giơ chân đạp mạnh Hae Tae dưới gầm bàn Chil Bong lặng lẽ nhìn Na Jung và Rác đang bắt đầu tái mặt. Dong Il dường như cũng phát hiện ra điều gì lạ lùng:

“Gì thế? Con gái bố cũng có gì rồi à? Ai? Thằng nào?”

Dong Il liếc mắt về phía Chil Bong và Bing-Grae, hoàn toàn lơ lửng Rác. Mọi người ngồi im len lén theo dõi Na Jung. Hae Tae vẫn tiếp tục vô duyên.

“Bố mẹ có đoán ra không? Trong đây chỉ trừ Sam Chun Po và con ra...”

Na Jung chạy vụt ra bịt chặt miệng Hae Tae. Mặc kệ cho anh chàng vẫn còn ngậm đầy một miệng cơm, ú ớ cố nói nốt, Na Jung lôi xềnh xệch Hae Tae ra ngoài.

Trước cửa thư viện trường. Na Jung cúi kính giậm chân thành thịch. Hae Tae rúm ró bên cạnh.

“Này bạn! Giận thật đấy à? Cậu đã tỏ tình với anh Rác chưa?”

“Rồi!”

Na Jung buông thõng một câu.

“Thật, thật á? Nhưng mà... bị đá rồi hả?”

Na Jung dừng khựng lại, trợn mắt quát:

“Đá cái gì mà đá! Mình tỏ tình rồi, nhưng không cho anh ấy trả lời.”

Hae Tae ngồi trên băng ghế, trán nhăn tít lại. Kết luận của cậu rất đơn giản: Thế là Na Jung bị từ chối rõ ràng rồi. Na Jung thở dài, sầu nào quay sang rủ Hae Tae:

“Hôm nay bọn mình làm một chén đi.”

“Ừ, nhưng hôm nay câu lạc bộ của mình có chị Jeanne d’Arc khóa trên đến tham gia nên chắc hơi muộn tí đấy.”

Cái tên lạ hoắc khiến Na Jung tròn mắt ngạc nhiên. Hae Tae bắt đầu say sưa mơ màng kể lể câu chuyện dài hơn tờ sớ về cái cách Jeanne d’Arc nhìn mình khác hẳn với những người khác. Na Jung lè lưỡi:

“Ồ điên! Cậu lại bắt đầu có triệu chứng của bệnh yêu đơn phương rồi đấy. Cậu định quyết tâm trở thành nhà yêu đơn phương chuyên nghiệp đấy à? Bệnh nó vừa thôi!”

“Ô hay! Sao cậu lại nghĩ như thế được nhỉ! Lần này khác thật mà. Cảm giác rõ lắm!”

Quả thực cảm giác là thứ không cần diễn tả bằng lời. Jeanne d’Arc là một cô gái sôi nổi, hoạt bát, với cơ thể khỏe mạnh đầy sức sống gấp trăm lần những cô gái mảnh khảnh ngoài kia. Từ nàng toát ra không khí vui tươi hứng khởi gấp ngàn lần bài hát đang được bật vang dội trong câu lạc bộ âm nhạc. Khuôn ngực đầy đặn nổi bật trên chiếc áo phông trắng, cặp mông tròn lẳn vừa vặn trong chiếc quần jeans, tóc mai dài ướt đẫm mồ hôi. Sức hấp dẫn của nàng khiến người ta chỉ cần nhìn thoáng qua cũng đủ phải nín thở chiêm ngưỡng. Hae Tae như bị thôi miên, mắt dính chặt vào cơ thể Jeanne d’Arc đang uốn lượn theo điệu nhạc.

Kết thúc buổi tập, các thành viên khóa dưới ngồi quây tròn xử lý đồng đồ ăn vừa được nhà hàng Trung Quốc giao tới.

“Cậu học khoa Kỹ thuật máy tính khóa 94 phải không?”

Jeanne d’Arc khẽ liếc sang Hae Tae, tỏ vẻ quan tâm. Hae Tae suýt nữa thì lăn ra ngất.

“Ồ, sao lại là cơm trộn miễn phí, mình gọi mì cay hải sản cơ mà?”

Jeanne d’Arc nghiêng đầu thắc mắc. Hae Tae đứng bật dậy như tia chớp bưng bát mì cay đặt trước mặt nàng, rồi rút bóc miếng nilon bọc trên miệng bát. Jeanne d’Arc vội vã đón lấy vô tình nắm phải tay Hae Tae. Jeanne d’Arc vừa trộn bát mì, vừa hỏi.

“Mọi người thứ sáu tuần này có hẹn chưa?”

Hae Tae lập tức lắc đầu với tốc độ ánh sáng.

“Thế thì hôm đó, nhân thể chào mừng khóa mới vào, mình ra quán Phaedra làm vài chén nhé.”

Hae Tae từ nãy dán mắt vào ngực Jeanne d’Arc, giờ mới bẽn lễn mỉm cười. Thứ sáu bỗng trở thành một cột mốc để mong chờ.

Đối với Na Jung, ngày thứ sáu ấy cũng quan trọng không kém gì Hae Tae. Mấy anh chị khóa trên đã ra lệnh, nếu không đưa người yêu đến tham gia *Đêm của người làm phim* thì sẽ phải nộp tiền phạt. Đứng trong góc bớt điện thoại công cộng, Na Jung căng thẳng bấm số của Rác.

“Anh à. Em Na Jung đây... Thứ sáu tuần này anh có bận gì không? Thực ra là câu lạc bộ điện ảnh của bọn em có tổ chức một sự kiện tên là *Đêm của người làm phim*, ai cũng phải đưa bạn trai đến...”

Nói đoạn, Na Jung hốt hoảng bấm nút hủy tin nhắn. Bạn trai. Chỉ một từ ấy thôi mà khiến trái tim Na Jung như muốn nổ tung thành trăm ngàn hạt bụi vàng lấp lánh bay tung tóe ra khắp nơi. Cô hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, rồi nhắn cho Rác một tin nhắn mới, hẹn anh nếu có thể đến được thì liên lạc lại.

Chưa được bao lâu, máy nhắn tin của Na Jung đã rung lên bần bật. Trước cửa bớt điện thoại công cộng là một hàng người dài đang đứng chờ. Sốt ruột đứng giậm chân nghiêng ngó một hồi lâu mới đến lượt mình, Na Jung mím môi bấm số của Rác.

“Ừ, anh đây...”

Hơi thở nhẹ nhẹ của Rác. Căng thẳng cực độ.

“Jung à, thứ sáu cùng đi nhé.”

Sợi dây vô hình trói chặt cơ thể Na Jung như thể vừa được gỡ tung ra. Khuôn mặt cô bừng lên rạng rỡ.

“Hôm đó anh phải đến trường, nhưng chắc đến chiều là xong. Hôm nay về sớm nhé, anh có chuyện muốn nói. Lát về nhà gặp nhau sau nhé!”

Na Jung nhảy chân sáo ra khỏi bộ điện thoại. Cả thế gian như bừng sáng. Suốt quãng đường về nhà, Na Jung không sao ngăn nổi nụ cười toe toét trên môi.

Ấy thế mà, đợi Na Jung ở nhà lại là một tiếng sét giữa trời quang. Anh trai thứ hai của Rác vừa giải ngũ, hai người định ở cùng nhau, nên Rác chuẩn bị rời khỏi nhà trọ Shinchon. Nghe được tin ấy, Na Jung thần thờ như người mất hồn, chạy vào phòng. Từng lời của Rác như những nhát dao cắt trái tim Na Jung ra thành hàng trăm mảnh. Trái tim yếu đuối ấy chưa từng chuẩn bị để đón nhận nỗi buồn lớn như thế này. Rác bước vào phòng, rút tai nghe ra khỏi tai Na Jung. Na Jung quay sang nhìn anh, mắt đã rơm rớm nước.

“Đây là nhà anh cơ mà, sao anh phải đi?”

“Jung à, không phải như em nghĩ đâu. Anh trai anh giải ngũ rồi nên muốn anh quay về căn hộ cũ. ”

“Tại em nên anh thấy không thoải mái à?”

Nước mắt đã rơi thành hai hàng lăn tròn trên má Na Jung.

“Con bé này, nói linh tinh cái gì thế? Sao lại tại em được! Anh sắp thi đến nơi rồi, với cả anh Jae Hyung còn bừa bãi hơn cả anh, sống một mình thì không ổn. Bố mẹ cũng đều biết chuyện cả rồi.”

Rác dịu dàng đưa tay gạt nước mắt trên má Na Jung. Na Jung chợt choàng tay ôm chặt lấy Rác.

“Có thật là không phải tại em không? Thật không hả anh?”

“Không phải mà!”

Rác cùng vòng tay ôm Na Jung vào lòng. Đôi vai khẽ run run, Na Jung ngược lên nhìn Rác, ánh mắt âu sầu đắm lệt.

Lúc Na Jung cùng Rác lên đến phòng khách tầng hai thì Yoon Jin đã say quắc cần câu. Đương nhiên tất cả những bí mật sâu kín nhất của nhà trọ Shinchon lại được phơi bày ra giữa bàn rượu, từ chuyện Bing-Grae bị người ta lừa mất ba triệu won với lời hứa sản xuất cho cậu một album ca nhạc, đến chuyện chiếc bao cao su Hae Tae mua từ đời nào đến giờ đã hết hạn mà vẫn chưa được sử dụng. Sam Chun Po không ngồi yên được nữa, đành lôi Yoon Jin vào phòng. Cô nàng vẫn còn tiếc rẻ cố gọi tên Rác. Một cơn ớn lạnh chợt thoáng qua căn phòng.

“Na Jung đã tỏ tình với anh rồi còn gì, cái hôm tuyết rơi, ở trong phòng anh ấy! Con gái người ta đã phải xuống nước bày tỏ trước, thích thì nói là thích, không thích thì bảo không thích! Sao anh cứ im im thế? Kể cả Na Jung có bảo anh không cần trả lời, nhưng như thế là không được!”

Căn phòng lạnh lẽo, chỉ có tiếng Yoon Jin rồn rảng vang lên như những mảnh thủy tinh sắc nhọn găm vào tai. Rác cup ánh mắt, lặng lẽ mân mê lon bìa trong tay. Chil Bong nhìn Rác thật lâu, ánh mắt ẩn chứa bao nhiêu điều

phức tạp, rồi cũng đứng lên bỏ đi mất. Bị kéo đi rồi, nhưng Yoon Jin vẫn dứt khoát nói cho bằng hết:

“Liệu anh có biết được Na Jung cảm thấy thế nào không? Nếu anh không thích thì thà anh cứ nói luôn ra! Anh không coi em là con gái! Thằng thằn nói một lời cho xong! Anh hiểu chưa hả cái đồ xấu xa kia?”

Lôi Yoon Jin vào phòng xong, Sam Chun Po cũng bỏ về phòng mình. Bing-Grae dựng Na Jung dậy. Từ này cô nàng cũng say khướt, đang tấn công Hae Tae bằng những cú cắn kinh hoàng. Phòng khách giờ chỉ còn lại Hae Tae và Rác trong màn đêm tĩnh lặng. Hae Tae hất cằm, rũ Rác ra ngoài.

Trước cửa siêu thị Twins, Hae Tae thận trọng mở lời:

“Anh, anh không thích Na Jung à? Chỉ vì không thích thôi hay anh không thể coi cô ấy như những người con gái khác?”

Rác không trả lời, nâng chai soju rót vào cốc cho Hae Tae.

“Nếu là em thì em đồng ý ngay. Vừa xinh nhé, dáng lại chuẩn nhé, tính cách thì... hơi đầu gấu một tí nhưng cũng dễ thương mà. Sao anh lại không thích nhỉ?”

“Em coi Na Jung là bạn phải không?”

Hae Tae nghĩ ngợi một chút rồi gật đầu.

“Ước gì anh cũng là bạn của Na Jung, giống như bọn em.”

Hae Tae ngơ ngác, không hiểu Rác định nói gì.

“Giá mà anh với nó chỉ là bạn, hay là khóa trên với khóa dưới quen nhau ở trường thì tốt biết bao.”

Rác mân mê chiếc ly rỗng trong tay. Bố anh và bố Na Jung thân nhau còn hơn anh em ruột. Người viết bảo lãnh khi bố anh thôi việc, người ở bên cạnh chăm sóc bố anh suốt thời gian nằm viện phẫu thuật tim, không ai khác, chính là bố Na Jung.

“Họ đã sống cạnh nhau đến tận bây giờ với mối quan hệ như thế... anh không thể tự nhiên thích yêu là yêu ngay được. Anh nghĩ nhiều lắm chứ. Na Jung đã dành nhiều tình cảm cho anh đến thế, anh chấp nhận cũng không được, từ chối cũng không xong...”

“Thế tức là anh cũng thích Na Jung phải không ạ? Ví dụ anh với cô ấy mà là bạn bè bình thường như bọn em thì anh đã đồng ý hẹn hò với cô ấy từ lâu rồi phải không?”

Rác yên lặng một hồi, rồi khẽ gật đầu.

“Nếu chỉ là bạn bè bình thường...”

Rác quay sang nhìn Hae Tae.

“Thì anh đã tỏ tình trước rồi.”

Anh đều đều tâm sự mọi chuyện cùng Hae Tae.

“Anh mà không thích Na Jung, thì việc gì vì một câu của cái đứa mình coi như em gái mà phải nghĩ ngợi nhiều thế này. Anh cũng có tình cảm với nó, nên bây giờ mới rối như tơ vò.”

Có lẽ vậy, anh đã chôn chặt thứ tình cảm ấy quá sâu, nên lúc đầu, chính anh cũng chẳng thể nhận ra nó vẫn ở đó, âm ỉ nuôi ngọn lửa trong lòng.

Đêm thứ sáu đợi chờ cuối cùng cũng đến. Trong quán Phaedra đầy chật sinh viên, Hae Tae cùng đám sinh viên mới và Jeanne d'Arc ngồi trước một bàn rượu khổng lồ. Hae Tae trở mắt nhìn Jeanne d'Arc rót bia vào cốc.

“Này! Cậu đùa tôi đấy hả? Cậu chỉ yêu tôi bằng chừng đấy thôi à? Hả?”

Jeanne d'Arc bắt đầu say, giơ chiếc ly mới rót được một nửa lên khua trước mặt. “Không phải thế đâu ạ!” - Hae Tae nuốt nước bọt đánh ực, len lén liếc Jeanne d'Arc.

“Không phải thế thì phải rót đầy vào chứ, phải không?”

Jeanne d'Arc thò tay vào túi rút ra chiếc dây buộc tóc, ngậm vào miệng rồi vòng tay ra sau gom gọn mớ tóc dài đen mượt. Hae Tae đứng bật dậy gọi lớn:

“Cho thêm bia ra đây đi ạ!”

“Ồ! Thích quá! Chú em chịu chơi đấy! Chú em biết chị thích chú chứ?”

Jeanne d'Arc hôn chụt lên má Hae Tae, tay vuốt ve mái tóc cậu. Ngay cả khi ra khỏi quán, Jeanne d'Arc vẫn không ngại ngần liên tục động chạm, ngả ngốn vào Hae Tae.

“Chị, chị có sao không? Nhà chị ở đâu để em đưa chị về?”

Mệt bờ hơi tai, Hae Tae vẫn cố mỉm cười.

“Chị không say. Về nhà chị làm thêm chén nữa đi!”

Jeanne d’Arc ngồi phịch xuống chiếc ghế trước cửa hàng ven đường, miệng lè nhè. Hae Tae xúc động đứng ngắm cô gái đẹp trước mặt. Một đêm nóng bỏng đầy hứa hẹn, nỗi khao khát tự do được băng kín bấy lâu nay, giờ đã đến lúc được tung hoành. Jeanne d’Arc ôm chặt cổ Hae Tae. Hae Tae cũng nòng lên lưng, chạy hết tốc lực. Trái tim phấn khích của cậu đập loạn trong lồng ngực. Trong lúc đứng đợi Jeanne d’Arc mở khóa cổng, Hae Tae bên cạnh đã tháo cả thắt lưng. Cơn bức bối phủ khắp cơ thể. Niềm hưng phấn phồng lên như một quả bóng bay thổi căng, rồi dần dần xẹp xuống biến thành con suốt nhỏ chảy róc rách trong tâm trí. Hae Tae cởi tung áo sơ mi.

“Chị! Em... không thể chịu nổi nữa rồi!”

Phòng khách bật đèn sáng trưng, trên ghế sofa là một ông già nghiêm nghị đang ngồi chơi cùng cháu gái.

“Chị vào thay quần áo rồi ra ngay... Cậu ở đây nhé! Đợi chị ra rồi rủ cả nhà uống tiếp, biết chưa?”

Jeanne d’Arc vỗ vỗ mông Hae Tae rồi quay bước vào phòng. Chị gái Jeanne d’Arc từ trong bếp đi ra, nhìn thấy Hae Tae liền ngờ ngàng khựng lại. Hae Tae chỉ biết đứng đực ra, mắt chớp chớp, dưới chân, chiếc quần nằm chỏng chơ.

***

Đêm của người làm phim. Trong quán bar Quảng trường, Na Jung ngồi lặng lẽ một mình tách ra khỏi đám sinh viên. Tự nhiên Rác nhận tin báo đến muộn vì phải họp gấp, làm hỏng hết mọi chuyện. Na Jung đã mất bao công sức trang điểm, chuẩn bị váy vóc cho đêm hôm nay, thế mà chỉ một tin nhắn của Rác đã khiến bao nhiêu kỳ vọng trong cô vỡ tan như bong

bóng xà phòng. Tiếng cửa ra vào mở ra. Na Jung giật mình ngẩng đầu lên. Không phải Rác. Na Jung lại cúi xuống nâng cốc bia lên.

Na Jung và Rác đang sóng bước đi bên cạnh nhau. Giữa hai người là bức tường cao vờn vờn dựng nên từ những suy nghĩ phức tạp của Rác. Trên bức tường phủ đầy rong rêu đó là nỗi thất vọng chất chồng của Na Jung. Không ai trong hai người biết được mình đang đi đến đâu. Nhưng dù đích đến là nơi nào thì cuối con đường, Rác vẫn phải đối diện với Na Jung, đối diện với cảm xúc thật trong con tim mình.

Cánh cửa bật mở, một người xa lạ bước vào. Na Jung đã uống hết năm chai bia. Cô ngược lên nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường. Đã quá giờ hẹn lâu lắm rồi...

Chớp mắt một cái đã chín giờ rưỡi tối. Giáo sư từ này đến giờ vẫn còn sẫm soi cái máy chiếu hỏng, buổi hội thảo thậm chí vẫn còn chưa được bắt đầu. Lo Na Jung mong, Rác trong lòng như có lửa đốt, chỉ biết ngồi bấm bút tành tạch.

Cái cách Na Jung không ngần ngại tiến đến gần Rác khiến anh dần dần quên đi tất cả, trước mắt chỉ còn lại thứ cảm giác mà chỉ tình cảm chân thành mới có thể tạo ra. Tình cảm chân thành ấy dần dần biến mọi cảm giác trở nên rõ rệt. Nỗi đau. Niềm hạnh phúc. Nỗi nhớ nhung. Hình ảnh Na Jung hiện lên rõ nét, sinh động hơn bất cứ lúc nào, chạm vào tận nơi sâu thẳm trong tâm hồn Rác. Rác ngồi thẩn thờ nhìn về phía trước. Máy chiếu đã sửa xong, những tấm phim đã được rọi sáng chiếu lên bảng.

Từng phút từng giây quý giá cứ thế trôi qua trong vô ích. Rác đứng bật dậy ra khỏi chỗ, bước chân ngần ngừ một chút, rồi nhanh dần. Ra khỏi bệnh viện, anh bắt đầu chạy hết tốc lực. Gia đình, bè bạn, những ký ức suốt quá trình trưởng thành, mối quan hệ gần như máu mủ... anh đang quay lưng

lại với tất cả những điều không thể phản bội ấy, để hướng về Na Jung. Thế nhưng, khi Rác đến điểm hẹn, Na Jung đã không còn ở đó nữa

***

Cộc cộc! Chil Bong gõ gõ lên cửa kính ô tô. Rác đang chìm trong suy nghĩ, chợt giật mình, hạ kính cửa xe. Chil Bong mặc đồ thể thao, cầm theo chiếc găng tay bóng chày. Rác xuống xe, đi theo Chil Bong ra công viên. Rác diễn tả lại mấy ám hiệu của cầu thủ bắt bóng rồi hỏi:

“Chú hướng dẫn cho anh vài ám hiệu đi. Xem bóng chày thấy các cầu thủ cứ ra hiệu cho nhau suốt mà.”

“Mỗi trận lại có một kiểu ám hiệu khác nhau.”

Chil Bong giải thích thêm. Xòe ba ngón tay hướng xuống dưới là bóng biến hóa, bóng trượt hoặc bóng vòng, bốn ngón tay thì chủ yếu là ám hiệu giữ bóng, cuối cùng một ngón tay là ném thẳng, tức là tấn công trực diện.

“À, ra là thế. Chil Bong, em ra đằng kia đi, để anh thử đỡ bóng xem nào.”

Chil Bong lùi ra xa. Rác xòe ba ngón tay hướng xuống đất, ra hiệu ném bóng biến hóa. Chil Bong hiểu ý, tung một cú bóng vòng về phía Rác. Tiếp theo, Chil Bong hướng dẫn Rác cách cầm bóng, rồi lại đóng vai người bắt bóng cho Rác thực hành. Chil Bong đứng ở vị trí người bắt bóng, chăm chú quan sát Rác đang căng thẳng chuẩn bị ném bóng. Chil Bong đưa ra ám hiệu ném bóng biến hóa. Rác làm theo, dồn sức vào bàn tay ném mạnh trái bóng về phía Chil Bong.

“Anh ném đúng vị trí chưa?”

Tiếng Rác vọng lại từ đằng xa. Giọng nói dội mạnh vào màng nhĩ khiến thứ bản năng ẩn sâu ở một góc nào đó trong trái tim Chil Bong trỗi dậy. Khuôn mặt u ám, Chil Bong nắm chặt trái bóng trong tay.

“Anh này... em có chuyện muốn nói với anh.”

“Ờ, cứ nói đi. Lần này anh phải ném thật chuẩn mới được!”

Bắt nốt cú bóng cuối cùng của Rác, Chil Bong đứng lên khỏi chỗ:

“Anh, em tỏ tình với Na Jung rồi.”

Ngờ ngàng. Rác bắt lấy quả bóng Chil Bong vừa ném ngược lại, khuôn mặt cứng đờ.

“Em biết Na Jung thích anh. Vì thế nên em đã thổ lộ với cô ấy. Cứ một mình ôm mãi mối tình đơn phương thì thật là ngu ngốc, kể cả có bị từ chối thì ít nhất cũng nên để người ta biết đến tình cảm của mình.”

Thời gian như cọng dây thun bị kéo giãn. Đêm cứ dài ra mãi. Bức màn che phủ mọi bí mật cũng dần dần được kéo lên.

“Thật ra... em thực sự muốn biết tình cảm của anh ra sao. Liệu có phải một mình Na Jung đơn phương thích anh không, liệu có phải anh không hề có tình cảm gì với cô ấy không... Em thực sự muốn biết điều đó.”

Rác lặng lẽ đứng nhìn Chil Bong. Chil Bong cũng chăm chăm nhìn lại Rác.

“Theo em thấy thì... có lẽ không phải. Đúng không ạ?”

“Nếu đúng thì em định làm thế nào?”

Thái độ bình tĩnh của Rác khiến ánh mắt Chil Bong thoáng dao động.

“Suốt thời gian qua em đã nghĩ rất nhiều. Dù sao thì... cũng đã thêm một tuổi rồi, suy nghĩ cũng phải chín chắn hơn chứ. Na Jung vẫn còn trẻ con, chưa phân biệt được tình yêu với tình thân nên mới thế. Lúc đầu em đã nghĩ như vậy.”

Rác xoay tròn trái bóng trong tay, rồi đột nhiên ngẩng lên:

“Cái hôm tuyết rơi ấy... hôm Na Jung vào phòng anh thổ lộ tình cảm. Hôm ấy anh không ngủ được tí nào. Vì quá run... và quá vui...”

Ánh mắt Rác trở nên mơ màng. Một nỗi đau khủng khiếp xẹt qua trái tim Chil Bong khiến cậu gần như muốn quy xuống. Rác ngẩng lên nhìn Chil Bong, ánh mắt lập tức tìm về vẻ điềm tĩnh thường thấy.

“Anh biết... giai đoạn này Na Jung đang cảm thấy rất khó khăn, anh cũng vậy, nhưng anh vẫn cố tình lờ đi. Anh tưởng thời gian qua đi thì mọi chuyện sẽ khá hơn. Nhưng mỗi lúc còn lại một mình... trái tim lại đau nhói. Nếu việc Na Jung buồn khiến anh đau lòng đến thế, thì có phải do anh thích con bé rồi không?”

Rốt cục, dù có trốn tránh như thế nào, dù tình thế có trở nên nguy hiểm đến đâu thì cuối cùng vẫn phải có người thắng cuộc và người bại trận. Có như thế thì trận đấu mới có thể kết thúc. Tình đơn phương. Dù trái tim có đau đớn đến đâu đi chăng nữa, thì cuối cùng đó vẫn là thứ tình cảm từ một phía. Rác đưa bàn tay đang cầm trái bóng đập khẽ lên ngực.

“Đúng! Na Jung không yêu đơn phương. Anh cũng thích Na Jung. Nhờ có em nên bây giờ anh mới tỉnh táo ra được. Anh sẽ chấp nhận tình cảm của Na Jung, và anh cũng sẽ bày tỏ với nó tình cảm của mình. Cứ phân vân

mãi như một kẻ điên mất trí... rồi đến lúc người con gái mình thích bị kẻ khác cướp mất thì phải làm sao? Việc em đã tỏ tình với Na Jung... anh sẽ coi như chưa từng nghe thấy.”

Dù có được đáp trả hay không, thì cách duy nhất để kết thúc một mối tình đơn phương, chính là tỏ tình. Nhận ra sự thật hết sức hiển nhiên ấy, Rác lạnh lùng ném trả quả bóng về phía Chil Bong.

“Hôm nay cũng sẽ là lần cuối cùng mình chơi bóng cùng nhau thế này... Cả anh và em đều không phải kẻ ngốc, sau này chắc sẽ chẳng thể cười nói vui vẻ, ném bóng cho nhau thế này nữa đâu, phải không?”

Chil Bong cúi xuống nhìn trái bóng Rác vừa ném sang, rồi ngẩng lên nhìn anh bằng ánh mắt sắc lạnh. Rác bắt lấy trái bóng công kích của Chil Bong, bần thần nhìn cậu. Chil Bong tung ra đòn tấn công quyết định.

“Cuộc chơi vẫn chưa kết thúc mà anh. Em chưa từ bỏ đâu.”

Trái tim Chil Bong bùng lên ngọn lửa ngàn ngút cháy. Trận chiến bây giờ mới bắt đầu. Thắng bại chỉ có thể quyết định sau trận đấu trực diện. Quy tắc này hẳn nhiên không chỉ áp dụng cho bóng chày. Đôi khi, tình yêu và cuộc sống cũng không khác gì một trận bóng đầy những pha kịch tính. Chil Bong từ từ bước đến trước mặt Rác.

“Đôi khi, như một kẻ điên mất trí, thứ ở trong tay mình vẫn có thể bị người khác cướp đi.”

Chỉ bằng một câu nói, mọi thứ đã quay trở lại vạch xuất phát. Vì cuộc chơi này vẫn chưa thực sự diễn ra.

Đêm hôm đó, Na Jung và Hae Tae ngồi dựa lưng vào ban công tầng hai. Trêu đùa nhau chí chóe một hồi, tâm sự của Na Jung dần dần lộ ra cùng hơi

men của vài chai bia. Na Jung quay nhìn Hae Tae, hỏi vu vơ:

“Mình là đứa con gái đáng chán đến thế cơ à? Trong mắt con trai bọn cậu, mình chẳng có tí sức hấp dẫn nào phải không?”

Hae Tae không biết trả lời ra sao, đành im lặng nhìn cô bạn ủ rũ. Làn gió đêm len qua hàng cây, làm rối bù mái tóc Hae Tae.

“Không phải tại anh ấy không quyết đoán, mà do mình không hấp dẫn... Cậu cũng nghĩ vậy phải không? Theo cậu thì sao? Cậu là con trai nên phải biết rõ chứ?”

Hae Tae chợt nghĩ đến những tia cực quang rực rỡ sắc màu ở Bắc cực. Có những điều phải bỏ công chờ đợi rất lâu mới có thể gặp được. Và có những thứ tình cảm cần phải đúng thời điểm mới có thể bung hoa kết trái.

“Nếu là mình thì mình đã đồng ý hẹn hò với cậu từ lâu rồi.”

Na Jung vẫn mơ màng chìm trong nỗi âu sầu của riêng mình, không hề nhận ra đó là một lời tỏ tình gián tiếp.

“... nếu là mình thì mình đã hẹn hò với cậu rồi. Nếu không chơi thân với cậu như thế này... thì biết đâu mình với cậu đã là một đôi.”

Ánh mắt Hae Tae nhìn Na Jung xa xôi như băng qua cả vùng biển bắc. Thế nhưng, cậu nhanh chóng trở về thực tại.

“Anh Rác đúng là mắt mũi có vấn đề. Có cô gái tuyệt vời thế này ở bên cạnh mà không chịu nhận ra.”

Hae Tae vỗ vỗ vai cô bạn. Na Jung bây giờ mới chịu mỉm cười.

“Bạn à! Đừng có lo. Theo mình thấy thì anh Rác cũng có tình cảm với cậu đấy.”

“Thật á? Sao cậu biết?”

“Mình nghe kể rồi thì biết chứ sao. Anh ấy cũng bảo thích cậu đấy. Nếu cậu không thân với anh ấy như anh em ruột thì anh ấy đã đồng ý lời tỏ tình của cậu từ lâu rồi.”

Na Jung phá ra cười, đập chan chát vào lưng Hae Tae:

“Thôi đi! Giờ này mà cậu còn nói đùa được à? Cậu nói thế để an ủi mình chứ gì!”

Na Jung véo mạnh vào đùi Hae Tae. Cậu có nói thế nào Na Jung cũng không chịu tin. Trong lúc bị cô nàng chí chóe đuổi đánh, Hae Tae đã nghĩ rằng trên thế gian này, có những mối tình đơn phương thà rằng đừng bao giờ nói ra còn hơn. Những kẻ đại khờ ấy, dù biết cách nhưng vẫn chẳng làm thế nào mà thoát ra được khỏi chuyện tình không có hồi kết ấy. Thế nên trái tim mới đau đớn. Lời tỏ tình của Hae Tae cũng đã rơi vào tình không như vậy. Rốt cục, mối tình đơn phương đành rơi rớt lại trong lòng Hae Tae như một dấu chấm hỏi tan vào hư vô.

***

Rác chuyển đi trong lúc Na Jung đi dã ngoại với câu lạc bộ điện ảnh. Trở về sau chuyến đi chơi xa nhà một tuần liền, xách chiếc túi du lịch to dùng mở cửa bước vào nhà, Na Jung thấy bố mẹ cùng Sam Chun Po, Hae Tae, Bing-Grae và Yoon Jin đang ngồi đầy phòng khách chăm chú xem phim Những ngày thanh xuân trong nắng, không một ai buồn ngẩng lên nhìn cô nàng. Na Jung xì mặt.

“Con đi cả tuần mới về mà không ai mừng à?”

“Đi tắm đi! Nhà có thành viên mới đấy, cả nhà đang đợi con về cùng ăn cơm đây.”

Dong Il phẩy tay, mắt vẫn dán vào màn hình ti vi.

“Đã có người mới vào rồi cơ à? Học khoa gì? Năm thứ mấy?”

“Này! Đồ đặc cứ để đấy đã! Con gái chú về rồi, xuống ăn cơm đi!”

Thay cho câu trả lời, Dong Il hướng về phía phòng ngủ gọi to. Cánh cửa phòng Rác mở ra, ngay lập tức Na Jung tròn mắt nhìn người vừa xuất hiện. Đó là Chil Bong. Hai người bối rối nhìn nhau một hồi, thế rồi Chil Bong nở nụ cười tươi rói.

KỶ TÍCH DÀNH CHO CHÚNG TA

Tháng Sáu năm 1995, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

“Ô hay cái con bé này...”

Il Hwa đang cõng Sook Sook trên lưng, giật mình nhìn Na Jung từ đầu đến chân.

“Nhìn có khác gì ăn mày không? Ngồi suốt trong phòng tưởng chuẩn bị thế nào, định mặc như thế mà đi đấy à?”

Quần nỉ phòng hết phần đầu gối kết hợp với áo phong cũ rách. Tóc vừa gội xong còn nhỏ nước tong tong xuống sàn. Na Jung từ trong phòng bước ra, đón lấy bộ áo vest từ tay mẹ.

“Dù gì cũng là sang gặp các anh, thay ngay bộ đồ tử tế ra đi!”

Na Jung đang định đi ra bèn bị mẹ tóm cổ áo lôi ngược lại.

“Mặc thế nào chả được! Có phải mới gội lần đầu đầu! Con đi đây!”

Na Jung cúi kính hét tướng lên. Vừa nãy trong phòng, Na Jung đã thay ra một chiếc đầm liền bay phấp phới. Lâu lắm mới được gặp Rác! Cô nàng hân hoan vẽ viền môi, kẹp mi cong, uốn tóc cẩn thận. Thế nhưng chẳng được bao lâu, nhìn lại mình trong gương, chính Na Jung cũng cảm thấy hốt

hoảng. Lốp trang điểm dày cộm, bộ tóc mái xoắn tít, nhìn thoáng qua đã thấy quē một cục. Cuối cùng, cô nàng đành xóa sạch dấu vết kinh hoàng mình vừa tự tay gây ra, rồi thất thểu đi ra khỏi nhà trong bộ dạng như mẹ mình vừa thấy.

Trước cửa căn hộ của Rác. Na Jung định bấm chuông rồi ngần ngừ, lôi trong túi quần ra hộp phấn phủ bôi vội lên mặt. Dù sao thì bộ dạng cô nàng bây giờ cũng hơi nhếch nhác quá mức cần thiết. Làm xong vài đường cơ bản, Na Jung bấm chuông, hồi hộp chờ đợi.

“Ai đấy ạ?”

Giọng nói quen thuộc từ trong nhà vọng ra khiến hơi thở Na Jung càng gấp gáp. Tách, cánh cửa bật mở. Đang định cầm đầu đi vào, chợt bước chân Na Jung khựng lại. Người vừa thò đầu ra không phải là Rác, mà là Jae Hyung, anh trai thứ hai của Rác. Nỗi háo hức hoàn toàn tan biến, thay vào đó là sự thất vọng lan dần ra đến tận các đầu ngón tay.

Trong căn hộ đặt đúng một chiếc sofa ba người ngồi, trông không khác gì nhà nghỉ. Tủ bát trống trơn, các thùng đồ còn chưa được dỡ ra, bếp đầy bát đĩa bẩn. Jae Hyung đứng ngắm Na Jung đang ái ngại nhìn quanh nhà, bắt chuyện:

“Na Jung nhà mình càng lớn càng xinh nhỉ? Hay về làm vợ anh đi? Ngày mai làm chung lễ cưới với anh cả nhà anh luôn.”

“Anh đừng nói những câu tởm lợm thế nữa được không? Trong ba anh em nhà anh, anh là chán đời nhất đấy.”

“Gì cơ? Anh mà không bằng thằng Rác á? Con bé này, em sống cùng thằng Rác lâu ngày nên bị nó làm cho mờ mắt rồi. Mà em đến có việc gì không? Đến thăm anh à?”

Na Jung phớt lờ thái độ đùa bỡn của Jae Hyung:

“Mẹ em sai mang lễ phục sang để ngày mai mặc.”

Nói đoạn, Na Jung khẽ liếc về phía phòng Rác.

“Anh Rác hôm nay không về ạ?”

“À, nó bảo nó về đấy. Đạo này nó bận lắm, vừa phải chuẩn bị cho kỳ thi kiểm tra năng lực quốc gia, vừa đi thực tập, mệt chết thôi.”

Jae Hyung vừa nói xong thì cửa nhà mở ra. Rác nhắm tịt mắt xiêu vẹo đi thẳng vào ghế sofa nằm phịch xuống. Na Jung và Jae Hyung ngơ ngác nhìn theo.

“Jung à! Đi thôi. Trên đường đi đến hộp đêm Pasya anh sẽ đưa em về luôn!”

Nghe thấy tiếng Jae Hyung gọi Na Jung, Rác giật mình bật dậy, he hé mắt nhìn. Na Jung tiếc nuối chưa muốn rời đi, quay lại nhìn Rác mãi không rời mắt.

Đêm xôn xao. Đối với Na Jung, chỉ cần được ngồi một mình với Rác trong xe thế này thôi cũng đủ để cảm thấy lâng lâng hạnh phúc như đang cùng nhau dạo bước ở một nơi xa xôi. Như thế chỉ cần hạ cửa kính xe sẽ thấy những ánh sáng lung linh sắc màu đang phủ sắc đỏ rực lên những chiếc xe điện. Đi thêm một chút sẽ thấy những chiếc cáp treo lừ lừ trôi qua trên tán cây rừng. Và ở đằng xa xa kia, những quán café cổ kính ấm cúng nằm san sát bên nhau. Na Jung quay sang nhìn Rác đang lái xe bằng gương mặt tươi hơn hớn.

“Em tự về cũng được mà...”

Rác quay sang bẹo má Na Jung.

“Em bé hư nhà mình nhờ bị ai bắt cóc thì làm thế nào?”

Đột nhiên chiếc xe điện trong tưởng tượng của Na Jung phanh kết lại. Con đường trước mặt đã bị chặn đứng bởi cơn giận bùng bùng.

“Anh đừng có mà làm thế nữa! Không được véo má em nữa! ”

“Con bé này, anh thích thì anh mới làm thế chứ! Đây là cách thể hiện tình cảm của anh đấy!”

Na Jung đâu biết Rác đã gửi vào đó biết bao nhiêu tình cảm chân thật, những lời vụng về mà cô tưởng là câu nói đùa.

“Thôi đi! Đã bảo đừng làm thế nữa mà! Đừng có chạm tóc em! Người ta cũng là con gái đấy! Anh đối xử với em như một người con gái không được à?”

Rác vẫn tiếp tục phớt lờ những lời cầu nhàu, thò tay vò tung mái tóc Na Jung.

“Con bé này! Thì có ai nói gì đâu! Ai bảo em không phải là con gái?”

“Với bạn gái cũ anh cũng véo má xoa tóc thế này à?”

Rác bắt đầu cúi, quay sang lườm Na Jung.

“Anh cũng làm thế với cái bà ngực bự chơi đàn cello à? Anh có làm thế với bà chị học cùng trường Y mà mắt xếch ngược lên ấy không? Cả cái chị

cùng nhóm tình nguyện mà anh hôn ngay lần đầu được giới thiệu ấy? Anh có bao giờ làm thế với họ không? Anh có véo tím cả má, xoa tóc cho rối bù xù lên như làm với em không, hả?”

Na Jung nói một tràng không lấy hơi, rồi dừng lại thở hổn hển.

“Anh ấy... chẳng bao giờ chịu coi em là con gái.”

“Con bé này... sao cái gì em cũng biết thế? Những điều ấy làm thế nào mà em biết được hả?”

Cảm nhận được tia nhìn hung dữ của Na Jung, Rác ngập ngừng:

“Anh, thực sự vì thích em nên mới làm thế mà...”

“Thôi! Anh bớt luyện thuyên đi!”

Na Jung kê nguyên cái tủ đứng vào hòng Rác, rồi cúi húi tìm khăn giấy trên chiếc xe bồn không khác gì chủ nhân. Nhìn Rác nước mũi chảy ròng ròng, lấy khăn giấy lau rồi vẫn còn dính mẩu giấy trên mặt, Na Jung ngán ngẩm đưa tay lên lau mặt cho anh. Rác bất giác nín thở, bất động.

***

Sam Chun Po, Yoon Jin, Bing-Grae và Hae Tae ngồi quây tròn, sôi nổi chuyện trò.

“Lần này chắc chắn cô nàng Soo Won mê mình như điều đồ rồi. Chủ động hôn mình trước cơ mà.”

Mới quen nhau được có một tuần mà người chủ động rủ đi du lịch cũng là cô nàng Soo Won. Đã thế lại còn hai ngày một đêm! Chil Bong ngựa cổ

uống cạn chén rượu rồi nghiêng đầu thắc mắc :

“Lần trước không phải cậu bảo đang quen con bé từ Canada sang đây đào tạo à? Lần này lại người khác à? Đối rồi à?”

Vừa lúc Na Jung bước lên phòng khách tầng hai, nhanh nhẩu góp chuyện :

“Đối từ đời nào rồi! Jennifer đẹp nhất bộ ngực. Thấy bảo con trai bọn cậu thích ngực hơn thích đùi mà. Phải không?”

“Thích tất, thích tất! Ngực thì đúng không ai bằng Jennifer rồi.”

Hae Tae nhún vai, hào phóng trả lời. Yoon Jin thò cổ ra hỏi:

“Hôn thì sao? Hôn ai đã nhất?”

“Hôn thì phải kể đến Il San.”

Hae Tae mỉm cười tinh quái trước lũ bạn đang á ố ngưỡng mộ. Na Jung hào hứng hỏi tiếp:

“Thế Ae Jung thì sao? Chuyện với Ae Jung thế nào?”

Im lặng. Hae Tae hờ hững đặt lon bia xuống.

“Ae Jung thuộc loại ngực to hay đùi đẹp?”

Câu hỏi của Yoon Jin khiến khuôn mặt Hae Tae bỗng chốc cứng đờ.

“Sao thế? Sao tự nhiên cậu lại im lặng thế. Từ nãy đến giờ cậu ba hoa giỏi lắm cơ mà?”

Ánh mắt chờ đợi của bọn con trai cùng lời khích bác của Yoon Jin đổ dồn vào Hae Tae. Nhìn Hae Tae như thể vừa bị xiên dao vào vết thương đang lên da non, Na Jung chột hiệu ra, mỗi chàng trai đều có một cô gái mà không ai có thể được phép tùy tiện nhắc đến.

Tên của cô gái ấy chính là: mối tình đầu.

***

Mối tình đầu. Vừa nghe thấy cái tên đó, Rác lặng lẽ quan sát Jae Hyung đang ngồi đối diện mình.

“Đương nhiên rồi cái thằng này. Bạn thân nhất của cô dâu, Joo Kyung đương nhiên phải đến dự đám cưới chứ.”

Jae Hyung đang ăn mì, tự nhiên thấy bối rối, lăm băm nói một mình. Chia tay đã bao nhiêu lâu rồi, ký ức cũ đã hoàn toàn trôi xa, Rác tỏ ra hoàn toàn bình thản. Trước thái độ ngỡ vực của Jae Hyung, Rác nói:

“Anh à, em đang thích một cô gái. Kết thúc kỳ thực tập này, em định sẽ chính thức tỏ tình với cô ấy.”

“Ai thế?”

“Người này anh cũng biết đấy. Biết từ lâu rồi. Rất xinh. Cô ấy vẫn chưa biết em thích cô ấy. Em phải bày tỏ... nhưng vẫn chưa biết phải làm thế nào. Run lăm luôn ấy.”

Gương mặt Rác rạng rỡ, nỗi xấu hổ trong lòng lộ ra thành nụ cười ngượng ngịu.

“Mai cô ấy cũng đến dự đám cưới đấy, anh thử để ý tìm xem. ”

“Cái thằng này, cứ làm người ta phải tò mò thế nhỉ! Gọi ý xem nào!”

Trước vẻ hào hứng không che giấu của Jae Hyung, Rác ngáp ngừng:

“Ờ thì, tính cách cũng hơi... đánh đá một tí. Không phải kiểu dịu dàng ngây thơ đâu. uống rượu vào là bạo hành người khác luôn đấy.”

“Thế mà vẫn xinh à?”

Rác gật đầu, nghĩ đến Na Jung bèn ngẩn ngơ mỉm cười. Những tia cảm xúc nhỏ xíu lạ lẫm khiến trái tim đập rộn trong lồng ngực.

***

Hành lang tối om. Dong Il thần thờ đứng trước cửa phòng bệnh. U nảo giai đoạn cuối. Hai tháng trước vẫn còn đến trường dạy bọn trẻ, vẫn còn khỏe như vâm, thế mà giờ này Man Ho đã đang nằm bên kia cánh cửa. Nỗi bàng hoàng rộn lên trong lòng khiến Dong Il chỉ biết đứng lặng mân mê tay nắm cửa. Vừa nhìn mặt Man Ho, hai mắt Dong Il đã rơm rớm.

“Thế nhưng mà... nhìn mặt mũi vẫn tươi tỉnh thế này là tôi mừng rồi. Cậu sẽ sớm khỏi bệnh thôi.”

Dong Il cảm thấy yên tâm hơn được một chút. Man Ho tươi cười:

“Đúng rồi, nhìn đây này, tôi vẫn hoạt bát thế này cơ mà. Bà xã nhà tôi đang định tháng sau đi rút tiền tiết kiệm để hai vợ chồng làm chuyến du lịch nước ngoài đấy. Hôm nay còn đến đại lý du lịch đặt chỗ rồi cơ mà.”

Dong Il đứng lên khỏi chiếc giường phụ, sờ nắn cánh tay rắn chắc của Man Ho.

“Ồi mẹ ời, người ngợm vẫn còn ngon lành thế này cơ à? Dạo này vẫn thể dục thể thao đều chứ?”

“Sáng nào tôi chả xuống sân bệnh viện chơi bóng bàn cả tiếng đồng hồ. Ở bệnh viện này không ai giỏi bóng bàn bằng tôi.”

Vợ Man Ho mở cửa phòng bệnh bước vào, liếc nhìn túi hoa quả trên giường.

“Dong Il à, cậu có nhớ ngày trước có hàng bánh gạo ngay trước cổng trường mình không? Chỗ cối xay có bà cô què chân sáng nào cũng bán bánh gạo nóng buột sẵn trong túi ấy. ”

Tự nhiên Man Ho nhớ lại chuyện ngày xưa. Cửa hàng bánh gạo Jung Mi. Ký ức hồi ấy hiện rõ rệt trong trí nhớ Dong Il.

“Hàng đó có một loại bánh ngon khiếp luôn.”

Man Ho chưa nói dứt câu, Dong Il đã lập tức kêu to:

“Bánh gạo lên men!”

Man Ho tròn mắt ngạc nhiên, rồi gật gù xúc động. Hồi ấy mỗi sáng sớm đến trường, đi qua cửa hàng ấy sẽ thấy những chiếc bánh gạo làm bằng rượu nếp xếp lớp lớp trên cái khay to tướng. Ôi cái hương vị diệu kỳ khi xé một miếng bánh bông bênh như miếng bột biển ấy bỏ vào miệng! Man Ho liếm mép, nuốt nước bọt đánh ực, như vừa tỉnh khỏi một giấc mộng đẹp.

“Sau này lên Seoul rồi, nhớ lại ngày ấy, thỉnh thoảng tôi cũng mua bánh về ăn, nhưng chẳng bao giờ tìm lại được cái hương vị ngày xưa ấy nữa.”

“Để tôi về Wonjung, Kwangju mua cho cậu một hộp. Đợi tôi nhé! Mà Man Ho này, được huấn luyện viên đội Seoul Twins đến tận nơi thăm bệnh thể này là vinh dự lắm đấy, cậu biết chưa?”

“Ô hay, cậu quên à? Hồi còn đi học lúc nào tôi chả chơi thể thao giỏi hơn cậu, tôi đứng số 4 còn cậu chỉ đứng số 6 thôi đấy.”

Man Ho vênh váo cái lại khiến Dong Il không nói được câu nào, chỉ biết gườm gườm đáp trả. Kỷ niệm xưa kéo nhau lũ lượt ùa về. Hai người cứ thi nhau nói, thi nhau kể, căn phòng đầy ắp những tiếng cười rộn rã.

***

Ngày hôm sau, ánh mắt sắc lẹm của Na Jung đang chăm chăm hướng về phía một cô gái. Lễ cưới của Jae Seok sắp kết thúc, mọi người đang ngồi trong phòng tiệc rồi thì Joo Kyung mới xuất hiện, khiến cho bàn tiệc của những người bạn cùng quê đang ngồi với Rác rộ lên một hồi. Hae Tae gõ lên cánh tay Na Jung:

“Bà chị kia... có gì với anh Rác à? Phải không?”

“Mối tình đầu của anh ấy đấy. Sao mối tình đầu lúc nào cũng phải đến muộn rồi làm loạn lên thế nhỉ?”

Bing-Grae đứng lên đi kiểm tra tin nhắn. Yoon Jin nhận xét:

“Này này, bà chị này đẹp hơn hẳn Na Jung. Nhìn thần thái khác hẳn.”

“Trên đời này lấy đâu ra mối tình đầu nào mà lại xấu gái hả?”

Sam Chun Po nói xong, quay sang nháy mắt với Yoon Jin.

“Trông anh Rác có vẻ hơi liêu xiêu rồi đấy.”

Suy nghĩ của Na Jung cũng không khác Hae Tae. Mái tóc đen dài óng ả, nụ cười duyên dáng của Joo Kyung, rồi cả cái cách Rác điềm điềm mỉm cười trước mặt chị ấy khiến Na Jung chăm chăm theo dõi. Thế rồi, hai người cùng nhau đứng lên.

Trong lòng Na Jung như có cơn mưa rào vừa đổ xuống. Cô lẳng lặng nhìn theo cho đến khi hai người đi khuất khỏi tầm mắt.

Rác mở cửa xe cho Joo Kyung, cô vừa ngồi lên ghế vừa rửa:

“Rẽ vào quán café trước cửa công ty em ngồi nói chuyện một lát rồi về nhé?”

Joo Kyung chủ động bật đèn xanh, vẻ mặt đầy chờ đợi.

“Thôi, anh phải về bệnh viện luôn. Anh đưa em đến chỗ ga tàu điện ngầm là được phải không?”

Lời từ chối thẳng thừng của Rác tựa như một nhát đập mạnh vào gáy Joo Kyung.

Chia tay với Joo Kyung trong lúc khuôn mặt cô vẫn còn tràn đầy bức tức, Rác quay trở lại bệnh viện. Tin nhắn vừa đến của Bing-Grae khiến anh vội vã chạy về phía phòng cấp cứu. Mẹ cậu bị ngất trong lúc đang phun thuốc sâu ngoài đồng. Vào đến phòng cấp cứu, Rác đảo dác đưa mắt tìm Bing-Grae. Cậu đứng trong một góc đưa tay lên vẫy:

“Mẹ em vừa tỉnh rồi. Em có hỏi mẹ bị làm sao, nhưng ai cũng kêu em trật tự, họ bận quá đến nỗi không có thời gian mà trả lời nữa. Anh ơi, mẹ em không sao chứ ạ? Không có vấn đề gì nghiêm trọng chứ ạ?”

Bing-Grae lo lắng tóm lấy Rác hỏi một tràng. Dong Woo mặt mũi cũng tái xanh.

“Họ bảo mình phải chọn phòng bệnh nhanh lên đây ạ... Phòng sáu người thì hết chỗ rồi, một là ở phòng bệnh một người, hai là cứ nằm đây.”

Trong lúc Rác kiểm tra bảng ghi tình trạng bệnh nhân và nói chuyện với bác sĩ phụ trách, hai anh em Bing-Grae trong lòng như có lửa đốt. Một lát sau, Rác quay lại cùng nụ cười trấn an. Tình trạng sốc tạm thời. Nhờ có sự xử lý kịp thời của bệnh viện Geosan nên may mắn không ảnh hưởng gì đến não. Rác mỉm cười giải thích. Bing-Grae thở phào nhẹ nhõm.

“Thế còn phòng bệnh... phòng bệnh thì sao bây giờ hả anh? Hay cứ vào phòng một người nhé?”

“Chú có biết phòng bệnh một người là bao nhiêu tiền không? Anh sẽ sắp xếp cho một chỗ trong phòng sáu người, không phải lo.”

Rác xoa đầu Bing-Grae.

“Cún con, không sao đâu! Mẹ em vẫn khỏe mạnh bình thường!”

Bing-Grae chỉ biết yên lặng nhìn Rác. Ánh mắt ấm áp của anh nhẹ nhàng trấn an cậu. Bing-Grae quay sang phụ bác sĩ chuyển mẹ sang giường đầy rồi đi theo làm các kiểm tra cần thiết.

Trước cửa phòng CT, cô y tá tiến đến gần Bing-Grae đang ngồi đợi.

“Cậu này, cậu là... em trai à?”

Bing-Grae ngơ ngác ngược lên nhìn chị y tá đang mỉm cười thân thiện.

“Thấy bảo anh trai cậu đang là sinh viên năm thứ tư thực tập ở đây. Cậu phải nói ngay từ đầu chứ.”

Bing-Grae dần dần hiểu ra.

“Anh cậu đúng là có hiếu thật. Anh ấy vừa nhờ chúng tôi chăm sóc mẹ cẩn thận. Nhắc đi nhắc lại là mẹ chỉ làm ruộng ở quê nên không biết gì đâu, nhờ chúng tôi hướng dẫn kỹ càng mỗi khi làm các xét nghiệm, kiểm tra.”

Bing-Grae hết nhìn theo chị y tá đi vào phòng CT, lại quay sang nhìn mẹ đang nằm trên giường. Anh. Chỉ một từ ấy thôi mà mọi nỗi lo lắng chồng chất trong lòng cậu dường như tan biến hết. Bing-Grae nhắm mắt, cảm nhận cơn gió mơn man trên gương mặt. Cả cơ thể cứng đờ vì căng thẳng đến giờ mới được duỗi ra thoải mái.

Buổi chiều rảnh rỗi sau lễ cưới. Sam Chun Po và Yoon Jin đi trước để xem buổi biểu diễn ca nhạc. Hae Tae vui vẻ khoác vai Na Jung:

“Này, bạn! Lâu lâu có muốn hẹn hò với anh không?”

“Mình cũng hẹn đi ăn miến lạnh với Chil Bong ở bách hóa Sam Poong rồi. Bây giờ là mấy giờ?”

Hae Tae cúi xuống nhìn đồng hồ đeo tay.

“Năm giờ rưỡi, sắp đến giờ ăn tối rồi, giờ này chắc là tắc đường lắm đây. Cậu hẹn cậu ấy mấy giờ gặp nhau?”

Sáu giờ. Chỉ còn ba mươi phút nữa là đến giờ hẹn. Na Jung đi như chạy ra bến xe buýt. Đến lúc lên được xe rồi, hai bàn chân vẫn sốt ruột giậm liên tục xuống sàn. Chiếc xe không nhúc nhích được tí nào. Na Jung thở dài xem đồng hồ. Bỗng nhiên máy nhắn tin của tất cả mọi người trên xe buýt nhất loạt vang lên. Lẫn trong âm thanh chói tai ấy, biển quảng cáo cỡ lớn đặt trên tòa nhà trước mặt hiện lên bản tin khẩn cấp. Na Jung bất giác ngẩng lên nhìn, chột tái mặt.

Tin tức mới: Bách hóa Sam Poong sập, một nghìn người bị mắc kẹt trong đồng đồ nát.

Mọi âm thanh trôi vùn vụt qua như những mảnh thủy tinh cắm vào suy nghĩ của Na Jung. Chil Bong. Na Jung cùng đám khách nhốn nháo chen xuống xe. Cô bắt đầu cảm đầu chạy như kẻ mất trí trên đường.

Con người sống tình cảm, vững chãi, đáng tin cậy. Đối với Na Jung, Chil Bong tựa như một cái cây cao lớn, chắc chắn, không bao giờ thay đổi. Một cái cây luôn đứng trong ánh nắng chan hòa. Nụ cười ấm áp của Chil Bong đã chiếu rọi biết bao nhiêu ánh nắng mặt trời lên cuộc đời Na Jung suốt những tháng ngày bên nhau. Vậy mà ánh nắng ấy giờ đây lại đang bị chôn vùi trong đám khói khủng khiếp đang bốc lên ngùn ngụt từ đằng xa kia. Na Jung bật khóc. Tiếng mọi người la hét tuyệt vọng. Những chiếc xe cấp cứu và xe cảnh sát nối đuôi nhau vụt qua trước mắt Na Jung. Na Jung vừa chạy như hóa điên, giờ đứng thẫn thờ trước vạch sơn dành cho người đi bộ. Cô đưa tay gạt đôi mắt nhòe nước, ngẩng đầu lên. Phía bên kia đường, một ai đó đang đứng nhìn cô, mỉm cười. Chil Bong. Trải qua những giây phút lo lắng đến nghẹt thở và gần như tuyệt vọng, hai người đã gặp nhau như thế. Quán mì hai người hẹn nhau đang đóng cửa để sửa chữa nên Chil Bong đã kịp đi ra ngoài. Phát hiện ra Na Jung, Chil Bong mừng rỡ vẫy tay. Cậu vừa khe khẽ nhảy lên vừa cười tươi rạng rỡ. Một chiếc lá cây trắc bách rơi khẽ chạm vào bàn tay Chil Bong trong không trung. Tín hiệu đèn vừa chuyển, Chil Bong bắt đầu rào bước chạy về phía Na Jung, Na Jung đứng yên như

tượng đá nhìn Chil Bong. Bất chợt, cô ôm chầm lấy Chil Bong, tất cả những cảm xúc phức tạp trong lòng vỡ òa ra thành nước mắt.

Trên đời này có người tin vào kỳ tích, có người lại không. Thế nhưng vào những giây phút nguy kịch nhất, ai cũng cầu mong, ai cũng chờ đợi kỳ tích sẽ xảy đến với mình. Vì thế nên kỳ tích cần phải tồn tại. Lúc đó, Na Jung đã nghĩ như vậy. Trong những khoảnh khắc nguy kịch ấy, dù là mong manh, người ta vẫn hi vọng kỳ tích sẽ xuất hiện. Được giải thoát khỏi nỗi lo lắng bóp nghẹt trái tim, Na Jung gục đầu vào ngực Chil Bong. Chil Bong thoáng bất ngờ, rồi cũng vòng tay ôm chặt Na Jung vào lòng.

Tuy nhiên, thứ gọi là kỳ tích sẽ chẳng có nhiều để mà tìm kiếm. Dong Il lao đến nhà tang lễ, đứng thần thờ nhìn di ảnh bạn như kẻ mất hồn. Cái ngày bác sĩ tuyên án tử chỉ còn chưa đầy ba tháng nữa, Man Ho vẫn còn khỏe mạnh, tươi tỉnh như thế. Chính Man Ho là người an ủi động viên Dong Il. Cuối cùng, ông ấy còn nói:

“Này, bạn à. Dong Il bạn tôi!”

Ánh mắt Man Ho nhìn Dong Il đầy quyết tâm.

“Tôi ấy mà. Vẫn chưa... hoàn toàn không... có ý định chết đâu.”

Dong Il đau đầu nhìn Man Ho, gượng cười.

“Không có ý định hả? Thế bác sĩ nói với những người như ông chỉ phí lời nhỉ. Chẳng nào nói cũng có nghe đâu!”

Man Ho bật cười theo Dong Il. Khuôn mặt rạng rỡ ấy, giờ in hằn lên bức di ảnh phủ băng đen trên bàn thờ kia.

“Man Ho ơi! Bạn tôi Man Ho! Ông nỡ lòng nào bỏ tất cả mà đi như thế này? Cứ thế mà đi ông có yên lòng được không!”

Dong Il quỳ sụp xuống tiếc thương người bạn cũ.

“Ông trời không có mắt? Tại sao lại nỡ bắt người đang muốn sống như thế ra đi? Còn bao nhiêu người khác nữa cơ mà, bao nhiêu người tại sao lại cứ phải là Man Ho?”

Dong Il cứ thế khóc nức nở. Dù có gọi lạc cả giọng Man Ho cũng không trả lời, chỉ lặng lẽ cười hiền. Rốt cục vấn đề ở chỗ kỳ tích có xác suất riêng của mình. Kỳ tích chỉ đến với một người, còn với chín ngàn chín trăm chín mươi chín người còn lại, nó chỉ là câu nói đùa không hơn không kém. Vì những xác suất mong manh như thế, cuộc sống mới trở nên tàn nhẫn. Ngày hôm qua mới đó đã trôi quá xa tầm với. Đôi vai Dong Il rung lên bần bật. Bọc nylon màu đen trong tay ông rơi bịch xuống đất. Những chiếc bánh gạo của cửa hàng Jung Mi trắng như mây, lăn tròn trên sàn nhà.

***

Tối hôm đó, Rác ngồi trong phòng nhân viên gọi điện cho Jae Hyung.

“À, đúng rồi! Suýt thì quên, ai nhỉ? Con bé mà bảo mà thích ấy? Hôm nay có đến dự đám cưới không?”

Đúng lúc đó, tiếng chuông cửa vọng qua tai nghe.

“Giờ này còn ai gọi nhỉ? Đợi tí nhé.”

Rác lên tiếng.

“À, là Na Jung đấy. Vừa nãy mẹ Na Jung có gọi điện bảo lát nữa con bé sẽ mang mận sang cho. Đừng có mà tán tỉnh vớ vẩn với con bé đấy nhé!”

“Thằng điên. Nó có khác gì em gái đâu. Mà tán thì sao nào? Bạn gái mà đấy à mà lo?”

Im lặng. Trước câu nói đùa của Jae Hyung, Rác im lặng không đáp.

“Bọn anh không dọn cái nhà đi được à? Ở như bọn mọi í!”

Giọng Na Jung lao xao trong điện thoại.

“Gì thế? Na Jung á? Từ bao giờ? Hai cái đứa này lại phải lòng nhau à? Bọn ranh con vắt mũi chưa sạch này!”

Jae Hyung ngờ ngợ đoán ra sự tình, bèn găm ghè trong điện thoại.

“Anh trật tự đi. Na Jung vẫn chưa biết đâu.”

Rác khẽ mỉm cười, ngược lên nhìn tờ lịch treo trên tường. Ngày 8 tháng Bảy năm 1995, ngày thứ bảy sắp tới được khoanh một vòng tròn to tướng bằng mực đỏ.

***

Vở nhạc kịch Grease. 18 giờ ngày 8 tháng Bảy năm 1995. Rạp Toiuol, trung tâm nghệ thuật Seoul.

Na Jung ngồi bên bàn học, nhìn chăm chăm hai chiếc vé đi xem nhạc kịch mới được một anh khóa trên ở câu lạc bộ điện ảnh cho. Dù biết thứ bảy nào Rác cũng có buổi học nhóm với mọi người trong lớp, nhưng lần trước lúc được anh đưa về, cô đã dồn hết dũng khí rủ anh đi xem cùng.

Chiếc máy nhắn tin đặt trên chiếc váy liền xinh xắn Na Jung diện trên người vẫn im phăng phắc, khiến căn phòng càng tĩnh lặng. Mỗi thất vọng trong lòng Na Jung ngày một lớn, rốt cục cô đã đứng lên định đi thay quần áo thì Il Hwa bước vào chuyển cho cô chiếc điện thoại.

Mở cửa bước ra ngoài, khuôn mặt Na Jung dần dần trở nên rạng rỡ. Không sao ngăn nổi nụ cười cứ liên tục toét ra trên miệng, Na Jung tiến đến gần Rác đang đứng đợi dưới bức tường rào.

“Em tưởng anh quên mất rồi...”

Na Jung cố giấu niềm sung sướng trong lòng, khẽ liếc bộ trang phục chần chu Rác đang mặc trên người.

“Quên làm sao được mà quên. Anh không mang xe đến đâu. Thấy bảo Kang Nam đang tắc đường ghê lắm, mình đi bộ đi nhé!”

Na Jung gật đầu. Rác tiến đến trước mặt cô.

“Na Jung à, hôm nay hẹn hò với anh nhé?”

Na Jung ngược nụ cười lấp lánh lên nhìn Rác. Trái tim bay lên lơ lửng, tan chảy vào ngọn gió mùa hè mát rượi thành một dòng sông êm đềm chảy quanh Na Jung. “Đi thôi” - Rác chìa tay về phía Na Jung. Trong số bảy tỉ dân trên trái đất này, xác suất để người mình thích cũng thích lại mình là bao nhiêu? Giờ là lúc con tàu rời bến hướng về đại dương. Na Jung nắm tay Rác, bước chậm chậm và nghĩ. Biết đâu, ngay lúc này, kỳ tích cũng đang tìm đến với mình!

QUY TẮC MỘT VẠN GIỜ ĐỒNG HỒ

Mùa hè năm 1995, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Na Jung vội vã chạy vào bàn học. Bàn tay cô vội vã mở ngăn kéo, lấy cái hộp đầy ắp, lục tung cả đồng sách vở. Ba trăm ngàn won không phải là số tiền nhỏ. Đó là số tiền dành cho buổi tiệc cuối kỳ của câu lạc bộ. Thế mà Na Jung nghĩ mãi cũng không nhớ ra mình để ở đâu. Yoon Jin cũng theo vào phòng tìm giúp Na Jung.

“Này, hay cậu vay tạm mẹ đi. Không thì gia này cậu kiếm đâu ra những ba trăm ngàn won?”

Không được. Hai vai Na Jung buông thõng. Giờ này mà nhờ mẹ thì có khi phải ngồi giải thích cặn kẽ từng li từng tí, khéo lại mất cả ngày chứ chẳng chơi. Na Jung đang hoang mang không biết phải làm sao thì chợt mắt Yoon Jin sáng rực.

“À! Anh vừa đến chơi đấy. Vay anh Rác là chuẩn nhất rồi. Anh ấy chẳng có tí khái niệm về tiền bạc đâu, cậu vay xong không trả khéo cũng không nhớ ấy chứ.”

Yoon Jin ừn lửng Na Jung ra cửa. Nhờ có diệu kế của Yoon Jin mà đến giờ Na Jung mới chịu toét miệng cười.

Trong căn bếp lấp lánh ánh nắng.

“Anh!”

Na Jung ngồi sát xuống bên cạnh Rác, thở thở hỏi:

“Có việc gì mà giờ này anh lại đến đây? Anh từ bệnh viện đến thẳng đây luôn à?”

Rác giật mình ho khan mấy tiếng, ngập ngừng nói:

“Ừ, anh có chút thời gian rảnh... sang đây xin mẹ bữa cơm. Con bé này, xê ra một tí xem nào.”

Na Jung xụ mặt ngồi tách ra, vắt chân nọ lên chân kia, liền bị Rác gõ tét cho một cái.

“Anh đã bảo bao nhiêu lần không được ngồi khoanh chân như thế cơ mà. Ngồi thẳng lên, duỗi lưng ra, dựa sát lưng vào ghế! Đạo này lại không tập thể dục chứ gì? Vẫn chưa biết sợ là gì đây mà. Lại muốn vẹo lưng phải vào bệnh viện như lần trước mới yên phải không?”

“Em vẫn tập thể dục mà!”

Na Jung trề môi, quyết tâm trả treo lời Rác. Rác đứng bật dậy tạo tư thế đứng tấn rồi quay sang nhìn Na Jung.

“Em làm thử thế này xem. Làm được thế này thì đảm bảo anh sẽ không cần nhần nữa. Còn làm gì đấy? Đứng lên xem nào?”

Na Jung chần chừ rồi cũng đứng dậy. Vừa mới chìa hông ra sau một cái thì cả thân trên như sắp đổ sập xuống đến nơi. Cố duỗi lưng ra thì hai đầu

gối bắt đầu lung lay như răng bà lão. Rốt cục, đến lúc giữ thẳng được đầu gối thì Na Jung ngã phệt mông xuống đất.

“Có luyện tập tí nào đâu. Con bé này, lưng em cứng như đá ấy!”

Rác ngán ngẩm lắc đầu nhìn Na Jung. Na Jung cúi tiết cãi lại:

“Cái này đây người không làm được, có phải mỗi mình em như thế đâu!”

Đúng lúc Yoon Jin đi qua bèn bị Rác gọi lại. “Em làm thử như thế này đi” - Rác diễn lại thế đứng tấn. Yoon Jin bắt chước Rác dễ như bỡn khiến Na Jung điếng người. Rác quay lại lườm Na Jung muốn cháy lông mày, rồi vợ cặp đi ra khỏi bếp.

Rác đang định đi ra khỏi cửa chợt dừng lại. Na Jung vội vàng chạy theo, bối rối mở lời:

“Anh... Cho em vay ít tiền. Ba trăm ngàn won! Em làm mất tiền quỹ của câu lạc bộ rồi. Chẳng biết làm rơi mất lúc nào ấy. Anh cho em vay được không? Nhưng không được nói gì với bố mẹ đấy.”

Đồng ý lời nhờ vả của Na Jung, Rác đưa ra điều kiện: Cô phải giữ được tư thế đứng tấn trong vòng 5 giây. Na Jung hoan hỉ gật đầu.

“Muỗi! Mai em làm cho anh xem luôn. Tập một ngày là quá đủ. Anh cứ chuẩn bị sẵn tiền đi!”

Rác quay lưng định đi, chợt quay lại nắm cánh tay Na Jung:

“Tối mai em làm gì? Có bận không?”

Na Jung căng thẳng, hơi thở gấp gáp.

“Bảy giờ tối mai đợi anh trước cửa bệnh viện nhé. Tối mai anh được nghỉ, mình cùng đi ăn tối nhé, anh có chuyện muốn nói với em.”

Na Jung nuốt nước bọt khan:

“Chuyện gì... chuyện không vui à? Anh nói luôn bây giờ không được à?”

“Ngày mai rồi anh nói. Em vào đi.”

Na Jung rút trong túi áo ra cuộn băng nhạc đưa cho Rác.

“À đúng rồi. Đây là quà cho Bing-Grae! Em thu lại toàn những bài mới đấy. Phẫu thuật cắt ruột thừa dù không nghiêm trọng lắm nhưng ở một mình trong bệnh viện chắc cũng chán. Anh bảo cậu ấy lúc nào buồn thì nghe nhé.”

“Hay đi cùng anh đến bệnh viện luôn đi.”

“Em có hẹn rồi. Em phải giúp Chil Bong làm bài thi văn hóa.”

Lập tức giọng Rác tỏ ra dằn dỗi:

“Sao em lại phải giúp cậu ta?”

“Không giúp thì làm thế nào? Cậu ấy bị cảnh cáo hai lần rồi, thêm lần nữa là bị đuổi thẳng cổ ấy chứ.”

Thái độ vui vẻ của Na Jung bỗng khiến Rác vô cớ bực mình:

“Trường người ta có điên đâu? Yên tâm không bao giờ bị đuổi, cứ bảo cậu ấy viết đại cái tên lên bài thi là đủ đảm bảo rồi.”

“Không được. Em đã hứa rồi. Đề thi mở nên em chỉ cần gạch chân vài ý chính cho cậu ấy là được thôi mà.”

Na Jung vẫn dứt khoát không chịu hiểu tâm ý của Rác khiến anh ngán ngẫm thờ dài. Anh đang định quay đi thì Na Jung xòe rộng hai cánh tay, mắt chớp chớp ra vẻ đáng yêu. Rác tần ngần đứng nhìn Na Jung, quay lại khẽ ôm nhanh một cái rồi buông ra. Na Jung nghi hoặc:

“Anh làm sao thế? Không thích ôm em à?”

Rác vẫn lạnh lùng.

“Ôm em một cái thôi cũng khó thế à?”

“Không phải như thế.”

Nói rồi, Rác kéo Na Jung lại định ôm lần nữa. Cô nàng giận dỗi quay ngoắt vào nhà, đóng cửa đánh rầm đằng sau lưng, bỏ lại Rác đứng một mình, tâm trạng rối bời.

Chiều hôm đó, Na Jung và Chil Bong ngồi bên nhau trong giảng đường.

“Na Jung à. Hay thôi mình làm phao luôn cho nhanh được không? Đứa nào cũng làm thế mà.”

Chil Bong nhìn Na Jung dán mũi vào cuốn sách dày cộp, ngần ngừ gợi ý.

“Đứa nào thì mình không biết, riêng cậu tuyệt đối không được. Cậu mà bị phát hiện gian lận thi cử là ngày mai lên báo ngay. Tối nay cậu chỉ cần về đọc hết những chỗ mình đánh dấu là được. Với cả chắc sẽ có một bài luận nữa đấy...”

“Bài luận? Ôi thôi mình từ bỏ luôn. Chịu không làm được đâu!”

Chil Bong le lưỡi, lắc đầu quây quây.

“Sao bảo môn văn hóa này cho điểm dễ lắm cơ mà? Mình đúng là điên mới chui đầu vào cái lớp này.”

“Ờ đây. Sao cậu lại chọn lớp này? Mọi người toàn chọn lớp tập nhảy hay bowling cơ mà.”

Lúc này Na Jung mới ngẩng đầu lên. Trước mặt cô, Chil Bong sống động như một bức tranh đầy màu sắc được vẽ nên bởi bản tính lạc quan và vui vẻ của cậu. Bức tranh ấy phủ đầy ánh mắt Na Jung bởi những đường nét mềm mại, dịu dàng.

“Mình đi theo cậu chứ sao nữa. Vì mình biết kiểu gì cậu cũng giúp mình thế này mà...”

Chil Bong cười ngượng ngịu. Đó là tình cảm chân thành cậu dành cho Na Jung. Thứ tình cảm cậu đã ôm ấp trong tim bấy lâu nay, đã trải qua thử thách, đã bị thời gian gọt giũa, để đến giây phút này, cậu sẵn sàng trao trọn cho người con gái đang ngồi trước mặt mình.

“Na Jung à, đi ăn gì không? Mình mời.”

“Mình không đi ăn riêng với cậu đâu.”

Na Jung đứng lên, bỏ lại Chil Bong một mình sững sà ngồi lại trong giảng đường. Không ai biết, đằng sau câu trả lời cụt lủn ấy, trong lòng Na Jung, những con sóng đang gợn lên lăn tăn, nhưng cũng đủ làm cô hết sức khó chịu.

Trở về nhà, Na Jung đi đi lại lại trong phòng Yoon Jin, mặt mũi căng thẳng cực độ. Cơ thể cô nàng cứng đờ như hóa đá. Hai mươi lần, ba mươi lần, càng cố tập đứng tấn thì đôi chân càng rung lên bần bật đến mức chóng cả mặt. Rốt cục, Na Jung đành ngồi phịch xuống đất.

“Yoon Jin à, anh ấy hẹn gặp mình tối mai đây.”

Yoon Jin đang ngồi bên bàn học quay ngoắt lại nhìn.

“Gặp cậu á? Hai người thôi á? Hẹn ra ngoài luôn á?”

“Lạ nhỉ? Hay thôi mình không đi? Nghe có vẻ anh ấy định nói chuyện gì không vui ấy.”

Trán Yoon Jin cũng bắt đầu nhăn tít chả kém gì Na Jung.

“Ừ. Đạo này cậu cũng dính lấy anh ấy nhiều quá. Anh cảm thấy hơi phiền nên em có thể giữ khoảng cách với anh được không? Hoặc là, anh có bạn gái rồi, sau này em phải cẩn thận. Liệu có phải nói chuyện đó không nhỉ?”

Na Jung ỉu xiu gật đầu.

“Hay hủy hẹn, bảo anh ấy lần sau gặp?”

“Trưa mai cậu gọi cho anh ấy, bảo tự nhiên có việc gấp không đi được!”

Theo gợi ý của Yoon Jin, Na Jung bắt đầu nghiên cứu mọi lý do nghe có vẻ hợp tình hợp lý nhất để từ chối Rác. Nỗi lo lắng như một con nước cuốn trôi Na Jung vào tâm xoáy, khiến cô chẳng thể nghĩ đến điều gì khác ngoài việc chuẩn bị cho một lời nói dối hoàn hảo dành cho ngày mai.

Cùng lúc đó, Rác ngồi ngẩn ngơ nhìn ngày số 3 được khoanh đỏ chót trên cuốn lịch bàn. Không gian tĩnh lặng xung quanh khiến tinh thần anh càng trở nên sáng suốt hơn bao giờ hết. Những chuyển động khê khàng, sự xao xuyến êm dịu, cảm giác hưng phấn cứ thỉnh thoảng lại gợn lên trong lòng những con sóng lăn tăn. Anh rút trong ngăn bàn ra chiếc hộp nhỏ đựng chiếc vòng cổ, rồi cứ thế vừa ngắm vừa cười một mình. Thời khắc bày tỏ tình cảm của anh đang từng chút tiến đến gần.

Ngày hôm sau. Chil Bong bước vào vị trí ném bóng, hướng tầm mắt nhìn vào sân. Một anh khóa trên gọi cậu ném bóng để tập đánh. Chil Bong đang chuẩn bị thì anh ta lên tiếng quát Soo Ho và Kyung Hwan đang ngồi bên cạnh cậu:

“Này, các cậu vác rào ra đi!”

Hai người miễn cưỡng đứng dậy, gườm gườm nhìn Chil Bong. Soo Ho và Kyung Hwan cùng nhau bê rào ra gần bục dành cho người đánh bóng. Rào vừa được đặt xuống, chợt Chil Bong hét lên đau đớn. Hai cầu thủ hốt hoảng nhấc lên thì mới phát hiện ra vừa đè chiếc rào lên chân Chil Bong. Chil Bong ngồi thụp xuống xoa xoa bàn chân bị thương. Hai cầu thủ lúng túng đứng bên cạnh, không biết phải nói lời xin lỗi thế nào. In Sung chăm chăm nhìn hai người một hồi, rồi lại quay xuống nhìn Chil Bong. Bàn chân cậu đã sưng phù lên, đỏ ửng.

Trong quán rượu trước cổng trường. Kết thúc buổi luyện tập, In Sung gọi Soo Ho và Kyung Hwan ra nói chuyện, thái độ hết sức căng thẳng, uống cạn một ly soju, Soo Ho đặt cách cái cốc xuống bàn.

“Cậu bệnh Chil Bong chứ gì? Được rồi. Bọn mình cũng có lỗi. Nhưng có phải bọn mình cố tình làm thế đâu? Lỡ làm cho ngôi sao của đội bị thương, bọn mình phải quỳ sụp xuống nhận tội mới được phải không?”

Soo Ho tức tối tuôn ra một tràng, không để cho In Sung chen vào câu nào.

“Sắp tới làm gì có trận đấu nào. Giải đấu loại quốc gia cũng còn một tháng nữa mới tới. Cậu hơi quá đáng rồi đấy!”

“Vết thương của Chil Bong phải ít nhất ba tuần mới khỏi. Trong thời gian đó vai cứng lại, mất cảm giác thì các cậu tự ra sân mà thi đấu nhé?”

In Sung đã giải thích đến thế mà Soo Ho vẫn không chịu thua.

“Khỏi ngay cho mà xem. Bao nhiêu người phục vụ bên cạnh. Nào là huấn luyện viên, nào là quản lý, nào là bác sĩ. Không đến lượt cậu phải lo.”

“Sao cậu lại ghét Chil Bong thế nhỉ? Nhìn cậu ta chơi giỏi thế cậu ghen tị à? Như cái gai trong mắt phải không?”

Bị In Sung nói trúng tim đen, Soo Ho nổi đóa:

“Ờ. Nhìn ngứa mắt lắm. Ghen tị muốn chết đi được. In Sung, cậu chẳng quan tâm gì đến cuộc tranh đua trở thành cầu thủ chính phải không? Ông trời cũng thật không có mắt mà! Đã giỏi lại còn giàu. Bố Chil Bong tháng nào cũng mời cả đội ăn một bữa đấy. Dịp lễ nào cũng gửi quà biếu huấn luyện viên với quản lý. Còn ông bố bán tất rơm ngoài chợ Namdaemun như nhà mình thì đời nào mới mời được cả đội một bữa ăn hàng. Muốn mua cho thằng con cái gây đánh bóng cũng phải tiết kiệm mãi mới đủ tiền. Cũng phải, cái thằng khố rách áo ôm như mình thì làm gì dám ôm mộng cao sang...”

Soo Ho nâng ly rượu lên uống cái ực. Kyung Hwan quay sang nhìn In Sung:

“Xin lỗi nhé. Cũng vì bọn mình chơi kém nên mới thế... Bọn mình cũng biết xấu hổ chứ.”

Soo Ho bật cười cay đắng:

“Phải. Mình xấu hổ. Cái loại đứng vị trí dự bị như mình, nhờ Chil Bong mới vào được đại học, cảm ơn còn chưa hết...”

In Sung ngồi nhìn hai người một hồi lâu mới mở lời:

“Cả hai cậu đều học trường cấp ba Hwimoon phải không? Thế thì mình hiểu rồi. Chil Bong chơi giỏi từ bao giờ thế? Lớp 11? Cậu ấy ra sân lần đầu trong trận tứ kết giải Hwarang trong vai trò cầu thủ ném bóng, trước đó thì toàn ngồi ghế dự bị thôi.”

Soo Ho nghiêng chén rượu định uống, chợt dừng lại nhìn In Sung.

“Thấy bảo cậu chơi từ năm lớp 10 cơ à? Hồi lớp 10 Chil Bong chỉ toàn được ném bóng tập thôi. Cậu phải biết rõ chứ. Hồi đó cậu ấy có mặc cảm yếu kém như cậu bây giờ đâu. Lúc nào cũng bám lấy các anh để học hỏi, sáng nào cũng dậy sớm chạy một tiếng đồng hồ, buổi chiều kết thúc buổi tập vẫn ở lại một mình tập ném những năm trăm quả. Cậu ấy bắt đầu tập bóng chày từ hồi học lớp ba đến giờ, không bỏ một ngày nào.”

Soo Ho đã không biết đến sự thật đó. Cậu im lặng, ánh mắt đầy bóng tối.

“Kiên trì đến thế cơ mà. Mình cũng lần đầu tiên gặp được một đứa quyết tâm đến mức như thế. Cậu ta cũng thật là... Mới đầu cố mãi cũng có được đâu. Mình đã nghĩ, đúng là bóng chày phải có năng khiếu mới làm được nên chuyện. Thế mà, không biết từ lúc nào, cậu ta giỏi bật hẳn lên. Người

ngoài nhìn vào ai cũng nghĩ cậu ta có năng khiếu trời cho. Chỉ đọc báo thôi thì còn tưởng cậu ta từ bé đã là thiên tài ấy chứ.”

Mảnh thủy tinh cắm sâu trong lòng Soo Ho đến lúc này dường như mới bật tung, rơi ra ngoài.

“Chil Bong chăm chỉ lắm. Cậu đã làm được như thế chưa?”

Soo Ho cảm thấy mặt mình nóng lên bừng bừng.

“Nếu muốn ghen tị thì ghen tị với cái bọn đẻ ra đã giỏi ấy, làm ơn đối xử tử tế với Chil Bong một chút. Hoặc không thì đừng quan tâm đến cậu ta nữa. Còn nữa, việc các cậu được gọi vào đội để dự bị cho Chil Bong, hôm nay mình mới biết. Chil Bong chẳng nói gì cả.”

Soo Ho cúi gằm mặt chén rượu, tránh ánh mắt In Sung.

***

Cuối cùng cũng đến ngày D-Day chờ đợi bấy lâu nay. Rác soi mình trong gương, cẩn thận bôi từng lớp nước hoa hồng, kem dưỡng ẩm rồi đứng lên cởi áo bờ-lu trắng, miệng liên tục mỉm cười. Anh nhắc chiếc áo khoác treo trên mắc xuống ướm lên người, miệng lầm nhảm hát theo giai điệu một ca khúc nào đó. Chợt chiếc máy nhắn tin trên bàn rung lên. Nói chuyện điện thoại với Na Jung xong, Rác như thể vừa rớt bịch từ trên mây xuống chín tầng địa ngục. Yoon Jin bị thương, chân đang sưng vù lên rồi, vì có đó mà Na Jung không thể đến buổi hẹn được.

“Em đến muộn cũng được mà. Anh sẽ đợi. Lúc nào Yoon Jin ngủ thì em bắt taxi đến nhé.”

Na Jung vội vàng dập máy, còn Rác vẫn cố níu kéo. Dập máy xong, Rác ngồi thụp xuống giường, đưa tay lên vò đầu bứt tai. Suốt mấy ngày mấy đêm thức trắng trong trong bệnh viện để đổi lấy buổi tối hôm nay thế là đổ hết xuống sông xuống biển. Rác thất thểu đứng lên đi ra ngoài.

Đêm về khuya. Bing-Grae đang đi qua đi lại tập thể dục trong hành lang bệnh viện thì gặp Rác từ phòng bệnh đi ra. Rác tản bộ cùng Bing-Grae, đưa tay lên xoa đầu cậu.

“Có chán không? Anh mang cho mấy quyển sách nhé?”

“Lúc này Sung Kyun cũng mang cho em mấy cuốn sách về máy tính rồi. Em vẫn dốt đặc máy tính nên tranh thủ thời gian rảnh đọc qua một chút. ”

“Bạn yêu đương thế mà vẫn có thời gian đến bệnh viện cơ à? Chil Bong thì sao? Chil Bong dạo này cũng bận à?”

“Anh không biết à? Chil Bong bị thương ạ.”

Rác ngạc nhiên quay lại nhìn Bing-Grae.

“Đang tập thì cái rào bị đổ vào người hay sao ấy ạ.”

“Thế à? Có sao không? Bị thương ở đâu?”

“Ở chân anh ạ. ”

Rác chột khựng lại.

“Chân á?”

“Vâng, chính xác là bàn chân ạ. Đang sưng vù lên rồi. Không phải bị thương nặng lắm... nhưng quản lý đang giận ghê lắm. Làm cầu thủ mà không biết tự bảo vệ bản thân mình... Chắc không sao đâu anh nhỉ?”

Rác không đáp, chìm vào suy nghĩ riêng. Chia tay Bing- Grae, Rác lên sân thượng lẳng lặng đứng nhìn bầu trời đêm. Cảm giác khó chịu không ngừng đeo bám trong lòng. Hết chuyện này đến chuyện khác nối tiếp nhau gây ra cảm giác bức dọc không dễ gì nguôi ngoai. Màn đêm đen thẫm như vậy, mà suy nghĩ thì trắng xóa, Rác không thể tập trung nổi vào chuyện gì. Anh cố chống chọi với những suy diễn liên tiếp dội lên trong đầu. Hóa ra, đây chính là cảm giác ghen tuông.

Lưỡng lự. Ngần ngại. Hồi hận. Mâu thuẫn. Băn khoăn. Cuối cùng máy nhắn tin của Rác reo lên. Kiểm tra tin nhắn xong, Rác bắt đầu chạy như hóa điên ra khỏi bệnh viện. Trong màn đêm tĩnh lặng, bước chân Rác dừng lại, mắt đảo dáo tìm Na Jung. Bên kia đường, Na Jung rạng rỡ vừa vẫy tay vừa bước đến.

“Anh! Em thành công rồi! Nhìn đây này!”

Khoảng cách giữa hai người chỉ còn khoảng mười bước chân. Nhìn Na Jung xuống thế đứng tấn, Rác chỉ biết đứng cười ngẩn ngơ như một kẻ ngốc. Anh vẫy tay, gọi Na Jung đến gần mình.

Na Jung đứng yên nhìn anh. Nụ cười ấm áp ấy dường như có lẫn cả chút buồn rầu, thất vọng, sợ hãi. Mà có khi tất cả chỉ do cô tưởng tượng ra. Làn gió đêm thoảng hương bạc hà man mát từ cơ thể anh. Hít một hơi thật sâu, Na Jung xòe rộng hai cánh tay. Chợt, một giọt nến nóng ấm rơi vào người cô. Giọt nến mang theo cả ngọn lửa bùng bùng đốt cháy trái tim cô. Trong đêm sâu, Na Jung bừng sáng như ngọn nến lung linh soi rọi mọi góc ngách tăm tối. Trong vòng tay Na Jung là một khu vườn đầy ánh nắng chiều trải trên những bông cẩm tú cầu rục rờ. Và nỗi nhớ. Sự trân trọng.

Tha thiết. Tình yêu. Tất cả đã được đánh thức. Rác rảo bước hướng về phía Na Jung. Na Jung đang nhắm mắt, mỉm cười thật đáng yêu.

Cái ôm Na Jung chờ đợi không đến, thay vào đó là đôi môi ấm sức của anh. Rác đưa tay ôm lấy hai má, kéo Na Jung vào lòng. Na Jung giật mình mở tròn đôi mắt. Trong đôi mắt đó, hình ảnh Rác phản chiếu gần hơn bao giờ hết. Na Jung khẽ nhắm mắt lại, vòng tay ôm Rác. Kỳ tích của đêm chiếu ánh sáng dịu dàng xuống bóng hai con người đang say đắm trong vòng tay nhau.

Giây phút đó, Chil Bong cũng đang trải qua một sự xúc động mạnh mẽ. Ai đó đã bỏ lại ngoài cửa ba cái thùng lớn. Bên trong là những đôi tất hàng nhái được xếp gọn gàng theo từng tên nhãn hiệu.

Chil Bong đứng nói chuyện điện thoại với Soo Ho trong bộ điện thoại trong vườn bệnh viện.

“Này, cảm thấy có lỗi thì xin lỗi một câu là được. Sao phải quà cáp thế...? Mà nhà cậu không có tất hiệu Mizuno à? Chừng này tất chắc mình phải đi đến khi nào giải nghệ mới hết mất.”

Đầu dây bên kia, Soo Ho lắng nghe tiếng Chil Bong cắn nhai, mỉm cười.

“Không sao đâu. Hơi rạn xương một tí thôi. Cậu lo thì đến bệnh viện thăm mình đi.”

Soo Ho hơi ngập ngừng, rồi cũng đồng ý. Chợt Chil Bong nhớ ra câu hỏi luận bài thi môn văn hóa mà Na Jung nhắc đến, bèn hỏi Soo Ho:

“Này, Soo Ho, cậu có tấm gương cuộc đời không?”

Soo Ho còn ngơ ngác chưa biết trả lời ra sao, Chil Bong đã châm chọc:

“Tấm gương ấy, không biết à? Ôi trời cái đồ điên này. Là người thầy của cả cuộc đời mình ấy! Ví dụ như một cầu thủ bóng chày cậu kính trọng và yêu thích chẳng hạn.”

“À, đương nhiên là có chứ. ”

“Ai?”

“Yogi Berra.”

“Yogi Berra? Cầu thủ bắt bóng đội New York Yankees á?”

“Ừ, sau này cũng thành quản lý đấy.”

“Ừ, mình biết. Sao lại là người đó?”

“Ông ấy đã nói một câu rất nổi tiếng...”

Chil Bong dỏng tai, mắt mở to. Đột nhiên trong người cậu như tràn trề một nguồn năng lượng lạ kì. Nếu có tồn tại trên đời này một nghệ nhân tạo ra thời gian, thì ngay lúc này, nghệ nhân ấy đang nhào nặn nên từng đường gân thớ thịt cho thời gian của cậu. Tay Chil Bong nắm chặt chiếc điện thoại, khuôn mặt xúc động, và dần dần bừng sáng.

Trong lúc đó, ở nhà trọ Shinchon, Il Hwa cũng đang nghe điện thoại, khuôn mặt tối sầm.

“Sao thế? Ai đấy?”

Dong Il đang bế Joon, lo lắng quan sát vẻ mặt vợ.

“Mẹ Hae Tae gọi, thông báo thẳng bé sắp phải nhập ngũ.”

“Ôi dào, tôi lại tưởng chuyện gì! Thanh niên trưởng thành rồi thì phải vào quân đội chứ!”

“Không phải! Ngày mai! Mai nó phải đi luôn rồi!”

Tin dữ bay đến như tiếng sét ngang tai. Il Hwa và Dong Il hoang mang nhìn nhau. Đúng là chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Hae Tae đã nhận được giấy gọi nhập ngũ từ lâu, nhưng bà giấu tiệt tờ giấy báo để khỏi phải nghĩ đến chuyện đau lòng ấy, cho đến tận hôm nay, khi chỉ còn một ngày nữa là phải để con trai lên đường, bà mới kịp nhớ ra.

Thế là, ngày hôm sau Hae Tae lên đường nhập ngũ, khuôn mặt vẫn còn ngơ ngác như chưa kịp tỉnh khỏi cơn mơ. Đôi mắt mơ màng, biểu cảm đờ đẫn, Hae Tae đến tập hợp trong trại huấn luyện Nonsan. Mọi người và khung cảnh xung quanh cứ di chuyển như trong cuốn phim quay chậm. Các ông bố bà mẹ thì nhau khóc lóc. Hae Tae cứ thế ngơ ngẩn, không tìm đâu ra được sợi dây liên kết bản thân mình với tình trạng hoang đường xung quanh. Rốt cục, cuộc sống quân ngũ vẫn phải bắt đầu.

***

“Na Jung à, nghe điện thoại đi! Anh con gọi đây!”

Chiều hôm đó, Il Hwa ngoài phòng khách gọi với vào phòng Na Jung. Na Jung đang ngồi bên bàn học chột đứng bật dậy. Cô vội vã mở cửa phòng chạy ra ngoài đón lấy chiếc điện thoại. Cùng lúc đó, trên ti vi đang phát chương trình phỏng vấn Chil Bong. Na Jung tay cầm điện thoại, mắt tập trung vào màn hình ti vi. Phóng viên đang chìa micro về phía Chil Bong.

“Bình thường cầu thủ nào cũng sẽ ngưỡng mộ một cầu thủ bóng chày khác và coi người đó như tấm gương của cuộc đời mình. Bạn có tấm gương cho riêng mình không?”

“Hồi trước thì không, nhưng gần đây em mới phát hiện ra mình cũng rất ngưỡng mộ một người ạ.”

“Ai thế ạ?”

Na Jung đang nghe điện thoại trong góc phòng cũng phải dỏng tai lên lắng nghe.

“Cầu thủ Yogi Berra của đội New York Yankees ạ.”

“Vị cầu thủ ấy không những nổi danh vì sự nghiệp thể thao mà còn để lại rất nhiều những câu nói quý giá. Trong số rất nhiều câu danh ngôn ông ấy để lại, cậu thích câu nào nhất?”

“Vâng, em thích nhất câu này ạ.”

Chil Bong nghỉ một nhịp. Đêm hôm đó, cậu đã nghĩ đến “quy tắc một vạn giờ”. Theo kết quả nghiên cứu của rất nhiều học giả, để thành công trong một lĩnh vực nào đó, mỗi người cần đầu tư vào đó một vạn giờ. Mozart, Beatles, Steve Jobs, Kim Yeon Ah, thành công của tất cả bọn họ đều không nhờ vào tài năng thiên bẩm hay vận may, mà tất cả là do những nỗ lực và vất vả họ đã trải qua. Công việc, các mối quan hệ, và cả tình yêu có lẽ cũng không có gì khác biệt. Tóm lại, thành công sẽ không bao giờ đến với những người chỉ biết chờ đợi vận may. Thành công nào cũng đến cũng đến cùng mồ hôi và nước mắt.

Phóng viên kiên nhẫn chờ đợi. Lúc này, Chil Bong mới nói, ánh mắt kiên định:

“Cho đến khi kết thúc, mọi việc vẫn chưa kết thúc.”

NHỮNG NGƯỜI KHIẾN TÔI THAY ĐỔI (I)

Mùa hè năm 1995, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Na Jung ngồi trước bàn trang điểm, âu yếm ngắm nhìn chiếc dây chuyền. Một trái tim nhỏ xíu xinh xắn, kết hợp với những hạt đá gắn chìm xung quanh trông hết sức thanh nhã. Đó không phải một lời nói đùa, mà là sự thật. Không phải mơ, mà là thực tế. Dù vẫn còn cảm giác hơi hoang đường, nhưng đây chính là thì hiện tại tiếp diễn. Na Jung vẫn còn nhớ rõ cảm giác trái tim bị bóp nghẹt trong căng thẳng, rồi vỡ òa ra vì hạnh phúc như thế nào.

Đêm hôm đó, sau khi được Rác trao cho nụ hôn đầu tiên Na Jung ngồi thật lâu trên ghế đá, hít thở sâu. Nỗi xấu hổ vẫn còn râm ran trên lưng. Ngọn đèn đường đã chứng kiến tất cả. Làn môi nóng bỏng. Cảm giác xao xuyến vừa nhức nhối, vừa lạ lẫm. Khuôn mặt nóng bừng không làm sao hạ nhiệt nổi. Rác đang xách túi từ phòng bác sĩ đi ra. Na Jung lúng túng đứng dậy. Ba bước...

“Anh, em đang đói lắm rồi đây... ăn gì nhỉ?”

Rồi năm bước. Rác kéo Na Jung vào lòng, khoác tay lên vai cô.

“Lần đầu tiên trong đời anh đã đặt cả chỗ ở nhà hàng sang trọng... Con bé này, sao lại không đến hả? Giờ này chắc người ta đóng cửa mất rồi.”

Ngỡ ngàng. Na Jung bối rối cúi gằm mặt xuống đất.

“Em có thích ăn gì không?”

Rác dịu dàng nắm lấy tay Na Jung. Hai mươi bước.

“Hay đi ăn đồ Âu nhé, lâu rồi không ăn.”

Và rồi ba mươi bước. Na Jung xấu hổ, chỉ tập trung vào đếm bước chân của mình, khe khẽ gật đầu.

Thoáng liếc nhìn Rác đứng gọi điện thoại ở quầy lễ tân, khuôn mặt Na Jung ửng hồng, cô đưa mắt nhìn quanh quất bên trong nhà hàng. Ánh mắt chẳng hiểu sao cứ len lén tìm về phía Rác, mặc dù Na Jung đã cố không để ý đến anh nữa. Thế rồi từ lúc nào, Rác đã bước gần lại chiếc bàn cô đang ngồi. Vờ như không thấy, Na Jung nuốt nước bọt khan, mắt nhìn thẳng về phía trước, chỉ cảm nhận được anh đang đứng sát bên mình. Từ từ quay đầu lại, Na Jung ngược lên nhìn Rác vừa ngồi xuống bên cạnh mình. Rác cố tỏ ra bình tĩnh, nghiêng người sang phía Na Jung:

“Em chọn món chưa?”

Na Jung lắc đầu. Rác nhìn menu một hồi rồi chọn mì spaghetti. Một lát sau, đĩa mì còn đầy nguyên được mang đi, thế chỗ vào đó là hai ly café. Na Jung vẫn yên lặng cúi nhìn chiếc ly trên bàn.

“Jung à, nhìn anh này.”

Giọng anh dịu dàng. Na Jung khẽ liếc mắt nhìn lên.

“Nhìn anh đi mà...”

Na Jung ngẩng cổ lên nhìn thẳng về phía trước. Một giọt nước trong veo khẽ đọng trên khóe mắt cô.

“Jung à. Nhìn anh đây này... Con bé này, sao lại khóc...”

Giọt nước trong veo lăn dài xuống hai bên má. Lòng ngập đầy cảm giác hối lỗi, Rác vòng tay ôm lấy Na Jung vào lòng.

“Đừng khóc. Anh sai rồi... Anh xin lỗi. Anh cũng thích em mà, sao em lại khóc...”

Được anh vỗ về, cơn tủi thân lại càng được thể trào lên khiến Na Jung òa ra khóc. Bức tường thành cao vời vợi trong anh dần dần sụp đổ. Cảm giác nhẹ nhõm bay lên như làn khói trắng mờ hồ. Trong một khoảnh khắc, mọi cảm xúc kìm nén bấy lâu nay được rũ bung ra, tràn trề ầm ập trong lòng Na Jung.

Rác rút trong túi ra chiếc hộp đồ đặt trên tay. Sự tò mò khiến khuôn mặt Na Jung nhanh chóng trở nên tươi tắn.

Na Jung rút chiếc dây chuyền trong hộp ra. Cảm giác run rẩy vì hạnh phúc lúc được anh thận trọng đặt chiếc vòng lên tay vẫn còn vẹn nguyên. Đường cong sắc sảo, kiểu dáng thanh tú, những viên đá tỏa sáng lấp lánh. Tự ngắm mình trong gương một hồi lâu, Na Jung đưa tay lên mân mê chiếc dây chuyền.

Trong căn phòng bệnh sáu người, Chil Bong trong bộ đồ bệnh nhân cũng đang ngồi mân mê trái bóng chày trắng tinh. Bing-Grae gấp sách, quay sang nhìn Chil Bong một mình chìm trong suy nghĩ.

“Anh đang lo lắng chuyện gì à? Hay là... bị thương nặng quá?”

“Không phải đâu. Ông quản lý làm quá lên thôi...”

“Thế thì có chuyện gì?”

Yên lặng.

“Na Jung à?”

Giật mình. Một câu nói của Bing-Grae mà khiến Chil Bong tỉnh hẳn khỏi mơ suy nghĩ rắc rối, điếng người nhìn Bing-Grae.

“Mọi người ở nhà trọ biết hết rồi. Chuyện anh thích Na Jung ấy.”

Bing-Grae ngồi thẳng người, quay sang nhìn Chil Bong.

“Anh từ bỏ đi. Na Jung thích anh Rác cơ. Anh ấy có vẻ vẫn chưa muốn chấp nhận tình cảm của Na Jung, nhưng...”

Chil Bong mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Chỉ còn là vấn đề thời gian thôi.”

“Anh biết rồi. Anh Rác cũng thích Na Jung. Anh ấy nói với anh thế mà.”

Chil Bong quay lại nhìn thẳng vào mắt Bing-Grae.

“Anh định làm thế nào?”

Không có câu trả lời. Chil Bong lại chìm vào suy nghĩ. Lời tỏ tình đã lỡ nói ra. Cái đêm căng thẳng đối diện với Rác. Trái tim đang hướng về một người khác của Na Jung. Còn trái tim của cậu, trải qua biết bao nhiêu căng thẳng, đau đớn, giờ bị bỏ lại bơ vơ bên ngoài cửa sổ. Tấn công trực diện.

Không nhìn về phía sau, chỉ tập trung tấn công về phía trước. Có lẽ cũng giống như bóng chày, việc điều khiển trái bóng cuộc đời cũng không hề dễ dàng. Thậm chí so với những trận giao tranh trên sân cỏ, trận đấu này còn đau đớn, khổ sở hơn gấp chục lần, thậm chí gấp trăm lần.

“Còn làm thế nào nữa...”

Giờ đây, chỉ còn lại một phương pháp duy nhất dành cho Chil Bong.

“Phải đợi chứ sao.”

Bóng biến hóa. Bỏ qua hết nỗi bất an tạm thời, bình tĩnh chờ đợi thời cơ sẽ sử dụng bóng thẳng để giành chiến thắng. Một trận đấu trở nên thú vị luôn là do thế cờ có thể bị lật ngược bất cứ lúc nào.

“Bây giờ chưa đến lúc. Phải đợi thôi. Anh không bỏ cuộc đâu.”

Ánh mắt Chil Bong nhìn Bing-Grae đầy cương quyết. Trái bóng tung lên gần chạm vào trần nhà rồi quay lại nằm ngoan ngoãn trong lòng bàn tay Chil Bong.

Tháng Một năm 1996, nhà trọ Shinchon.

“Các cậu ơi! Hae Tae gửi thư về này! Xuống đây nhanh lên! ”

Sau tiếng gọi của Na Jung, Dong Il, Il Hwa, Chil Bong, Yoon Jin, Sam Chun Po, Bing-Grae nhanh chóng tập trung trong phòng khách tầng một. Sam Chun Po đọc to bức thư của Hae Tae.

“Các bạn yêu thương xa nhớ! Mọi người có khỏe không? Huấn luyện viên và mẹ cũng khỏe cả chứ ạ? Lúc này, Yanggu, tỉnh Kangwon nơi con đang ở, trời lạnh vô cùng. Dần dần con cũng thích ứng được với cuộc sống

quân đội nơi đây, nên con viết vài dòng về tâm sự với cả nhà. Con biết mọi người lo cho con lắm, nhưng thực ra ở đây cũng không vất vả lắm đâu ạ.”

Tất cả mọi người đều tập trung cao độ. Hình ảnh Hae Tae ngồi trong doanh trại cầm bút viết thư về nhà hiện lên rõ ràng trước mắt.

Vài ngày trước, tại Sư đoàn 21, quân đoàn Baekdusan, huyện Yanggu, tỉnh Kangwon. Hae Tae đưa tay gạt nước mũi, rồi đặt bút viết câu tiếp theo.

“Mặc dù cơm lính thua xa cơm ở nhà trọ, nhưng dần dần con cũng ăn quen miệng rồi. Thịnh thoảng các anh cấp trên cũng mua cho đồ ăn ngon. Thế nhưng... có duy nhất một điều mà mãi con vẫn không quen được. Binh nhất ở đây bị sai vặt suốt cả ngày, đến nỗi mà con nghĩ nếu không có họ, không hiểu quân đội làm thế nào mà hoạt động được. Thêm vào đó là đám hạ sĩ, không biết ăn phải cái gì mà cứ mở mồm ra là chửi thề. Đó chính là vấn đề đấy ạ.”

Tiếng còi hiệu lệnh của trung sĩ vừa vang lên, Hae Tae bật dậy ngồi khoanh chân gọn gàng trên giường. Thái độ vênh váo của trung sĩ hết sức ngớ ngẩn khiến Hae Tae không nhịn được cười. Trung sĩ thay đổi sắc mặt, lần lượt nhìn ba cậu binh nhất và Hae Tae. Ngoắc ngoắc tay, mấy cậu binh nhất gọi Hae Tae ra ngoài. Cậu bắt đầu trở thành nạn nhân của đủ trò hành hạ do trung sĩ nghĩ ra.

Trở về chỗ, Hae Tae thở hồng hộc, rồi cầm bút viết câu tiếp theo.

“Trung sĩ, đồ ăn hại ấy! Mục đích tồn tại chỉ là để ăn cho tồn cơm tồn gạo rồi đi hành hạ binh nhất! Ôi mẹ ơi, con phải sống với đám ấy trong cùng một phòng, nhìn mặt suốt 24 tiếng một ngày. Chỉ cần nghĩ đến việc sau này con vẫn phải chung sống với đám ấy mà đã thấy trước mắt tối đen như đêm ba mươi rồi.”

***

Lại là nhà trọ Shinchon.

Na Jung bưng một khay đầy bánh đậu đỏ lên phòng khách tầng hai. Chil Bong, Sam Chun Po, Yoon Jin, Bing-Grae đã đang ngồi quây tròn uống rượu rồi. Sam Chun Po ngoạm một miếng bánh rồi nói lúng búng :

“Mà anh Rác hôm nay không đến được à? Tiếc chia tay Chil Bong mà...”

Sam Chun Po không giấu được vẻ tiếc nuối nhìn Chil Bong.

“Ngày mai cậu đi tham gia đợt huấn luyện mùa đông rồi đi Nhật luôn phải không? Hôm nay không đến thì làm gì còn lúc nào gặp được nữa...”

Na Jung và Chil Bong bối rối nhìn nhau. Yoon Jin quắc mắt lườm Sam Chun Po:

“Em họ anh ấy phải nhập viện. Thấy bảo cũng là fan của Seo Tai Ji đấy... bị gãy cả hai chân.”

Tất cả dồn ánh mắt về phía Na Jung.

“Trong lúc trèo lên tường nhà Seo Tai Ji.”

“Trèo tường nhà anh ấy làm gì?”

Yoon Jin tròn mắt ngạc nhiên.

“Nó bảo nó nằm mơ. Trong giấc mơ ấy, nó thấy Seo Tai Ji lên một chiếc trực thăng màu trắng, rồi bỏ đi thật xa.”

Tất cả mọi người chìm vào yên lặng. Sam Chun Po bắt đầu lời chuyện ngày tận thế ra nói khiến Na Jung hào hứng trở lại. Tốc độ sáu mươi kilômét. Trong lúc bạn bè bàn tán râm ran, Yoon Jin vẫn lặng lẽ uống bia.

“Máy tính chỉ nhận biết được số 0 và số 1 thôi. Khi chuyển sang năm 2000, máy tính không nhận ra được số 2, nó sẽ gây ra những lỗi khủng khiếp trên toàn cầu. Đúng vào lúc ngày 31 tháng Mười hai năm 1999 chuyển sang ngày 1 tháng Một năm 2000! Bom nguyên tử sẽ phát nổ, các hành tinh va vào nhau, hố đen nổ tung! Trái đất sẽ bị hủy hoại trong nháy mắt!”

Câu chuyện của Na Jung khiến Bing-Grae và Chil Bong đang chăm chú lắng nghe phải rùng mình.

“Thế thì anh không phải đi Nhật nữa đâu. Bốn năm nữa trái đất phát nổ rồi, còn bóng bánh cái gì nữa.”

“Này, thế nhờ nó không nổ thì làm thế nào? Mọi người lại đi xin việc đi làm là được, còn mình lấy gì mà ăn?”

Sam Chun Po ngắt lời Chil Bong:

“Thế thì cậu cứ sang Nhật chơi bóng, đến ngày 31 tháng Mười hai năm 1999 thì quay về đây. Hôm đó chúng ta sẽ cùng tụ tập ở chính chỗ này đợi xem liệu trái đất có phát nổ thật không.”

Đề nghị của Sam Chun Po khiến tất cả đều gật gù đồng ý, trừ Yoon Jin.

“Đúng là bọn dở hơi.”

Yoon Jin lười xoắn tít lại, lơ lơ nhìn Chil Bong và Bing- Grae. Đầu cúi gục xuống, lưng thì như sắp đổ. Chiếc phanh của Yoon Jin đã hoàn toàn

mất tác dụng.

“Trông cậu ngon lành thế này mà sao giờ này vẫn chưa có người yêu hả? Bọn con gái thích cậu có mà xếp thành mấy hàng! Sang Nhật chọn đại lấy một cô nào đấy mà yêu đi!”

Cái cảm đang hướng về Chil Bong của Yoon Jin dần dần chuyển về phía Bing-Grae.

“Cậu nhóc tội nghiệp này đến giờ vẫn chưa từng được nắm cổ tay con gái phải không? Khổ thân không cơ chứ, nụ hôn đầu lại dành cho anh Rác! Cái đồ đàn độn này! Đi chết quách đi cho xong!”

Bầu không khí tĩnh lặng đến lạnh người. Đầu Yoon Jin đổ gục sang vai Na Jung. Tốc độ một trăm bốn mươi kilômét. Lúc này Yoon Jin không còn để ý trước sau gì nữa, cứ thế cầm đầu cầm cổ đạp ga.

“Con bé này hôm qua cũng hôn anh Rác rồi.”

Tốc độ của Yoon Jin bây giờ hẳn phải ngang với tốc độ ánh sáng. Na Jung giật thót, bất giác quay sang nhìn Chil Bong.

“Con ranh này, thích người ta đến thế thì sang luôn bên đấy mà ở đi! Về nhà này làm gì không biết nữa.”

Chil Bong không để lộ chút cảm xúc nào lên mặt, nhìn Na Jung chăm chăm.

“Hừ! Nói quách cho cô chú biết cho xong. Ngày nào cũng cãi nhau như chó với mèo xong lại quay ra yêu nhau là thế nào...”

Những lời Yoon Jin buông ra không khác gì những mũi dao sắc nhọn lao về phía Chil Bong. Trong lòng cậu bỗng cồn lên một cơn khó chịu. Máu giật giật trong huyết quản như muốn vỡ tung ra ngoài. Chil Bong đứng bật dậy. Bing-Grae cũng đứng lên theo sau.

Sau khi sắp xếp gọn gàng đồ đạc trên bàn, Chil Bong rút trong ngăn kéo ra một chiếc hộp bằng gỗ. Một quả bóng chày cũ. Chil Bong mân mê quả bóng trên tay, chìm vào suy nghĩ. Bing-Grae bước vào phòng, đọc được những phân vân trong đầu Chil Bong, cậu rón rén hỏi:

“Anh đã thử nói chuyện với Na Jung chưa? Không hiểu sao lần này anh đi Nhật, em cứ có cảm giác anh sẽ không quay về nữa. Bọn mình thì thỉnh thoảng có thể ngồi uống với nhau chén rượu, chứ Na Jung thì... biết đâu hôm nay lại là lần cuối...”

Chil Bong quay nhìn Bing-Grae. Câu nói cuối cùng khiến lòng cậu dao động.

***

Chil Bong và Na Jung ngồi đối diện nhau trong một quán rượu nhỏ ấm áp. Na Jung bỗng rồi lên tiếng hòng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng vây quanh bọn họ:

“Vật giá ở Nhật đắt đỏ lắm. Cậu chuẩn bị quần áo lót và đồ mặc trong mang theo nhé. Mang cả đồ ăn đi nữa... Nhớ chuẩn bị ít hồng sâm mang đi. Bố mình có đấy, hay mình lấy cho cậu một ít nhé?”

Nhìn Na Jung quan tâm lo lắng cho mình như thế, Chil Bong vừa biết ơn, vừa thấy lòng mình đau nhói. Cậu chỉ biết lặng lẽ lắc đầu.

“À nhớ mang lá rong biển đi đấy. Vừa nhỏ vừa nhẹ, tiện mang đi mà. Ra nước ngoài chỉ cần có lá rong biển...”

Na Jung đang nói chợt dừng lại. Chil Bong vẫn cúi gằm mặt xuống bàn. Cô bất giác thò tay ngăn Chil Bong đang rót rượu vào chén. Lúc này, cậu mới mỉm cười:

“Này, cậu không thấy bất tiện à?”

“Có chứ. Vừa không thoải mái vừa ngại... Nhưng không phải mình ghét cậu đâu.”

Chil Bong lặng nhìn Na Jung.

“Lần nào cậu lên ti vi mình cũng ngạc nhiên. Ăn nói giỏi, chơi thể thao giỏi, lại còn nổi tiếng... Đúng là ngôi sao. Lúc ở cùng bọn mình thì không biết thế nào, nhưng lúc lên thời sự thì đúng là người nổi tiếng. Chil Bong, cậu sang Nhật cũng sẽ thành công thôi. Các cầu thủ bên Nhật chắc cũng sẽ thích cậu lắm đấy. Trong số bọn mình, cậu là người tốt bụng và trưởng thành nhất...”

Lúc nào trông Na Jung cũng thật đáng yêu. Chil Bong ngồi lặng lẽ nghe cô nói, rồi chợt cắt ngang:

“Vì tốt bụng nên mới thất bại còn gì.”

Na Jung khựng lại, ánh mắt hơi dao động.

“Vì quá hiền nên chẳng thể giữ nổi người con gái mình thích... Thật là, ngốc quá mà.”

Chil Bong lại rót đầy chén rượu, ánh mắt mênh mang. Nhìn Chil Bong buồn thiu, Na Jung chẳng biết phải nói gì.

“Joon à...”

Giọng Na Jung trầm thì. Chil Bong ngược lên nhìn cô.

“Ngoài kia tuyết rơi rồi kìa.”

Na Jung quay nhìn ra ngoài cửa sổ. Giọng nói mềm mại khẽ khàng mà len sâu vào lòng Chil Bong. Cậu cũng theo cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trước cửa quán rượu, Na Jung và Chil Bong đứng thật lâu dưới mái hiên. Từng lớp tuyết phủ xuống mặt đường lạnh giá khiến người ta muốn xích lại gần nhau hơn. Tiếng tuyết rơi. Hơi thở khe khẽ. Âm thanh từ xa vọng lại. Những cái cựa mình chuyển động của không gian.

“Về thôi, trước khi tuyết rơi nhiều thêm.”

Na Jung che tay lên đầu. Chil Bong rút chiếc mũ đang đội trùm lên đầu Na Jung. Na Jung thoáng giật mình, rồi ngại ngùng quay đi. Trong đêm tối, đôi mắt cô ánh lên lấp lánh.

“Về thôi, trước khi tuyết rơi nhiều thêm.”

Chil Bong nói, rồi điềm nhiên bước ra ngoài trời tuyết. Hai người rào bước đi nhanh về đến trước cửa nhà trọ, Na Jung chìa tay ra trước mặt Chil Bong.

“Lên đường may mắn nhé. Kiếm thật nhiều tiền. Đừng để bị ốm.”

Chil Bong cũng chìa tay ra nắm lấy bàn tay ấm áp của Na Jung.

“Ừ. Cậu cũng ở lại mạnh khỏe nhé.”

Na Jung định rút tay về, nhưng bị Chil Bong giữ chặt lại. Hơi ấm từ bàn tay Na Jung từ từ phủ khắp từng mảnh trái tim rã rời của Chil Bong. Chil Bong thì thầm:

“Na Jung à. Liệu... nếu một ngày nào đó...”

Na Jung ngược lên nhìn Chil Bong.

“Vài năm sau... nếu chúng ta gặp lại... nếu lúc đó... bên cạnh cậu không có ai...”

Có lẽ đó là những lời khó nói nhất trên đời này.

“Thì lúc đó... làm bạn gái mình nhé!”

Nhưng cũng là những lời từ tận đáy lòng. Trong ánh mắt lấp lánh của Na Jung, Chil Bong thoáng mỉm cười. Đó là những lời lần đầu tiên Chil Bong nói với Na Jung, nhưng cũng đủ để khiến chúng in hằn lên trái tim Na Jung, khiến cô không thể nào quên.

***

Sư đoàn 21, quân đoàn Baekdusan, huyện Yanggu, tỉnh Kangwon.

Trung đội bộ binh trang bị vũ khí sẵn sàng, tập trung ở một góc sân luyện tập. Hae Tae lỡ đánh mất nắp khí của súng nên sáng ngày ra, không khí trong trung đội đã y hệt như một cái chảo lửa. Giữa những người lính chuyên bắt nạt và những người lính bị bắt nạt, Hae Tae đứng run như cây sậy, sợ chỉ một cử động của mình thôi sẽ làm cho cái chảo lửa vỡ tan.

“Chạy một trăm vòng quanh sân tập!”

Y như dự đoán, cả trung đội đang căng thẳng chờ đợi đòn trừng phạt tập thể giáng xuống. Các chiến sĩ đứng trong hàng lục tục chuẩn bị chạy. Hae Tae nghĩ rằng đây sẽ là ngày cuối cùng ở trong quân đội của mình. Không phải vì sợ bị các vị cấp trên xử lý sau bài trừng phạt tập thể này, mà có lẽ cậu khó lòng sống sót nổi sau 100 vòng chạy với 45 kilôgam quân trang trên vai. Mặt trời đã lặn từ lúc nào. Trên sân có khoảng mười chiến sĩ đã lăn đùng ra ngất xỉu. Bên cạnh Hae Tae đang thở hổn hển, đột nhiên có ba chàng binh nhất cùng một anh hạ sĩ lần lượt quỵ xuống. Rốt cục, đôi chân không còn hơi sức của Hae Tae cũng đành phải đầu hàng. Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, đến lúc Hae Tae mở mắt, chợt từ đâu vọng lại giọng đàn ông hát bài ca quân đội hết sức hùng hồn. Không thể tin nổi vào mắt mình. Người đàn ông không có chút mệt mỏi xuống sức đang chạy một mình kia, không phải ai khác mà chính là trung sĩ.

Trong doanh trại, người cứu Hae Tae khỏi cảnh rón rén để ý sắc mặt các đồng đội khác cũng chính là trung sĩ.

“Mọi người vất vả rồi. Với cả các cậu binh nhất, hôm nay các cậu mà còn lèm bèm nói gì với cậu tân binh này thì chết với tôi đấy.”

Hae Tae ngớ ngàng tròn mắt nhìn vị trung sĩ đang chìa tay đưa cho mình chai nước.

“Này, tân binh! Thấy bảo cậu học trường đại học tốt lắm hả?”

“À, dạ không ạ!”

“Không cái gì mà không... học trường giỏi thì không có gì mà phải giấu cả. Tôi còn chưa tốt nghiệp nổi cấp ba...”

“Em, em xin lỗi ạ!”

Trung sĩ nhẹ nhàng mỉm cười với Hae Tae đang cứng đờ vì căng thẳng.

“Cậu làm gì mà phải xin lỗi? Tôi phải xin lỗi cậu mới đúng, ai lại dám to tiếng quát nạt cả sinh viên đại học. Chắc trong mắt cậu, cấp trên toàn những người nực cười phải không? Bình nhất thì cầm đầu làm việc cả ngày, hạ sĩ thì chỉ chửi như hát hay, tôi thì không khác gì thằng điên chỉ ngồi chơi đợi ngày giải ngũ, phải không?”

“Không, không phải đâu ạ!”

“Không phải cái gì, tôi lại chả đi guốc trong bụng các cậu...”

Bị nói trúng tim đen, Hae Tae không biết biện hộ ra sao, chỉ biết câm như hến.

“Trong mắt cậu thì bọn tôi thằng nào trông cũng bất tài vô dụng, nhưng thực ra ai cũng đã từng trải qua quá trình như cậu bây giờ. Dù có thể cậu học trường đại học tốt nhất, nhưng xét về kinh nghiệm, ở đây cậu là người kém cỏi nhất. Trong quân đội có cấp bậc rõ ràng, tức là càng lên cấp cao càng chứng minh rằng mình có năng lực. Càng lên cao càng biết nhiều. Thế nên từ giờ cố gắng chăm chỉ mà học tập. Cấp trên của cậu dù có trông như lũ ăn mày thì cũng có khối thứ để cho cậu học. Rốt cục cuộc đời này cũng chỉ là những kinh nghiệm tích lũy lại mà thành, đấy cũng là tài sản cậu lưu giữ lại được cho mình.”

Trung sĩ vỗ vai Hae Tae. Hae Tae cảm động, chỉ biết giữ cho vai và lưng thật thẳng để thể hiện lòng kính trọng với cấp trên. Con người ban đầu tưởng chừng như chẳng làm được việc gì nên hồn, thế mà bây giờ lại thay đổi được cả giá trị quan của cậu. Con người ấy đã khiến cậu nhận ra có

những việc nếu không bắt tay vào làm thì sẽ chẳng bao giờ giác ngộ được, có những nơi nếu chưa bao giờ đi đến thì sẽ chẳng thể nhận ra được thế giới này rộng lớn đến mức nào. Trung sĩ cười bỏ quân phục, quay lại nhìn Hae Tae.

“Này, tân binh! sắp xếp quân trang giúp tôi nhé. Nhờ việc này chắc không khó khăn gì nhỉ?”

Hae Tae bẽn lẽn mỉm cười, đứng bật dậy. Suốt quãng thời gian sắp xếp lại ba lô quân trang cho trung sĩ, nụ cười tươi rói không giấu nổi trên khuôn mặt hân hoan của Hae Tae. Hae Tae dồn sức vào hay cánh tay định bê chiếc ba lô lên thì chợt thấy nhẹ bẫng. Ngày hôm đó, cậu đã nhận ra bài học lớn hơn nữa mà trung sĩ dành cho mình. Sống trong môi trường quân đội khắc nghiệt này, thứ còn quan trọng hơn cả những bài học về thời gian và kinh nghiệm, chính là linh hoạt để tồn tại. Hae Tae ngơ ngẩn lồi trong ba lô ra những mảnh giấy báo vo tròn.

Tối hôm đó, Na Jung gặp Rác trước cửa một quán đồ ăn Nhật. Sắp đến giờ hẹn với các anh chị khóa trên ở trường Y. Trong khi các cặp đôi khác vui vẻ nói chuyện cười đùa với nhau, Na Jung ngồi bên cạnh Rác, tay ướm mồ hôi vì căng thẳng. Chàng trai bên cạnh cô thì thầm giới thiệu cho cô biết người này là ai, người kia là ai, gấp thức ăn ở xa đặt vào bát cho cô, khẽ nắm chặt tay cô dưới gầm bàn. Cho đến bây giờ, Na Jung vẫn không thể tin được chàng trai ấy lại là Rác.

Mối quan hệ giữa anh và cô, mối nhân duyên vốn bình thường được tô màu bởi những cảm xúc lạ kỳ mới mẻ và những giây phút cảm động giản dị. Na Jung cảm nhận rõ rệt được từng nét thay đổi của Rác để khiến mối quan hệ giữa hai người bọn họ ngày càng trở nên đặc biệt hơn. Khi mọi người đã về hết, Na Jung vòng tay ôm chặt Rác vào lòng. Chàng trai này chính là một món quà của Thượng đế. Món quà giản dị không cần gói giấy

bóng màu mè. Na Jung vui sâu vào lòng anh, niềm hạnh phúc ngỡ như trào ra thành nước mắt.

Trong lúc đó, Bing-Grae lưỡng lự đứng trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt. Được tin bệnh tim của bố tái phát, phải vào bệnh viện phẫu thuật, cậu đã chạy như điên ra bến xe về quê. Dòng chữ “Phòng chăm sóc đặc biệt” đỏ rực trước cửa phòng nhấp nháy một cách đáng sợ. Mãi rồi cánh cửa cũng mở ra. Kết thúc cuộc phẫu thuật, thời gian dành cho người nhà vào thăm chỉ vồn vện có 15 phút. Bing-Grae và Dong Woo đeo chiếc khẩu trang dùng một lần, bước vào phòng bệnh. Bố đang nằm trên chiếc giường đặt trong góc phòng. Đủ loại ống lớn nhỏ cắm lên người khiến tình trạng của bố trông càng nguy kịch. Bing- Grae đứng từ xa, hít một hơi thật sâu lấy dũng khí bước đến bên bố. Bố cũng vừa tỉnh lại, miệng mấp máy cố nói điều gì đó. Hai anh em chẳng biết phải nói gì, đứng lặng lẽ khóc. Bố gắng sức hướng bàn tay về phía Bing-Grae, xua xua.

“Đi đi...”

Giọng nói yếu ớt lẫn vào với hơi thở khó nhọc.

“Bố, không sao đâu... con bận như thế... bố không sao đâu, con đi đi...”

Giọng nói thều thào của bố lẫn quất bên tai Bing-Grae. Trên khuôn mặt cậu con trai, nước mắt vẫn nối đuôi nhau tuôn rơi. Mười lăm phút sau, mẹ đưa Bing-Grae ra tận cửa bệnh viện, dúi vào tay cậu ít tiền đi đường. Bing-Grae cầm số tiền mẹ đưa, bần thần nghĩ ngợi.

“À, hôm qua bố con bị bác sĩ cấm ra ngoài rồi, thế mà vẫn mặc nguyên bộ đồ bệnh nhân ra gửi tiền học phí cho con đấy. Bố gửi vào tài khoản của con ba triệu năm trăm ngàn won, con kiểm tra chưa?”

“Vâng, con kiểm tra rồi mẹ ạ.”

Bing-Grae lưỡng lự một hồi lâu, rồi quả quyết trả lời.

“Thế bao giờ phải nộp? Hạn cuối là ngày nào?”

“... Lên đến Seoul con sẽ đi nộp ngay.”

Mẹ xòe rộng hai cánh tay ôm Bing-Grae vào lòng trước đôi mắt mở to ngạc nhiên của Dong Woo. Phần lớn chúng ta đều không có dũng khí quay lưng lại với những người mình yêu thương, nên rút cục đành từ bỏ giấc mơ. Chẳng sao cả! Đừng nhấn chìm cuộc đời mình trong mặc cảm thua cuộc vì không thể đi theo con đường mình mơ ước. Từ bỏ giấc mơ vì những người yêu thương mình là một lựa chọn vô cùng dũng cảm. Quyết định thay đổi bản thân và những người mình yêu thương - điều đáng ngưỡng mộ như thế, không phải ai cũng nhận ra được. Giây phút được mẹ ôm chặt trong lòng lúc này, Bing-Grae không cần phải nói thêm điều gì cả. Biết đâu, chính những điều một thời là đam mê lại đang tự mình quay lưng rồi bỏ cậu mà đi. Tương lai chẳng ở đâu xa, nó vẫn ở nơi đây, bên cạnh những người yêu thương cậu, và được cậu yêu thương.

Năm 2013, phường Sangam, quận Mapo, thành phố Seoul.

Trong lúc đang đợi đồ ăn đêm, Yoon Jin quay sang nhìn năm chàng trai đang ngồi trên ghế sofa.

“Mà này, Bing-Grae, cậu phải khao bọn này một bữa thật to chứ! Mở phòng khám da liễu như thế thì chả phải sau này tiền cứ tự nhiên chảy vào túi thôi à?”

Bing-Grae đang gọt hoa quả, cười mủm mỉm.

“Mình chỉ góp cổ phần thôi, có phải làm một mình đâu. Riêng trả tiền thuê nhà thôi cũng đủ mệt rồi.”

“Ôi dào! Thế cũng là hơn chán vạn bọn này rồi. Làm vợ ông nhân viên quèn lương ba cọc ba đồng còn mệt hơn nhiều. Bọn mình khéo phải thắt lưng buộc bụng hàng chục năm nữa mới trả hết nợ cho cái đồng tiền cọc thuê nhà đấy!”

Rác đang chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại bèn cắt ngang lời Yoon Jin:

“Sung Kyun sao không xuất bản thêm quyển sách nữa đi? Cuốn *Cách kiếm một trăm triệu của người cả đời làm tổ trưởng* cũng bán chạy còn gì, thư viện bệnh viện anh cũng có đấy.”

Chợt Yoon Jin vỗ đùi Hae Tae đánh tét:

“Kể ra thì Hae Tae nhà mình mới là nhất. Công chức nhà nước! Cả đời không bao giờ lo bị đuổi việc.”

Hae Tae ngán ngẩm xua tay. Sam Chun Po ngó giá sách, hỏi Na Jung:

“Này, Na Jung. Cái gì ở trên giá sách kia?”

Sam Chun Po chỉ về hướng ngăn sách xếp đầy những cuốn sách Y khoa, sách bóng chày.

“À! Đây là quả bóng huyền thoại chứa bao nhiêu câu chuyện!”

“Này!”

Yoon Jin chưa dứt lời thì Rác, Na Jung, Chil Bong và Hae Tae đã đồng thanh quát lên. Chil Bong đứng bật dậy đi tìm điện thoại. Rác gãi gãi cổ, giả vờ không quan tâm. Na Jung thì liếc xéo Yoon Jin. Sam Chun Po vừa rót rượu vào chén cho Hae Tae vừa lẩm bẩm:

“Chuyện gì? Có quả bóng chày trong nhà có phải chuyện gì lớn đâu...”

Yoon Jin kéo mạnh Sam Chun Po về phía mình. Bầu không khí trong căn phòng chợt trở nên gượng gạo. Chil Bong đi ra giá sách, cầm trái bóng chày lên, miệng khẽ mỉm cười, nhưng khuôn mặt hầu như không để lộ ra chút cảm xúc nào.

NHỮNG NGƯỜI KHIẾN TÔI THAY ĐỔI (II)

Tháng Một năm 1996, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Na Jung bước ra cửa, cẩn thận quan sát căn nhà trọ Shinchon đã tắt hết đèn.

“Anh, vào nhà đã rồi hãy đi. Nhé? Vào phòng em ngồi thì không sợ ai biết đâu mà!”

Na Jung kéo tay Rác, nói bằng giọng thì thầm mà tha thiết.

“Con bé này, sao gan em to thế hả. Không được. Anh đi đây! Về đến nhà anh sẽ gọi điện cho.”

Rác càng cố giằng tay ra lại càng bị Na Jung bám chặt. Trong lúc hai người đang kéo qua kéo lại thì cửa nhà bật mở. Dong Il đang cầm túi rác định mang ra ngoài chợt đứng sững lại.

“Hai đứa đang làm cái gì đấy?”

Na Jung và Rác giật mình buông nhau ra, lúng túng quay lại nhìn Dong Il. Dong Il quan sát hai đứa con một hồi rồi nheo nheo mắt hỏi:

“Lẽ nào hai đứa...”

Cả Na Jung và Rác bất giác nín thở.

“... lại đánh nhau như chó với mèo đấy à?”

Hai người cùng một lúc thở phào. Dong Il co chân đá mạnh vào ống đồng Rác.

“Cái thằng ranh này! Lớn đầu rồi còn tranh giành với em. Bao giờ mới chịu trưởng thành cho tôi nhờ?”

Nói đoạn, Dong Il quay đầu sang phía con gái, trợn mắt véo tai Na Jung.

“Cả mày nữa đấy, đừng có léo nhéo bắt nạt anh nữa, ngồi yên trong nhà thì không chịu được hả? Suốt ngày lông nhông ngoài đường. Hay dạo này đang yêu đương thằng nào rồi?”

Na Jung đang la oai oái chột ngậm chặt miệng. Rác đang ôm chân nhảy cà tưng cũng đứng im như phỗng. Đảo mắt một vòng nhìn hai đứa con từ đầu đến chân, Dong Il lại xoắn mạnh tai Na Jung.

“Mà cái loại như mày có thằng nào điên nó mới thèm nhòm. Sau này có thằng nào nó chịu rước mày đi thì bố cũng đội nó lên đầu luôn!”

Nói xong, Dong Il quăng túi rác sang cho Rác, nguẩy mông quay vào nhà.

Dong Il, Il Hwa, Sam Chun Po, Bing-Grae, Na Jung ngồi quây quần bên nhau trong phòng khách. Rác tháo giày đi vào nhà, tự nhiên cúi đầu chào Il Hwa. Il Hwa nhìn Rác cởi áo khoác, ngồi xuống bên cạnh Na Jung trên ghế sofa.

“Sao này này gặp con khó thế... Thi cử cũng xong rồi, phải chăm sang đây chơi chứ.”

“À... vâng... con cũng hơi bận...”

Sam Chun Po cũng bắt chước Il Hwa quay sang nhìn Rác, châm chọc:

“Đúng rồi, dạo này anh có việc gì mà bận suốt thế?”

Rác trợn mắt tóm cổ Sam Chun Po khiến cậu chàng la oai oái.

“Anh tha cho cậu ấy đi ạ. Dạo này Sung Kyun cũng mệt lắm.”

Bing-Grae hướng ánh mắt thương hại về phía Sam Chun Po.

“Sao? Có lệnh nhập ngũ rồi à?”

“Tại Yoon Jin ấy ạ. Hôm nay lại đòi ngủ lại trước cửa nhà Seo Tai Ji.”

Il Hwa đang dán mắt vào xem *Những người đàn ông trong nhà tắm hơi* cũng phải liếc mắt nhìn Bing-Grae.

“Ngủ trước cửa nhà Seo Tai Ji làm gì? Mà nói mới nhớ ra, dạo này chả nhìn thấy mặt mũi con bé Yoon Jin này đâu nhỉ?”

“Thấy bảo Seo Tai Ji chuẩn bị giải nghệ nên fan hâm mộ lũ lượt kéo hết đến tụ tập trước cửa nhà anh ta.”

Na Jung nói rồi ngồi sát vào người Rác, khẽ ngả đầu vào vai anh. Rác hất nhẹ vai, thì thầm nói với cô bằng khẩu hình - *Đừng làm thế*. Cô nàng lại định nằm xuống gối đầu lên chân Rác, anh bèn đứng bật dậy ngồi xuống sàn. Sam Chun Po ừ ừ đứng lên đi về phòng.

“Ồi trời ơi. Nhìn Sung Kyun kìa. Vai trĩu hết cả xuống. Nhìn bộ dạng như thằng ăn trộm thế kia cũng có người yêu, thế mà chẳng hiểu sao con gái nhà mình vẫn chưa ai thèm rước.”

Dong Il khẽ liếc Na Jung. Cô nàng lúc này vẫn đang hằm hằm lườm Rác.

“Mẹ ơi, Joon đang ngủ trong phòng ạ? Phải vào thăm Joon một tí mới được.”

Rác cố tỏ ra bình tĩnh, đứng lên đi vào phòng ngủ.

“Em thấy Chil Bong được đấy... thằng bé vừa ngoan, vừa nhanh nhẹn.”

Câu nói của Il Hwa khiến bước chân Rác chững lại.

“Ồi dào, nói thế mà cũng nói. Thằng bé mà không đi Nhật thì anh đã bấy ngay rồi í chứ.”

Lời phụ họa của Dong Il phủ một màn sương mờ lên khuôn mặt Rác. Đúng lúc đó, tiếng Joon khóc vọng ra khiến Rác vội vã bước vào phòng ngủ.

***

Rác đóng cửa bước ra ngoài, thở dài thườn thượt.

“Anh!” - Tiếng Na Jung gọi khe khẽ.

Rác quay lại nhìn. Từ nãy Na Jung vẫn đứng bên cửa sổ phòng ngủ vẫy tay tiễn anh. Tự nhiên cửa nhà bật mở. Rác đang cười toe toét, vẫy tay lia lịa chợt hoảng hốt rút tay về. Il Hwa đưa cho Rác một cái túi giấy.

“Ôi suýt nữa thì quên. Con mang canh xương bò về này!”

“À đúng rồi. Con cũng quên mất! Lạnh lắm, mẹ vào nhà đi kéo ốm.”

“Được rồi. Con trai mẹ phải thường xuyên qua đây chơi đấy nhé. Biết chưa?”

Il Hwa ngược ánh mắt ấm áp lên nhìn Rác. Khuôn mặt anh phủ đầy cảm giác tội lỗi.

“Anh à!”

Tiếng Na Jung gọi khe khẽ từ đằng xa. Rác ngẩng đầu, nhìn về phía cửa sổ phòng Na Jung.

Hình bóng Na Jung lấp ló nấp sau cánh cửa sổ. Vẻ mặt ngời hạnh phúc cùng bộ dạng hết sức đáng yêu của cô khiến cả khuôn mặt lẫn trái tim anh cũng bừng lên rạng rỡ.

Ngày 30 tháng Một năm 1996, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Một cô gái cầm đầu cầm cổ chạy ra ngoài sân.

“Này! Jo Yoon Jin! Seo Tai Ji là cái thá gì? Hôm nay em mà còn ra đây nữa thì anh với em thực sự kết thúc đấy! Chấm dứt!”

Một chàng trai chạy vụt ra cản đường. Yoon Jin phớt lờ Sam Chun Po, quay lưng đi thẳng, để mặc cậu đứng thẫn thờ một mình trong sân. Na Jung liếc nhìn qua cái vai trĩu xuống của Sam Chun Po.

“Lại đi đâu đấy?”

Khách sạn Seogyo. Có người thông báo tin mật Seo Tai Ji đang ở đó. Yoon Jin đã lần theo tấm tích Seo Tai Ji suốt mấy ngày rồi, hôm nay có thông tin quan trọng như thế, đương nhiên sẽ không chịu ngồi yên ở nhà. Seo Tai Ji cũng chính là lý do khiến Sam Chun Po và Yoon Jin cãi nhau chí chóe suốt mấy ngày hôm nay. Sáng nay cũng vậy. Na Jung lặng lẽ lắng nghe rồi đưa tay lên vỗ vai bạn.

“Nghe nói Seo Tai Ji cũng chuyển nhà rồi còn gì. Cậu cố chịu đựng chút đi. Dạo này tâm trạng cậu ấy đã không được tốt rồi...”

“Điên thì cũng phải điên có mức độ thôi chứ... Hôm qua còn treo cả tường vào nhà người ta định cố tìm lấy thứ gì mang về.”

Tối qua, trong phòng Yoon Jin. Sam Chun Po đang ngủ dở cũng phải lọ mọ dậy lấy giấy cho cô nàng Yoon Jin đang khóc lóc âm ỉ. Cô nàng thốn thức kể lại, không có cả thời gian mà lau nước mắt.

“Chết tiệt! Em không lấy được cái gì cả! Mấy con kia chả biết mò vào từ bao giờ mà đã xé hết giấy dán tường mang về, nắm đấm cửa cũng vật sạch không còn thừa lại cái nào. Thấy thế em mới vội vàng chạy vào nhà tắm. Ấy thế mà con ranh phó chủ tịch fanclub đã vật xong cái cần gạt nước vênh váo đi ra rồi. Thật là! Cái cần gạt nước ấy có phải cần gạt nước thông thường đâu! Sáng nào tối nào anh ấy cũng mở ra đóng vào, lưu lại bao nhiêu dấu vân tay. Mà có phải chỉ mỗi cái cần gạt nước không đâu!”

Càng nghĩ càng tức, Yoon Jin nắm ngực bình bịch.

“Không thể chịu nổi! Chủ tịch đúng là đáng mặt chủ tịch! Ôi trời ơi! Chị ấy còn giật cả cái nắp bồn vệ sinh mang về cơ mà! Mà sao vào đến tận đây

rồi em vẫn không nghĩ ra cơ chứ! Ôi thật là tức chết đi mà! Sao em lại ngu dốt thế này cơ chứ, chết quách đi cho xong!”

Sam Chun Po đang hững hờ nghe chọt giạt nẩy mình.

“Em đúng là đần độn mà! Tại sao lại không nghĩ ra được những điều ấy nhỉ? Trong cái đầu này đúng là toàn bã đậu mà! Trời ơi! ”

Sam Chun Po chỉ biết ngồi nghe, hoàn toàn câm nín. Hôm qua trời mưa. Hôm nay là giông gió. Mai hẳn bão sẽ về. Dù dự đoán được tất cả, nhưng Sam Chun Po cũng chẳng biết làm gì ngoài việc thở dài thườn thượt. Mặc kệ cho Yoon Jin đập đầu bôm bốp vào tường, Sam Chun Po lặng lẽ đứng lên đi ra ngoài.

“Na Jung à. Kể ra thì... bạn gái của mình chính là... một kẻ ăn trộm. Ăn trộm chính hiệu.”

Sam Chun Po đắm đắm nhìn ra ngoài cổng, nơi bạn gái mình vừa biến mất như một làn khói. Bàn chân trần vện vẹo trên cỏ, rốt cục Sam Chun Po cũng bực tức quay ngoắt vào nhà.

Tin vui bất ngờ bay tới. Rác đang ngồi học trong phòng dành cho bác sĩ chọt quay lưng lại. Một anh bác sĩ nội trú khóa trên vừa vào báo tin được nghỉ. Mấy cậu bạn cùng khóa sung sướng vội vã đứng lên. Máy nhắn tin trong túi quần chọt vang lên. Rác kiểm tra xong tin nhắn, gương mặt chọt tối sầm lại. Vừa gác điện thoại, Rác ba chân bốn cẳng chạy thẳng ra ngoài. Na Jung bảo sắp mang trà quất sang cho anh, thậm chí cô còn có cả chìa khóa nhà. Tim Rác đập thành thịch, chạy vội về đến nhà đúng lúc Na Jung cũng vừa đến nơi. Mặc kệ cho Rác thở hồng hộc sau lưng, cô nàng vui vẻ nhảy chân sáo đi vào nhà. Thế rồi, khuôn mặt cô lập tức biến sắc khi nhìn thấy bãi chiến trường bày ra trước mắt. Cơn cuồng phong sắp bùng nổ. Đủ các loại rác, quần áo bẩn, vỏ chai lọ tràn từ trên bàn xuống sàn nhà.

“Jung à. Anh định đêm nay về dọn mà. Anh định gom nó lại để dọn một thể cho đỡ mất công.”

Vừa quay sang nhìn khu bếp, mặt Na Jung lại một lần nữa trở nên trắng bệch. Một mùi chua loen loét bốc lên từ đồng quả dâu mốc meo bám đầy trong bồn rửa. Na Jung ngõ ngàng lắc đầu.

“Làm sao... sao lại thế này... Anh có phải con người không đấy? Con người mà sống được như thế này à?”

“Cũng có ảnh hưởng gì đâu. Lúc nào dọn là anh dọn cẩn thận lắm. Em nhìn cũng phải ngạc nhiên cho mà xem.”

Na Jung chống hai tay lên sườn.

“Anh ra ngoài ngay cho em. Đừng có lớn vồn ở đây nữa.”

“Jung à, bên ngoài đang âm hai mươi độ đấy. ”

Na Jung nghiêng chặt răng gặm ghè:

“Anh thích chết cóng hay bị đánh chết hả?”

Rác ngoan ngoãn quay đầu đi ra ngoài, ngồi run lấy bầy ngoài cửa. Cơn thịnh nộ cùng những tiếng thét ghê rợn của Na Jung từ trong nhà thỉnh thoảng lại vọng ra. Đột nhiên cánh cửa bật mở. Na Jung lạnh lùng ném chiếc áo khoác ra ngoài. Rác đang ngồi rúm ró, nhặt lấy chiếc áo đắp lên người, miệng bất giác mỉm cười hạnh phúc.

Tối hôm đó trở về nhà, Na Jung vội vàng cởi bỏ chiếc áo ám mùi rác rưởi. Đang định thay ra bộ đồ ở nhà, chợt bàn tay cô khựng lại, nhìn về

phía giá sách. Trong chiếc mũ Chil Bong trao cho cô đêm hôm trước, có một vật gì phản chiếu lấp lánh dưới ánh đèn điện. Nhặt chiếc mũ lên nhìn, chợt Na Jung thấy mặt mình nóng bừng. Kẹp bên trong chiếc mũ là một bức ảnh của cô. Cái đêm hai người bắt tay nhau, ánh mắt buồn của Chil Bong đã ẩn chứa biết bao nhiêu điều muốn nói. Trong đêm mê mẩn, chỉ một ánh mắt ấy mà khiến trái tim Na Jung vẫn vương biết bao nhiêu cảm xúc lẫn lộn, cùng với sự áy náy khôn nguôi.

Kết thúc buổi luyện tập trở về ký túc xá, Chil Bong ngược lên nhìn tờ lịch treo tường. Tuần cuối cùng của tháng Một đầy ắp những buổi tập luyện đã sắp đi đến ngày cuối. Ngày 1 tháng Hai chỉ còn lơ lửng lại đúng một chữ, “Lên đường”. Chợt In Sung, cầu thủ bắt bóng mở cửa phòng bước vào.

“Này, thu dọn hành lý đi. Ngày kia lên đường rồi, quản lý cho về nhà ngủ nốt đêm cuối! Đi đi!”

Nói đoạn, In Sung ra ngoài, đóng cửa lại. Chil Bong ngồi thẩn ra một lát, rồi vội vàng đeo lên vai chiếc ba lô bóng chày.

Ra khỏi ký túc xá, Chil Bong rảo bước chạy băng qua sân vận động. Trong lúc ngồi trên taxi, khi ngồi đợi ở bến xe Wonju, ngay cả khi ngồi trên xe buýt về Seoul rồi, những mảnh suy nghĩ của cậu vẫn trôi bồng bềnh ở một nơi nào đó không phải thực tại. Bất ngờ được quản lý trao tặng một khoảng thời gian rảnh rỗi, từ lúc nào Chil Bong đã vạch ra những dự định rõ ràng. Cậu cúi xuống nhìn trái bóng chày cũ trong tay. Sức mạnh từ những ngày tháng cũ đang trào lên bên trong trái bóng. Đột nhiên Chil Bong mím môi dồn sức vào năm đầu ngón tay. Đó là sức mạnh dành cho những tháng ngày đang đến. Một cuộc đối thoại thẳng thắn. Trước khi chia tay, trong quãng thời gian một ngày ngắn ngủi này, có một người dứt khoát Chil Bong phải gặp.

Chil Bong đứng trong bốt điện thoại công cộng trên con ngõ nhỏ, để lại tin nhắn cho một người nào đó. Chil Bong đang chờ đợi người ấy. Bầu trời đêm lấp lánh hàng ngàn ánh sao, cái lạnh sắc ngọt, đức tin chi phối mọi cảm xúc của cuộc sống bỗng bênh như đám mây lơ đãng trên bầu trời sao. Thời gian lặng lẽ trôi qua. Chil Bong đang cúi mặt chờ đợi, bất giác ngẩng đầu lên. Phát hiện ra một ai đó, khuôn mặt cậu trở nên bi ai hơn bao giờ hết. Từ đằng xa, Rác đang lững thững đi bộ đến gần.

Trong quán rượu bên lề đường. Rác và Chil Bong ngồi đối diện nhau, cả hai không ngần ngại nhìn thẳng vào mắt nhau. Bầu không khí tĩnh lặng bao trùm hai người. Trong trăm ngàn kiểu thỉnh lặng trên đời này, thứ không khí căng thẳng nhất, sắc nhọn nhất đang len vào giữa hai người. Rác nhắc chai rượu gạo còn ấm nóng lên rót đầy chén rồi chủ động mở lời:

“Mai em bay rồi... có việc gì mà tìm anh thế?”

Rác hít một hơi thật sâu.

“Em có thứ này muốn đưa cho anh.”

Động tác bình tĩnh mà dứt khoát, Chil Bong rút từ trong túi ra một thứ gì đó. Rác đành mặt nhìn xuống mặt bàn gỗ. Trên đó là một trái bóng đã cũ.

“Năm lớp 11, lần đầu tiên em được ra sân trong vai trò người ném bóng chính trong trận chung kết cúp Tổng thống. Ném đến chín quả hoàn hảo, chỉ còn đúng một lần nữa, em đã ném bóng thẳng, và rồi người đánh bóng đã đập trúng...”

Chil Bong rời mắt khỏi trái bóng, ngược lên nhìn Rác.

“Đó là trận đấu đầu tiên em thua. Kể từ khi bắt đầu sự nghiệp ném bóng, đó là trận thua đầu tiên. Quá tức giận và thất vọng, suốt một tuần trời em

còn không buồn đến sân tập. Thế rồi, huấn luyện viên đã tìm đến tận nhà em. Ông ấy bảo em hãy chấp nhận đi... chẳng còn cách nào để thay đổi nữa cả. Chấp nhận thất bại này, để làm động lực cho những trận đấu tiếp theo.”

Anh mắt Chil Bong vẫn không ngừng căng thẳng.

“Một năm sau, vẫn đúng đội bóng ấy, đúng những cầu thủ ấy, em đã chiến thắng với một cú đập trượt của đội bạn. Em đã chiến thắng với đúng trái bóng mà một năm trước khiến em thất bại.”

Chil Bong nhìn thẳng vào mắt đối thủ của hiện tại. Những người khiến ta thay đổi phần lớn là những người rất thân thiết với ta, hoặc những người khiến ta ngưỡng mộ. Tuy nhiên, trong khoảnh khắc ấy, Chil Bong đã nhận ra. Người thực sự khiến mình thay đổi chính là những người cùng mơ chung với mình một giấc mơ, cùng cạnh tranh với mình để hướng tới cùng một mục đích.

“Trái bóng này, em sẽ gửi lại ở chỗ anh. Dù chưa biết đến khi nào... nhưng chắc chắn em sẽ đến tìm lại nó.”

Chil Bong chìa trái bóng về phía Rác. Trước lời tuyên chiến ấy, Rác vẫn cúi mặt, không để lộ chút cảm xúc nào. Đêm buông sâu dần. Sương đêm bảng lảng phủ đầy không gian giữa hai người.

Ngày 31 tháng Một năm 1996, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Cuối cùng mọi việc cũng xảy ra. Seo Tai Ji and Boys đã chính thức tuyên bố giải nghệ! Trong buổi họp báo, họ đã thông báo lý do tan rã là do những mâu thuẫn không thể giải quyết giữa họ với công ty quản lý. Dong Il, Il Hwa, Ha Jung, Sam Chun Po, Bing-Grae đồng loạt ngồi im như tượng dán mắt vào màn hình ti vi. Không lâu sau, tiếng thét kinh hoàng của Yoon Jin

bắt đầu vọng xuống. Sam Chun Po chạy bổ lên tầng hai, giữ chặt nắm đấm cửa không cho Yoon Jin ra ngoài.

“Anh! Đừng đi! Sao anh lại có thể đối xử với em như thế? Từ giờ em biết phải sống thế nào đây!”

Cả nhà phải dồn sức ngăn cơn điên loạn của Yoon Jin.

“Thà chết quách đi cho xong! Không có anh thì làm sao em thở nổi!”

Yoon Jin vừa đập rầm rầm lên cửa, vừa gào khóc thảm thiết. Tiếng đập phá, khóc than văng nhà. Sam Chun Po phải lấy khóa khóa trái cửa lại, mặc cho Yoon Jin một mình gào thét bên trong.

Yoon Jin tuyệt thực không chịu ăn uống suốt mấy ngày trời, chỉ nằm gục ngấm ảnh của Seo Tai Ji, khóc ướt cả gối. Hễ mở miệng là những ca khúc của Seo Tai Ji lại tự động tuôn ra. Lời bài hát nhói buốt tựa như lời chia tay vĩnh viễn. Sam Chun Po bên cạnh làm đủ trò để thuyết phục, dỗ ngon dỗ ngọt cho bạn gái ăn cơm, rốt cục cũng phải giơ hai tay đầu hàng.

“Em không ăn là chết thật đấy! Con ranh này!”

Sam Chun Po nhăn nhó nhìn Yoon Jin bó gối, nước mắt ngấn dài.

“Kệ em. Đây là ước nguyện của em. Sống thế này thì thà chết đi cho xong.”

Yoon Jin lờ mờ chui lên giường trùm chăn kín đầu. Sam Chun Po ngán ngấm nhìn Yoon Jin, không thể hiểu nổi trong đầu cô nàng đang nghĩ gì. Hơn ai hết, người không thể chấp nhận nổi cái cảnh tuyệt thực cực đoan của cô nàng chính là anh bạn trai Sam Chun Po.

***

Giữa trưa, trong nhà trọ Shinchon.

Cuối cùng Dong Il cũng phải ra tay. Il Hwa, Na Jung, Sam Chun Po và Bing-Grae đang ngồi đợi trong bếp chờ giặt mình quay lại. Dong Il đang tóm cổ Yoon Jin ngoan cố, lôi vào bếp. Yoon Jin ngồi im, cúi gằm mặt xuống bàn. Dong Il cau kinh quát loạn lên:

“Mày mà là con gái chú thì chú cho biết tay từ lâu rồi! Ở đâu ra cái thói như thế hả? Hả? Có ăn nhanh lên không thì bảo?”

Yoon Jin vẫn không thềm nhúc nhích. Sam Chun Po ngồi bên cạnh trừng mắt nhìn bạn gái:

“Ăn nhanh đi! Trước mặt cô chú mà em làm cái gì thế hả? Em có biết em làm cho bao nhiêu người lo lắng không? Có giận có dỗi thì cũng chỉ một chốc một lát thôi chứ! Nói nhẹ không nghe lại cứ thích phải quát hả? Ăn đi! Cầm thìa lên!”

Yoon Jin nuốt nước mắt, khó nhọc nhắc chiếc thìa lên tay. Vừa uống được một thìa canh, cơn buồn nôn dâng lên khiến cô nàng vội chạy vào nhà vệ sinh. Cả nhà lo lắng nhìn theo. Sam Chun Po cau tiết đứng bật dậy. Cậu mặc áo khoác rồi đi thẳng ra khỏi nhà.

***

Đêm muộn. Trên con ngõ nhỏ, Na Jung ngồi trong xe hơi mủm mỉm cười.

“Anh có vào nhà một tí không? Em pha café cho.”

“Thôi, đừng làm anh phải khó xử. Em vào nhà đi.”

Rác lạnh lùng từ chối, rồi với tay sang mở cửa xe cho Na Jung. Na Jung phụng phịu.

“Chỉ có mỗi mình em thích anh thôi. Một mình em thích anh chết đi được thôi... Con bé tội nghiệp...”

Thế rồi cô nàng vươn người lên thơm chụt một cái vào má Rác.

“Này!”

“Người ta thích nên mới làm thế mà!”

Na Jung mỉm cười thật đáng yêu. Nhờ có cô, mỗi ngày của anh trở nên mới mẻ hơn, tràn ngập hạnh phúc, xuyến xao. Rác lặng lẽ nhìn Na Jung thật lâu, tìm bàn tay cô nắm thật chặt, rồi khe khẽ, hai đôi môi chạm vào nhau.

“Gì thế này? Bố nhìn thấy thì sao?”

Na Jung đắm nhẹ vào ngực Rác. Anh lại một lần nữa tiến đến gần, đặt lên môi cô nụ hôn sâu hơn. Hơi thở ấm nóng, nụ cười hạnh phúc. Hai thực thể như đang hòa làm một dưới ánh trăng bạc lấp lánh. Anh nhìn cô âu yếm.

“Jung à, mai bố mẹ... ở nhà cả chứ?”

Na Jung gật đầu, nhìn Rác thắc mắc.

“Ngày mai... anh sẽ sang ăn tối. Em mặc đồ đẹp vào nhé. Anh sẽ chính thức thừa chuyện với bố mẹ về việc của chúng mình. Thừa chuyện rồi,

mình có thể thoải mái gặp nhau.”

Thái độ Rác hết sức nghiêm túc. Trái tim chân thành cùng tình yêu dành cho Na Jung ngày càng sâu đậm, khiến anh không thể bắt mình lạnh lùng thêm nữa.

“Đêm nay làm sao anh ngủ được đây... chắc không ngủ được mất...”

Rác vòng tay ôm chặt Na Jung vào lòng. Cô ngược nhìn mảnh trăng lưỡi liềm im lặng tỏa ánh sáng dịu dàng ngoài cửa sổ, nghe trái tim đập rộn lên những hồi hạnh phúc xen lẫn những lo lắng mơ hồ.

***

Nhà trọ Shinchon.

Yoon Jin ngồi trên ban công tầng hai, cũng đang ngược nhìn ánh trăng. Chợt cổng mở đánh rầm một cái. Yoon Jin rút tai nghe nhìn xuống. Một người đàn ông đang bê một thứ gì đó màu trắng, nặng nề đi vào nhà. Yoon Jin hốt hoảng chạy xuống phòng khách tầng một. Thứ Sam Chun Po lôi về vứt rầm xuống sàn nhà sau suốt hai ngày vắng nhà là một cái bồn cầu màu trắng.

“Anh lấy từ nhà Seo Tai Ji về đấy. Anh định lấy tắm lót sàn trong phòng ngủ cơ, nhưng chưa kịp vào đã có đứa lấy mất rồi.”

Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt Sam Chun Po. Cuộc sống luôn chứa đầy hạnh phúc và khổ đau. Đôi khi nỗi thống khổ có thể hành hạ con người đến mức không thể chịu nổi. Đó chính là quy luật của sự trưởng thành. Có những việc ta sẽ phải tự đương đầu một mình. Cũng có những việc buộc phải có sự tham gia của những người khác nữa. Cuối con đường khổ hạnh ấy, Sam Chun Po đã chọn cho mình một lối rẽ riêng. Cùng bước tiếp với

người mình yêu thương. Dù đôi khi không thể thấu hiểu lẫn nhau, cậu chọn cách lặng lẽ ở bên cạnh người ấy.

“Để anh mang lên gác cho em.” - Sam Chun Po lại vác cái bồn cầu lên vai.

Yoon Jin xúc động, hai mắt đỏ mọng, lặng lẽ đứng nhìn theo Sam Chun Po vật vờ lê từng bước lên cầu thang.

Yoon Jin và Sam Chun Po ngồi bên nhau trên ban công tầng hai, mãi nguyện ngắm cái cây nhỏ vừa được trồng trong bồn cầu Sam Chun Po mới mang về.

“Mà Yoon Jin này. Sao em lại thích Seo Tai Ji thế?”

“Mẹ em không nói được, anh cũng biết đúng không? Hồi lớp 10 thì chưa ai biết, nhưng lên lớp 11 thì tự nhiên mọi người lại biết hết cả. Em không thích đến trường, không thích gặp bạn bè, ghét cả cái cách người ta cứ nhìn em chằm chằm. Có một hôm em bỏ học ở nhà xem ti vi, lần đầu tiên em được nhìn thấy anh Seo Tai Ji trong chương trình Human Times. Bình thường những ca sĩ khác thì ai cũng như ngôi sao, nhưng riêng anh ấy... em cứ có cảm giác như anh trai em vậy, tự nhiên thấy mình mạnh mẽ hơn nhiều.”

Sam Chun Po lặng yên nhìn Yoon Jin. Yoon Jin ngả đầu vào vai Sam Chun Po. Yoon Jin cũng đang dần dần khiến Sung Kyun thay đổi, như cái cách Seo Tai Ji thay đổi con người cô. Tình yêu đã khiến con người ta làm được những thứ mà trước đây mình chưa bao giờ nghĩ đến. Thứ duy nhất có thể thay đổi thế này chính là tình yêu chân thành. Vòng tay ôm chặt của Sam Chun Po đã trao cho Yoon Jin thứ hơi ấm vô cùng đặc biệt, đó chính là sức mạnh.

Tối hôm sau. Na Jung đi đi lại lại trong sân, trong lòng như có lửa đốt. Na Jung kiểng chân, ghé tai về phía cửa sổ phòng ngủ của bố mẹ. Trong phòng, Il Hwa và Dong Il đang ngồi cạnh nhau, đối diện là Rác mặc bộ vest tươm tất, nửa ngồi nửa quỳ trên gối, lấp bắp mở lời.

“Con rất... rất thích Jung. Không phải thích kiểu anh em, con thích cô ấy... như một người con gái.”

Il Hwa và Dong Il đồng loạt phì cười, cứ thế nhìn Rác mà không biết nói gì.

“Con đã suy nghĩ rất nhiều. Hôm nay con muốn chính thức thừa chuyện với bố mẹ.”

Dong Il đứng phắt dậy. Rác về rồi, Na Jung gọi điện thoại cho anh mà vẫn lo lắng ngổn ngang.

“Anh có biết em sợ thế nào không, cứ tưởng bố sẽ đánh anh cơ đấy...”

Rác cười áo khoác, mỉm cười nhẹ.

“Sao bố lại đánh anh được! Anh đã bảo mọi chuyện sẽ ổn mà... Bố mẹ ngủ hết chưa?”

“Rồi. Em cũng định đi ngủ đây. Anh nhớ ngày mai đi xem phim đấy nhé! Mình gặp nhau ở YMCA Jongro nhé!”

“Làm sao mà quên được. Jung của anh ngủ ngon nhé!”

Rác đặt ống nghe điện thoại đang kẹp trên vai xuống. Anh tháo đồng hồ định cho vào ngăn kéo, chợt quả bóng chày từ từ lăn ra. Rác lặng lẽ cúi nhìn. Những thứ cảm xúc không thể che giấu được, khi đạt đến giới hạn, nó

sẽ khiến câu chuyện phát triển theo một chiều hướng khác. Cảm xúc trong lòng anh bây giờ cũng vậy, mạnh mẽ, chắc chắn và đầy quyết tâm. Rác lạnh lùng đóng ngăn kéo lại.

Tháng Chín năm 2013, phường Sangam, quận Mapo, thành phố Seoul.

Chil Bong lặng lẽ cầm trái bóng lên. Cảm giác quen thuộc một thời ủa về, như thể tự tay mình đang được vuốt ve quá khứ. Mùi hương quen thuộc, sự thô ráp xù xì quen thuộc, cả những dấu vết lồi lõm của thời gian in hằn trên trái bóng cũng hết sức quen thuộc. Đó là dấu vết của những giọt nước mắt giấu kín, của những nụ cười sáng bừng chỉ dành riêng cho một người, và dấu vết của nỗi nhớ khôn nguôi. Ngày hôm nay, chạm vào trái bóng ấy, Chil Bong đã có thể nhẹ nhõm mỉm cười. Chil Bong cầm quả bóng trong tay, ném nhẹ về phía Rác. Rác ngồi trên ghế sofa, khẽ mỉm cười, giơ tay bắt lấy quả bóng bay về phía mình.

TÌNH YÊU, NỖI LO SỢ

Tháng Chín năm 2013, phường Sangam, quận Mapo, thành phố Seoul.

Chiếc bàn phòng khách bày đầy chân giò luộc và thịt ba chỉ hầm. Na Jung và Hae Tae đang sắp xếp các đĩa thức ăn, chợt quay sang nhìn Sam Chun Po. Cùng lúc đó, Sam Chun Po đang gắp một miếng chân giò đút cho Yoon Jin. Yoon Jin chẳng hề ngại ngần há miệng đón lấy miếng thịt từ tay chồng. Hae Tae đập toẹt đĩa xuống bàn, kêu ca:

“Này, hai mươi năm rồi đấy, hai mươi năm. Vẫn còn thích nhau thế cơ à? Đẻ đến bốn đứa rồi vẫn còn thích nhau được à?”

“Các cậu được mười lăm năm rồi phải không? Chuyện vợ chồng nhà người ta thì liên quan gì đến cậu! Cậu cũng phải biết đường học chồng mình mà đối xử với vợ như thế đi.”

Nói xong, Yoon Jin quay sang âu yếm nhặt chiếc lông mi rơi trên má chồng. Na Jung và Hae Tae nhìn theo, ngán ngẩm lắc đầu. Đúng lúc đó tiếng chuông cửa vang lên. Na Jung đứng lên kiểm tra interphone rồi nghiêng đầu thắc mắc. Trên màn hình interphone hiện lên hình ảnh Il Hwa và Dong Il vui vẻ vẫy tay. Yoon Jin ngồi thẳng người, ngạc nhiên hỏi:

“Ồi trời ơi, có chuyện gì thế nhỉ?”

“Chuyện gì đâu, bố mẹ sống ở tòa nhà bên cạnh, chắc sang để kiểm tra Sook Sook í mà.”

Một lát sau, Na Jung quay lại phòng khách cùng Il Hwa và Dong Il. Sau màn chào hỏi, bố mẹ vừa ngồi xuống ghế thì Na Jung đã trợn ngược mắt lên:

“Bố! Bố làm ơn đừng mặc cái áo khoác phát sáng ấy nữa được không! Hết mùa giải từ đời nào rồi!”

“Ô hay, con bé này! Cái áo này có ý nghĩa lịch sử lớn lao thế nào con có biết không? Giờ mà không được mặc cái áo này nữa chắc bố chết mất. Ý nghĩa như thế cơ mà. À đấy, nói mới nhớ!”

Rác đang vịn người, khẽ liếc sang Dong Il:

“Gì thế bố?”

“Rượu sâm. Rượu sâm của bố!”

Na Jung và hội bạn quay sang nhìn nhau. Hết bia sang soju, cuối cùng đến cả chai rượu của Dong Il được bày trang trọng trong tủ kính cũng vừa bị lôi ra uống sạch.

“Cũng phải, hai mươi năm rồi thì làm sao mà chả quên. Hồi đó đúng năm một ngàn chín trăm chín tư! Bố ngâm chai rượu sâm kỷ niệm đội Seoul Twins vô địch giải quốc gia còn gì! Thế mà lại quên bég mất. Hồi trước lúc chuyển nhà bố đã giao cho Na Jung giữ, con để đâu rồi?”

Dong Il chìm trong hồi tưởng, rồi bỗng quay sang Na Jung chờ đợi.

“Bây giờ... kết thúc mùa giải rồi, đến lúc mua bán trao đổi cầu thủ nên... ờ thì... việc ấy... còn quan trọng hơn cả lúc thi đấu ấy chứ, phải không ạ? Bây giờ không phải lúc uống rượu đâu bố!”

Rác lấp bấp lên tiếng giải vây cho Na Jung. Chợt tiếng bọn trẻ con tầng trên chạy nhảy nô đùa vang lên ầm ầm. Không bỏ lỡ thời cơ, Na Jung khoanh hai tay lại trước ngực, giả vờ lên cơn tức tối để đánh trống lảng. Rầm rầm rầm, tiếng ồn càng lúc càng lớn.

“Ôi thật là! Cái nhà này thật là quá đáng mà! Cứ cuối tuần là lại thế, không thể chịu được nữa rồi!”

Na Jung quay sang bám vào tay Dong Il.

“Bố, bố dẫn đường đi! Hôm nay phải cãi nhau với nhà này một trận mới được!”

“Ô hay, nhà mày thì mày đi mà cãi, lôi bố vào làm gì? Mang rượu ra đây cho bố nhanh lên!”

Na Jung đẩy bằng được Dong Il ra cửa.

“Dạo này vẫn đề tiếng ồn giữa tầng trên với tầng dưới phức tạp lắm, bố không biết à? Con gái bố một thân một mình lên đây nhờ bị người ta bắt nạt thì sao?”

Na Jung ngoái lại nhìn Chil Bong, lăm lăm nói bằng khẩu hình *Soju! Đổ Soju vào!*, rồi lại lôi Dong Il xềnh xệch ra ngoài. Cánh cửa vừa đóng lại sau lưng hai bố con, Bing-Grae cũng đứng lên nhận điện thoại rồi đi ra khỏi nhà.

Tháng Hai năm 1996, phường Changchung, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Nơi Bing-Grae bước vào có lẽ là chốn hỗn loạn, lộn xộn nhất trên thế gian này – phòng nghỉ của bác sĩ. Rác đặt cốc café mua từ máy bán nước tự động xuống cái bàn đầy những kimbap, mì gói ăn dở, hàng đồng cốc giấy vứt vương vãi. Anh ngồi xuống đối diện với Bing-Grae.

“Hôm nay lại có việc gì mà cún con phải tìm đến tận bệnh viện thế này? Nói đi xem nào. Anh chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

“Anh, em đi học lại rồi. Tuần trước em đi đăng ký, rồi cũng bắt đầu đi học lại luôn.”

“Anh biết rồi.” – Rác không hề tỏ ra ngạc nhiên. Ngược lại, Bing-Grae lại tròn mắt nhìn anh.

“Anh biết từ trước rồi. Trợ giảng là khóa dưới học cùng trường cấp ba với anh. Tuần trước cậu ấy kể với anh rồi.”

“Thế sao anh không nói gì với em ạ?”

“Anh đã đợi để em tự nói ra. Thế mà cũng nói hơi muộn đấy nhỉ. Dù sao anh cũng là người được em tin cậy... anh tưởng em sẽ kể với anh ngay từ tuần trước cơ.”

Rác nhìn sâu vào mắt Bing-Grae, hơi ngáp ngừng rồi hỏi:

“... Tại sao thế?”

Câu hỏi của anh phá tan sự im lặng.

“Lý do của sự thay đổi ấy là do đâu?”

Lúc này, Bing-Grae mới ngẩng đầu lên.

“Thực ra, nghĩ kĩ lại mới thấy... em vẫn chưa từng làm thử. Dù cứ khẳng định là có đánh chết cũng không muốn làm, nhưng ít ra cũng phải thử một lần mới biết được chứ ạ.”

Rác mỉm cười rạng rỡ.

“Đúng rồi, đúng rồi! Nếu không muốn bị mẹ đánh thì có kén ăn đến đâu thì cũng phải ăn thử xem vị thế nào chứ nhỉ? Và lại âm nhạc là đam mê cả cuộc đời, bất cứ lúc nào thích em cũng có thể chuyển hướng được cơ mà.”

“Vâng. Lúc đầu không biết nên mới thế, bây giờ em biết phải làm thế nào rồi ạ. Tuần trước em cũng đăng ký tham gia câu lạc bộ âm nhạc trong trường rồi.”

Rác ngắm nhìn thật kĩ gương mặt Bing-Grae. Cậu bé ngày nào bỗng vụt lớn thành người trưởng thành với những suy nghĩ sâu sắc. Điều đó tựa như những tia nắng sưởi ấm trái tim Rác. Anh thật lòng cảm thấy vui, như thể chính anh đã nuôi nấng đứa con đẻ của mình nên người. Rác mỉm cười, đặt nhẹ tay lên vai Bing-Grae:

“Anh cũng định lúc nào đó gọi em đến. Anh có thứ này muốn đưa cho em. Anh đã chuẩn bị để cho em từ trước rồi...”

Rác thò tay vào ngăn kéo lục lọi một hồi rồi lấy ra ba cuốn vở cũ. Anh lấy tay lau qua loa rồi đưa cho Bing-Grae. Đó là mấy cuốn sổ ghi chép nội dung học ở trường. Đưa cuốn vở cho Bing-Grae, Rác thở phào một hơi dài:

“Thằng nhóc này. Anh không nói đấy thôi, chứ tưởng cậu nghĩ thật, anh lo chết khiếp đi được.”

Trái tim co rúm của Rác bây giờ mới được duỗi ra thoải mái, anh mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm.

Tháng Ba năm 1997, quân đoàn Baekdusan, huyện Yanggu, tỉnh Kangwon.

Cuối cùng cũng chỉ còn chưa đến một trăm ngày nữa là Hae Tae được xuất ngũ. Bước vào phòng thăm thân nhân, Hae Tae đứng nghiêm đưa tay lên chào kiểu nhà binh, rồi vui vẻ ngồi xuống trước mặt Sam Chun Po.

“Gì thế, kia chẳng phải Yoon Jin sao?”

Liếc mắt qua phía quầy bán hàng, Hae Tae chợt giật mình ngẩn cổ lên.

“Ừ, đang mua nước.”

“Này, mấy thằng nhóc binh nhất đang lân la xin số Yoon Jin kìa...”

Sam Chun Po quay ngoắt lại nhìn. Y như rằng, có một cậu binh nhất đang vẽ vãn tán tỉnh, chìa tờ giấy cho Yoon Jin. Yoon Jin bất ngờ chỉ biết tròn mắt đứng nhìn.

“Này này! Đứng im!”

Hae Tae quát cậu binh nhất. Cậu chàng giật bắn mình quay nhìn lại.

“Bạn trai cô ấy đang mở to mắt theo dõi cậu đấy.”

Sam Chun Po cúi kính, trợn ngược mắt lên nhìn anh chàng tội nghiệp. Yoon Jin đang cầm chiếc túi nylon cầm mấy chai nước quay về chỗ. Hae Tae ngoắc ngoắc tay, gọi chàng binh nhất lại:

“Nếu cậu không muốn chết trong tay tôi thì mau xin lỗi đi!”

Cậu binh nhất cúi gập người xin lỗi rồi vội vàng tránh sang chỗ khác. Nhìn theo bước chân cậu chàng một hồi, Sam Chun Po chép miệng lắc đầu:

“Đúng là suy đồi đạo đức! Quân nhân mà lại dám xử sự với nhân dân như thế hả?”

“Cái đồ ghê gớm đáo để...”

Nói đoạn, Hae Tae quay sang Yoon Jin.

“Yoon Jin, thằng bé nói gì thế?”

“Bảo mình là hình mẫu lý tưởng của cậu ấy... vừa nhìn thấy lần đầu tiên đã phải lòng mình rồi.”

Nhìn Yoon Jin tươi hơn hẳn, Hae Tae bật cười sảng sặc.

“Ái chà, hóa ra Jung Dae Man nhà mình lại là nàng thơ của đám lính lệ cơ đấy!”

Hae Tae liếc sang Sam Chun Po.

“Cậu mà không phải bạn gái thằng này thì mình lại được nhờ cậu mà nở mày nở mặt rồi...”

Sam Chun Po mặt đỏ phừng phừng, mắt trợn ngược tức tối. Nãy giờ anh chàng đã khó chịu lắm rồi, ruột gan cứ lộn tùng phèo như chạy xe trên đường làng đầy ổ gà ổ voi. Vừa tức giận, vừa ghen tuông, vừa lo lắng. Đủ thứ cảm xúc lẫn lộn khiến anh chàng không thể tập trung vào việc gì được.

Trên chuyến xe buýt trở về từ Yanggu, Sam Chun Po nhẹ nhàng nắm bàn tay Yoon Jin đang ngồi bên cạnh.

“Yoon Jin này... bọn mình... ở lại thêm đúng một hôm nữa rồi đi không được à? Yanggu gần Jungdongjin lắm. Tiện đường mình tạt qua đây ngắm biển rồi về không phải thích hơn à? Anh chưa được đi Jungdongjin lần nào.”

Yoon Jin quắc mắt:

“Đồ biến thái. Anh tưởng em không biết anh đang nghĩ gì à?”

“Anh nghĩ gì... gì! Rủ đi mỗi Jungdongjin thôi chứ ai làm gì đâu!”

Sam Chun Po giả vờ dỗi, ngồi im không thèm nói gì nữa.

“Này, mình vừa gặp Hae Tae rồi, bây giờ có đi Seoul ngay thì đến nơi cũng tối mịt, làm gì còn thời gian mà đi Jungdongjin nữa?”

“Tối mịt thì... ngủ lại một đêm cũng được chứ sao...”

Yoon Jin vừa dịu giọng được một chút, lại lập tức trợn mắt:

“Muốn chết hả?”

Đương nhiên Yoon Jin sẽ nói thế rồi. Sam Chun Po ngán ngẩm ngồi lún sâu vào lòng ghế. Lúc nào Yoon Jin cũng cố dựng lên một bức tường ngăn

cách giữa hai người. Có lẽ Sam Chun Po cần phải có một đối sách cụ thể để có thể yên tâm hơn, à không, có thể tin tưởng chắc chắn hơn vào mối quan hệ này, Sam Chun Po mở đôi mắt đang nhắm hờ.

“Thứ bảy tuần này, em có nhớ không đấy?”

Gương mặt Yoon Jin đầy thắc mắc. Sam Chun Po lập tức nhăn nhó:

“Anh nói rồi còn gì. Hôm đó có buổi họp lớp, đi cùng anh đấy nhé.”

“Này này, em đã nói bao nhiêu lần là em không đi rồi còn gì. Có đi rồi lại toàn nói những chuyện vớ vẩn, hát hò thâu đêm suốt sáng, em bị bệnh sợ phòng karaoke mà, anh không biết à? Không đi không đi.”

“Thì không đi hát nữa là được chứ gì. Các anh chị khóa trên ai cũng bắt phải đưa bạn gái đi rồi.”

“Ô hay, thế anh coi trọng khóa trên hơn hay bạn gái anh hơn?”

Yoon Jin câu tiết quát to. Nhờ có mỗi một việc đơn giản thế thôi cũng không đồng ý, Sam Chun Po còn câu kinh hơn. Hết cãi cọ lại giận dỗi. Rốt cục hai người chẳng có được một phút giây vui vẻ nào bên nhau. Đúng là tính cách trái ngược thì khó có thể dung hòa.

“Tóm lại em ghét nhất là đi đến những chỗ như thế. Anh định đi thì tìm cô khác mà đưa đi cùng.”

Lời kết luận của Yoon Jin như mũi dao xoáy sâu vào nỗi thất vọng đang mừng mủ trong trái tim Sam Chun Po. Nỗi đau cứ liên tục nhói lên, lan rộng ra nhức nhối. Sam Chun Po hờn dỗi, dịch mông ngồi xa hẳn ra khỏi Yoon Jin.

***

Sáng hôm sau, trong nhà trọ Shinchon.

Nhìn khắp một lượt Il Hwa, Na Jung, Bing-Grae ngồi quanh bàn ăn, Dong Il chột ngựa cổ nhìn lên tầng hai.

“Rác vẫn chưa dậy à?”

“Cứ để nó ngủ thêm một lúc nữa. Cả chục ngày trời mới về nhà. Chắc phải thiếu ngủ lắm đấy. Nhìn cái mặt nó sạm đi là biết.”

Bing-Grae cầm thìa lên, nhẹ nhàng giải thích.

“Bác sĩ nội trú năm đầu thường thì chỉ được ngủ không quá ba tiếng một ngày. Nhưng anh Rác chắc sẽ chịu được thôi ạ. Anh ấy vốn kiên trì mà...”

“Tự nhiên bố mẹ gọi anh í về làm gì! Để yên cho anh í ngủ lại căn hộ chứ!”

Na Jung chen vào gắt gỏng khiến Dong Il nổi cơn điên.

“Cái con ranh này! Bố mà không gọi nó về nhà thì mày có chịu ngồi yên không? Hay lại chạy tót sang ở luôn bên đấy rồi. Bố mày không chịu được cái cảnh con gái con đũa cứ nhao nhắng một cái lại đi như thế! Bố sẽ chống mắt lên theo dõi cho đến khi mày tốt nghiệp đại học, nghe chưa!”

Il Hwa dựa phịch ra thành ghế, quay sang can chỗng.

“Thôi mà! Con cái cũng lớn hết cả rồi. Chúng nó tự biết. Ông lo việc của ông đi! Na Jung à, con lên đánh thức anh dậy đi, ăn xong lại ngủ tiếp.”

Na Jung đứng phắt dậy, miệng cười toe toét. Ánh mắt hăm hè của Dong Il đi theo con gái ra đến tận cửa bếp. Na Jung nhảy chân sáo đến trước cửa phòng Rác.

“Cộc cộc, anh ơi!” – Na Jung khẽ xoay nắm đấm cửa. Hai vai cô nàng chột xụ xuống.

“Đi đâu rồi nhỉ? Vừa sáng ngày ra...”

***

Na Jung gặp lại Rác trong quán café. Nghe xong câu chuyện của anh, khuôn mặt cô cứng đờ lại. Rác đưa một tay lên khẽ chạm vào má cô.

“Jung à, một năm thôi, đúng một năm thôi mà.”

Anh bị cử đi công tác. Cũng có vài người tình nguyện đi, nhưng giáo sư dứt khoát muốn đưa Rác theo cùng. Mặc dù công tác ở tỉnh không phải là chuyện dễ dàng, nhưng đây là cơ hội hiếm có đối với bác sĩ nội trú năm thứ nhất. Đối với Rác cũng vậy.

“Ngày nào anh cũng sẽ gọi điện. Anh cũng sẽ thường xuyên lên thăm em.”

Mặc dù miệng nói vậy, nhưng Rác cũng không giấu nổi cảm giác có lỗi và sự buồn bã dâng đầy trong lồng ngực.

“Bây giờ đã khó gặp nhau rồi, anh mà xuống tận Busan... khéo cả tháng mình cũng không gặp nhau được một lần mất.”

Na Jung lặng lẽ nhìn Rác một lúc lâu.

“Anh dứt khoát phải đi à? Đi xuống đó sẽ có nhiều cơ hội tốt hơn cho anh phải không?”

Rác gật đầu.

“Thế thì đành vậy thôi chứ biết làm sao...”

Na Jung co ngón tay búng nhẹ cái tháp dựng bằng những que diêm, những que diêm trong phút chốc bay tung đầy mặt bàn. Rác vòng tay ôm chặt Na Jung vào lòng. Sự ly biệt ngoài dự đoán đột ngột khiến trái tim Na Jung cạn khô như dòng sông mùa hạn.

***

Chuẩn bị cho chuyến dã ngoại toàn khoa, Bing-Grae lộ rõ vẻ lo âu. Bát rượu cỡ đại đang được chuyển tay đến gần phía Bing-Grae, mà hình như chưa với đi được chút nào. Vấn đề là bên cạnh Bing-Grae là một ông anh trông hết sức dữ tợn. Vấn đề lớn hơn nữa là trước khi bát rượu trở về với điểm bắt đầu là anh ta, nó phải được uống cạn không chừa lại một giọt nào.

Bát rượu đã về gần với Bing-Grae lắm rồi. Chỉ nhìn qua thôi đã thấy lòng dạ cồn cào. Bing-Grae nhắm tịt mắt. Đột nhiên, tiếng hoan hô cổ vũ dội lên từ bốn phía. Bing-Grae ngạc nhiên nhìn sang bên cạnh, chợt khuôn mặt rưng rưng xúc động như được gặp thần hộ mệnh của cuộc đời mình. Bên cạnh Bing-Grae, ngay bên cạnh, là Jinnie trẻ trung xinh đẹp đang ngửa cổ uống rượu ừng ực. Bing-Grae bật ngón tay cái hướng về phía Jinnie. Cô nàng uống cạn bát rượu, đặt xuống đất rồi mỉm cười.

“Thế giới này không có gì là miễn phí, phải không?”

Ý gì thế nhỉ? – Bing-Grae thắc mắc nghĩ thầm.

“Thơm má chị nào!”

Nói xong, Jinnie thơm chụt một cái lên má Bing-Grae. Anh chàng chìm vào mơ hồ trong tiếng hú hét ầm ĩ của mọi người xung quanh. Rạng sáng hôm ấy, tiễn Jinnie về trên chuyến xe buýt đầu tiên xong, suốt cả ngày hôm sau, Bing-Grae vẫn không thoát ra khỏi trạng thái lơ lửng, lúc nào bên tai cũng nghe thấy tiếng bước chân Jinnie. Quanh cậu bao phủ một thứ cảm xúc hết sức kỳ lạ, lúc nào cũng tưởng như Jinnie đang đi khề bên cạnh mình. Bing-Grae ngồi tựa vào thành giường, kiểm tra tin nhắn.

“Này... chị đây, Jinnie... buổi đã ngoại hôm đấy, ờ thì, cái đêm mà, bọn mình uống rượu suốt đêm ấy...”

Jinnie lúng túng nói mãi không thành câu. Cô muốn truyền lại cho cậu một ít sổ sách ghi chép kiến thức, tiện thể rủ đi ăn cơm luôn. Lời mời rụt rè của Jinnie chẳng hiểu sao lại dễ thương đến thế, khiến Bing-Grae không khỏi mỉm cười. Lúc đó, Bing-Grae chợt nghĩ, có lẽ tuổi thanh xuân là lúc có quá nhiều điều khó khăn, vượt qua ngoài tầm hiểu biết. Có những lúc mọi thứ trước mắt giống như một bài kiểm tra với hàng loạt câu hỏi mà không ai biết phải điền đáp án nào vào ô trống. Đến lúc nhìn lại, thực ra không có đáp án nào đúng trọn vẹn cho ô trống đó cả. Suốt mấy năm qua, lúc nào Bing-Grae cũng sống trong nỗi sợ hãi rằng đến một lúc nào đó sẽ có người đến giật lấy tờ bài thi của cậu mang đi chấm điểm, và rằng nhờ đáp án mình lựa chọn khác với số đông thì sao. Bing-Grae ngồi thần thờ một lúc lâu, rồi quyết định gọi điện cho Rác đang ở Busan. Phía bên kia, giọng nói tươi sáng cùng nụ cười trong trẻo của anh dần dần xoa dịu tâm hồn cậu. Bing-Grae cúi xuống nhìn những cuốn vở Rác trao tặng, trong lòng bất giác dấy lên một cảm giác ấm áp lạ kì.

Năm 1997, ô trống suốt bao nhiêu năm nay của Bing-Grae đã tìm được đáp án.

Tháng Bảy năm 1997, thành phố Kwangyeok, tỉnh Busan.

Trong hành lang bệnh viện Busan, Na Jung sốt ruột gõ gõ chân xuống đất, kiên nhẫn đợi Rác. Lâu lắm mới gặp lại nhau, Na Jung không giấu nổi cảm giác nửa lo lắng, nửa bồi hồi xao xuyến. Từ đằng xa, phía cuối hành lang, cuối cùng bóng dáng Rác cũng đã xuất hiện. Dù đã biết trước anh bị tai nạn giao thông, nhưng vừa nhìn thấy cánh tay trái bó bột của anh, Na Jung thấy tim mình đập hẫng một nhịp. Đã thế, bên cạnh anh còn xuất hiện một người bạn cùng khóa – Min Jung. Nhìn hai người thoải mái khoác tay khoác chân nhau, Na Jung chợt nhớ đến lời Yoon Jin đã từng nhắc đi nhắc lại hồi trước.

“Xa mặt cách lòng. Không nhìn thấy nhau thường xuyên nữa là tự nhiên sẽ không còn tình cảm với nhau đâu. Từ bỏ đi. Cậu có biết vì sao bác sĩ lại hay lấy bác sĩ không? Chăm sóc quan tâm lẫn nhau trong lúc khó khăn vất vả thì phải lòng nhau là chuyện đương nhiên thôi. Tình yêu vốn đơm hoa kết trái ở giữa chiến trận mà.”

Càng đến gần, vẻ phờ phạc càng lộ rõ trên khuôn mặt Rác. Na Jung đau lòng, hất cánh tay Rác giơ lên định chạm vào cô.

“Gì thế này? Sao anh bảo không làm sao? Bị thế này rồi thời gian qua anh sống thế nào?”

“Bạn bè cũng giúp đỡ nhiều mà. Min Jung phải vất vả thêm chút nữa vì anh thôi...”

Na Jung quắc mắt. Mấy lời dọa dẫm của Yoon Jin lại lớn vồn trong đầu. Dù giận điên lên được, nhưng lại không thể vô duyên vô cớ lên cơn với Rác, Na Jung đành một mình ôm nỗi khó chịu trong lòng.

“Jung à, về nhà anh ăn cơm đi. Phải làm tiệc sinh nhật cho em chứ nhỉ. Hôm nay em ở lại đây phải không?”

“Không biết!”

“Con bé này, lâu lắm mới gặp anh mà không vui à?”

“Chẳng vui tí nào cả. Mà anh có mua quà sinh nhật cho em không đấy?”

“Đương nhiên là có chứ! Sinh nhật Jung nhà mình cơ mà! Anh đã chuẩn bị từ lâu rồi.”

Na Jung cau mày, tuôn ra một tràng:

“Cái gì thế? Lại ghế tập duỗi lưng à? Anh mà còn mua cho em mấy thứ nhố nhăng như năm ngoái là em với anh chấm dứt luôn đấy. Chấm dứt!”

Rác tươi cười huých nhẹ Na Jung:

“Con bé này... nói lời chia tay dễ dàng thế à?”

Na Jung gườm gườm nhìn Rác. Rác vẫn nhìn thẳng về phía trước, bần thần nói:

“Em có biết chỉ cần một ngày em không gọi điện là anh lo lắng thế nào không? Nhớ có thằng nhóc đẹp mã nào tán tỉnh em thì sao... nhớ đang ngồi học trong thư viện mà thằng ranh bên cạnh lại giả vờ bắt chuyện thì làm thế nào? Anh lo lắng, lo cực kỳ luôn ấy. Sang đến năm thứ hai, năm thứ ba sẽ càng không có thời gian gặp nhau... cứ thế này nhớ bị Jung của anh đá thì phải làm sao...”

Nói rồi, Rác quay sang nhìn Na Jung. Nỗi nhớ như dâng đầy trong mắt anh, chỉ chực chảy ào ra. Nhìn vào đôi mắt ấy, Na Jung chợt nhận ra anh cũng đang mang những cảm xúc giống hệt với mình.

Na Jung bày ra một bàn đầy ắp thức ăn rồi ngồi xuống trước mặt Rác. Giữa bàn, Rác đặt xuống một cái bánh kem xinh xắn. Nhìn Rác vật lộn mở nắp hộp đồ ăn, Na Jung bắt đầu cáu.

“Đúng là cái đồ thân lừa ư nặng... cứ làm cho người ta phải bức mình.”

Mãng mỗ anh bao nhiêu, Na Jung đau lòng bấy nhiêu. Lúc này cáu kỉnh là thế mà giờ cô nàng xuôi xị, chẳng buồn to tiếng nữa. Rác lặng lẽ quan sát cô.

“Con bé này, nói ra để làm em lo thêm chứ được cái gì? Em mà biết anh bị thương lại lo lắng suốt đêm không ngủ được... liệu anh có thể yên tâm được không?”

Rác mỉm cười vỗ về Na Jung. Cô không hiểu được rằng đó là cách anh quan tâm, bảo vệ, yêu thương cô. Na Jung thở dài, sẫm soi cánh tay bó kín của Rác.

“Bị thương qua loa thôi mà, thật đấy! Mai là anh tháo bột được rồi. Em thôi nể đi. Canh nguội hết rồi.”

Máy nhắn tin của Rác rung lên. Anh đang rút bật lửa trong túi ra chợt dừng tay lại, chạy lại kiểm tra tin nhắn. Mặt Rác nhăn nhó.

“Ai thế? Bệnh viện gọi à?”

Rác gật đầu. Na Jung vội giục anh.

“Anh đi luôn đi. Em không sao đâu.”

Na Jung nói vậy, nhưng Rác cũng chẳng thể nào an tâm rời đi. Dù bận tối mắt tối mũi ở bệnh viện, nhưng tâm trí anh lúc nào cũng hướng về nơi có Na Jung đang ngồi đợi. Lo lắng, sốt ruột. Rồi lại cồn cào bất an. Công việc vốn đã chồng đống lên rồi, hôm nay lại càng không được việc gì ra hồn. Vội vội vàng vàng, Rác cởi bỏ áo bờ-lu, ngược lên nhìn đồng hồ treo tường.

Đã bốn giờ sáng. Vừa mở cửa, Rác vội vã tìm khắp nhà. Đã không còn ai ở đó nữa. Rác đứng thần thờ trong bếp. Bàn ăn đã được dọn sạch, chỉ còn lại chiếc bánh ngọt vẫn cắm nguyên cây nến đứng bơ vơ. Rác ngồi phịch xuống ghế. Cô đơn quá! Niềm hạnh phúc của anh chỉ là được chia sẻ niềm vui nỗi buồn với người mình yêu thương. Nhưng hiện thực đắng cay đã nhả tâm cắt đứt ước mơ giản dị ấy, bèn ngọt mà xót xa như lưỡi dao cắt vào da thịt.

Na Jung không liên lạc gì nữa. Buổi chiều hôm ấy trở lại bệnh viện, Rác chỉ sốt ruột ngồi ôm điện thoại. Chuông máy nhả tin vang lên. Rác vội vàng kiểm tra rồi nhận về cả một bầu trời thất vọng. Đó là tin nhắn của mẹ. Anh đã quên mấy lời hẹn ra bến xe đón mẹ về bệnh viện làm kiểm tra sức khỏe.

Rác vội vã chạy băng qua hành lang bệnh viện ra đến cửa. Vừa đúng lúc một chiếc taxi trờ đến. Rác tròn mắt ngạc nhiên. Từ trên taxi, mẹ anh bước xuống, đằng sau bà là Na Jung khệ nệ ôm hành lý bước xuống theo. Cô đang định đi theo mẹ anh vào trong thì bị anh giữ lại.

“Không phải em lên Seoul rồi à? Anh cứ tưởng em đi mất rồi.”

“Anh xin lỗi” – Rác lí nhí. Na Jung cười rặng rỡ nhìn anh.

“Em vừa đi nhà tắm hơi về đây chứ.”

Câu trả lời hồn nhiên của Na Jung khiến Rác ngơ ngẩn đứng nhìn theo, mặt ngẩn tũn lại. Mãi đến lúc Na Jung đi xa rồi, Rác mới thở phào nhẹ nhõm.

Mẹ làm kiểm tra sức khỏe mất khoảng một tiếng. “Mình ngủ đúng một tiếng thôi được không?” – Rác nằm tay Na Jung trong phòng nghỉ bác sĩ. Na Jung ngại ngùng tiến lên sắp xếp chăn gối cho Rác. Tự nhiên cô nuốt nước bọt khan.

“Anh... Em không buồn ngủ...”

“Anh thì buồn ngủ lắm rồi...”

Na Jung ngược mắt lên nhìn Rác. Trái tim run rẩy như ngọn lửa âm ỉ cháy trong lòng, lúc rõ ràng hiển hiện, lúc trắng xóa mơ hồ. Sợ bị phát hiện ra điều đó, Na Jung vội vàng tránh ánh mắt của anh. Cô nằm gọn lên một góc giường. Rác ngồi bên bàn học lặng lẽ ngắm nhìn cô. Niềm hạnh phúc giản dị mà sáng lấp lánh đến lóa mắt. Tình yêu của cô phủ đầy quanh anh một thứ không khí hiền lành, trân quý. Đột nhiên trong lòng anh cồn lên một cảm giác tựa như lòng quyết tâm, rằng dứt khoát phải giữ người con gái này bên cạnh mình. Rác đứng lên cởi áo khoác, nằm xuống bên cạnh Na Jung. Anh vòng tay ôm cô rồi khẽ nhắm mắt, Na Jung rón rén mở mắt ngược lên nhìn anh. Trái tim vẫn không ngừng run rẩy, Na Jung vùi sâu vào trong lòng Rác.

Đến lúc Na Jung choàng tỉnh, Rác đã mặc áo bờ-lu đứng bên cạnh cầm máy nhắn tin từ bao giờ. Na Jung ngồi bật dậy. Bảy giờ tối, bên ngoài trời đã tối mịt từ bao giờ. Rác vừa tiễn mẹ về xong, ngồi xõm trước mặt Na Jung.

“Em ngủ ngon không? Hôm qua tại anh mà không ngủ được tí nào phải không... Anh xin lỗi. Sinh nhật mà không thể ở cạnh em, cũng không thể về nhà được.”

Ánh mắt Na Jung dịu dàng cảm thông.

“Mà Jung này. Lần sau chắc anh sẽ lại như thế đấy. Dù anh có cố gắng đến thế nào... chắc vẫn sẽ phải làm em buồn.”

“Em biết mà. Em không sao đâu, thật đấy!”

“Thế nên, Jung à...”

Rác chần chờ. Ánh mắt Na Jung thoáng dao động. Cô mỉm cười trấn an, đợi Rác nói tiếp. Bầu không khí im lặng run rẩy. Rác rút trong túi ra một thứ gì đó.

“Jung à, làm vợ anh nhé.”

Rác quỳ xuống một chân, chìa thứ trong tay ra.

“Em đồng ý lấy anh nhé!”

Đó là một chiếc nhẫn. Đôi mắt Na Jung ngẩn lẹ.

“Anh sẽ đối xử thật tốt với em, chắc anh sẽ không dám nói câu đó...”

Khóe mắt Rác cũng đỏ ửng. Anh nghẹn ngào.

“Nếu mình sống cùng nhau, thì có lẽ anh sẽ không phải lo lắng nhiều như bây giờ nữa.”

Rắc bật khóc. Những giọt nước mắt cũng thi nhau lăn dài trên má Na Jung.

“Sao em không trả lời? Sao? Không muốn lấy anh à?”

Na Jung lắc đầu, ôm choàng lấy anh. Nụ hôn say đắm. Hơi thở nóng hổi. Hai con người chìm đắm trong tình yêu của nhau. Trong ánh mắt đắm đuối trao nhau có niềm hân hoan hạnh phúc biết bao nhiêu hi vọng dành cho tương lai.

Thế nhưng, đêm thần tiên đó không dành cho tất cả mọi người. Đặc biệt là đối với người vừa nhận được lệnh nhập ngũ như Sam Chun Po.

Bước vào phòng, Sam Chun Po khóa trái cửa, nằm dài ra sàn nhà. Chuyện đó hoàn toàn nằm trong dự đoán, nhưng cậu vẫn chưa hết bàng hoàng. Cộc cộc! Yoon Jin gõ cửa.

“Kim Sung Kyun! Em không sao đâu! Ai mà chẳng phải nhập ngũ... Làm gì mà anh sốc đến thế. Em sẽ chăm đi thăm anh mà. Mở cửa ra đi. Nhé?”

Nhớ lại hình ảnh Yoon Jin lúc giận dữ cấm cậu không được nhắc đến chuyện đi họp lớp nữa, rồi lúc cô nàng lén lút chuồn thẳng một nước khi tình cờ gặp khóa trên của cậu ở quán café... từng mẫu từng mẫu ký ức cứ thể hiện lên rõ nét. Thái độ gay gắt của cô làm cậu vẫn chưa hết khó chịu.

“Mà cũng buồn cười thật đấy. Người cần được an ủi bây giờ phải là em chứ, sao anh lại lăn ra đấy ăn vạ? Vớ vẩn quá. Thấy em hiền nên anh định trèo lên đầu em đấy phải không? Thật là!”

Cuối cùng cô nàng cũng không giữ được bình tĩnh, đập cửa rầm rầm. Sam Chun Po cố gắng xua những suy nghĩ lộn xộn ra khỏi đầu mà không

được, đành kéo chăn trùm kín đầu.

Sáng sớm hôm sau, Yoon Jin ra khỏi phòng. Tình yêu luôn song hành với nỗi sợ hãi. Vì thế nên cô cho rằng, tình yêu càng sâu sắc thì càng cần phải có khoảng cách. Yoon Jin vẫn luôn tin tưởng vào điều đó. Thế nhưng thứ duy nhất giúp con người ta vượt qua nỗi sợ hãi trong tình yêu, rốt cục lại chính là tình yêu. Giờ là lúc Yoon Jin phải tự tháo ra những chiếc then cài chặt trong lòng mình. Rón rén rón rén, Yoon Jin đi trên đầu ngón chân, cẩn thận ngó xung quanh, rồi lén vào phòng Sam Chun Po. Yoon Jin gõ nhẹ vào mũi Sam Chun Po.

“Dậy đi...”

Sam Chun Po đang say ngủ, chợt giậtc mình thức giấc. Yoon Jin thì thầm.

“... dậy đi Jungdongjin.”

Sam Chun Po bật dậy, vớ ba lô đeo luôn lên người còn mặc nguyên bộ quần áo ngủ. Thế rồi như chợt nhận ra, cậu tháo ba lô, mặc thêm quần jeans bên ngoài quần ngủ. Nhìn Sam Chun Po rồi rít chuẩn bị, Yoon Jin không kìm được nụ cười.

***

Phòng nghỉ bác sĩ, bệnh viện Busan. Đang gọi điện cho Na Jung, mắt Rác chợt dán vào màn hình ti vi. Chil Bong thắng mười tám trận liền, là người Hàn Quốc đầu tiên được nhận giải cầu thủ mới ở Nhật – đang được phỏng vấn trên ti vi.

“Rất nhiều người thắc mắc không biết anh đã có bạn gái chưa?”

“Chưa ạ.”

“Thật thế ạ? Thật là khó tin đấy!”

“Thật ra tôi chưa có bạn gái, nhưng tôi có thích một người rồi.”

Chil Bong cúi gập người chào. Dù cậu đang tươi cười, nhưng không hiểu sao, gương mặt ấy lại thoáng nhắc Rác nhớ đến cái ngày cậu đưa cho anh trái bóng cũ. Nếu không có gì để mất, người ta sẽ không sợ hãi điều gì nữa. Tình yêu dành cho Na Jung càng sâu đậm, nỗi sợ mất cô càng lớn, đó là điều không thể tránh khỏi. Nhìn theo hình ảnh Chil Bong đến tận khi kết thúc chương trình, Rác chợt nhắm chặt hai mắt lại.

***

Bạn có một tin nhắn. Bing-Grae đứng trong phòng khác nhà trọ cầm điện thoại kiểm tra.

“Tôi đây, Jinnie! Hôm đấy không biết cậu có đến không? À thì, tự nhiên hôm đó tôi có việc đột xuất. Vì thế nên cứ áy náy mãi...”

Giọng Jinnie cố tỏ ra tự nhiên. Lưỡng lự một hồi, chợt Jinnie bật cười gượng gạo.

“Này! Nghe nói cậu nghỉ học hơn một năm đúng không? Đầu óc cậu có bình thường không thế? Làm gì có ai học trường Y mà lại nghỉ học lâu như thế hả? Ý tôi là... tôi thực sự coi cậu như em trai mình nên mới nói thế. Cậu ngày mai có rảnh không? Mai tôi có buổi học nhóm, cậu có muốn tham gia không?”

Lần nào gửi tin nhắn cũng thế, Jinnie vừa lúng túng, vừa hỗn loạn mà vẫn thật đáng yêu. Từ lúc nào, Bing-Grae đã mỉm cười.

“Cơ hội đặc biệt dành cho cậu đấy! Thế nên dứt khoát không được vắng mặt đâu. Lần trước suốt hai tiếng đồng hồ tôi đã...”

Đang nói dở, Jinnie đột ngột đổi chủ đề, hẹn cậu bảy giờ trước cổng trường, ở quán café Bong bóng. Bing-Grae đập máy, đi lên tầng hai. Đến trước cửa phòng Rác, cậu chần chừ đứng lại, đưa mắt nhìn quanh căn phòng trống, rồi chột thờ dài. Thứ cảm xúc cậu cố tình che giấu suốt quãng thời gian qua dường như đang cố thì thầm điều gì với cậu. Những cảm xúc liên tục ủa đến như những cơn gió lùa qua cánh cửa, ghi dấu chân lên từng nơi chúng đi qua, trượt qua tai cậu những lời vi vu không một ai khác nghe thấy, và dần dần khiến trái tim cậu rung động. Ô trống mà cậu bỏ ngỏ suốt bao nhiêu lâu nay, giờ đây, cậu đang định thử điền vào đó bằng một tình yêu mới mẻ, dù vẫn còn nhiều bối rối.

Đêm hôm đó, Rác đứng đợi Bing-Grae trước cổng bệnh viện. Bóng dáng cậu xuất hiện từ xa đã khiến anh vừa ngạc nhiên, vừa mừng rỡ. Rác vội bước về phía Bing-Grae.

“Cún con. Đêm hôm thế này có việc gì mà xuống tận Busan thế? Lẽ nào lại đến chỉ để gặp anh à?”

“Vâng ạ.” – Bing-Grae mỉm cười – “Anh mua cơm cho em đi.”

Trong một góc quán ăn, Rác xẻ bát canh cho Bing-Grae.

“Lần sau trước khi xuống nhớ phải gọi điện báo trước cho anh. Anh biết nhiều quán gỏi ngon lắm. Lần sau em đến, anh sẽ mua nhiều đồ ăn đắt hơn, ngon hơn cho. Nhớ chưa?”

Lặng lẽ ngắm ánh mắt chân tình của anh một hồi, Bing-Grae mỉm cười.

“Từ giờ trở đi anh không cần phải mua cơm cho em nữa đâu ạ.”

Giọng Bing-Grae đều đều, giản dị.

“Hôm nay sẽ là bữa cuối cùng em ăn cơm của anh mua cho. Từ lần sau, anh mua rượu cho em nhé.”

Nói đoạn, Bing-Grae cúi xuống xúc một thìa cơm.

“Vì có anh...”

Bing-Grae cúi gằm xuống bàn, bèn lường lự thật lâu, rồi thì thầm.

“Thật tốt vì luôn có anh bên cạnh...”

Bing-Grae ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào trong mắt Rác.

“...anh.”

Rác thoáng ngẩn ngơ, rồi mỉm cười thật rạng rỡ.

Tối hôm sau, Bing-Grae và Jinnie chậm chậm tản bộ bên nhau. Tiếng bước chân của Jinnie vang khe khẽ bên tai, làm dậy lên trong lòng cậu cả một vùng trời đêm tĩnh lặng. Tiếng bước chân như xa như gần, như có như không, vừa lạ lẫm, vừa đặc biệt. Đến trước cửa nhà Jinnie, Bing-Grae đưa mắt nhìn vào ngôi nhà sáng đèn.

“Chị vào nhà đi.”

Jinnie gật đầu, nhưng bàn chân vẫn chưa muốn rời đi. Vẻ bối rối lộ rõ trên nụ cười ngượng nghịu, hơi thở gấp gáp. Thành thích thành thích. Lại là thứ cảm giác ấy. Bing-Grae muốn xác nhận cho rõ ràng. Rằng cảm giác hồi

hộp này chỉ là do sự tò mò đối với người con gái đầu tiên bước về phía mình, hay là do sự quan tâm thật lòng dành riêng cho một người, mà người ta vẫn gọi là tình yêu.

Chầm chậm, Bing-Grae tiến về phía Jinnie, đặt lên môi cô một nụ hôn. Jinnie co rúm người, nhắm chặt hai mắt. Hơi thở đang nhảy một điệu valse rộn rã. Nhịp điệu lạ lùng cuốn lấy Bing-Grae, truyền sang Jinnie, rồi mang trở lại cho cậu những cơn rung động khác lạ hơn nữa. Chỉ là một nụ hôn để “xác nhận”, mà nhấn chìm Bing-Grae trong một niềm hạnh phúc khó diễn tả bằng lời. Trước khi đặt bút viết thư, không ai biết được rằng có đến hàng trăm, thậm chí hàng ngàn đáp án có thể điền được vào ô trống đó. Tìm được ra lời giải đáp án cho mình rồi, mọi nỗi sợ hãi mơ hồ trong Bing-Grae dường như tự động tan biến. Nụ hôn cứ như thế, sâu menh mang trong đêm.

CÓ NÊN TỎ TÌNH LẠI MỘT LẦN NỮA KHÔNG?

Tháng Mười một năm 1997, phường Changchung, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

“Ồi trời ơi, đại tiệc đây mà. Cô ơi! Đúng là cháu xuất ngũ thật rồi!”

Vừa bước vào bếp Hae Tae đã xuýt xoa cảm thán. Đậu nướng, bánh rán bí ngòi, nộm giá, trứng cút rim xếp chồng đồng lên nhau trên bàn ăn. Thế nhưng, thứ thu hút nhất đối với Hae Tae phải kể đến đĩa cá mú nướng đặt bệ vệ giữa bàn. Mông nhấp nhồm trên ghế, Hae Tae trợn mắt cầm lên một con cá ngon lành.

“Cái gì thế này? Có phải cá mú không ạ? Thứ quý giá này ở đâu ra thế hả cô?”

“Cháu đúng là sống ở vùng biển có khác, cá gì cũng biết nhỉ.”

Il Hwa đang múc canh ra bát, khẽ liếc Hae Tae, tươi cười. Lúc này Hae Tae mới tạm dừng tay nhìn quanh quất.

“Ơ! Mà chú vẫn chưa dậy hả cô?”

Nói đoạn, câu quay lại sau lưng, giật bản mình.

“Ồi trời ơi, giật cả mình! Chú ở đấy từ bao giờ thế ạ?”

Ngoài cửa bếp, Dong Il đang đứng tựa đầu vào tường. Ông thất thểu bước lại bàn, nhìn mệt mỏi như sắp ngất đến nơi. Quầng thâm đen sì quanh mắt, khuôn mặt như người mất hồn, hoàn toàn suy sụp, Dong Il thần thờ ngăm chiếc điện thoại di động trong tay.

“Hae Tae à... Cháu đã nghe nói đến city phone bao giờ chưa? Đây quả là một thứ đồ mang tính cách mạng...”

Hae Tae nhếch mép, nói chen vào.

“Biết chứ ạ! Làm gì có ai lại không biết cái này. Lần đầu tiên trong đời cháu thấy có thứ đồ gì mà tuổi thọ ngắn bằng cây pháo hoa như thế này đây ạ. Ấy thế mà có biết bao nhiêu thằng đàn đi đầu tư vào cái thứ này để rồi mất trắng. Thật là! Thế gian rộng lớn bao nhiêu thì những thằng ngu nhiều bấy nhiêu. Phải không chú?”

Rác từ đằng sau đập bộp lên đầu Hae Tae. Anh đưa tay lên miệng suyt, ra dấu im lặng rồi quan sát vẻ mặt Dong Il. Từ lúc nào, ông đã gục mặt xuống bàn, khóc rưng rức. Rốt cục là do đâu?

“Bố... đầu tư... rất nhiều... vào cái city phone ấy... còn nói nữa... tôi giết cậu đấy!”

Rác ngồi xuống ghế, khua tay múa chân giải thích cho Hae Tae đang ngồi ngơ ngẩn chưa hiểu chuyện gì.

“Mà anh bảo anh ở Busan đến tận năm sau cơ mà? Sao đã về sớm thế ạ?”

“Giáo sư hướng dẫn của anh ấy lên lại Seoul rồi. Thầy mới đảm trách trung tâm y tế mới mở mà.”

Rác đỡ đầu ngồi nhìn Bing-Grae lên tiếng giải thích hộ mình.

“Này cún, dạo này thấy bảo em hay về muộn lắm? Hẹn hò với Jinnie hả? Các cụ bảo hậu sinh khả úy quả không sai... Thằng nhóc này, về cho sớm sớm lên. Đừng để người lớn phải lo.”

Il Hwa mắt rơm rớm như sắp khóc. Na Jung bước vào bếp, nhìn khắp lượt Rác, Dong Il, Il Hwa, rồi bắt đầu to tiếng:

“Ai bảo đi đổ tận một trăm triệu vào đấy cơ chứ! Bố lại còn mang nhà ra cầm cố vay ngân hàng thêm những năm mươi triệu để đi đầu tư. Nhà mình sắp phá sản đến nơi rồi.”

Sự thật bị phanh phui, tất cả mọi người đều há hốc không ngậm nổi miệng.

“Thôi bây giờ bố lại kiếm tiền, con cũng chuẩn bị đi làm, cả nhà mình cùng cố gắng thì chẳng mấy chốc mà trả nợ được ngân hàng đâu, phải không anh?”

Rác lập tức gật đầu đồng tình.

“Này. Thế liệu cậu có tiền làm đám cưới không đấy?”

Nhìn Yoon Jin đầy lo lắng, Na Jung mỉm cười:

“Nhà mình đã phá sản đâu. Với cả để tiết kiệm tiền đặt hội trường mình đã cố tình chọn ngày trong tháng Một rồi.”

“Yoon Jin à... đừng lo cho đám cưới của bọn anh, em lo cho bạn trai của em trước đi. Thằng ranh này cái gì cũng thích làm quá hết cả lên.”

“Thật là, thi lên cao học thôi mà cứ làm như thi vào làm thẩm phán ấy. Bệnh làm quá thì anh ấy là số hai, không ai dám đứng số một.”

Hae Tae cũng liếc lên tầng hai, căn nhìn theo Rác.

“Thôi kệ đi! Anh ấy dặn không ai được làm phiền, thích ăn thì sẽ tự biết đường xuống. Với cả lần này thi cao học khó khăn lắm, mọi người không biết đấy thôi! Năm ngoái họ không tuyển đủ đầu vào thật, nhưng năm nay tỉ lệ 1 chọi 5. Anh ấy còn đòi vào chùa học vì ở nhà trọ không thể tập trung nổi nhưng bị mình ngăn lại đấy. Sung Kyun nhà mình đã nói là sẽ làm được, hơi bị đàn ông đấy!”

Hae Tae bĩu môi:

“Gớm. Đàn ông quá cơ! Này, có ông đàn ông nào đi nghỉ vụ sáu tháng đã đòi về rồi không?”

“Cậu ghen tị thì cũng thử làm con nhà có công với đất nước đi! Đã không có số hưởng thì đừng có mà trút giận lên đầu người khác nhé!”

“Này này, mình thấy vô lý quá thể nên mới đành phải nói nhé! Lúc mới đi nhập ngũ thì làm ầm ĩ lên như sắp chết đến nơi, thế mà còn giải ngũ sớm hơn cả mình, nghe có lọt tai được không? Hả? Mùa hè mới đi mà mùa thu đã về rồi. Thật là! Trung tâm văn hóa của các mẹ ở bách hóa New Core còn tồn tại lâu hơn thế đấy nhé!”

Rác đập đánh rầm đôi đũa xuống bàn:

“Thôi! Thôi! Thôi! Có im đi không hả? Không ai chịu nhường ai câu nào. Mấy đứa muốn chết hả? Anh không có nhà một cái là làm loạn lên ngay! Không thấy bố đang ăn cơm à?”

Rác khịt mũi, miệng méo xệch, như sắp khóc theo Dong Il đến nơi.

Na Jung và Yoon Jin chăm chú ngồi xem thời sự. Tí vi đang đưa tin tập đoàn New Core đang giải quyết thủ tục phá sản sau nhiều biến cố tài chính nặng nề. Na Jung rời mắt khỏi tí vi, bắt đầu tập trung viết đơn xin việc. Tiếng bước chân Hae Tae rộn ràng chạy từ tầng hai xuống.

“Này, cậu đã đi học lại đâu mà suốt ngày lảng vảng ở trường thế?”

Yoon Jin ngược mắt lên nhìn Hae Tae đang lù lù đi qua trước mặt mình.

“Nhìn mà không biết à? Giáng sinh năm nay dứt khoát mình sẽ phải thoát kiếp FA! Bằng cách nào đi chăng nữa cũng phải kiếm được bạn gái. Các bạn thân mến cứ bình tĩnh mà đợi.”

Hae Tae vui vẻ huýt sáo, mở cửa đi ra khỏi nhà. Yoon Jin bất giác rụt cổ, lấm bầm:

“Na Jung này, đám cưới cậu nhớ phải mời hết tất cả đấy nhé. Cả bọn đi nghĩa vụ lẫn bọn đi du học, không liên lạc gì với nhau nữa cũng phải mời.”

“Thế thì tiền mừng chắc chẳng được bao nhiêu. Bọn con trai đều đang đi học, tiền mừng khéo chẳng đủ bù tiền cổ.”

Yoon Jin đang chăm chú xem tí vi, bỗng lúng túng tránh ánh mắt của Na Jung, vội vàng đi tìm điều khiển. Na Jung thắc mắc nhìn lên tí vi, chợt khựng lại. Trên màn hình tí vi xuất hiện hình ảnh Chil Bong. Sau khi đoạt giải cầu thủ mới năm ngoái, năm nay cậu lại xuất sắc giành hai mươi trận thắng, chuẩn bị tham gia giải bóng chính quốc gia.

“Chuyện từ đời nào rồi... Cậu ấy cũng xuất hiện trên tí vi suốt nên không thể lờ đi được. Mình cũng quen rồi mà.”

Yoon Jin vẫn len lén theo dõi thái độ Na Jung, trong khi cô bạn thản nhiên ngồi viết tiếp đơn xin việc. Đột nhiên có tiếng mở cổng, rồi tiếng giày lộp cộp vọng vào. Na Jung và Yoon Jin giật mình ngẩn cổ ra nhìn.

“Jun Ji Hyun trường Yonsei?”

Na Jung và Yoon Jin ngồi đối diện Hae Tae, miệng há hốc. Hae Tae dương dương tự đắc dựa phịch vào lưng ghế sofa. Không thể tin nổi vào tai mình, Na Jung hỏi đi hỏi lại:

“Cậu tán được Jun Ji Hyun trường Yonsei thật á?”

“Ờ hay... thật là. Đã bảo thật mà lại! Bọn mình gặp nhau trên xe buýt, y như trong phim ấy!”

Na Jung bật cười sảng sặc. Yoon Jin gườm gườm:

“Này này. Cậu tưởng bọn mình ngu à? Nói thế ai mà tin được.”

“Cô ấy còn liếc mình suốt, xem thái độ mình thế nào. Trước khi xuống còn thông báo – ‘Mình xuống ở bến này’ – nói thế thì phải đi theo rồi. Mới đầu mình còn tưởng cô ấy định trêu mình cơ. Ấy thế mà...”

Máy nhắn tin của Hae Tae chọt reo vang. Anh chàng lật đật đứng lên kiểm tra tin nhắn.

“Mình đi đây! Lần này kiểu gì mình cũng kiếm được người yêu, các cậu cứ chờ đấy mà xem!”

Na Jung nhướn mày nhìn Hae Tae ra vẻ ngán ngẫm.

Tối muộn. Mọi chuyện quả không ngoài dự đoán của Na Jung. Na Jung chép miệng căt căt.

“Mình đã bảo thế nào cũng bị đá mà lại! Lần này lại bị thằng nào nắm tay trên mất? Thằng nào?”

Câu trả lời của Hae Tae khiến Na Jung trợn ngược mắt.

“Giời ơi! Đúng là đồ đàn! Ai lại để vuột mất gái đẹp vào tay bọn khóa 97 hả, nghe thế có lọt tai được không?”

“Tại cô ấy thích hát... nên mới rủ bạn cô ấy với bạn mình cùng đến phòng karaoke, ai mà ngờ cô ta lại phải lòng cái thằng khóa dưới xấu hoặc rồi lôi nhau đi mất. Mà cái thằng đấy hát rõ hay...”

Yoon Jin trợn mắt quát:

“Ô hay. Thế cậu cứ để yên cho chúng nó kéo nhau đi thế à?”

“Thì biết làm thế nào được.” – Hae Tae tuyệt vọng nhìn sang Na Jung. – “Na Jung à. Chắc không được rồi. Cậu bảo cậu định giới thiệu bạn cho mình phải không? Vẫn còn hiệu lực chứ?”

“Được rồi. Mai gặp luôn nhé. Bạn mình sexy cực kỳ luôn đấy. Uhm Jung Hwa của trường Yonsei.”

Na Jung làm bộ vuột tay qua cặp đùi nồn nà. Hae Tae chột rơi vào trạng thái mơ màng. Biết đâu lần này lại thành công. Hae Tae sung sướng cười toét, lòng đầy mong đợi.

Thế nhưng, mong đợi của Hae Tae lại một lần nữa đổ xuống sông xuống bể. Lần này, Uhm Jung Hwa lại bỏ đi theo một người đàn ông đã có vợ,

thậm chí còn có cả con. Lý do cũng chả khác gì hôm qua: vì anh ta hát hay. Yoon Jin tội nghiệp nhìn Hae Tae, đưa tay đập chát lên lưng anh chàng:

“Bị đá cũng đáng thôi! Còn oan gì nữa hả cái đồ đàn độn này! Nếu cậu mà thích người ta thật thì kiểu gì cũng phải giữ người ta lại chứ! Không phải thế à? Ít ra phải nắm ngay lấy tay người đi, bảo em đừng đi! Phải thế chứ!”

Yoon Jin đứng phắt dậy khỏi ghế. Nhìn thì có vẻ đang khao khát được yêu lắm, nhưng thực ra trái tim Hae Tae vẫn đang trống rỗng. Yoon Jin trầm ngâm suy nghĩ, rồi chợt một cái tên nảy ra trong trí nhớ, khiến cho mọi lý do trở nên rõ ràng. Đang định đi vào phòng, Yoon Jin chần chừ đứng lại nhìn Hae Tae:

“Này... mình thật tò mò nên mới hỏi... Ae Jung dạo này thế nào?”

Một màn mây u ám ở đâu kéo đến phủ đầy trên gương mặt Hae Tae. Cậu ngồi im thẫn thờ không trả lời.

“Thấy chưa! Đây chính là câu trả lời. Cậu không biết phải nói gì, trái tim thì tự nhiên bài hoại, phải không? Thật là, đồ trẻ con này! Trước khi đi tìm bạn gái mới, cậu phải quên được hoàn toàn mối tình đầu đi đã, đừng có đi làm phiền bọn con gái nữa.”

Giữa biết bao nhiêu ký ức, kỷ niệm ào ạt tràn về, dường như có một viên đá nhỏ lăn tròn, nhức nhối. Ai rồi cũng phải trưởng thành. Trải qua bao nhiêu vấp vấp, đắng cay, đau khổ, mỗi người sẽ tự tìm cách hoàn thiện mình, rèn luyện cho bản thân mình trở nên mạnh mẽ, cứng cỏi. Thế nhưng, viên đá vẫn ở đó, bé nhỏ, nhưng không có cách nào tránh đi được, khiến Hae Tae lần nào đi qua cũng vấp ngã. Để rồi trong lòng cậu lúc nào cũng ôm một nỗi sợ mơ hồ, rằng liệu mình có lại ngã lần nữa không, liệu mình có đủ dũng khí để vượt qua hay không. Nỗi nhớ chưa bao giờ phai mờ theo

thời gian. Dù có cố ngoảnh mặt làm ngơ đến thế nào, Hae Tae cũng không thể vượt qua nỗi viên đá nhỏ mang tên mối tình đầu – Ae Jung. Đêm hôm đó, giấc ngủ không cách nào tìm đến được với Hae Tae.

Tháng Mười một năm 1997, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Từ sáng sớm, Na Jung đã ngồi trên trời nhìn cái điện thoại. Hôm nay là ngày thông báo kết quả phỏng vấn, thế nhưng ngay cả công ty cô phỏng vấn trôi chảy nhất là Chứng khoán Goryeo cũng chưa thấy liên lạc gì. Nỗi sốt ruột khiến Na Jung đứng ngồi không yên. Điện thoại vừa reo, Na Jung đã vội vàng lao đến chụp lấy. Vừa dỏng tai lên nghe, gương mặt Na Jung dần bừng sáng. Dong Il đang xem ti vi và Il Hwa đang gấp quần áo bên cạnh cũng nín thở chờ đợi. “Em cảm ơn ạ” – Na Jung gật đầu lia lịa rồi đập má, mắt rưng rưng.

“Con trúng tuyển rồi! Được chọn rồi! Họ bảo con chuẩn bị đi, từ tháng sau sẽ có chương trình huấn luyện nhân viên mới!”

“Nhân thể mọi người cũng đang định tụ tập mở tiệc chúc mừng Yoon Jin đi làm, hôm nay mình làm hẳn một bữa to đi! Mình, đi mua chai sâm-panh về đây! Em phải đi làm miễn trợn mới được!”

Sung sướng chẳng kém gì Na Jung, Il Hwa ôm lấy chồng loạn xạ như sắp bay lên được.

Chín giờ mười lăm phút tối, lễ hội tương bừng mở ra trong nhà trọ Shinchon. Dong Il lắc mạnh chai sâm-panh trong tiếng hoan hô vang dội của mọi người. Nắp chai rượu bật tung, mang theo biết bao nhiêu âu lo trôi đi xa. Tiếng cười lại đồng thanh vang lên rộn rã, niềm vui ngập tràn, bọt rượu tung ra bốn phía lấp lánh như mưa. Đúng khoảnh khắc ấy, Na Jung vô

tình nhìn qua màn hình ti vi, nụ cười từ từ tắt mất. Mọi suy nghĩ như đông cứng lại, Na Jung khe khẽ gọi bố, lúc ấy vẫn còn hân hoan vui sướng.

“Nào nào! Phải rót cho con gái bố một ly chứ nhỉ!”

Giọng Na Jung ngờ ngàng, nhưng sắc lạnh:

“Bố ơi...”

Na Jung vẫn không rời mắt khỏi màn hình ti vi. Dong Il nhìn theo con gái, chiếc ly trong tay run run, cả nhà sững sốt mở to mắt. Không thể tin nổi. Mọi tiếng cười tắt lịm đi theo dòng tin trôi qua trên màn hình: *IMF kêu gọi viện trợ tài chính.*

***

Ngày 21 tháng Mười một năm 1997. Ngày đầu tiên Yoon Jin đi làm, ngày Na Jung nhận được thông báo trúng tuyển vào công ty đầu tiên trong cuộc đời, cũng là ngày mà đất nước sa sút. Trong một buổi sáng, Đại Hàn dân quốc từ vị thế con rồng châu Á bị biến thành con giun bé nhỏ, và cả thế hệ X trở thành thế hệ của những con người bị nguyên rửa. Dong Il bị cắt giảm một nửa số tiền lương, Yoon Jin cũng vừa nhận được thông báo tạm thời công ty sẽ hoãn trả lương. Thế rồi đến lượt Na Jung cũng được nhận thông tin từ chỗ làm. Cô đứng ngay giữa sân bóc thư, bàn chân trần lạnh cóng bám chặt xuống đất, hai mắt đỏ mọng. Đó là thông báo hủy bỏ việc tuyển dụng. gửi đi hàng trăm tờ đơn xin việc, cuối cùng mới kiếm được việc làm. Na Jung thậm chí còn chưa được đi làm buổi đầu đã phải quay về với vị trí kẻ thất nghiệp

Trải qua biết bao nhiêu ngày căng thẳng viết đơn xin việc, phỏng vấn, học hành, những tưởng như vòng quay ấy sẽ mãi không bao giờ ngừng lại

thì cuối cùng, một ngày kia, thông báo trúng tuyển cũng đã đến tay Na Jung.

“Cô Sung Na Jung, thêm một tin vui nữa. Cô được cử đi làm việc ở nước ngoài. Do ảnh hưởng của khủng hoảng tài chính mà hiện giờ ở Úc có quá nhiều người nghỉ, cần phải bổ sung nhân lực. Vì lý do đó nên cô đã được chọn.”

Na Jung sung sướng nghe thông báo qua điện thoại. Nhưng chẳng được bao lâu, khuôn mặt đang tươi cười rạng rỡ dần dần trở nên tăm tối.

“Ngày 10 tháng Một lên đường. Và phải ở lại Úc làm việc hai năm.”

***

Giọng Rác vang lên trong hành lang bệnh viện đầy lo lắng, Na Jung chỉ biết gật đầu.

“Jung à... Mình cưới vào ngày 25 tháng Một mà.”

“Anh à... đám cưới của chúng mình... hoãn lại hai năm thôi có được không?”

Cảm giác có lỗi ngập đầy trong lòng, khó khăn lắm Na Jung mới lấy đủ dũng khí ấp úng đề nghị.

“Xin việc bây giờ khó khăn thế nào, anh cũng biết rõ mà. Em đã đi phỏng vấn bao nhiêu nơi... mà chỉ có mỗi chỗ đó liên lạc lại. Nếu không nắm lấy cơ hội này thì... có khi năm nay em không xin được việc mất. Đây là cơ hội cuối cùng dành cho em, anh à.”

Na Jung ngược mắt lên nhìn Rác, chờ đợi. Dù vẫn còn quá ngỡ ngàng, không biết phải nói làm sao với Na Jung, nhưng Rác vẫn không để lộ ra chút cảm xúc gì, chỉ lặng lẽ xoay tròn chiếc nhẫn trên tay. Cô thậm chí còn chưa bàn bạc gì với anh đã tự mình quyết định. Thiệp mời đã gửi đi, ngôi nhà sau này hai người chung sống cũng đã ký xong hợp đồng, rồi còn phải nói thế nào với bố mẹ hai bên nữa... Tương lai trước mắt anh tối sầm. Rác quay nhìn Na Jung:

“Không được.”

“Anh à... đây là việc hệ trọng ảnh hưởng đến cả cuộc đời em. Anh hãy hiểu cho em một lần này thôi...”

Na Jung khẩn thiết thuyết phục Rác.

“Em ở lại đi. Một mình anh kiếm tiền là đủ rồi.”

Na Jung thần thờ buông xuôi hai tay. Thái độ của Rác khiến cô quá sức thất vọng. Vừa buồn tủi, vừa oán trách, nước mắt lăn dài xuống hai bên má, Na Jung đứng dậy khỏi ghế, đi thẳng ra ngoài. Rác ngồi lại, lặng lẽ nhìn theo bóng Na Jung xa dần.

Sáng hôm sau, Na Jung và Rác im lặng ngồi bên nhau thật lâu trong phòng khách.

“Jung à. Chuyện hôm qua... anh đã thử nghĩ theo hướng ngược lại. Nếu em rủ anh đi Úc cùng em, và nói rằng để một mình em kiếm tiền là đủ rồi, thì chắc anh cũng không đủ dũng cảm mà bỏ hết công việc ở đây để đi theo em... anh đã nghĩ như thế.”

Rác đang nhìn xa xăm ra bên ngoài cửa sổ, rồi chợt quay lại nhìn vào mắt Na Jung.

“Nếu là anh thì anh cũng không làm được. Công việc của em quan trọng đến thế... mà anh lại quá xem nhẹ, anh xin lỗi.”

Những giọt nước mắt không cách nào kìm lại được, cứ thế lăn dài trên má Na Jung.

“Mọi việc ở nhà cứ để anh lo. Em đi đi, anh sẽ đợi... cố gắng hết sức mình nhé... chỉ hai năm thôi.”

“Anh... em xin lỗi... em thật lòng xin lỗi...”

Cả hai đều biết rõ mình phải làm gì, nhưng không hiểu sao không gian trước mắt cứ mờ mịt như lẫn trong một màn sương. Rác dụn dụn ôm lấy Na Jung đang khóc rấm rứt vào lòng. Anh nhắm chặt hai mắt, như để lưu giữ thật lâu cảm giác lúc này.

Na Jung rời đi. Những ngày nhớ nhau đến cồn cào mà chỉ có thể nghe thấy giọng nói của nhau qua điện thoại. Cảm giác người mình yêu thương vẫn đang an toàn ở nơi xa xôi kia, nụ cười quen thuộc, những lời an ủi trù mền phần nào xoa dịu khoảng cách địa lý ngàn trùng. Mỗi nhân duyên của họ quả thật có một không hai, Na Jung đã nghĩ như thế. Sống bên nhau như anh em ruột suốt hai mươi năm trời, mỗi tình đơn phương khó khăn lắm mới được thổ lộ, thế rồi khi chỉ còn vài ngày nữa là làm đám cưới, họ lại bắt đầu học cách yêu xa. Xa mặt cách lòng. Câu nói đó có lẽ chỉ đúng với những mối tình bình thường khác. Còn mỗi nhân duyên của họ đặc biệt đến thế cơ mà. Na Jung đã nghĩ như thế. Vậy nhưng, khi đối diện với thời gian, đối diện với cuộc sống, mỗi tình đặc biệt nào rồi cũng trở thành bình thường. Những cuộc điện thoại thưa dần, cách biệt mùi giờ khiến họ mệt mỏi. Nỗi nhớ dần được công việc bận rộn lấp đầy. Cứ thế, họ dần lơ đãng, quên mất việc phải cùng nhau chăm sóc một cuộc tình. Và dần dần họ quen với sự thờ ơ ấy. Không mất quá nhiều thời gian để người ta nhận ra tình yêu

mong manh đến thế nào. Nỗi nhớ cứ thế phôi phai dần cùng tình yêu. Và như thế, hai người chia tay nhau, dù không ai nói với nhau một lời.

Ngày 31 tháng Mười hai năm 1999, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Na Jung bước ra cửa trước, ngạc nhiên nhìn quanh. Đột nhiên có tiếng bước chân rộn rã.

“Này! Hôm nay là ngày cuối cùng trước khi thiên niên kỷ mới đến, các cậu có...”

Na Jung chưa kịp nói hết câu, Yoon Jin và Sam Chun Po đã vội vã kéo nhau đi Jongro, Bing-Grae cũng có hẹn với Jinnie, rồi rít chạy ra khỏi nhà. Trước khi đi xem dinner show cùng Dong Il, Il Hwa quay lại dặn con gái:

“Con gái về nhà cả tuần trời rồi mà mẹ vẫn chưa hết vui. Mẹ nấu nhiều canh bánh gạo lắm, nhớ bỏ ra ăn nhé!”

Il Hwa vỗ mông Na Jung rồi nghiêng đầu lẩm bẩm.

“Mà suốt từ hôm qua đến giờ vẫn chưa nhìn thấy mặt mũi thằng bé Hae Tae đâu nhỉ? Nó về quê rồi à?”

Mọi người đi hết, căn phòng khách trở nên vắng lặng. Na Jung cởi áo khoác, nhìn lên tầng trên. Khẽ mở cửa phòng Sam Chun Po, Na Jung thấy Hae Tae đang ngồi dán mắt vào màn hình máy tính. Trên màn hình hiện lên giao diện trang web *I love school*, trang web cung cấp dịch vụ tìm lại bạn bè cũ đã mất liên lạc từ xưa.

“... Cậu tìm Ae Jung hả? Có gửi tin nhắn cho cô ấy không?”

Na Jung thừa biết trái tim Hae Tae vẫn đang hướng đến nơi nào.

“Gửi rồi. Hôm qua mình gửi tận hai tin, thế mà vẫn chưa thấy trả lời. Thật là, xấu hổ chết mất. Thực ra hôm nay bọn mình có buổi họp lớp cấp một. Ít ra cũng phải trả lời lấy một câu thì gặp nhau còn đỡ ngại chứ.”

Hae Tae nhìn Na Jung, gượng gạo mỉm cười. Na Jung bực mình tát nhẹ mấy cái lên má Hae Tae.

“Ông tỉnh lại đi ông ời! Gửi có mỗi hai cái tin nhắn mà cũng bày đặt xấu hổ. Sáu năm rồi cậu mới liên lạc với cô ấy phải không? Không có gì phải hối hận cả, có thể gặp thì hãy gặp đi. Theo mình thấy thì đây là cơ hội cuối cùng dành cho cậu đấy.”

Hae Tae dờ dẫm không đáp.

“Cậu có còn dành tình cảm cho Ae Jung hay không... phải kiểm tra mới biết chứ, đây là cơ hội cuối cùng đấy.”

Ngày hôm đó, Hae Tae lấy hết dũng khí đến tham dự buổi họp lớp. Gặp lại bạn bè cũ ai cũng vui mừng hơn hở, nhưng trong thâm tâm Hae Tae chỉ mong ngóng một người. “Gọi điện thử đi xem nào” – Bạn bè cho cậu số điện thoại của Ae Jung. Hae Tae bước ra ngoài cửa quán rượu, hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh. Cô đã có bạn trai chưa, đã quá nhiều thời gian trôi qua, chắc hai người chẳng thể quay lại được như xưa, trái tim cô giờ đang hướng đến nơi nào, tất cả đều quá mơ hồ. Dù bất an, dù sợ hãi, nhưng quá tò mò. Hae Tae mím môi nhấn từng phím điện thoại, số của Ae Jung. Âm thanh kết nối vang lên. Hae Tae căng thẳng đi đi lại lại. Đột nhiên có tiếng nhạc chuông từ đằng sau vang lên. Hae Tae từ từ quay lại.

“Lâu quá rồi nhỉ, Ho Jun à. Trông cậu vẫn thế... chẳng thay đổi tí nào...”

Từ đằng xa, Ae Jung đang rụt rè đứng lại. Không thể tiến lại gần, cũng chẳng biết phải nói gì, Hae Tae cứ thế đứng lặng nhìn Ae Jung. Ae Jung bước qua cậu, định đi vào trong quán, Hae Tae liền giơ tay giữ cô lại. Ngập ngừng, Hae Tae cố lựa lời để nói, chợt bài hát *Con đường trong mơ* của Blue Sky vang lên từ chiếc loa trong quán.

“Bài hát này... trong album thứ năm phải không nhỉ?”

“Album thứ tư.”

Ae Jung bật cười. Hae Tae vụt nói rất nhanh:

“Anh nhớ em. Nhớ rất nhiều.”

Trái tim chân thành chưa một lần được bày tỏ tựa như một dòng thư tay viết vội, dù bị bóng thời gian phủ mờ, nhưng vẫn còn nguyên vẹn, mỗi mở ra nhìn lại thấy nhói đau. Chầm chậm, Hae Tae bước tới, ôm Ae Jung vào lòng. Không tem, không dấu bưu điện, lá thư ấy đã lang thang vô định suốt một thời gian quá dài, để rồi cuối cùng, như một giấc mơ, nó tìm được đến với Ae Jung. Giấc mơ của Hae Tae đã trở thành hiện thực. Ae Jung cũng vòng tay ôm cậu thật chặt, ánh mắt ngập tràn hạnh phúc.

***

Ngày 31 tháng Mười hai cuối cùng cũng đến. Na Jung ngồi trong phòng khách tầng hai lặng lẽ nhìn ra bầu trời phủ tuyết trắng xóa bên ngoài cửa kính. Những chai bia, rượu gạo, rượu tây, soju bày đầy trên sàn nhà. Một ngày nào đó của tháng Một năm 1996, cũng chính tại nơi này, họ đã hứa sẽ gặp lại nhau để xem trái đất có nổ tung hay không. Thời khắc của buổi hẹn đó đang đến rất gần. Rầm! Tiếng đóng cổng vọng lên. Na Jung chạy ra ban công nhìn xuống. Một chàng trai cao lớn, đầu đội mũ đang bước trong sân.

Vừa sốt ruột, vừa mong chờ, vừa lo lắng. Đủ thứ cảm xúc đan xen giữ chặt bước chân Na Jung.

Tiếng cửa mở, tiếng bước chân đi trong phòng khách. Na Jung vẫn đứng lặng ngoài ban công, tiếng bước chân ấy đang tiến lại gần phía cô. Từ phía cầu thang, hình ảnh chàng trai ấy dần dần hiện ra. Dưới chiếc mũ, dưới vầng trán rộng, người đang từ từ ngẩng đầu lên ấy chính là Chil Bong. Cậu rụt rè ngồi xuống ghế sofa, ngại ngùng. Na Jung ngạc nhiên, lắp bắp hỏi:

“Làm thế nào... cậu vẫn chưa quên à... Mọi người quên hết rồi... Cậu về từ bao giờ thế?”

“Vừa xong... Mình từ sân bay về thẳng đây luôn.”

“Thế à? Nhưng cậu...”

Na Jung ngần ngừ, Chil Bong căng thẳng nhìn cô.

“Cậu có đói không? Mình đi nấu mì nhé?”

Chil Bong chợt mỉm cười. Một lát sau, cậu bưng nồi mì đi lên tầng hai.

“Mấy giờ rồi? Vẫn chưa qua năm mới à?”

“Hả? Sắp rồi. Còn 10 giây nữa.”

Chil Bong ngược lên nhìn đồng hồ treo tường. Còn đúng 10 giây nữa là đến 12 giờ. Na Jung phù phù thổi mì, vừa quan sát nét mặt Chil Bong. Quãng thời gian không thể quên được đang đến gần. Hai mươi tuổi, đêm cuối ở Sam Chun Po. Ký ức về ngày hôm đó đột nhiên khiến Na Jung gượng gạo. Chil Bong đếm khe khẽ. Đúng 12 giờ.

“Happy New Year” – Chil Bong nhìn vào mắt Na Jung, thì thầm.

Nụ hôn đầu. Thứ tình cảm nồng nhiệt mà ngây ngô ngày ấy chợt ùa về trong ký ức. Na Jung vô thức đưa tay chặn lên môi.

BẠN CÓ TIN VÀO VẬN MỆNH KHÔNG?

Tháng Một năm 2000, thành phố Seoul.

31 tháng Mười hai năm 1999, rốt cục ngày tận thế đã không đến. những tháng ngày trong trường cao học đầy nước mắt. Nộp hồ sơ xin việc mà thậm chí còn không được gọi đi phỏng vấn. Suốt một năm trời đen đui không xin được việc. Trải qua quãng thời gian khổ đau ấy, cuối cùng Sam Chun Po cũng dang hoàng bước vào làm việc trong một tập đoàn lớn. Trong vai trò dân cổ cồn trắng chính hiệu, Sam Chun Po được giao cho nhiệm vụ quan trọng nhất, khó khăn nhất trong tập đoàn, ấy chính là photo tài liệu và gửi fax. Trong khi Sam Chun Po đảm nhận “trọng trách” ấy, Yoon Jin đã sắp làm việc được tròn ba năm ở một công ty du lịch mà thậm chí còn không được nhận lương. Bing-Grae mất hai năm loay hoay tìm lối đi cho tương lai, rốt cục cũng đang học năm thứ ba đa khoa trong trường Y. Na Jung kết thúc hai năm làm việc ở Úc quay trở về, tính nóng như lửa vẫn không thay đổi. Do sự ảnh hưởng của cơn sóng IMF, liên đoàn bóng chày chuyên nghiệp cắt giảm số lượng huấn luyện viên, Dong Il quay sang kinh doanh cùng bạn suốt hai năm qua. Năm nay, Dong Il đã được phục chức huấn luyện viên đội Seoul Twins, mặc dù mức lương vẫn bị cắt mất 50%.

***

Đêm muộn trong nhà trọ Shinchon.

Il Hwa đặt lên bàn một cái nôi cỡ đại. Khói trắng bay lên nghi ngút, mùi hương hấp dẫn tỏa ra từ những chú cua luộc đỏ ối khiến cả nhà không khỏi

nuốt nước bọt ừng ực.

“Con gái nhà mình sang Úc chắc ăn khổ uống sở lắm đây. Nhìn nó ăn như con ma đói kìa.”

Dong Il kinh ngạc nhìn Na Jung. Cô nàng xắn tay áo, cầm đầu ăn như lên cơn điên. Cùng lúc đó, chuông cửa reo vang. Hae Tae đứng dậy.

“Để cháu ra xem. Mà muộn thế này rồi còn ai đến thế nhỉ?”

Một lát sau Hae Tae đã quay lại đứng giữa cửa bếp, oang oang:

“Mình cho các cậu đúng 10 giây kể từ bây giờ, đi lấy máy ảnh ra đây ngay! Nhanh lên!”

Mọi người đều tròn mắt ngạc nhiên.

“Ngôi sao sáng giá của Đại Hàn dân quốc, xuất thân từ nhà trọ Shinchon này, hề xuất hiện ở đâu là các cô gái ào ào kéo đến...”

“Cậu tránh ra xem nào.” – Chil Bong đẩy Hae Tae.

Sự xuất hiện bất ngờ của Chil Bong khiến căn bếp chột ồ ào. Chil Bong tiến đến ngồi xuống bên cạnh Na Jung. Sam Chun Po quay sang hỏi:

“Mà bao giờ cậu quay trở lại Mỹ thế? Lần này có ở lại lâu không?”

“Khoảng nửa tháng. Cuối tháng Một mình đi.”

Vừa nghe xong câu trả lời của Chil Bong, Sam Chun Po lập tức mở to mắt:

“Thế à! Thế thì nhân dịp này cậu cũng đi thi lấy bằng lái xe đi.”

“Hử?”

Cả Na Jung và Chil Bong đều quay sang nhìn Sam Chun Po.

“Nhân thể đang có thời gian, đi thi lấy cái bằng đi. Thấy bảo thi lấy bằng ở bên Mỹ khó lắm mà.”

“Đúng rồi, Na Jung, chẳng phải cậu cũng đang tìm chỗ cho thi lấy bằng nhanh trong hai đêm ba ngày đấy còn gì, phải không?”

Hết Sam Chun Po đến Hae Tae, bây giờ cả Yoon Jin cũng động viên.

“Đúng rồi, Na Jung à, cậu đi một mình thì buồn chết, rủ cậu ấy đi cùng đi. Ở Jeonju phải không nhỉ?”

Na Jung và Chil Bong quay sang nhìn nhau, gượng gạo ngại ngùng.

Ngày hôm sau, Bing-Grae, Hae Tae, Sam Chun Po và Yoon Jin ngồi quây quần trên phòng khách tầng hai, ồn ào cười nói. Ngày đầu tiên đến điểm luyện thi lấy bằng lái xe ở Jeonju. Na Jung cứ tưởng rằng Chil Bong đương nhiên sẽ vượt qua được bài thi kiến thức. Ấy thế mà... Hae Tae ôm bụng cười sằng sặc.

“Này! Người ta làm bữa cũng phải đúng được một nửa! Thế nào mà lại chỉ được có 43 điểm thế hả? Bà nội mình đi thi khéo cũng phải được 50 điểm!”

Tiếng chuông điện thoại reo lên. Bing-Grae đi ra ngoài nhận điện thoại.

“Bạn gái mình xong việc rồi, mình đi gặp cô ấy một lát rồi về ngay.”

Hae Tae khẽ liếc Bing-Grae.

“Đúng là có một không hai... Hết lòng vì vợ! Sao không mua cái gì mang cho chị í ăn nữa đi!”

Lại có tiếng chuông điện thoại. Lần này đến lượt Hae Tae nhắc máy, mặt mày hớn hờ:

“Ae Jung à? Xong rồi hả? Ở công ty đợi anh một tí nhé, anh đến ngay. Anh mua gì cho em ăn nhé? Tokbukki?”

Mọi người ngờ ngàng nhìn Hae Tae, không ai bình luận được thêm câu nào. Yoon Jin nhìn theo bóng Hae Tae vội vã chạy ra khỏi nhà.

“Đúng là lúc mới yêu...”

Chuông điện thoại lại reo lên lần nữa.

“Cưng à? Em ở đâu thế? Anh đến đón nhé? Cưng của anh thích uống gì? Bia? Rượu?”

Yoon Jin cầm điện thoại trên tay, từ từ quay đầu lại. Sau lưng cô là Sam Chun Po giờ điện thoại lên vầy vầy, duyên dáng đá lông nheo rồi bụm miệng cố nhịn cười.

“Cột nhà nó cũng phải mức độ thôi nhé! Tiền điện thoại của anh làm bằng vỏ hến đấy à? Hả? Hay là bây giờ tự kiếm ra tiền rồi nên không biết tiếc nữa? Đứng ngay trước mặt đây còn gọi điện làm cái gì? Hôm nay anh sẽ chết với em!”

Yoon Jin lao đến kéo tai Sam Chun Po lôi đi. Na Jung và Chil Bong đang ngồi tươi cười hưởng ứng, chột ngơ ngác nhìn quanh. Mọi người từ lúc nào đã kéo nhau đi hết, chỉ còn lại hai người trong phòng khách. Na Jung đứng lên, cổ xua tan bầu không khí gượng gạo đang chực ứa đến.

“Ngày mai thi thật rồi, nhớ lại trượt nữa thì cậu định làm thế nào?”

“Đêm nay mình sẽ học. Hôm nay mình ngủ lại phòng Dong Joon được không? Sáng mai phải đi sớm mà.”

“Ừ. Ngủ ngon nhé. Mai gặp lại.”

Na Jung cũng đi mất, còn lại Chil Bong một mình, khẽ mồm mỉm cười.

***

Yoon Jin, Sam Chun Po, Na Jung và Chil Bong cùng ra khỏi nhà một lúc. Cả bốn quay lại cúi đầu chào.

Il Hwa từ trong bếp đi ra, đặt bốn cái bát đầy café lên bàn.

“Hồi Na Jung đi công tác, cái nhà này chẳng khác gì chùa bà Đanh, giờ mới lại có tiếng người đây. Giờ mà có Rác ở nhà nữa có phải tốt không.”

Đông cứng. Hae Tae và Bing-Grae khẽ liếc sắc mặt Dong Il. Dong Il thờ dãi thườn thợt.

“Thôi đừng nói chuyện vớ vẩn nữa đi... Vì chúng nó mà cả năm trời tôi không dám gọi điện cho Yong Sik đây. Đợt này Yong Sik vào bệnh viện kiểm tra tim mạch, tôi cũng phải vào thăm một chuyến mới được.”

“Mà Sung Kyun với Yoon Jin định không làm đám cưới đấy à?”

“Ồ đây! Hai đứa yêu nhau lâu như thế rồi, công việc cũng ổn định cả rồi, mau mau mà làm đám cưới đi chứ.”

“Cưới xin nó cũng phải có duyên có số đấy. Hai đứa chúng nó mà có số vợ chồng thì kiểu gì chả phải cưới.”

“Thế mới nói. Cuộc đời không ai biết thế nào mà lần...”

Kết thúc cuộc trò chuyện, Dong Il và Il Hwa lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Yoon Jin cũng lẳng lặng nhìn Sam Chun Po. Hôm nay là đám cưới của Chan Gyu – một đàn anh khóa trên, cũng yêu bạn cùng lớp suốt ba năm trời, thuê nguyên một nhà hàng sang trọng để cầu hôn, kết thúc bằng một đám cưới ấm áp. Thế nhưng...

“Bọn mình vẫn chưa có ý định cưới xin gì cả.”

Chỉ một câu nói của Sam Chun Po mà khiến Yoon Jin như bị hất tung sang một thế giới khác. Ki Tae và các bạn cùng lớp lén lút quan sát thái độ bàng hoàng của Yoon Jin. Đương nhiên câu trả lời của Sam Chun Po không sai. Vì hai người vẫn chưa quyết định điều gì cả. Nhưng câu phủ định ấy được nói ra quá dễ dàng, thậm chí Sam Chun Po còn hoàn toàn chưa hỏi ý kiến Yoon Jin, tự động cách ly cô ra khỏi câu chuyện vốn đáng lẽ phải là của hai người.

“Cưới xin là chuyện hệ trọng cả đời, phải cân nhắc thật kĩ càng chứ hả!”

Buông toẹt một câu như vậy, rồi Sam Chun Po bắt đầu tập trung vào ăn uống. Yoon Jin vẫn chưa hết ngỡ ngàng, húng hắng ho khan. Cố tỏ ra không quan tâm, Yoon Jin giả vờ buông ra những lời lãnh đạm.

“Này này! Cưới xin cái gì... cưới xong là hết đời đấy! Với cả cậu ấy còn kém mình hai tuổi đấy... Phải đợi cho lớn đã chứ. Vắt mũi chưa sạch thế này thì cưới xin gì.”

Sam Chun Po vẫn vô tư cười rạng rỡ. Nếu không có điều gì chắc chắn, thì đến một lúc nào đó mối quan hệ này cũng sẽ lung lay. Tương lai, hứa hẹn, kết hôn, vĩnh cửu. Những từ như thế, hình như Sam Chun Po chưa một lần nào tự động nói ra. Yoon Jin chợt nhận ra một sự thật đau đớn rằng, rất có thể đến một lúc nào đó tình yêu này sẽ không còn sức mạnh, cô và Sam Chun Po rất có thể sẽ rời xa nhau. Yoon Jin lặng lẽ đứng lên đi ra ngoài.

Vài giờ sau tại nhà trọ Shinchonj. Yoon Jin ngồi bên bàn trang điểm nhìn Sam Chun Po, cố tỏ ra bình thản để che giấu cơn tức giận trong lòng.

“Sao? Có chuyện gì?”

Sam Chun Po đi lòng vòng quanh Yoon Jin.

“À không, chẳng có chuyện gì... Ngày mai đi xem phim nhé? Hae Tae đặt vé rồi. Lâu lâu rồi cả nhà mới đi xem phim cùng nhau. *Kẹo bạc hà!* Phim lần trước bọn mình định xem mà chưa xem được ấy.”

“Mai mà tan sớm... Mà thôi mệt lắm. Anh đi đi.”

Yoon Jin đứng lên đi lướt qua Sam Chun Po. Thái độ khác lạ của cô khiến Sam Chun Po cứ chần chừ nhìn mãi mới dám rời đi. Chợt chuông điện thoại của Yoon Jin reo vang. Vừa nghe điện thoại, giọng cô vụt trở nên vui vẻ. Sam Chun Po quay ngoắt lại, đợi Yoon Jin nghe điện thoại xong rồi bắt đầu tra hỏi.

“Ai thế? Lại quản lý Jo à? Bây giờ là mấy giờ rồi? Giờ này còn gọi cho em làm gì?”

“Anh ấy chuẩn bị đi xem mắt, hỏi em xem có nên đi không... em với anh ấy vốn chơi thân với nhau từ lâu rồi mà. Tự nhiên lại vắn vẹo cái gì thế. Này này, anh em bọn em không phải cái kiểu rượu vào lời ra lèm bèm như của anh đâu.”

“Chuyện đấy sao lại đi hỏi em? Cái thằng quản lý Jo đấy thích em phải không? Em cứ liều liều thái độ đấy!”

Yoon Jin bực mình to tiếng:

“Vớ vẩn! Em đã làm gì sai? Chỉ là anh em cùng công ty thôi! Anh đừng có ghen tuông vớ vẩn nữa!”

Sam Chun Po dứt khoát không chịu thua:

“Thế nào là ghen tuông vớ vẩn! Em có biết vì em mà dạo này anh không tập trung được vào việc gì cả không?”

“Này này, anh bớt lo chuyện linh tinh đi mà tập trung vào làm việc. Dù sao thì em với anh cũng có định cưới xin gì đâu mà phải mất thời gian quan tâm đến nhau, không phải thế à?”

Yoon Jin tức tối dùng dùng đi ra khỏi phòng, bỏ lại Sam Chun Po ngỡ ngàng chết lặng.

“Nhanh đi xin lỗi cậu ấy đi!”

Na Jung giục Sam Chun Po đang ngồi đối diện mình bên bàn ăn. Sam Chun Po đang ngồi ngơ ngẩn bỗng giật mình trở về thực tại.

“Sao mình lại phải xin lỗi?”

“Thế cậu định chia tay với Yoon Jin đấy à?”

“Không, mình định cưới cô ấy đấy chứ.”

“Thế thì đi nói với cậu ấy đi, rằng hai đứa sẽ cưới nhau, nên bảo cô ấy cố gắng chờ cậu một thời gian.”

Cuộc hội thoại cứ đưa qua đẩy lại như con lắc đồng hồ, cuối cùng lại đi vào ngõ cụt. Sam Chun Po không thể hiểu nổi. Đó là những việc mà khi nào thời gian chín muồi sẽ tự động thành hiện thực. Rõ ràng là việc của tương lai, tại sao lại phải lôi ra nói khi chưa có kế hoạch gì như lúc này? Đối với Sam Chun Po, ngoài thời gian, nỗ lực, điều quan trọng nhất là việc gì cũng cần phải có kế hoạch. Không thể chỉ vì yêu mà nói ra những lời trống tuếch ngay lúc này được. Đến cuối cùng cậu vẫn dứt khoát không chịu hiểu.

“Ôi! Trời ơi! Thật là! Chỉ cần nói qua qua là mình sẽ kết hôn! Thế thôi là xong mà, cái đồ mít đặc này!”

Na Jung tức muốn nổ tung đầu, cứ thế đập Sam Chun Po thùm thụp.

***

Trong chuyến xe buýt từ Jeonju lên Seoul, Na Jung lại phải đối diện với một kẻ mít đặc nữa. Chil Bong này giờ cứ gãi đầu gãi tai, gương mặt ngây thơ vô số tội cố lảng tránh ánh mắt của Na Jung.

“Lần này thiếu đúng một câu. Đúng một câu nữa thôi. Suýt chút nữa là đổ...”

Trượt đến lần thứ tư, đã thế lại toàn trượt từ vòng thi kiến thức.

“Này, Na Jung, chúc mừng cậu. Cuối cùng thì cậu cũng đỗ rồi. Lên Seoul mình đãi, cậu thích ăn gì?”

Chil Bong làm như không có chuyện gì, bật ngón tay cái lên tươi cười, bèn bị Na Jung mím môi véo mạnh lên đùi.

“Đồ mít đặc! Cậu là đồ mít đặc phải không? Đầu óc như thế không hiểu cậu chơi bóng chày kiểu gì?”

“Đầu óc chơi bóng chày với đầu óc thi cái này có giống nhau đâu! Mình chơi bóng chày giỏi thế còn gì!”

Chil Bong vừa nhăn nhó vừa xoa đùi, vừa cố nở nụ cười nịnh bợ. Na Jung nhìn đồng hồ.

“Gì thế này? Đã muộn thế này rồi cơ á? Bọn mình không có thời gian ăn cơm đâu, đến giờ chiếu phim rồi.”

Tính toán của Na Jung thật chính xác. Vừa đến Seoul, Na Jung và Chil Bong hối hả chạy đến rạp chiếu phim. Trong rạp tối om, bộ phim đã bắt đầu chiếu, Chil Bong và Na Jung đang ăn bỏng ngô, uống coca thì ai đó bên cạnh huých nhẹ vào tay Chil Bong.

“Chào cậu... Tôi là Yoon Hyung Sik của tạp chí *Weekly Sport*. Lần trước tôi đã có dịp phỏng vấn cậu cho số báo đặc biệt, cậu có nhớ không?”

Nhớ thì có nhớ, nhưng tình huống này thì thật khó chịu. Anh chàng phóng viên cứ giương mắt lên nhìn Na Jung. Dặn Na Jung tránh đi trước, kết thúc bộ phim, Chil Bong vội vã đi ra khỏi rạp. Trong một góc sảnh rạp chiếu vắng người qua lại, Chil Bong đứng đối diện với tay phóng viên.

“Anh đừng viết về chuyện này. Tôi nhờ anh đây.”

“Có phải bạn gái của cậu không?”

Chil Bong nhìn thẳng vào mắt tay phóng viên.

“Bây giờ thì chưa. Bây giờ tôi vẫn đang đơn phương thích cô ấy. Sau này khi chúng tôi chính thức hẹn hò, tôi sẽ cho nhà báo biết đầu tiên. Hôm nay thì, mong anh chiều cố.”

Thái độ nhẹ nhàng và thành thật của Chil Bong khiến tay phóng viên có thiện cảm. Chil Bong cúi gập người lễ phép chào. Tay phóng viên gật gù tỏ ý hiểu chuyện, mỉm cười tiễn Chil Bong.

***

Dong Il nhìn một lượt từ đầu đến chân Yong Sik. Kết quả kiểm tra không có gì bất thường, nhìn Yong Sik cũng hoàn toàn khỏe mạnh. Lúc này, Dong Il mới yên tâm ngã người dựa vào thành giường. Yong Sik mỉm cười.

“Na Jung có khỏe không?”

“Khỏe... Gây ra bao nhiêu chuyện như thế rồi... phải khỏe chứ. Con trai cậu dạo này sống thế nào?”

“Có vẻ cũng tốt. Thằng bé có liên lạc gì không? Từ lúc nhập viện đến giờ tôi cũng mới được nhìn mặt nó đúng một lần.”

Yong Sik ngồi dậy xỏ dép.

“Đi nào. Tiễn cậu về rồi tôi cũng phải tiện thể đi gặp con trai một tí. Lúc này nó cũng gọi điện báo xong việc rồi đấy.”

Dong Il suy nghĩ một lát rồi gọi Yong Sik lại:

“Này này. Cậu đợi một tí đi. Cho tôi gặp nó trước.”

Hành lang bệnh viện tĩnh lặng. Ban đêm không có người qua lại, đèn đóm cũng tắt bớt. Phát hiện ra Dong Il từ đằng xa, Rác cứ đứng thần thờ tại chỗ, không dám bước lại gần. Dong Il quay đầu về phía Rác. Cơ thể gầy gò. Đôi mắt mệt mỏi. Khuôn mặt hốc hác. Dong Il gõ gõ xuống cái ghế bên cạnh, gọi Rác này giờ vẫn cúi gằm xuống sàn. Rác rón rén ngồi xuống bên cạnh Dong Il.

“Con ăn cơm chưa?”

“Rồi ạ. Bố, con xin lỗi. Lâu lắm không đến thăm bố mẹ...”

“Xin lỗi cái gì... có gì mà xin lỗi... con bận như thế này, làm gì còn thời gian nữa.”

Rác lặng im không biết phải nói gì. Suốt thời gian qua, anh đã quá bận rộn che giấu những nỗi đau chưa lúc nào nguôi ngoai. Tự tay đập nát biết bao kỳ vọng của bố mẹ hai bên. Nỗi sợ hãi, xấu hổ vượt quá mức chịu đựng của bản thân, nhưng không còn cách nào khác ngoài chịu đựng. Hơn hết tất cả là cảm giác mất mát khi từ giờ không còn được gọi tên người ấy nữa. Anh đã phải chôn vùi những điều ấy trong tim, nuốt nước mắt vào trong để sống tiếp những ngày sau này.

“Con trai à. Có chuyện này... còn có biết vì sao lúc đầu bố phản đối chuyện con và Na Jung yêu nhau không?”

Lúc này Rác mới quay sang nhìn Dong Il. Ông im lặng một hồi lâu.

“Bố không biết con nghĩ như thế nào... Nhưng với bố con lúc nào cũng như con trai ruột. Hoon cũng đi rồi, khổ đau cũng đủ rồi...”

Dong Il hít thở sâu, cổ ngấn cơn nghẹn ngào.

“Thế nhưng mà nhờ có con sang nhà bố, gọi bố là bố, rồi làm đủ trò nhăng nhít, nhờ thế mà... bố thấy khá hơn nhiều... Ban đầu lúc con bảo con với Na Jung quen nhau, bố thấy hơi buồn đấy. Cả lo lắng nữa... Rằng có khi mình lại sắp mất một thằng con trai nữa... Mới có hai mươi mấy tuổi đầu, không biết sau này bọn con định tính thế nào... Bố lo lắm.”

Rác lạng lẽ rơi nước mắt, bờ vai run rẩy.

“Lúc hai đứa thông báo chia tay, bố còn muốn giết cả hai đứa. Thế nhưng... thời gian trôi qua... rồi thì mọi thứ cũng nguôi ngoai. Đẳng nào thì chuyện cũng đã lỡ rồi, còn làm thế nào được nữa. Có phải chuyện gì trên đời này cũng theo ý mình được đâu. Hơn nữa lại là con cái mình cả... Người khác thì không biết thế nào... chứ con đối xử với bố mẹ thế nào, bố biết chứ...”

Vì tình yêu ấy, anh đã từ bỏ tất cả, gia đình, bạn bè, sự tin tưởng, thấu hiểu... Anh đã nghĩ mình có thể bảo vệ tình yêu ấy. Lúc đó, anh chưa hề nhận ra rằng, tình yêu có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Vì mình mà khiến bao nhiêu người phải khổ sở, cảm giác tội lỗi ấy nhấn chìm Rác trong đau đớn.

“Bố mẹ không thể sống cả đời mà không nhìn mặt con được... Bố không có tự tin làm việc đó. Bây giờ bố mẹ ổn cả rồi... thỉnh thoảng con hãy gọi điện về nhà nhé.”

Giọng Dong Il vang vang trong không gian tĩnh lặng. Nỗi buồn ngập đầy trong lòng. Những giọt nước mắt của Rác lăn dài trên má, rơi xuống sàn nhà. Dong Il hiểu rõ những giọt nước mắt ấy hơn ai hết.

“... Lâu lắm rồi mới được tâm sự với con trai, thoải mái quá.”

Dong Il nắm chặt bàn tay Rác.

***

Na Jung căng thẳng đặt tay lên vô lăng. Dừng cảm ngồi lên ghế lái, nhưng lần đầu lái xe vào thành phố khiến Na Jung không khỏi run rẩy. Cô nàng chọn làn đường trong cùng, luýnh quính đạp ga. Chiếc xe lao đảo trên đường. Thái độ vênh vang đòi đưa Chil Bong về tận nhà lúc này biến đâu mất, Na Jung nhấn tíť mặt mày tập trung vào điều khiển chiếc xe bất trị. Nước cũng không uống, radio cũng không bật, điện thoại cũng không được nghe. Na Jung thậm chí còn không dám quay đầu sang bên cạnh, khó khăn lắm mới giữ được tốc độ trung bình bốn mươi kilomet trên giờ. Chil Bong ngồi trên ghế bên cạnh cũng căng thẳng không kém. Ra khỏi nhà trọ Shinchon từ giữa ban ngày, thế mà mặt trời đã lặn mất từ lúc nào.

Hôm nay Sam Chun Po có hẹn đi ăn nhà hàng với Yoon Jin, định giúp cô nàng nguôi giận vụ hôm trước. Ấy thế mà giờ này cậu vẫn còn bị giữ lại trong buổi tiệc công ty, làm chân sai vặt kiêm hoạt náo viên mua vui cho các sếp đang say bết nhè. Trưởng phòng Park giật phắt lấy chiếc điện thoại di động trong tay Sam Chun Po. Cái tên *Em yêu* hiện lên trên màn hình. Quản lý Park bắt cậu gọi người yêu đến chung vui, liền được đồng nghiệp hòa vào vỗ tay hưởng ứng. Sam Chun Po còn đang lúng túng thì phó giám đốc Kim lại động viên thêm câu nữa:

“Đúng rồi! Gọi bạn gái đến đây! Gọi cả Jae Soo đến nữa! Cô ấy mà không đến là bọn tôi không về đâu đấy!”

Sam Chun Po bối rối bấm nút gọi. Yoon Jin nhắc máy, Sam Chun Po hít một hơi thật sâu, lắp bắp giải thích đầu đuôi câu chuyện. Y như rằng, đầu

dây bên kia, một loạt câu chữ thề nặng nề bay đến tới tấp. Yoon Jin bừa bừa tức giận, dập búp điện thoại. Sam Chun Po ngồi trong phòng hát, rón rén theo dõi nét mặt các sếp. Mười lăm phút, năm phút, Sam Chun Po sốt ruột nhìn số thời gian còn lại trên màn hình. Đợi mãi mới vơi đi được vài phút thì dừng một cái, con số lại nhảy vọt lên sáu mươi lăm phút. Ra khỏi phòng hát, khuôn mặt Sam Chun Po tràn đầy tuyệt vọng. Yoon Jin đã tắt điện thoại. Ding ding, tiếng cửa tiệm karaoke mở ra. Sam Chun Po giật mình ngẩng cổ lên. Yoon Jin bước vào, trang phục hết sức xinh đẹp.

“Đừng có gọi nữa, hết pin rồi. Hôm nay là lần cuối cùng nhé!”

Có những điều mà một câu “Anh yêu em” không thể diễn tả được hết. Sam Chun Po tin rằng những điều đẹp đẽ nhất không cần nói ra bằng lời, chỉ cần người ta yêu nhau sẽ tự hiểu được nhau. Thế nhưng, đến hôm nay cậu mới nhận ra, rằng có những điều nếu không nói ra sẽ mãi mãi không được ai biết đến, rằng chỉ vì tính ích kỷ, bảo thủ của cậu mà Yoon Jin đã phải chịu cô đơn, tổn thương. Sam Chun Po xúc động lặng nhìn Yoon Jin. Trong lúc hai người cùng hát chung một bài tình ca, trong lòng Sam Chun Po chợt nảy ra một quyết định mà trước đây chưa từng nghĩ đến.

Đêm hôm đó, trong phòng Yoon Jin. Sam Chun Po ngồi cạnh, yêu cầu cô nhắm mắt lại.

“Em xòe tay ra đi. Anh định một thời gian nữa mới đưa cho em... Nhưng có lẽ hôm nay là đúng thời điểm rồi.”

Yoon Jin căng thẳng, chuẩn bị sẵn tư thế để được đeo lên tay một chiếc nhẫn. Đến lúc cô nàng khe khẽ mở mắt ra, trước mắt bày ra một khung cảnh hoang đường trái ngược hoàn toàn với mong đợi. Kẹp giữa những ngón tay của cô là ba cuốn sổ tiết kiệm.

“Cái gì thế này? Đây là thứ anh định trao cho em á?”

Sam Chun Po tự hào gật đầu.

“Yoon Jin à, em biết là anh yêu em rất nhiều phải không? Anh cũng muốn cầu hôn em thật hoành tráng như anh Chan Gyu, nhưng anh cần phải có kế hoạch. Anh cũng biết anh đáng ghét, nhưng em hiểu cho anh nhé! Em còn không hiểu anh thì còn ai hiểu được nữa...”

Sự ngỡ ngàng trên gương mặt Yoon Jin dần dần biến mất. Sam Chun Po chỉ vào từng chiếc số.

“Cái này để thuê nhà, cái này để tiết kiệm, cái còn lại để làm đám cưới. Cái để làm đám cưới vẫn chưa đến hạn rút đâu. Lúc nào đến hạn, đến lúc đó... anh sẽ cầu hôn với em. Em cố đợi anh đến lúc đó nhé!”

Yoon Jin gật đầu, khoe mắt đỏ mọng. Sam Chun Po kéo Yoon Jin vào lòng.

“Với cả, cái ông ở công ty mà còn gọi điện cho em một lần nữa là anh sẽ vặt sạch tóc lão ta đấy nhé, em hiểu chưa?”

Yoon Jin lại gật đầu, mỉm cười hạnh phúc trong vòng tay Sam Chun Po.

***

Đã quá nửa đêm từ lúc nào. Vừa dừng xe trong bãi đỗ xe chung cư Eunma, Na Jung vội vàng nghe điện thoại của Il Hwa. Dong Il uống rượu say, trượt chân xuống cái hố trong bãi rửa xe, cần phải phẫu thuật gấp. Lòng dạ Na Jung như có lửa đốt, gọi mãi không được chiếc taxi nào. Chil Bong cũng sốt ruột không kém, đi đi lại lại bên cạnh, rồi bèn chìa tay về phía Na Jung.

“Na Jung à, cậu đưa chìa khóa xe cho mình.”

Nhìn Chil Bong ngồi trên ghế lái, Na Jung càng lo lắng gấp bội. Chil Bong liên tục đổi làn, tăng tốc cho xe chạy nhanh. Đây đâu phải kỹ thuật của người mới lái xe. Trong bãi đỗ xe của bệnh viện, Na Jung tháo dây an toàn, chăm chăm nhìn Chil Bong, rồi xuống xe chạy vội vào trong. Chil Bong cũng rào bước chạy theo sau. Thật may mắn, ca phẫu thuật của Dong Il đã kết thúc thành công. Na Jung chìa tay về phía Chil Bong. Ngón tay run run, Chil Bong rút ví đưa cho cô. Vừa mở ví ra, đập vào mắt cô là chiếc bằng lái xe nằm ngoan ngoãn. Na Jung tức giận quắc mắt nhìn.

“Mình xin lỗi. Mình định nói ra rồi! Thế nhưng tại mọi người cứ tưởng thế, nên mình đã để lỡ cơ hội...”

“Cậu cũng giỏi nói phét thật! Định biến mình thành con ngốc đấy hả?”

“Này, thế thì, mình phải làm thế nào? Nửa tháng nữa là mình phải quay lại Mỹ rồi... làm gì còn thời gian nữa.”

Na Jung vẫn chưa thôi trừng trừng nhìn Chil Bong, khiến cậu đành phải nói thật:

“Được rồi. Mình cố tình như thế đấy. Ngày 31 tháng Mười hai năm ngoái, gặp lại cậu... lần này mà mình lại bỏ lỡ cơ hội... thì mọi chuyện thật sự kết thúc mất. Cậu, có còn nhớ không? Câu cuối cùng mình nói với cậu trước khi đi Nhật.”

Ký ức ngày ấy trải ra rõ rệt trong trí nhớ Chil Bong. Thời gian lặng lẽ trôi qua, đến ngày hôm nay, tựa như một trang giấy mới đang bày ra trước mắt cậu. Quá nhiều chuyện đã xảy ra, bao nhiêu cô đơn, khó khăn, vất vả, rốt cục điều cuối cùng cậu lựa chọn vẫn là Na Jung.

“Nếu như... dù chưa biết là bao giờ... vài năm sau... nếu mình gặp lại nhau, nếu lúc đó bên cạnh cậu không có ai... thì bọn mình hẹn hò nhé... cậu có còn nhớ không?”

Lời hẹn vẫn khắc sâu trong lòng Chil Bong, và sáng lấp lánh đến chói mắt.

“Na Jung à, mình rất thích cậu. Thích từ những ngày đầu mới gặp cậu, cho đến tận bây giờ vẫn chưa hề thay đổi.”

Chil Bong ngồi trước cửa phòng phẫu thuật, dăm dăm nhìn Na Jung. Khoảnh khắc đó Na Jung đã nghĩ, dù trên đời này không có thần thành, thì ít nhất cũng phải tồn tại thứ gọi là định mệnh, thì hai người mới lại đối diện nhau trong tình thế này. Sự tình cờ, thời điểm, những đổi thay... tất cả đều chính xác đến lạnh người. Biết đâu lúc này, định mệnh lại đang trêu đùa Na Jung. Cứ như thế, hai người lặng lẽ nhìn nhau. Có lẽ Chil bong đã quên hết bao nhiêu khổ đau đã dẫn dắt cậu suốt những tháng ngày qua, để đến tận bây giờ, cậu được ngồi đối diện với Na Jung trong đêm vắng lặng này.

***

Rác nhắm tịt mắt, thất thểu bước vào phòng trực nằm lăn ra giường. Anh bạn cùng lớp Micheal nằm trên tầng hai ngó xuống.

“Lại ốm à? Giáo sư cũng quá đáng thật đấy. Có phải ca phức tạp gì đâu... À đúng rồi, lúc này huấn luyện viên Sung Dong Il bị tai nạn phải nhập viện đấy. Mình gọi điện cho cậu nhưng chắc đang bận không nghe máy được. Vì không có người bảo lãnh nên được miễn hơi muộn. Nhưng thấy bảo Na Jung vào ký rồi, bây giờ đang trông bên cạnh rồi.”

Rác giờ điện thoại lên kiểm tra, đang định chạy ra ngoài thì Micheal ngăn lại.

“Thôi! Bây giờ có đi cũng chẳng để làm gì. Hai tiếng trước mình gọi điện kiểm tra rồi. Chú ấy được đưa lên phòng bệnh nghỉ ngơi rồi.”

Rác thần thờ ngược lên nhìn đồng hồ treo trên tường. Đã quá hai giờ sáng từ lúc nào.

Chil Bong từ phòng bệnh của Dong Il đi ra, cúi xuống nhìn thẳng vào khuôn mặt Na Jung.

“Sáng mai mình lại đến. Vẫn còn mấy ngày nữa mới quay lại Mỹ, mình phải tận dụng thời gian chứ!”

Na Jung đứng trước thang máy, mỉm cười. Chil Bong cũng bật cười theo. Cánh cửa thang máy mở ra, Chil Bong định bước vào, chợt chần chừ dừng lại. Na Jung nhìn lên, sửng người. Bên trong thang máy, Rác cũng vừa ngược lên, khuôn mặt như đông cứng lại. Định mệnh luôn hà khắc và khốc liệt, chính là bởi những khoảnh khắc không ai có thể đoán định trước như lúc này. Vì thế nên định mệnh đồng nghĩa với tàn nhẫn. Rác đưa đôi mắt đau đớn nhìn Na Jung. Rác lặng lẽ nhìn Chil Bong. Chil Bong cũng không ngần ngại nhìn lại anh. Thế rồi ánh mắt cả hai người dồn về phía Na Jung. Cánh cửa thang máy từ từ đóng lại. Đến một lúc nào đó, định mệnh sẽ dồn con người ta đến tận cùng vách đá. Na Jung nhắm mắt lại. Giờ là lúc định mệnh ép cô phải đưa ra lựa chọn.

KHỞI ĐẦU CỦA SỰ KẾT THÚC

Làn gió nhẹ trượt qua gương mặt Rác. Thang máy khẽ rung lên, khoảnh khắc chạm phải ánh mắt của Na Jung cũng là lúc cánh cửa thang máy từ từ đóng lại. Nỗi đau bất ngờ tìm đến. Sự xuất hiện đột ngột của Na Jung, nhất là hình ảnh cô đứng bên cạnh Chil Bong khiến trái tim Rác như bị bóp nghẹt. Lúc này, chỉ việc thở thôi cũng khiến anh đau như hàng trăm ngàn mũi dao nhọn hoắt đang xuyên vào tim mình. Rác đứng tựa lưng vào tường, khẽ khép mắt lại.

Lâu lắm rồi mới lại có một đêm thao thức như đêm nay. Na Jung ngồi một mình trong hành lang bệnh viện vắng tanh. Cuộc chia ly đã trôi đi rất xa. Quãng thời gian đau đớn khắc lên cơ thể thành bao nhiêu vết sẹo giờ đây đang trở mình nhức nhối, nhắc Na Jung lại những ký ức êm đềm mà khóe buốt ngày nào. Na Jung rút bàn tay trái dứt sâu trong túi áo ra lặng lẽ ngắm nhìn. Những dấu vết của lời hứa ngày nào vốn đã mờ dần, giờ đây lại hiển hiện rõ rệt trước mắt Na Jung.

Trong căn phòng trống, Chil Bong ngồi lặng trên ghế sofa, tay mân mê quả bóng chày. Khoảnh khắc chạm phải ánh mắt Rác ban nãy như những mảnh cắt rời rạc lướt qua tâm trí cậu, tựa như một loại ảo giác cậu đã gặp nhiều lần trước đó. Khoảnh khắc đó cứ liên tục trở đi trở lại, bám chặt lấy mọi suy nghĩ của Chil Bong. Cậu đứng lên, bước đến gần cửa sổ, bàn tay nắm chặt quả bóng. Bên ngoài kia, vạn vật chìm trong màn đêm tĩnh lặng, mà xao động.

***

Trong phòng khách tầng hai, nhà trọ Shinchon, Hae Tae uống ực một ngụm bia rồi quay sang nhìn Chil Bong, ngán ngẫm.

“Này này, lên hẳn chương trình *Kim Hye Soo và bạn* cơ mà, phải có cái gì gây được ấn tượng chứ. Bây giờ cậu chính là ước mơ và hi vọng của bọn trẻ đấy. Lý do chơi bóng chày của cậu không thể là do thầy giáo thể dục trường tiểu học gợi ý được, phải có một lịch sử gì đấy mà nghe thật kịch tính, thật là cảm động mới được.”

Na Jung, Sam Chun Po, Bing-Grae và Yoon Jin cũng gục gặc đồng tình. Ngồi giữa đám bạn, Chil Bong xuôi xị hai vai.

“Thế thì mình phải nói thế nào?”

Chỉ đợi có thế, Hae Tae vỗ bộp vào vai cậu:

“Cậu phải nói thế này này.” – Hae Tae giở giọng khóc mếu – “Hồi bé em có một cậu bạn rất thân hay chơi thể thao cùng nhau. Thế nhưng không may cậu ấy lại mắc bệnh hiểm nghèo nên không thể chơi bóng được nữa. Đêm cuối cùng trước khi ra đi, cậu ấy đã nắm chặt tay em và nói rằng: Bạn à... hãy vì mình, trở thành người ném bóng giỏi nhất nhé. Đây là ước nguyện cuối cùng của mình...”

Câu chuyện đẫm lệ của Hae Tae khiến Chil Bong rùng mình rợn gai ốc. Bạn bè bật cười, quăng cho Hae Tae lon bia. Bing-Grae lại đưa ra một câu hỏi giả định mới:

“Cầu thủ Chil Bong, trong thời gian sống ở Mỹ, điều gì làm cho cậu cảm thấy khó khăn nhất?”

“Ừm... tiếng Anh? Giao tiếp không được thuận lợi chính là điểm khó khăn nhất...”

Chưa dứt lời, Hae Tae đã vội xua tay lia lịa.

“Cậu nhìn đây này.” – Hae Tae lại lôi ra khả năng diễn xuất thần sầu của mình – “Đó chính là cảm giác trống trải khi một mình trở về nhà sau mỗi trận đấu...”

“Khó khăn nhất là khi thềm đồ ăn Hàn Quốc. Cậu này thì sao? Cứ thành thật mà trả lời là tốt nhất.” – Na Jung cắt ngang lời Hae Tae.

“Mà này, anh được lên hẳn truyền hình, cũng nên nhắc đến tên bọn này một lần chứ?” – Bing-Grae vẫn giữ nguyên chiếc mic tưởng tượng trên tay.

“Này, hay cậu tán luôn Kim Hye Soo đi. Được quá còn gì! Cậu làm được đấy! Cậu là cầu thủ chuyên nghiệp còn gì!”

Yoon Jin nhìn Chil Bong bằng vẻ mặt hết sức nghiêm túc. Chil Bong ngán ngẩm không buồn trả lời, khiến cả hội bạn bật cười vang.

Rác ngồi trên ghế lái xe, nhìn chăm chăm về phía trước. Những thứ cảm xúc mơ hồ bủa vây lấy anh. Từ sau khi vô tình chạm mặt Na Jung, anh chẳng còn tập trung vào công việc được nữa. Mọi thứ chợt trở nên bung bét. Sau khi chia tay, mọi cảm xúc bị anh chôn sâu trong lòng giờ mới lại thi nhau ủa lên quấy rầy con tim tưởng đã ngủ yên. Giờ là lúc anh buộc phải đối mặt với những điều anh muốn giấu cho riêng mình đến tận cùng, đối mặt với những khoảng thời gian mà dù với lý do nào anh cũng không muốn quay đầu nhìn lại nữa. Rác rút điện thoại, bấm số 1. Anh phải gặp Na Jung thôi.

Rác đi ra khỏi bãi đỗ xe của quán café. Bên kia tấm cửa kính, Na Jung đang lặng lẽ chờ đợi. Rác thần thờ đứng nhìn cô đang mơ màng nhìn ra xa. Bóng hình quen thuộc ấy khiến anh ngỡ như bao nhiêu yêu thương ngày nào vẫn vây kín con tim mình.

Hai người ngồi im lặng bên nhau, mân mê tách café. Không khí ngưng ngập.

“Em có khỏe không? Nghe nói em lên chức quản lý rồi hả? Công việc vẫn tốt chứ?”

“Vâng. Anh cũng lên đến năm thứ tư rồi nhỉ? Chắc mọi việc tốt hơn xưa chứ?”

“Ừ, tốt hơn nhiều.”

Rác khụt khịt mũi, cổ họng cơn ho bật ra khỏi họng, sống mũi cay sè.

“Sức khỏe của bố anh thế nào? Phẫu thuật xong đã khỏe hơn chưa?”

“Ừ, tốt lên nhiều rồi. Không có gì phải lo nữa.”

“Không có mẹ bên cạnh chắc bố cô đơn lắm. Anh phải đối xử tốt với bố vào đấy.”

“Ừ, anh xin lỗi. Em lo lắng nhiều lắm phải không?”

Na Jung khẽ cúi đầu không đáp. Chỉ một câu nói mà khiến bao nhiêu cố gắng kìm nén cảm xúc trong cô sụp đổ. Cô nhìn anh với ánh mắt đầy oán trách.

“Anh xin lỗi cái gì? Có phải lỗi của anh đâu? Anh chỉ có mỗi lời xin lỗi để nói với em thôi à? Sao anh lại phải xin lỗi em...”

Na Jung lặng lẽ nói, khóe mắt ngấn lệ.

“Đối với anh em chỉ là một đứa em gái thôi. Đứa em gái mà anh muốn dành tất cả những điều tốt đẹp nhất, xinh xắn nhất, hạnh phúc nhất cho nó. Vì nó là gia đình của anh.”

Rác ngờ ngàng, lặng yên nhìn Na Jung.

“Anh. Em không biết vì sao mình lại chia tay. Em cứ tưởng mình cũng giống như bao nhiêu cặp đôi khác, chia tay vì cảm thấy mệt mỏi, chán ngán lẫn nhau. Thế nhưng... bây giờ em mới hiểu, lý do mình không còn chung đường nữa...”

Nỗi buồn ngập đầy trong tim khiến Na Jung khó khăn lắm mới nói được tiếp. Ký ức đưa cô về lại quãng thời gian hai năm trước, quãng thời gian mà mỗi ngày cô đều phải đối diện với ba chữ “Không sao đâu!”

Ngày đầu tiên chính thức bước vào phòng phẫu thuật, Rác đã nói:

“Không sao đâu. Anh làm bao nhiêu lần rồi. Với cả cũng không phải ca phẫu thuật lớn, thật sự không sao đâu mà.”

Những cuộc điện thoại ngày một thưa dần, những tin nhắn khiến Na Jung cũng ngần ngại mỗi khi liên lạc với anh.

“Anh xin lỗi, không nhận được điện thoại của em, anh sẽ gọi lại sau nhé.”

Ngày bố phải phẫu thuật tim, anh thậm chí còn không ngăn được tiếng thốn thức qua điện thoại, vậy mà...

“Jung à, anh không sao đâu. Em đừng lo.”

Ngày mẹ qua đời vì tai nạn bất ngờ, anh khóc rưng rức trong điện thoại.

“Anh không sao. Jung à, em đừng về. Anh không sao thật mà.”

Vì những việc nhỏ nhặt mà cảm giác có lỗi ngày một lớn lên thêm. Suốt hai mươi năm bên nhau, lúc nào Rác cũng là anh trai, còn Na Jung là cô em gái nhỏ. Ôm ấp trong lòng mình mỗi tình đơn phương đầy đau đớn, chưa lúc nào Rác và Na Jung thôi dành tình cảm chân thành nhất cho nhau. Lễ thành hôn phải lùi lại khi chưa đầy một tháng nữa là đến ngày tổ chức, tình yêu lại phải tạm lui bước cho sự biết lỗi, lòng biết ơn, và bao nhiêu lo lắng, khiến họ trở nên e dè sợ làm tổn thương lẫn nhau. Rốt cục, họ chẳng buồn quan tâm đến những tổn thương đang mưng mủ nhức nhối trong lòng mình. Rốt cục, tình yêu tan vỡ khi hai người còn chưa kịp nói với nhau lời yêu.

“Anh. Hồi đó... đáng lẽ hồi đó, nếu mệt phải nói là mệt, nếu đau thì nói là đau... Tại sao chúng ta lại đối xử với nhau như thế...”

Những giọt nước mắt lăn dài. “Không sao đâu” – đến giờ này họ mới hiểu ra, một khi đã bật ra câu nói ấy, thì đó là lúc người ta thực sự cần một bờ vai bên cạnh. Đáng lẽ họ chẳng nên hứa hẹn với nhau một điều gì, thì nước mắt đã không bất lực lăn dài trắng suốt bao nhiêu đêm chờ trời sáng. Na Jung đưa tay lên quệt ngang dòng nước mắt, lặng lẽ rời khỏi quán café.

***

Chil Bong thần thờ đứng trước cửa phòng Na Jung. Cô đang khóc nức nở trong phòng. Chil Bong bồn chồn đi qua đi lại bên ngoài. Cậu rụt rè đưa tay

lên gõ cửa phòng Na Jung. Giá mà cậu có thể ôm cô vào lòng, vỗ về an ủi, rồi lặng yên ngắm cô chìm vào trong giấc ngủ yên bình. Thế nhưng, khi mở mắt ra, cậu vẫn đứng chơ vơ bên ngoài cánh cửa phòng, nặng nề, bất lực.

Sáng hôm sau, Na Jung đội mũ trùm sụp che kín khuôn mặt, len qua Yoon Jin, Sam Chun Po và Chil Bong, mở cửa bước ra ngoài đi làm. Nhìn thoáng qua gương mặt không biểu lộ chút cảm xúc của Na Jung, Chil Bong đã nhận ra tất cả. Dù bằng cách nào đi chăng nữa, cậu cũng muốn được là người ở bên cạnh cô, an ủi cô lúc này. Dừng xe trước cửa công ty Na Jung, Chil Bong hít một hơi thật sâu rồi bấm điện thoại gọi cho cô.

“Na Jung à, cậu ra ngoài một chút được không? Mình đang đứng đợi trước cổng công ty cậu. Mình biết cậu bận, chỉ mười giây thôi là được.”

Chil Bong liếc nhìn sang hộp bánh ngọt đặt trên ghế bên cạnh. Một lát sau, Na Jung đã xuất hiện, tiến gần về phía cậu. Cậu sẵn sàng làm bất cứ điều gì để có thể xoa dịu trái tim sưng tấy của Na Jung, để có thể khiến Na Jung cười, dù chỉ là trong một phút giây. Thật may, lúc đón lấy chiếc bánh, cô ấy đã mỉm cười.

Thế nhưng nụ cười ấy chẳng kéo dài được bao lâu. Nơi Na Jung gặp lại Chil Bong là bên trong phòng bệnh cách ly VIP. Tai nạn giao thông bất ngờ, Bing-Grae mặc áo bờ-lu trắng đứng bên cạnh Chil Bong bị băng kín một bên vai. Na Jung vừa hốt hoảng vừa lo lắng, không kìm được cơn tức giận vô cớ.

“Này, tuần sau là cậu đi rồi đấy! Liệu từ giờ đến lúc ấy có kịp khỏe lại không?”

“Khỏe làm sao được! Tay trái bây giờ hầu như không giơ lên được nữa. Kể cả có tháo bột xong vẫn tiếp tục đau... Mà nửa đêm anh còn lang thang đi đâu thế không biết nữa! Anh quản lý biết chưa?”

Bing-Grae cúi kính mừng Chil Bong. Thoáng chốc cảm giác tội lỗi phủ đầy gương mặt Na Jung khi nhìn Chil Bong nhăn nhó ôm cánh tay bị đau.

“Chưa, anh ấy đi nghỉ phép rồi. Không sao đâu. Ở bệnh viện nghỉ ngơi vài hôm là khỏe mà.”

Bị thương nặng đến thế nhưng Chil Bong vẫn không giấu nổi vẻ hờn hờ trên gương mặt. Vì đêm nay, Na Jung quyết định ở lại với cậu. Chil Bong lặng lẽ ngắm nhìn Na Jung ngồi làm việc trên ghế sofa.

“Hôm nay cậu ở lại đây đúng không...? Sáng mai hãy đi, nhé!”

Na Jung trầm ngâm nhìn Chil Bong. Tai nạn của cậu rõ ràng có một phần lỗi do cô. Ngay cả khi cô không có lỗi thì cũng không thể để Chil Bong đau ốm ở lại một mình được. Na Jung mỉm cười, gật đầu. Chil Bong cũng mỉm cười rạng rỡ.

***

Ánh nắng bất động, suy nghĩ bất động, vạn vật đều tĩnh lặng. Chil Bong ngồi tựa vào bậu cửa nhìn ra bên ngoài. Thời gian xung quanh cậu như đang chậm lại, đẩy cậu ra bên ngoài rìa không gian. Vạn vật vẫn như vậy, nhưng trông thật khác lạ. Chil Bong lặng lẽ quan sát từng chuyển động nhỏ trong không gian quen thuộc mà lạ lùng ấy.

Bầu trời. Trong mắt người này có thể là bầu trời sáng rực đầy hi vọng, nhưng đối với người khác lại chói chang đáng sợ. Đối với Chil Bong, mỗi khi mệt mỏi, cậu lại ngược lên nhìn bầu trời lớp lớp mây bay, và cảm thấy như đang được an ủi. Bầu trời tựa như một người bạn, bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu cũng luôn ở bên cạnh cậu. Chil Bong ngơ ngẩn nhìn lên bầu trời, và chợt thấy cảm xúc của mình đang lột bỏ lớp áo choàng bảo vệ. Một

lớp. Hai lớp. Khi đã cởi hết lớp áo giắc chắc chắn bên ngoài, chợt trong mắt cậu hiện lên một hình ảnh quen thuộc. Đó chính là Na Jung.

Tối hôm đó, Na Jung quay lại bệnh viện, khe khẽ gõ cửa phòng bệnh. Cô lảng xảng chạy qua chạy lại mở tủ lạnh kiểm tra, xem xét kỹ lưỡng danh sách đồ Chil Bong được phép ăn, rồi lại điềm nhiên sắp xếp đồ đặc của Chil Bong vung vãi trên giường. Ánh mắt Chil Bong không rời Na Jung nửa bước, miệng thấp thoáng nụ cười. Những âm thanh rộn ràng minh chứng cho sự có mặt của Na Jung trong căn phòng này khiến Chil Bong thực sự hạnh phúc. Một lát sau, Na Jung đặt lên bàn đĩa tokkbukki và dời trường rồi ngồi xuống trước mặt Chil Bong.

“Giáo sư bảo chắc phải một thời gian nữa mình mới khỏi hẳn. Thời gian này cậu phải vất vả vì mình rồi...”

“Có gì mà vất vả.” – Na Jung thì thầm.

Cho đến khi kết thúc, mọi việc vẫn chưa kết thúc. Biết đâu đây lại là cơ hội cuối cùng để cậu có thể bày tỏ hết tình cảm của mình dành cho Na Jung. Trước khi mọi việc trở nên quá muộn, phải dành cho Na Jung cơ hội để cô ấy tự kiểm chứng tình cảm của mình. Chil Bong cúi xuống ngang tầm mắt Na Jung, chuẩn bị cho một cú ném bóng thẳng quyết định thắng bại. Cậu sẽ không cố kéo Na Jung đi theo mình nữa, giờ là lúc cậu phải chính thức đặt bước chân mình vào cuộc đời cô.

“Hôm nay cậu phải... về nhà à? Lát nữa mình phải đi làm vật lý trị liệu... đi một mình thì cũng hơi sợ...”

Chil Bong ngấp ngừng quan sát thái độ Na Jung. Na Jung nhìn Chil Bong một hồi, rồi bật cười:

“Không. Hôm nay mình cũng sẽ ở lại đây. Lát nữa mình về qua nhà thay quần áo một lát rồi quay lại.”

Cậu bé trong lòng Chil Bong sung sướng đến nỗi muốn nhảy cẫng lên reo vang. Chợt cánh cửa phòng bệnh mở ra. Sam Chun Po, Yoon Jin, Hae Tae và Bing-Grae lần lượt kéo vào, đứng quây tròn quanh giường Chil Bong. Hae Tae rồi rút đi qua đi lại trước mặt Chil Bong:

“Ồi mẹ ơi! Sao lại thành ra thế này? Cái vai này trị giá bao nhiêu tiền mà cậu dám... Cậu không lo lắng gì à?”

“Không sao đâu. Nghỉ ngơi một tháng là khỏe lại mà. Với cả vai mình vốn đã đau từ trước rồi.”

Nhìn Chil Bong cười hiền lành, Bing-Grae nhăn tít mặt lại.

“Vốn đã đau từ trước thì càng phải lo chứ. Đến giờ tay anh vẫn chưa cử động được đâu, tình trạng nguy hiểm đấy chứ không phải chuyện đùa đâu!”

Sam Chun Po nhìn quanh phòng bệnh, cười cười:

“May mà có Na Jung còn đỡ buồn, chứ ở một mình trong phòng bệnh thì chán lắm nhỉ...”

“Đúng rồi. Mà cậu không liên lạc với bố mẹ à? Mẹ cậu đang ở Seoul còn gì? Cũng phải bảo bố vào thăm một lần chứ. Con trai vào viện thế này, ít ra cũng nên có gia đình ở bên cạnh chứ?”

Yoon Jin chen ngang lời Sam Chun Po. Chil Bong chỉ cười hiền:

“Thôi! Có các cậu thường xuyên đến chơi là được rồi... Đi thôi. Mình không có thời gian đâu.”

Na Jung đứng dậy trước. Hội bạn chào Chil Bong rồi lục tục kéo nhau về. Cánh cửa đóng sập lại. Không gian đang ồn ào rộn rã bỗng chốc trở nên lặng phắc. Chil Bong còn lại một mình trong phòng, đưa mắt nhìn quanh. Bao nhiêu sinh khí vui tươi vừa nãy chợt bị sự tĩnh lặng bủa vây, thế vào đó bằng cảm giác nặng nề, đơn độc.

Chil Bong đi ra khỏi phòng bệnh, lặng lẽ nhìn quanh. Hết nhìn đồng hồ lại nhìn hành lang hun hút, cậu đứng chờ Na Jung. Chợt có tiếng bước chân từ phía sau. Chil Bong không thể bước lại gần Na Jung, chỉ thần thờ đứng im tại chỗ. Cậu cứ tưởng cô sẽ bước ra khỏi thang máy, rồi xuất hiện từ phía cuối hành lang. Thế nhưng nơi Na Jung hiện ra lại là từ một phía khác. Ngược lên nhìn tấm biển báo cánh cửa thoát hiểm, trực giác đã mách bảo cho cậu, rằng Na Jung đã cố tình dùng thang bộ để khỏi phải chạm mặt Rác. Lại là khuôn mặt cúi gằm ấy. Na Jung từ từ tiến về phía cậu. Khuôn mặt cứng đờ của Chil Bong chợt nở thành một nụ cười. Cậu giơ tay lên vỗ Na Jung.

“Chil Bong, cậu ra ngoài thế này cũng được à?”

“Ừ, mọi người cũng biết hết cả rồi. Các bác sĩ và y tá ở tầng này chắc cũng biết.”

Chil Bong dịu dàng nhìn Na Jung.

“Hôm nay cậu cũng sẽ ở lại đây phải không? Cậu không về phải không?”

Chil Bong như một đứa trẻ, đưa ánh mắt thiết tha nhìn Na Jung. Na Jung hơi bất ngờ, rồi nhanh chóng bình tĩnh trả lời:

“Ừ. Mình không về. Hôm nay mình cũng sẽ ở lại.”

Ánh mắt yếu đuối của Na Jung khiến Chil Bong bất giác lo lắng.

“Cậu phải ở đây cho đến lúc mình khỏe hẳn đấy... À, tuần sau ra viện, cậu phải đi xem phim với mình đấy. Mình vẫn chưa được xem *Love Letter*. Lần trước mình kể với cậu về nhà hàng cua biển rồi phải không? Mình đến đó ăn tối nhé!”

Na Jung gật đầu, mỉm cười. Phía cuối hành lang, Bing-Grae thò cổ ra gọi Chil Bong. Na Jung quay lưng lại, tươi cười chào Bing-Grae, chợt khuôn mặt bỗng cứng đờ. Chil Bong cũng vội vàng xoay người lại, như muốn giấu đi cả cơ thể cồng kềnh của mình. Đằng sau lưng Bing-Grae, bạn cùng lớp với Rác – Micheal và Min Jung cũng đang tiến đến. Giọng Micheal vang vang trong hành lang.

“Ờ? Dong Joon lên đây có việc gì thế? Phòng học ở dưới tầng hầm cơ mà?”

“À, em có họ hàng mới nhập viện à. Em định đến thăm...”

“Thằng nhóc này! Bây giờ là lúc để cậu đi thăm người thân đấy à? Bác sĩ Kim sắp chết đến nơi rồi kia kìa!”

Bing-Grae hoảng hốt liếc Na Jung và Chil Bong. Bao nhiêu thứ cảm xúc lẫn lộn đập mạnh vào trái tim Na Jung. Chil Bong không để lộ chút cảm xúc, lạnh lẽo nhìn khuôn mặt Na Jung đang dần tái đi.

“Hôm qua sốt đến bốn mươi độ, hôm nay còn không đi làm được. Từ hồi làm ở bệnh viện đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy như vậy đấy. Lần đầu tiên bị cảm, họng còn sưng vù lên không nói được. Lát nữa tôi phải sang nhà cậu ấy xem thế nào. Cái thằng, thuốc cũng không chịu uống, chỉ cuốn mỗi cái chăn nằm ngủ. Tôi mà thế thì đã về quê cho mẹ chăm từ lâu rồi, không thì ít ra cũng gọi bạn bè đến...”

Na Jung căng thẳng lắng nghe câu chuyện của Micheal, ánh mắt run rẩy. Cô cố làm như không có chuyện gì xảy ra, nhưng bàn tay cầm túi lại đang nắm chặt lại. Nhìn Na Jung như thế, Chil Bong chỉ biết lặng yên, chẳng biết phải nói gì.

Chil Bong kêu lên khe khẽ. Bả vai đau nhức khiến cậu không thể ngủ sâu được. Phòng bệnh tĩnh mịch. Quay đầu lại, Na Jung đã không còn ở đó. Chil Bong ngồi dậy, lặng im trong bóng tối. Cậu đã đoán được trước sớm muộn gì thì rồi cô ấy cũng sẽ đi. Chil Bong bước ra khỏi phòng bệnh, đưa mắt nhìn quanh cố tìm Na Jung. Cuối hành lang, Na Jung đang ngồi một mình lặng lẽ mân mê điện thoại, ánh mắt bồn thần dôi vào hư vô. Lại một lần nữa, Chil Bong không thể đến gần, cũng chẳng thể rời xa, chỉ có thể đứng đó, lặng lẽ nhìn cô. Tiếng thở dài của Na Jung đè nặng lên trái tim Chil Bong.

Chil Bong đã nghĩ rằng, chỉ cần cứ lặng lẽ đứng nhìn từ xa vậy thôi là đủ, mọi chuyện rồi sẽ tốt lên. Mọi khoảnh khắc cậu hằng mơ đến đã thành hiện thực rồi còn gì! Thế nhưng, tình yêu lại là ngoại lệ. Đó không phải là thứ cứ cố gắng mà được. Dù những khoảnh khắc cậu vẫn thường nhìn thấy trong mơ đã thực sự hiển hiện trước mắt cậu, nhưng cho đến giờ, rốt cục vẫn chẳng có gì thay đổi. Chil Bong lặng lẽ ngước nhìn lên bầu trời bên ngoài cửa sổ. Có lẽ bắt đầu từ lúc đó. Luôn luôn trong lòng Chil Bong đeo đẳng một cảm giác bất an. Na Jung ở bên cậu suốt những ngày qua. Nhưng đó không phải là Na Jung thật sự. Chil Bong vẫn luôn một mình.

Đêm hôm sau, Chil Bong buộc phải đối mặt với nỗi sợ hãi của mình. Cậu phát hiện ra một mẫu giấy trắng nhỏ thò ra từ trong chiếc cặp Na Jung để trên bàn. Đó là một túi thuốc, bên trong đựng đầy thuốc cảm, thuốc hạ sốt. Một cơn gió lạnh băng lướt qua trái tim Chil Bong. Suốt quãng thời gian qua, không cần bố, không cần mẹ, Chil Bong đã sống những ngày bận rộn và rục rĩ chỉ với bóng chày ở bên làm bạn. Vậy nên, cậu đã nghĩ cảm

giác cô đơn chỉ dành cho những con người rảnh rỗi. Thế rồi, một ngày nào đó của tuổi hai mươi, cậu đã bắt đầu dọn một chỗ trống trong trái tim mình để dành riêng cho Na Jung. Có lẽ đó cũng là ngày mà trái tim cậu bắt đầu nếm trải mùi vị cay đắng. Đến lúc đó Chil Bong mới biết, đó chính là cảm giác cô đơn, và bản thân mình là người cô đơn đến thế nào. Vì cô đơn nên nhung nhớ, vì nhung nhớ nên càng cô đơn. Hình ảnh Na Jung buồn bã suốt những ngày qua lướt qua cậu như những tia chớp chói lòa, những tia chớp mà cậu cố tình lờ đi. Chil Bong ngồi tựa lên thành giường, chìm vào suy nghĩ, lặng lẽ chờ đợi Na Jung quay trở lại.

Ding dong, tiếng chuông báo tin nhắn vang lên. Na Jung kiểm tra tin nhắn, rồi chột thờ dài.

Anh đây. Bây giờ em có ra ngoài được không? Anh... hơi ốm.

Không biết anh cảm thấy thế nào, đã khá hơn chút nào chưa, anh có đang ở một mình không, những suy nghĩ cứ dai dẳng đeo bám Na Jung không dứt suốt cả ngày dài. Giọt nước đọng trên khóe mắt lăn dài xuống hai má. Cơ xúc động trào lên khiến Na Jung không thở nổi. Cô đã mong đợi điều đó suốt bao nhiêu lâu nay, cái ngày mà Rác thành thật với cô. “Anh không ổn chút nào” - chỉ một câu nói mà khiến trái tim Na Jung đau nhói, khiến cô bật khóc tức tưởi. Từng câu từng chữ trong tin nhắn của Rác bóp nghẹt Na Jung. Rốt cục, Na Jung chạy vụt ra ngoài bắt taxi.

Na Jung ngược khuôn mặt vẫn còn đọng đầy nước mắt lên nhìn Chil Bong. Tấm băng trắng trên vai cậu đã được tháo ra. Chil Bong khẽ mỉm cười, quan sát thái độ Na Jung.

“Mình xin lỗi nhé. Mình cũng khỏi được mấy ngày hôm nay rồi. Từ mai cậu không cần đến cũng được. Mình khỏe rồi.”

Na Jung ngơ ngác nhìn Chil Bong khắp lượt từ đầu đến chân.

“Cậu nói thật chứ? Khỏe thật rồi à?”

“Này. Mình là ai cơ chứ! Hồi đi thi bằng lái xe ấy, cậu cũng chẳng biết còn gì.”

Chil Bong giơ cánh tay lên quay tròn trong không trung để chứng tỏ tình trạng khỏe mạnh, rồi chột khựng lại.

“Xin lỗi mà. Cậu có muốn đánh mình không?”

Khuôn mặt đỏ bừng lên, Na Jung vùng tay cấu mạnh lên đùi Chil Bong.

“Á, đau!” – Chil Bong hét lên bai bãi.

Đến lúc này, Na Jung mới khẽ bật cười. Cho đến khi kết thúc, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc. Thế nhưng, trong cuộc chơi không có hồi kết này, Chil Bong đã tự động đặt ra kết thúc cho riêng mình. Trái tim đã đau đớn đủ một vạn giờ rồi mà vẫn không thể thành công, thì ít nhất nên buông tay để trái tim của Na Jung được tìm về bến bình yên của riêng mình. Chil Bong lặng lẽ ngấm nhìn nụ cười trên gương mặt Na Jung. Na Jung không hề nhận ra, ngay lúc này, Chil Bong cũng đã nhoẻn miệng cười, một nụ cười sáng rực. Giờ là lúc cậu khởi đầu cho một kết thúc.

GỬI NHỮNG NĂM 90

Năm 2013, phường Sangnam, quận Mapo, thành phố Seoul.

Chil Bong, Hae Tae, Sam Chun Po và Rác ngồi tựa vai bên nhau, ai nấy dán mắt vào màn hình ti vi. Màn phát biểu và chụp hình kỷ niệm dài lê thê trong lễ cưới của Na Jung đã dần dần đi đến hồi kết. Ngày 22 tháng Sáu năm 2002. Sa m Chun Po khẽ rùng mình, như thể nhớ đến cảm giác bồn chồn của ngày hôm ấy. Cậu Sam Chun Po trong màn hình liên tục lau mồ hôi, hết nhìn sang phải lại nhìn sang trái, rồi gõ gõ lên micro.

“Bây giờ là nghi lễ cuối cùng của buổi lễ thành hôn ngày hôm nay. Xin tất cả hãy cùng chúc mừng cho bước đi đầu tiên trên hành trình mới của cô dâu chú rể. Cô dâu, chú rể, xin mời bước đi!”

Khúc ca cho ngày thành hôn vang lên. Pháo bông bay rực rỡ không gian. Trong tiếng vỗ tay vang dội của mọi người, Na Jung khoác tay chú rể, sung sướng bước đi, nụ cười sáng bừng. Niềm hạnh phúc thuần khiết, sự vui sướng vỡ òa. Lời hẹn ước của ngày hôm qua, bây giờ đã được thực hiện. Không gian, thời gian như tỏa sáng lấp lánh cùng với nụ cười của Na Jung. Na Jung ngược lên nhìn chú rể. Từng bước chân như đang hòa hai con người vào làm một, rạng rỡ đầy ắp khuôn hình. Na Jung đứng lên tắt phụt màn hình đang xước loảng ngoảng, rút cuộn băng ra khỏi đầu máy video. Ngược lên nhìn đồng hồ, Hae Tae hốt hoảng nhảy dựng lên:

“Đã mười một giờ rồi cơ á? Ngồi mọc rể ở nhà người ta mất rồi. Đi thôi! Tất cả đứng dậy đi! Ae Jung chắc đang mong mình lắm!”

“Già rồi mới được trải nghiệm cuộc sống tân hôn chắc mệt mỏi lắm nhỉ? Cưới sớm đi thì không cưới.”

Yoon Jin đứng lên theo, vỗ vỗ vai Hae Tae. Na Jung đi theo tiễn Yoon Jin, Hae Tae, Bing-Grae và Sam Chun Po ra cửa. Yoon Jin tiếc rẻ ngẫm nghĩ khắp căn nhà, rồi khẽ dựa vào vai Sam Chun Po nói:

“Chồng ơi, căn nhà này thích thật đấy. Bao giờ em mới được sống trong ngôi nhà như thế này?”

Na Jung phì cười.

“Thôi về sớm đi” – Chồng Na Jung đứng bên cạnh, giơ tay lên vẫy chào.

“Chà! Nhìn hai người như vậy, thật nhớ ngày xưa. Hóa ra mỗi tình đầu cũng có thể thành sự thật...”

Hae Tae nhìn hai vợ chồng Na Jung, ngậm ngùi hồi tưởng. Chồng Na Jung âu yếm ôm lấy vai cô. Na Jung ngược nhìn chồng, chợt nhớ lại những ngày đầy nước mắt đã trôi xa.

Tháng Một năm 2000, thành phố Seoul.

Na Jung thần thờ bước đi. Cô đọc đi đọc lại tin nhắn của Rác, như thể đã tìm ra câu trả lời cho câu hỏi cứ lơ lửng treo trên đầu suốt bấy lâu nay. Tin nhắn của anh khiến nơi nào đó sâu trong trái tim cô cứ nhói lên từng hồi không dứt. Họ chia tay không vì một lý do nào cụ thể, nhưng thực ra tất cả mọi thứ đều tạo thành nguyên nhân khiến hai người phải xa nhau. Họ đã tự tay biến quãng thời gian tươi đẹp nhất thành những ngày cô đơn nhất, thành khổ đau, thành hiểu lầm, để rồi họ lạc mất nhau. Na Jung dừng bước, khó nhọc hít thật sâu. Nước mắt cứ thế lăn chã tuôn rơi. Nỗi oán hận anh trào lên

phủ đầy trong lồng ngực. Na Jung vùng bước, chạy như điên dại. Đến lúc nhận ra, cô đã đứng trước cửa nhà anh từ lúc nào.

Rác lão đảo hiện ra đằng sau cánh cửa. Na Jung đẩy anh sang một bên định bước vào nhà liền bị anh giữ lại. Cô vùng tay giật ra, anh càng nắm chặt hơn. Cô đẩy mạnh anh, đâm thùm thụp vào ngực anh. Anh kéo mạnh cô, ôm chặt vào lòng. Nước mắt tuôn xuống như mưa. Hai người cùng ngã sập xuống sàn nhà. Giây phút này, những giọt nước mắt của Na Jung khiến anh đau đớn gấp ngàn vạn lần cơn sốt cao hành hạ anh suốt mấy ngày qua. Lần đầu tiên anh nhận ra, ký ức không phải là thứ cứ tự nhiên hình thành theo thời gian. Muốn lưu giữ lại những kỷ niệm đẹp, người ta phải bỏ công sức lựa chọn, ấp ôm, vừa dịu dàng vừa tỉ mỉ. Rác ôm chặt Na Jung vào lòng, sợ cô có thể đột ngột tan biến bất cứ lúc nào. Hai người chẳng nói được với nhau câu nào, chỉ có thể ôm thật chặt, vuốt ve những nỗi tổn thương đã gây ra cho nhau. Những thanh âm mờ đục cũng vẫn là thanh âm. Kỷ niệm dù đau buồn cũng vẫn là kỷ niệm. Rác khẽ lơi vòng tay ôm, đưa hai tay lên ôm lấy khuôn mặt Na Jung.

“Jung à... Anh yêu em.”

Lời thổ lộ như cất lên từ sâu thẳm trái tim. Lời yêu lần đầu tiên được tận tai nghe Rác nói khiến Na Jung hoàn toàn tan chảy. Vết chai cứng trong trái tim cô cũng dần dần tan theo. Hơi thở buốt nhói trong khí quản. Na Jung vòng hai tay ôm chặt lấy cổ Rác. Giữa họ giờ đây có lẽ không cần thêm một lời nào nữa. Trải qua biết bao nhiêu xa cách, tình yêu giữa bọn họ càng nồng nàn hơn bao giờ hết. Rác trườn đôi môi nóng bỏng của mình lên đôi môi Na Jung, gọi lại biết bao ký ức còn dang dở ngày xưa quay trở về.

Tối hôm sau, Na Jung ngồi trong văn phòng, lần lượt nghe điện thoại của Yoon Jin, Sam Chun Po và Hae Tae. Họ giao nhiệm vụ cho Na Jung mua rượu soju trên đường đi làm về để giải quyết món sườn heo nướng mà mẹ Il Hwa chuẩn bị cho bữa tối hôm nay.

“Mình biết rồi. Cậu đã báo cho Bing-Grae với Chil Bong chưa? Bing-Grae cũng thích sườn nướng lắm đấy.”

“Cả hai đều vào viện rồi.”

Na Jung giật mình nắm chặt điện thoại trong tay.

“Cái cậu Chil Bong này cũng buồn cười thật đấy. Ai đời chưa khỏi hẳn đã đòi xuất viện. Mà đám phóng viên nhà báo cũng đáng sợ thật đấy. Kéo đến đây trước cửa nhà cậu ấy rồi. Trong khi giờ này cậu ấy vẫn còn đang làm vật lý trị liệu trong bệnh viện.”

Lời Hae Tae nói lướt vùn vụt qua tai Na Jung. Cả khuôn mặt thản nhiên như không lúc Chil Bong nói dối cũng hiện lên rõ mồn một. Na Jung thần thờ bấm số Chil Bong.

“Mình đang ở sân bóng.”

Na Jung vội vàng đứng lên đi ra khỏi công ty.

Bước vào sân bóng chày, Na Jung đảo mắt tìm kiếm Chil Bong. Từ đằng xa, Chil Bong đang loanh quanh trong sân, tựa như một đốm lửa lập lòe mỏng manh. Phát hiện ra Na Jung, Chil Bong đưa tay lên vẫy. Từng bước, từng bước, Na Jung chậm chậm tiến đến gần Chil Bong.

“Đến đó thôi.”

Chỉ còn khoảng năm bước chân nữa, chợt Chil Bong giơ bàn tay lên ngăn Na Jung lại. Giọng cậu nhẹ nhàng mà kiên quyết hơn bao giờ hết. Na Jung giật mình dừng lại, ngược mắt nhìn Chil Bong.

“Na Jung à. Mình có một điều ước. Nếu mình ném trúng cái kia, cậu giúp mình thực hiện được không?”

Chil Bong giơ tay lên chỉ chiếc găng tay treo lơ lửng trên một chiếc gậy đặt trong một cái hộp màu vàng đựng đầy gậy đập bóng ở đằng xa. *Cậu đồng ý chứ?* Chil Bong xác nhận lại với Na Jung bằng ánh mắt. Na Jung khẽ gật đầu. Chil Bong quay tay khởi động, khuôn mặt hơi cau lại. Dù vai vẫn còn đau, Chil Bong vẫn đeo găng tay vào. Na Jung dịu dàng ngắm nhìn từng chuyển động của Chil Bong, đẹp đến đau lòng. Quay đầu nhìn lại, suốt quãng thời gian Na Jung đau khổ nhất luôn có Chil Bong ở bên cạnh. Nụ cười dịu dàng của cậu nhẹ nhàng xoa dịu những nỗi cô đơn, đau đớn trong lòng cô. Chil Bong rút găng tay, ngập ngừng nói.

“Na Jung à...”

Na Jung tiến đến, vòng tay ôm chặt lấy Chil Bong. Thoáng ngỡ ngàng, Chil Bong khẽ mỉm cười.

“Sau này có lẽ mình sẽ không liên lạc với cậu đâu. Có lẽ mình cần một chút thời gian. Xin lỗi cậu.”

Na Jung khe khẽ nói, những lời như rơi ra từ trong đáy tim:

“Joon à. Trong số những người mình biết, cậu là người đẹp trai nhất, cao nhất, tốt bụng nhất. Từ bé đến giờ mình chưa từng gặp ai tuyệt vời hơn cậu. Thế mà, cậu lại thích mình, cậu có biết mình biết ơn cậu thế nào không? Nhờ có cậu... mình mới nhận ra rằng... hóa ra mình cũng là đứa con gái được đến thế.”

Ánh mắt Chil Bong thoáng dao động.

“Người nổi tiếng nhất cái đất nước Đại Hàn dân quốc này lại thích mình, chứng tỏ mình cũng là đứa con gái có sức hấp dẫn còn gì. Joon à, nếu... sau này... mình sinh con ra, mình sẽ phải khoe với nó. Ngôi sao xuất hiện trên ti vi kia kìa, ngày xưa đã từng thích mẹ đấy. Chắc chắn mình sẽ rất tự hào. Joon à. Cảm ơn cậu... vì đã thích mình. Nhờ có cậu mà tuổi hai mươi của mình đã rực rỡ hơn rất nhiều.”

Biết ơn và có lỗi, tất cả đều là những cảm xúc thành thật của Na Jung. Cô mỉm cười. Ước nguyện cuối cùng của Chil Bong, Na Jung đã là người nhận ra trước. Món quà cuối cùng của Na Jung sưởi ấm trái tim Chil Bong.

“Mình cũng vậy.” – Chil Bong cũng khẽ mỉm cười.

Đêm hôm đó, Chil Bong ngồi lại một mình trong sân bóng, nước mắt cuối cùng cũng tuôn rơi. Tình yêu, lựa chọn tàn nhẫn của hiện thực và những nỗi buồn chất chồng bấy lâu nay trong lòng cậu cứ thế trào ra không dứt. Nỗi rung động đầu tiên mà cậu phải xóa bỏ, phải quên đi. Chil Bong kéo chiếc mũ bóng chày trùm xuống mặt, chìm sâu vào thế giới của riêng mình, một thế giới đầy những cảm xúc hỗn độn, đau đớn mà nồng nhiệt, buồn bã mà mê say.

Sáng hôm sau, trong phòng bệnh của khoa ngoại chỉnh hình, giáo sư Kim xoay cánh tay Chil Bong, khuôn mặt đầy căng thẳng.

“Tệ quá. Tình trạng mãi không khá lên thế này, có khi sẽ phải động dao kéo vào thôi...”

Chil Bong im lặng mặc chiếc áo phông lên người. Cậu đã dự đoán trước việc này sẽ xảy ra. Kiểm tra tấm phim MRI chụp lưng của Chil Bong, thái độ của giáo sư căng thẳng hơn nữa. Khuôn mặt Chil Bong cũng u tối theo.

“Tệ lắm ạ?”

“Nhìn qua đã biết là không tốt rồi. Với lại đây cũng phải là chuyên môn của tôi... Tôi đã chuyển sang cho khoa ngoại thần kinh rồi, cậu nghe bên đó giải thích sẽ tốt hơn.”

Cùng lúc đó có tiếng mở cửa. Rác cùng một vài bác sĩ cấp dưới bước vào. Trái với vẻ ngạc nhiên của Chil Bong, Rác vẫn rất bình thản. Anh cúi gập người chào giáo sư Kim rồi kiểm tra bệnh án. Ý kiến của Rác cũng không khác với giáo sư Kim.

Bước ra khỏi phòng bệnh, Rác và Chil Bong im lặng ngồi trên băng ghế ngoài hành lang. bầu không khí bối rối. Rác khẽ gãi gãi cằm, chiếc nhẫn trên tay anh phản chiếu ánh sáng lấp lánh. Chil Bong cất lời hỏi:

“Tiền bối, vừa nãy giáo sư nói không rõ. Tình trạng lưng của em tệ lắm ạ?”

“Đĩa đệm số 1, số 4 và số 5 sắp tái phát rồi. Nên phẫu thuật sớm thì hơn.”

Nhìn Chil Bong chìm vào suy nghĩ, Rác đứng lên khỏi ghế.

“Hôm nay cậu quay lại Mỹ phải không? Chắc bận lắm, cậu đi đi. Giữ gìn sức khỏe.”

“Vâng, tiền bối cũng vậy ạ.”

Rác định quay lưng đi, bỗng quay lại nhìn Chil Bong:

“... Mà, sao cậu không gọi tôi là anh? Những đứa khác đều gọi thế, sao cậu lại gọi tôi là tiền bối?”

Chil Bong hơi bất ngờ, tròn mắt nhìn Rác một hồi:

“Nếu là em, anh có gọi như thế được không ạ?”

Chil Bong nửa đùa nửa thật hỏi lại Rác. Thế rồi, cậu mỉm cười tươi tắn, như thể đang khiêu khích Rác. Đối với Rác, nụ cười đó chính là vũ khí mạnh nhất của Chil Bong. Lúc nào nụ cười đó cũng khiến người đối diện cảm thấy như đang bị soi thấu tâm can. Chil Bong luôn khiến người ta có cảm giác thua kém. Ôn hòa, bình tĩnh, chính trực, thành thật. Ngay cả khi bày tỏ cảm xúc về Na Jung, ngay cả khi sẵn sàng đối đầu với Rác, và ngay giây phút hai người đang nhìn nhau lúc này, Chil Bong vẫn đầy bản lĩnh, tự tin.

“Để sau ạ, để sau em sẽ sửa, tiền bối ạ.”

Rác lặng nhìn Chil Bong một hồi lâu.

“Thằng nhóc này, không vừa lòng một tí nào. Khó chịu quá... cậu hoàn toàn không hợp với tôi... ha...”

Rác lầm bầm nửa đùa nửa thật, quay lưng bỏ đi. Sau lưng anh, Chil Bong tự lúc nào đã lặng lẽ mỉm cười.

Rác hướng về phòng nghỉ bác sĩ, rút điện thoại ra đặt lên tai.

“Na Jung à, hôm nay Micheal và Min Jung đều nghỉ nên em cứ yên tâm ở đây nhé, anh đã hứa trực thay cho họ cả tuần rồi. Anh đến ngay đây, em đổ nước nóng vào mì đi nhé! 5 giây! 4! 3! 2! 1!”

Rác mở tung cửa. Trên bàn bày đầy mì cốc, bánh bao, dồi trường, kimbap, tokkbukki, trông không khác gì một cửa hàng di động. Na Jung

cười rạng rỡ. Rác vui vẻ bước vào, định cởi áo bờ-lu thì chuông máy nhắn tin reo.

“Anh.” – Na Jung khẽ gọi.

Rác không nghe thấy gì, vẫn mê mải xem máy nhắn tin.

“Anh.” – Na Jung gọi lớn hơn một chút.

Rác vẫn tập trung vào máy nhắn tin, không phản ứng gì.

“Anh Jae Joon!”

Na Jung gọi toáng lên. Lúc này Rác mới giật mình quay đầu lại.

“Anh đi rửa tay đi!”

Rác gật đầu, mỉm cười hiền lành rồi đi ra khỏi phòng.

Năm 2013, phường Sangnam, quận Mapo, thành phố Seoul.

Mối tình đầu – thứ luôn nằm gọn trong một góc trái tim, hít thở, cựa quậy, nhưng mỗi lần nhắc đến lại là một lần Na Jung cảm thấy lạ lẫm thích thú. Na Jung ngược lên nhìn Rác đang mỉm cười. Anh ời, mình ời, bố San ời. Dù có gọi Kim Jae Joon bằng bao nhiêu cái tên đi chăng nữa, thì cũng giống như “mối tình đầu”, Na Jung vẫn chưa bao giờ thôi xao xuyến. Sam Chun Po chợt kéo tay Yoon Jin. Cậu nhìn sang Chil Bong đang cúi xuống buộc dây giày.

“Nhưng mà vợ à, người đáng để em ghen tị không phải Na Jung mà là Chil Bong – chủ nhân đích thực của căn nhà này ấy. Lần này mà Chil Bong

không sang Mỹ làm huấn luyện viên thì Na Jung làm gì có cửa thuê được căn nhà tốt như thế này.”

“Này này, Sung Na Jung. Cậu không có lương tâm à? Nghe nói cậu thuê căn nhà này với giá rẻ hơn hẳn so với giá thị trường phải không?”

Hae Tae đang nhìn Na Jung, bèn quay sang huých Chil Bong:

“Sao cậu lại làm thế? Giá đặc biệt cho mỗi tình đầu à?”

Na Jung đập bộp vào lưng Hae Tae. Chil Bong phì cười.

“Mình cũng bị vợ cắn nhả suốt rồi. Cố chịu đến năm sau... còn sau đó thì chưa biết thế nào được.”

“Thôi thông cảm đi mà. Nhà mình có tận ba đứa trẻ con đấy. Cuộc đời là một chuỗi những thiệt thòi mà lại. Này! Cậu không được tăng giá thuê nhà lên đâu đấy!”

Chil Bong mỉm cười nhìn Rác và Na Jung đứng trước mặt mình. Mỗi tình đầu. Thời gian trôi đi, tuổi tác cũng ngày một nhiều lên, mọi thứ đều có thể thay đổi, Chil Bong đã hoàn toàn hiểu được cảm giác mơ hồ đó. Khi mọi thứ đã qua đi, người ta sẽ hiểu được rằng, có những thứ dù đạt được hay không đều không còn quan trọng nữa. Những tháng ngày đã trôi đi rất xa ấy đã dạy cho cậu cách vượt qua những nỗi đau đốn xé lòng, cách đưa ra những quyết định dù thật tàn nhẫn, để đưa cậu bước vào một thế giới mới của riêng mình, mạnh mẽ và trưởng thành hơn. Nếu không được trải qua những nỗi đau ấy, thì Chil Bong của ngày hôm nay sẽ ra sao. Đó là câu hỏi Chil Bong tự đặt ra cho mình, và cho những năm 90 xa xôi.

Tháng Một năm 2002, thành phố Seoul.

Tin tức về việc cầu thủ bóng chày chuyên nghiệp Kim Sun Joon về nước ngày nào cũng được phát ra rả trên ti vi. Bỏ mặc kiện hàng vứt chỏng chơ trên sàn không buồn mở, Chil Bong mơ màng ngồi nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Quyết định ảnh hưởng đến cả một đời người. Dù có tự thúc giục bản thân đến thế nào đi chăng nữa thì lần này cũng không dễ dàng tìm ra đáp án. Những suy nghĩ nối tiếp nhau như những mảnh thủy tinh phản chiếu ánh sáng chói mắt vào Chil Bong. Phẫu thuật rồi liệu có khá hơn không, có vận động lại như cũ được không, một mình cậu liệu có vượt qua được hay không, càng nghĩ lại càng thấy trống rỗng. Chil Bong mở chiếc tủ lạnh rỗng không nhìn vào, chợt chuông cửa reo vang. Ai lại đến tìm cậu nhỉ? Chil Bong ngơ ngác.

Sam Chun Po, Yoon Jin, Hae Tae, Na Jung còn mặc nguyên đồ đi làm, lục tục nối đuôi nhau kéo vào. Bing-Grae vốn dĩ định đến một mình, rốt cục lại thành ra kéo theo cả tiểu đội khiến ngôi nhà bỗng chốc ồn ào. Sam Chun Po, Hae Tae, Yoon Jin, Na Jung đến mang theo một đồng thức ăn bày ra đầy nhà. Cả hội xôn xao bàn tán chuyện phẫu thuật của Chil Bong, ai cũng tranh nhau nói trước, khiến ngôi nhà vốn vắng lặng bỗng chốc biến thành cái chợ vỡ. Chợt Sam Chun Po giật giọng gọi Chil Bong.

“À đúng rồi, Chil Bong à, tí thì quên mất... Mình đặt nồi nước lên rồi đấy. Chắc đang sôi rồi, cậu cho mì vào đi.”

Chil Bong đứng lên cho mì vào cái nồi to tướng. Trong bếp, Bing-Grae đang lôi mấy chai soju ra khỏi tủ lạnh. Bing-Grae quay nhìn lại cái chợ phía sau, bật cười.

“Này, bọn này chắc hôm nay lại thức cả đêm mất.”

“Không đâu. Hae Tae ngày mai phải đi leo núi sớm với ông chủ tịch quận nên sẽ về sớm thôi. Sung Kyun và Yoon Jin sáng nào cũng đi học

tiếng Anh nên đôi này cũng sẽ không ở lại khuya. Na Jung thì cuối tuần nào cũng sang chỗ tiền bối nên cũng không uống cả đêm được đâu.”

Bing-Grae ngạc nhiên nhìn Chil Bong:

“Làm thế nào mà anh biết rõ thế? Có đúng anh vừa mới từ Mỹ về không đấy?”

Có những ngày chỉ ngược lên nhìn ngắm bầu trời, lại có những ngày chỉ bận rộn đọc email của bạn bè. Nghĩ lại mới thấy, suốt những năm tháng một mình ở bầu trời xa lạ bên kia, phút giây nào cậu cũng được chia sẻ cùng những người bạn ấy. Họ đã mang lại cho cậu cảm giác an toàn một cách lạ lùng trong những ngày xa xứ. Sợ cậu phải quen với việc xỏ mũi một đôi giày cô đơn bước đi một mình, những người bạn đó đã không quên cậu, đã khiến cậu mỉm cười mỗi ngày, dù khoảng cách giữa họ là nửa vòng trái đất.

“Anh với chúng nó viết mail cho nhau suốt mà. Việc chú với Jinnie chuẩn bị kết hôn vào mùa xuân này anh cũng biết từ lâu rồi. Hae Tae thì bị chú huấn luyện viên chửi cho suốt ngày vì tội mãi không kiếm đủ tiền ra thuê nhà riêng, chắc định sống ở đó đến sáu mươi tuổi mất. Anh còn biết cả chuyện vợ chồng Sam Chun Po với Yoon Jin vừa hôm qua còn cãi nhau một trận long trời lở đất nữa cơ, cứ tưởng cưới nhau xong là phải hạnh phúc ngọt ngào lắm cơ đấy.”

Người khiến Chil Bong có thể mỉm cười vui vẻ lúc này, không ai khác chính là những người bạn ấy. Lòng biết ơn dành cho họ khiến cậu cười rạo rỡ hơn bao giờ hết. Nhìn ra ngoài phòng khách, những người bạn chí chóc nói cười bất giác khiến khóe mắt cậu cay cay.

Lúc này, có một người khác cũng đang sắp rơi nước mắt đến nơi. Dong Il chạy theo tóm lấy Rác đang vội vã chạy ra khỏi phòng Na Jung. Mắt ông

trợn ngược lên nhìn Rác.

“Cái bọn vớ vẩn này! Lại thích diễn trò đấy hả! Bây giờ mà chúng mày còn dám mở mồm ra nói chuyện cưới xin với tao nữa hả? Cút hết ra khỏi cái nhà này cho tao! Chúng mày thích cưới thì cưới, tao dứt khoát không đến dự đâu!”

Il Hwa đang vất vả can chồng, chợt quát trả:

‘Không không! Mẹ sẽ đi! Hai đứa cứ làm đám cưới đi, mẹ sẽ đến dự.’”

“Giời ơi, con với cái! Chúng mày nỡ đóng đinh vào lòng bố Yong Sik của chúng mày thế à!”

Dong Il ngồi phịch xuống ghế sofa, ngửa cổ lên nhìn Na Jung.

“Cả mày nữa, cái con ranh này! Mày đóng đinh vào tim bố... giờ này mà mày còn dám mở mồm ra xin cưới nữa à!”

Dong Il vẫn chưa thể quên được nỗi đau đón giày xé tâm can những ngày tháng qua. Rác và Na Jung không còn mặt mũi nào nhìn Dong Il nữa, cả hai cứ thế cúi gằm xuống đất. Rác quỳ gối trước mặt Dong Il, nắm chặt tay Na Jung. Na Jung ngồi bên cạnh, thổn thức khóc.

“Bố. Chúng con xin lỗi. Lần này chúng con hứa... sẽ sống thật tốt...”

Rác khó khăn lắm mới nói được hết câu. Những giọt nước mắt lăn dài trên má Na Jung, nhỏ long tong xuống sàn nhà. Vui mà phải tỏ ra không vui, hạnh phúc mà phải tỏ ra như không phải, Dong Il cứ thế lặng nhìn hai đứa con.

Đêm muộn, trên ban công tầng hai. Na Jung ngồi đối diện với Il Hwa. Trận chiến ồn ào vừa xảy ra trong nhà đã đi đến hồi kết thúc. Đưa cho mẹ tách café nóng, Na Jung chợt ngẩng lên gọi mẹ:

“Hồi trước bọn con định cưới nhau... bố dù không nói ra.... Nhưng cũng phản đối nhiều lắm phải không? Nhưng mẹ thì lúc nào cũng bênh anh, không phản đối một lời nào. Mẹ cũng thích anh ấy thế cơ à?”

Il Hwa khẽ vuốt tóc con gái, ánh mắt nhìn xa xăm.

“Na Jung à, con không biết đấy thôi. Cái ngày mà Jae Joon đến xin cưới con... bố con buồn lắm đấy... nên cứ thế đứng lên đi ra ngoài thôi. Nhưng mẹ thì biết ớn thẳng bé lắm. Hôm đó mẹ đã khóc suốt đêm.”

Khi chỉ còn lại Il Hwa và Rác trong phòng, Il Hwa nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh. Một cái nắm tay mà mang lại cho Rác biết bao nhiêu sức mạnh.

“Con đã chọn khoa chưa? Bây giờ chắc là con biết mình hợp với khoa nào rồi chứ?”

“Vâng, con chọn rồi mẹ ạ. Con vào khoa Ngoại thần kinh.”

“... Vì Hoon phải không? Đúng không con?”

Giọng Il Hwa run run. Cơn xúc động đột ngột dâng trào trong tim người mẹ.

“Con tưởng mẹ không biết sao... sau ca phẫu thuật u não của Hoon, ngày nào con cũng ở lại bên cạnh nó... Vì Hoon... nên con mới chọn vào khoa Ngoại thần kinh... sao mà mẹ lại không biết được...”

Rác chỉ biết lắc đầu, khước mắt đồ quách.

“Joon à. Khoa Ngoại thần kinh vất vả lắm đấy. Con hãy chọn vào khoa nào an nhàn hơn như người ta ấy. Mẹ không sao đâu.”

“Không phải đâu ạ. Mẹ ơi. Không phải vì Hoon đâu... vì con thích nên con mới chọn khoa đó.”

Hôm đó, Il Hwa đã khóc rất lâu. Rác cũng ngồi thật lâu bên cạnh an ủi bà. Vì có anh, vì những cử chỉ rất nhỏ nhặt, mà bà đã có thể cởi lòng mình mà mỉm cười.

“Na Jung à. Đối với mẹ, Jae Joon không khác gì con trai ruột. Nhìn bề ngoài nó xù xì thô ráp thế thôi... nhưng nó có trái tim ấm áp hơn bất kỳ ai khác. Nó là người lớn, là người trưởng thành rồi...”

Nhớ đến bàn tay ấm áp của Rác, Il Hwa bất giác mỉm cười.

Ngày 18 tháng Sáu năm 2002, phường Changchun, quận Seodaemun, thành phố Seoul.

Bốn ngày trước lễ cưới của Kim Jae Joon và Sung Na Jung, mười phút trước trận bóng đá giữa đội Hàn Quốc và đội Ý.

Rác đưa mắt nhìn khắp một lượt các thành viên trong nhà trọ Shinchon. Mỗi người cầm lăm lăm trên tay một tờ mười ngàn won, chờ đợi để cá cược. Rác kẻ một đường thẳng băng chia tờ giấy làm hai nửa, một bên là những người cược cho Hàn Quốc thắng, bên còn lại là những người cược cho Ý. Trừ Dong Il ra, tất cả đều tin tưởng vào khả năng của Hàn Quốc. Giữa lúc khí thế đang lên bừng bừng, chợt tiếng chuông cửa vang lên.

“À, Sun Joon đấy ạ. Cháu bảo cậu ấy mua gà đến mà.”

Dong Il giơ chân đạp thẳng vào lưng Hae Tae.

“Cái thằng vô tích sự này! Giờ lại đi sai cả người vừa mới ốm dậy làm việc vất vả à!”

“Không đâu chú ạ. Sun Joon khỏe hẳn rồi. Tuần sau cậu ấy bay về Mỹ đấy ạ.”

Sam Chun Po nhanh nhẩu giải thích. Chil Bong mang theo sáu hộp gà rán đi vào phòng khách. Sau màn chào hỏi, Rác giơ tờ giấy cá cược lên hướng về phía Chil Bong:

“Này! Còn mỗi cậu thôi. Cậu cược đội nào?”

“Em... đội Ý ạ. Thể thao là phải phán đoán bằng lý trí, không thể dự đoán theo cảm tính được.”

Rác hăm hè lườm Chil Bong, rồi viết thêm cái tên Sun Joon bên dưới tên Dong Il. Trận đấu đã bắt đầu. Khí thế hùng hục. chờ đợi, nín thở, rồi tiếng hò hét vụt tuôn ra khỏi chín cái miệng như một cơn lũ. Cú chuyển bóng chính xác, những cú cản phá quyết liệt, bóng gần như chạm đến khung thành đội Ý rồi lại bật ra. Trận bóng đã phải đi đến hiệp phụ.

“A ha! Hiệp phụ! Nào! Giờ là cơ hội cuối cùng để mọi người thay đổi ý định đấy!”

Rác giơ tờ giấy lên lắc lắc trước mặt mọi người.

“Trước khi hiệp phụ bắt đầu. Ai muốn thay đổi ý định thì nộp thêm 5 ngàn won!”

“Dứt khoát vẫn là Hàn Quốc.”

Hae Tae hét lên kéo theo một loạt cái đầu nhất loạt gật cái rụp. Il Hwa kéo Dong Il.

“Mình còn làm gì thế! Chuyển sang đội Hàn Quốc đi! Hôm nay thế nào Hàn Quốc cũng thắng!”

“Bố! Bố chuyển sang đi! Hôm nay thế nào Hàn Quốc cũng thắng thật mà! Nhìn không khí trận đấu là biết mà!”

Rác cũng hòa vào với Il Hwa. Chợt Chil Bong giơ cao tay:

“Em! Em chọn Hàn Quốc! Em đổi sang Hàn Quốc ạ!”

“Không được. Hết giờ rồi. Teng teng teng!”

Rác nghiêm mặt, Chil Bong hậm hực:

“Ờ hay, tiền bồi thật là...”

Rác cũng không chịu thua.

“Sao! Sao! Không được! Cậu thì tuyệt đối không được! Cậu mà muốn đổi thì đưa mười ngàn won ra đây!”

Rác hớn hờ đón lấy tờ mười ngàn won của Chil Bong. Hiệp phụ bắt đầu. Các cầu thủ Ý tấn công, chuyền bóng, rồi bị cướp bóng. Cuối cùng, bóng đã vào chân Ahn Jung Hwan tiến thẳng đến cầu môn. Mọi người thi nhau gào lên “Đại Hàn dân quốc”. Căn phòng rộn rã tiếng hoan hô cổ vũ. Dong Il xúc động bật khóc, đứng lên ôm các chai rượu tây mười bảy năm, hai mươi một năm ra khỏi tủ trưng bày. Nhân dịp mở rượu quý ăn mừng, Il

Hwa cũng tiết lộ thêm một tin vui nữa! Cuối cùng Hae Tae cũng đã tìm được nhà, ngày mai sẽ dọn ra ngoài. Hội bạn lại rộ lên chúc mừng Hae Tae. Dong Il le lưỡi:

“Ôi chao, quả là sự kiện đáng chúc mừng hơn cả Hàn Quốc lọt vào bán kết! Cậu thật là dai hơn cả đĩa đũa. Không phải vì cậu thì tôi đã bán nhà dọn lên chung cư ở từ đời nào rồi!”

“Chú không định kinh doanh nhà trọ nữa ạ?”

Sam Chun Po khựng lại, ngược nhìn Dong Il.

“Bọn trẻ bây giờ có thích những chỗ như thế này nữa đâu! Bây giờ chúng nó phải mỗi đứa một phòng riêng, đi khóa về đóng thì mới thích cơ. Thôi chúng tôi vất vả cũng đủ rồi, giờ phải tận hưởng cho nó sung sướng!”

“Hôm nay tắt cả ngủ lại đây nhé! Sáng mai mẹ sẽ làm một bữa thật ngon, coi như bữa chia tay!”

Il Hwa tươi cười rạng rỡ. Tất cả cũng hơn hờ gật đầu, thi nhau đặt hàng những món mình thích. Căn phòng khách ấm áp tiếng cười, tiếng nói cùng những tình cảm gắn bó khăng khít như một gia đình ruột thịt.

***

Buổi sáng cuối cùng trong căn nhà trọ Shinchon. Không khí rộn ràng tối hôm qua biến đâu mất, tất cả cùng im lặng ngồi trong căn bếp nhỏ. Trên bàn bày đầy miến trộn, thịt viên, bánh xèo, giá đỗ trộn, cá mú nướng, đĩa nào đĩa nấy to đại tướng, đầy ngồn ngộn. Hae Tae cố gượng cười, tọng từng thìa cơm đầy ự vào miệng. Yoon Jin nước mắt vòng quanh. Sam Chun Po cũng xúc động mãi mới cầm nổi chiếc thìa lên tay. Mỗi tình yêu lại kết tinh thành một viên pha lê lấp lánh. Đó là những viên đá trong veo được tạo nên

bởi thời gian. Mỗi viên pha lê được hình thành bởi biết ba nhiều lớp lớp tầng tầng những yêu thương, giận hờn, thấu hiểu, cảm thông. Dù không nhìn được bằng mắt thường, nhưng trong tim mỗi một thành viên đang ngồi quây trong căn bếp nhỏ ngày hôm nay đều có một viên pha lê trong sáng dành riêng cho ngôi nhà này. Ngày hôm đó, bữa ăn mà Il Hwa chuẩn bị chính là một trong số những viên pha lê đẹp đẽ nhất, lấp lánh nhất.

Sam Chun Po, Chil Bong, Hae Tae, Bing-Grae và Yoon Jin bước ra đứng trước cửa. Chợt Hae Tae như nhớ ra điều gì, vỗ tay đánh đét.

“À đúng rồi! Mọi người đã được nhìn thấy cái này bao giờ chưa ạ?”

Nói rồi, Hae Tae thò tay vào túi áo rút ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số.

“Chụp xong một cái là xem lại được ngay. Nếu mà không ưng lại xóa được luôn đấy. Lại còn kết nối được cả vào máy tính để xem trên màn hình lớn nữa cơ.”

Cả hội háo hức ngắm chiếc máy ảnh. Hae Tae quay sang Dong Il.

“Chú ơi! Hôm nay là ngày cuối cùng ở nhà trọ Shinchon rồi, cả nhà mình chụp một bức hình kỷ niệm đi! Mặt mũi mà có mụn hay tì vết gì cũng hiện lên hết cho mà xem, tận 2.0 megapixel cơ mà!”

Ngày 19 tháng Sáu năm 2002. Nhà trọ Shinchon – ngôi nhà chứa đựng cả tuổi thanh xuân ồn ào, ngôi nhà đã biến quăng đời tươi đẹp nhất của đám thanh niên nhà quê trở nên đặc biệt – chính thức đóng cửa. Những người bạn của Na Jung đã trở thành những thành viên đầu tiên, và cũng là thành viên cuối cùng của nhà trọ Shinchon. Hae Tae dựng chiếc giá đỡ ba chân lên gần cổng ra vào. Chil Bong đưa mắt nhìn khắp lượt các thành viên trong gia đình đang lố nhố xếp thành hàng. Giữa thành phố Seoul hơn mười triệu dân này, tựa như một thứ nhân duyên đặc biệt, họ đã gặp được nhau

giữa tuổi hai mươi tươi đẹp. Bing-Grae vuốt thẳng vạt áo, quay đầu nhìn mọi người. Khóc, rồi cười, gặp gỡ, rồi chia tay, đau đớn, rồi hạnh phúc, mỗi người lại có những ký ức, những cuộc gặp gỡ, những mối tình khác nhau, thế nhưng, như một kỳ tích, tất cả những mối nhân duyên đó đều diễn ra trong không gian này. Sam Chun Po ôm chặt Yoon Jin vào lòng, đưa mắt nhìn khắp lượt cả nhà. Họ chính là thế hệ mới, thế hệ X đầu tiên của đất nước Đại Hàn dân quốc. Trong lịch sử nhân loại, họ là thế hệ duy nhất được trải nghiệm đồng thời cả công nghệ analog và kỹ thuật số. Đó là thời mà họ sẵn sàng dâng hiến cả tuổi thanh xuân, cả máu và nước mắt cho các “oppa”. Rác nắm chặt tay Dong Il, ngắm nhìn các thành viên trong gia đình Shinchon. Anh nhận ra, mình đã trải qua một quãng thời gian vô cùng rực rỡ ở nơi này. Quãng thời gian đó chứng kiến trọn vẹn tuổi trẻ sục sôi và tình yêu nồng nhiệt của anh. Hae Tae hẹn giờ cho máy ảnh xong, vội vã chạy vào hàng. Ánh đèn đỏ chót chớp nhanh dần. Na Jung khoác vai Chil Bong, quay sang nhìn mọi người. Đến giờ cô mới nhận ra, được ở bên nhau suốt bốn mùa xuân hạ thu đông, chính là món quà rực rỡ nhất Thượng đế ban cho họ. Tách! Trong khoảnh khắc dường như là mãi mãi ấy, Na Jung thì thầm lời tạm biệt. Chào nhé, tuổi hai mươi của tôi!

Gửi những năm 90 nồng nhiệt mà ngây thơ, và nhớ thương đến nhói lòng.

Mỗi chàng trai đều có một cô gái mà không ai được phép tùy tiện nhắc đến. Tên của cô gái ấy chính là: mối tình đầu.

Hết

Table of Contents

MỞ ĐẦU

#1

NGƯỜI SEOUL

#2

CHÚNG TA ĐỀU LÀ NHỮNG NGƯỜI XA LẠ

#3

TÌNH YÊU THỜI ĐẠI MỚI

#4

LỜI NÓI DỐI

#5

NHỮNG LỜI KHÓ NÓI

#6

NHẬP MÔN QUÀ TẶNG

#7

MÙA HÈ NĂM ĐÓ

#8

LỰA CHỌN TRONG MỘT KHOẢNH KHẮC SẼ ẢNH HƯỞNG ĐẾN
CẢ MỘT ĐỜI

#9

THỰC RA, ĐIỀU MÌNH MUỐN NÓI LÀ...

#10

BIẾT ĐÂU ĐÂY LẠI LÀ LẦN CUỐI

11

CÁCH DUY NHẤT ĐỂ KẾT THÚC MỘT MỐI TÌNH ĐƠN PHƯƠNG

#12

KỶ TÍCH DÀNH CHO CHÚNG TA

#13

QUY TẮC MỘT VẠN GIỜ ĐỒNG HỒ

#14

NHỮNG NGƯỜI KHIẾN TÔI THAY ĐỔI (I).

#15

NHỮNG NGƯỜI KHIẾN TÔI THAY ĐỔI (II).

#16

TÌNH YÊU, NỖ LO SỢ

#17

CÓ NÊN TỎ TÌNH LẠI MỘT LẦN NỮA KHÔNG?

18

BẠN CÓ TIN VÀO VẬN MỆNH KHÔNG?

#19

KHỞI ĐẦU CỦA SỰ KẾT THÚC

#20

GỬI NHỮNG NĂM 90